

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OSMAN AYSU

ATKUYRUKLU
ADAM

 İNKILÂP

OSMAN AYSU

AT KUYRUKLU ADAM

Roman

Yayınlayan:
© 1997, İnkılâp Kitabevi
Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. 95 Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11
Faks: (0212) 514 06 12

Kapak resmi:
Şahin Karakoç

Dizgi:
Pamukçuoğlu

Düzeltili:
Faruk Kırkan

ISBN 975-10- 1241-4
97-34-Y-0051- 0590

97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BÖLÜM

(I)

A damın alnı boncuk boncuk terlemişti. Yüzündeki sakal en az iki günlüktü. Terden sıırsıklam olmuş ellerini blucinine sürterek kuruladı. Uzun sarı saçlarını at kuyruğu yaparak omzuna salmıştı. Koyu renk camlı Ray-Ban'ini çıkardı ve yeleğinin üst cebine soktu.

Yatakta uzanmış kıza ihtirasla baktı.

Tavandan sarkan çıplak ampulün yeterince aydınlatamadığı oda kızın sızmadan önce içtiği esrarlı sigaranın dumanıyla kaplıydı ve içerdeki idrar kokusu insanın genzini tırmalıyordu.

Kız içtiği esrarlı sigaranın etkisiyle adeta kendinden geçmişti.

At kuyruklu adam yatağa yaklaştı.

Kızın gözleri aralıktı fakat çevresinde olup bitenlerden kesinlikle haberdar değildi.

Parmaklarını uzatıp kızın çiçek desenli yeşil bluzunun düğmelerini açtı. Elini usulca içeriye sokarak terden nemli teni üzerinde dolaştırmaya başladı. Kız buz gibi soğuktu.

Sutyeni yoktu. Meme ucunu yakalayıp sıktı.

Kız en ufak bir reaksiyon vermiyordu!

At kuyruklu adamın kaşları çatıldı. Sonra bluzu hoyratça çekti. Bluz sıyrıldı ve genç kızın bir memesi ortaya çıktı. Solgun elektrik ışığı kızın süt beyazı çıplak teni üzerinde parıltılı hareketler yarattı.

Yine kımıldamamıştı kız...

"Orospu" diye fısıldadı adam.

Odadaki yoğun idrar kokusundan rahatsız oluyordu. Kızın altına kaçırıp kaçırmadığını merak ederek, uzun poplin eteğini beline kadar kaldırdı.

Külotuna baktı.

Kuru görünüyordu.

Kokunun kaynağını aradı.

Kutsal görevini yerine getirmeden önce bu kokuyu engellemeliydi. Koku tahammül edilir gibi değildi. Tuvaleti aradı. İki odalı ufak bir daireydi kızın evi. Tuvalet, küçük koridorun üzerinde olmalıydı. Banyoya girdi. Burada koku daha da yoğundu.

İki duvar arasına ip gerilmiş, birkaç parça iç çamaşırıyla iki tişört kuruması için asılmıştı. Klozete yaklaştı. İdrarın sararttığı sıvının üzerinde dışkılar yüzüyordu.

Tiksinerek sifonu çekti. Yalnızca kuru bir gürültü geldi. Sular kesikti. Çaresiz kızın yanına döndü.

Oda son derece dağınık ve pisti. İlgrenerek etrafı inceledi. Daha önce buna fırsat bulamamıştı. Bir duvarda Humphrey Bogart ve Ingrid Bergman'lı ünlü Casablanca filminin afişi, yanında da sivri sakallı Lenin posterini asılıydı. Ufak tahta bir masanın üzerinde kaynatılmaktan is tutmuş gri bir çaydanlık, kirli çay bardakları ve yarısı yenmiş bayat bir simitin saçılmış susamlarını gördü.

Kimse oturmazdı bu berbat yerde. Tam bir fare yuvasıydı...

Temmuzun boğucu sıcaklığı sanki adamın teninden fışkırıyordu. Yeleğini çıkardı, yavaş yavaş soyunmaya başladı. Artık acele

etmeliydi. Bu pis, iğrenç ve şehvet kokusu sinmiş evde daha fazla oyalanması gereksizdi zaten.

Kutsal görevi onu bekliyordu..

Yatağa yaklaştı. Kız aynen bıraktığı gibi duruyordu. Hareketsiz ve az sonra başına geleceklerden tamamen habersiz, tam ve mutlak bir teslimiyet içinde..

Açıktaki duran çıplak memesine ve ayırık bacaklarına baktı. Erkeklik organı kabarmıştı. Kızın yanına uzandı.

Gözlerinde iki damla yaş belirdi. Bu duygusallığı görev sırasında her fahişeye göstermediğinin bilincindeydi. Onun için ağlamaya başladı. Uysal bir kızdı ve her dediğini itirazsız yerine getirmişti. Hiç münakaşa etmemişlerdi.

Kızın saçlarını okşamaya başladı.

Kim bilir kaç günden beri yıkanmıyordu. Saçlarının telleri yağlanarak birbirlerine yapışmıştı. İnce uzun parmaklarıyla kütleşip yapışmış saç tellerini ayırmaya çalıştı.

Dudaklarını Jale'nin burnunun ucuna değdirdi. Yumuşakça, kelebek dokunuşu gibi. Sanki incitmekten çekinircesine..

Fakat kızıdan yine bir cevap alamamıştı.

Kızın yarı aralık dudaklarını öpmeye başladı. En çıldırtıcı, en baştan çıkarıcı şekilde. Dilini ağzına sokup dolaştırdı.

Nafile.. Kızda yine hareket yoktu.

“Jale” diye dürttü.

Sonra kızın dudaklarını emmeye, acıtırcasına ısırmaya başladı.

Sinirleniyordu. Daha hızlı dürttü kızı bu kez. Kız ölü gibiydi. Kutsal görevini ifa ederken kendinden geçmiş, şuuru bulanmış kadınlardan nefret ediyordu. Daima bilinçlerinin yerinde olmasını isterdi.

Ter bastı at kuyruk adamı.

Vücudu sünger gibi ıslanmıştı. Derin uykudan bir türlü sıyrılamıyordu Jale. Bunun yarı koma hali olduğunu anladı. Belki kız hiç açılmayacaktı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı. Bu uyuşturuculardan tiksi-
niyordu.

Ama kutsal görevini yerine getirmeliydi.

Görevi yarım bırakamazdı..

Ağzından iğrenç bir koku yükseliyordu kızın. Ağır, ekşi ve
mide bulandırıcı bir koku. Az önce dilini ağzında dolaştırırken
bunu daha fazla duyumsamıştı.

Kızgınlıkla kızı soymaya başladı. Ufak bikiniyi aşağıya çeker-
ken külotun bir ucu ayağındaki tozlu sandalete takıldı. Ağzından
okkalı bir küfür çıktı. Sonunda külotu takıldığı yerden kurtardı.
Eline alıp solgun ışığa tuttu.

Ağzında bir iki damla sarı leke vardı.

Sidik mi diye kokladı; hayır, sidik değildi. Bu kokuyu çocuk-
luğundan beri tanırdı. Kadınlara has akıntı kokusuydu bu. Tıpkı
annesinin külotları gibi kokuyordu.

Midesi bulanır gibi oldu.

Omuzları sarsıldı. Yoksa o karabasan mı başlayacaktı yine?
Yoo, istemiyordu. O kabusu asla yaşamak istemiyordu. Silkindi.
O buğulu, derin ve kalın sis tabakasıyla örtülü korkunç düşler-
den uzak kalmalıydı. Ağlamaya başladı. Ama bu kez Jale için de-
ğil, kendi için ağlıyordu. Bir süre ağlamaya devam etti. Nasıl olsa
acelesi yoktu fakat bu pislik yuvasında kalmak, daha fazla oylan-
mak istemiyordu.

Göz yaşlarını ve terli yüzünü külotla kuruladı sonra onu
dertop ederek yerde duran blucinin arka cebine yerleştirdi. Kıs
kıs gülmeyi becerdi. Bu gece koleksiyonuna bir ilave daha ola-
caktı.

Artık işini bitirmeliydi.

Kızın bacaklarını aralayıp ona sahip oldu. İki dakika bile sür-
memişti. Boşalınca rahatlamıştı biaz; kız ise hiçbir şeyin farkında
olmamıştı.

İri vücuduyla yataktan kalktı. Şimdi sıra görevin son kısmı-
na, ilahi cezayı uygulamaya gelmişti.

Yere bıraktığı branda bezinden yapılmış askılı çantasına uzandı. İçinden otuz santimlik avcı bıçağını çıkardı. Işığa tuttu. Rambo tipi çelik bıçak elektrik ışığında parıltı verdi. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Nefesini ayarladı, derin derin soludu. Gözlerini kırıştırdı, kolunun adalelerini sıktı. Hazırdı artık..

Kızın çıplak vücuduna son kez baktı.

Memeleri iki yanına sarkmış, bacakları açık, öylece bıraktığı gibi duruyordu. Cinsel organının kılları üzerinde hâlâ canlı meni artıkları göze çarpıyordu.

Midesi kabardı. Az evvel sahip olduğu kıza karşı tiksinti duydu.

Sıkı sıkı kavradığı bıçağı olanca hızıyla kızın karnına sapladı. Oluk gibi kan sütunu fışkırdı. At kuyruklu adam fışkıran kandan kurtulmak için yatağın kenarına sıçradı.

Yarı komadaki kız ise darbenin şiddetinden yattığı yerde hopladı. Başka da bir tepki göstermedi. Sesi çıkmadı, sadece yüzü acı ile gerildi, dudakları kıvrıldı, aralık gözleri biraz daha açıldı, başı yana kaydı ve sonsuzluğa kadar hareketsiz kaldı.

Adam kızın vücuduna saplı kalan bıçağı yeniden kavradı. Sırp bulaşan kanlardan yapış yapıştı. Kanırtarak bıçağı kızın karnının öbür yanına kadar çekti. Karnı baştan başa yarılmıştı.

Yeni bir ter dalgası kapladı adamın vücudunu. Bıçağı çıkarıp üzerindeki kanı kirli çarşafa sildi. Yüzüne tatlı bir huzur sinmiş gibiydi. İri çatılı göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Kutsal görev başarıyla yerine getirilmişti...

(2)

Kafeteryaya giren Sibel gözleriyle Ayhan'ı aradı. Kafeterya henüz yükünü almamıştı. Bir yığın boş masa vardı ve en kötüsü Ayhan ortalarda görünmüyordu. Hırsından tepinecekti nerdeyse; hep böyle yapıyordu bu çocuk. Saat ve randevu kavramı gelişmemişti o kıvrak ve zeki beyninde. Kim bilir, nerede takılmış, neyin peşindedir diye somurtarak söylendi.

Asık bir suratla tezgaha yürüdü. Bir Nescafe ile kaşarlı sandviç aldı, sabahtan beri kursağına bir lokma girmemişti. Boş bir masaya oturdu. Koltuğunun altına sıkıştırdığı dosyaları masaya bıraktı.

Aslında bu kadar sinirlenmesi için de sebep yoktu. Daha haftanın ilk günüydü ve programın hazırlanması için önünde dolu dolu yedi gün vardı. Az önce program müdürünün odasından çıkmıştı. Enver bey kendisine sunulan program planını onaylamıştı. Bir sorun yok sayılırdı.

Topla kendini, diye söylendi içinden. Mizacı her zaman olayları büyütme müsaitti. Boşu boşuna sinirlenmesinin anla-

mı yoktu. Ayhan gelirdi şimdi. Geç kalırdı ama görevini de hiç aksatmazdı. Sandviçinden bir lokma ısırırken, şekersiz kahvesinden de büyük bir yudum aldı.

İlk lokmayı yutar yutmaz çantasından Pall Mall paketini çıkardı. Kafeteryanın havalandırma tesisatı bozulmuştu. Geniş pencerelerden dolan temmuz güneşi içersini tahammül edilemeyecek kadar ısıtmıştı.

Bluzunun üstten iki düğmesini açtı.

Etrafa bir göz attı. Haber Dairesi'nin iki erkek elemanı çaktırmadan kendisini göz hapsine almışlardı. Kendini dünyanın en çekici erkeği sanan spiker bozuntusu Orhan Alp'den nefret ederdi. O baygın göz süzüşleri, her kadının kendisine hayran olduğunu hisas eden davranışları ve ukalaca konuşmaları çok can sıkıcıydı. Yanında oturan haber koordinatörü Fehmi Başar da ayrı bir tipti. Her gece televizyondaki haber programı içinde beş dakikalık bir yorum kuşağı vardı. Şöhret her ikisinin de başını döndürmüş ve tabir yerinde ise tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu.

Başka tarafa baktı, onları görmezden geldi. Bir iki masa ötede "Gün Başlıyor" programının takdimcisi Rana Kamışçı ile Zeki Toksöz oturuyorlardı. El salladı onlara. İkisi de tatlı ve sevecen insanlardı. Hele Rana çok candan bir kızdı. Geçen yaz Marmaris'e yaptıkları bir gezide beraber olmuşlardı.

Sibel üç yıldır Kanal ABC'de program yapımcısı sıfatıyla mukaveleli olarak çalışıyordu. Son bir yıldır hazırladığı "Olayların İçinde" programının reytingi çok yüksekti ve kanalın en tutulan programlarından biri olmuştu. İşinden de başarısından da çok memnundu.

Kahvesini bitirip ikinci sigarasını yakarken Ayhan'ı gördü.

Pür telaş içeriye giriyordu. Sempatik hareketleriyle hemen dikkat çekerdı. Televizyon şirketinde çalışan bütün kızların gözdesiydi. Bu müzmin bekarı kafa kola alıp, evlenmeyi hayal edenlerin sayısı şaşılacak kadar fazlaydı.

Uzaktan Sibel'e el salladı, dışardaki bunaltıcı sıcağın yüzü gözünü kızarmıştı. Ahlaya puflaya yaklaştı. Elinde kocaman kamera sırtında ağır bir çanta taşıyordu.

İskemleyi çekip oturdu. Göz ucuyla Sibel'in asık yüzünü süzdü.

"Yine geciktim mi?" diye sordu.

Hareketi bağış bekleyen bir ilköğretim çocuğu kadar masumdu. Sibel burnundan soludu.

"Sen ne zaman randevuna zamanında gelersin ki?"

"Yapma Sibel, sadece on dakika geciktim. Bir şey kaçırmış değilim. Dışardaki şu korkunç sıcağa bak. İnsanı yerine çiviliyor, ağırlaştırıyor, güneşte biraz daha kalsam neredeyse buharlaşıp yok olacaktım."

"Sahi mi?"

"Tabii ya!"

"Niye acaba başkaları buharlaşmıyor da yalnız sen bu kadar etkileniyorsun?"

Ayhan muzip bir şekilde omuzlarını silkti.

"Bilmem? Belki ozon tabakasındandır. Malum ya delin..."

"Kes zevzekliği Allahını seversen. Enver beyle görüştüm, haftalık programı onayladı. Öğleden sonra çekime gideceğiz."

"Dur bakalım, acele etme."

Kız, Ayhan'ın yakışıklı yüzüne baktı.

"Ne demek acele etme?"

"Sana bir haberim var. Bomba gibi. Flaş bir haber."

"Boş ver senin haberini. Kim bilir, yine nasıl ipe sapa gelmez bir şeyi haber diye yakalamışsındır."

"Yine beni kırıyorsun güzelim. Hem bu seferki taş gibi. Ortalık karışacak, yer yerinden oynayacak. Senin de dudakların uçuklayacak. Bilmiş ol."

"Yaa, öyle mi." diyen Sibel iskemlesine yaslandı. Yüzünde küçümseyici bir tebessüm oluştu.

"Neymiş bu flaş haber?"

Ayhan zevkle sırttı.

"Bu sabahki gazeteleri okumadın mı?"

"Şöyle bir göz attım."

"Sadece göz mü attın?"

Sibel mesleki bir hassasiyetle irkildi. Ayhan'a güvenemezdi ama yine de gözünden önemli bir şey kaçmış olabilirdi.

"Hadi çıkar şu baklayı ağzından" dedi.

"Yoo, o kadar ucuz değil. Şu halime bak. Sıcaktan perişan oldum, boğazım kurudu. Yanıyorum. Dilim ağzımda dönmüyor."

Sibel kaşlarını çatı.

"Bedava meşrubat umuyorsan, yaya kaldın Tatar ağası. Bu numara artık sökmez. Yemiyorum. İçeceğin şeyin parasını kendin ödersin."

"Hain Sibel.. Haberi bedavaya koparmak istiyorsun, değil mi?"

"Hadi öt, neymiş bakalım şu mesele."

Ayhan Berkman kızın gözlerinin içine baktı.

"Dün gece Talimhane'de bir cinayet işlendi. Uyuşturucu müptelası bir kız bıçaklanarak öldürülmüş. Yarın gazetesinin foto muhabiri bir arkadaşla ben de olay yerindeydim."

"Eee, ne olmuş yani?"

"Haberde bir şey dikkatini çekmedi mi?"

Sibel omuzlarını silkip, "Dedim ya, şöyle bir göz attım işte!" diye mırıldandı.

Aslında haberi okumamıştı bile. Olayı her gün karşılaştıkları adi polis vakalarından biri sanmıştı.

"Yoksa ölen ünlü birinin kızı mı?" diye sordu.

Gözleri cin gibi parıldayan Ayhan başını salladı.

"Hayır, tanınmış birinin kızı değil. Alelade bir vatandaş."

"Öyleyse?"

"Öyleyesi şu; katil kızın karnını bir baştan bir başa yarmış. Hem de ırzına geçtikten sonra. Kızın bütün bağırsakları dışarıdaydı."

Sibel suratını buruşturdu.

“Yeter Ayhan! Kusturmak mı istiyorsun beni? Ne de önemli habermiş ama? Yahu İstanbul'da her gün buna benzer cinayet işleniyor, vukuatsız gün mü var?”

Ayhan pişkin pişkin sırttı.

“Anlaşılan bizim program yıldızımızın dünyadan haberi yok. Bağlantıyı kuramıyor. Bu olay sana bir şey çağrıştırmıyor mu?”

“Yoo. Ne çağrıştıracak ki?”

“Geçen ay Bebek'te işlenen cinayeti hatırlamadın mı? Genç bir fahişe öldürölmüştü. O da uyuşturucu kullanıyordu.”

Sibel kendini zorladı, hatırlamaya çalıştı, fakat olayı çıkaramadı.

“Ne olmuş yani, iki olay arasında bağlantı mı kuruyorsun?”

“Çok şükür nihayet uyandın. İki cinayet de tıpkı birbirinin eşi. İki uyuşturucu müptelası aynı şekilde karınları deşilerek öldürölüyor.”

Sibel yutkundu.

“Bizi ilgilendirir mi?”

“Buna sen karar ver. Program hazırlayıcısı sensin. Olayların içinde programı için süper nitelikte bir haber işte. Aramızda do-laşan **Karindeşen Jak...** Nasıl haber ama?”

Evet, ilgi çeken bir haber olabilirdi doğrusu.

Reyting kazanabilirlerdi. Patronların da istediği buydu. Genç kız kameramanını süzdü.

“Polisle konuştun mu?”

Ayhan başını salladı.

“Cinayet masası dedektiflerinden Oğuz Tamer'le.”

“Ne anlattı?”

Ayhan sırttı.

“Öf be, ne kadar da sıcak.. Boğazım da nasıl kurudu. Buz gi-bi bir kola ne iyi giderdi ama? Tam içilecek zaman!”

Sibel başını salladı. “Al.. Zıkkımın kökünü iç. Sadakam ol-sun. Seni giğüşetçi seni. Yine beni tongaya bastırdın.”

Sonra çantasından bir yüzlük çıkarıp Ayhan'ın önüne attı.

"Aaa, böyle vereceksen almam. Ben bir kolayı gerçekten hak ettiğimi sanıyorum. Ne iş yahu? Hem bomba gibi bir haber getiriyorum, hem de horlanıyorum. Helal etmezsen olmaz. İçmem vallahi."

Sibel dayanamadı güldü.

"Çok hokkabazsın Ayhan. Hadi git al şu kolayı da konuşmaya devam et."

Yüzlüğü kapan Ayhan sırtarak içeceğini almaya gitti. Kafeterya televizyon ve gazete çalışanlarının müşterek kullandıkları aynı tesis içindeki bir mekandı. Hemen her masada tanıdığı kişiler vardı genç kameramanın. Dönünceye kadar birkaç masaya takıldı, lafladı.

Sibel kokuyu almıştı. Oturduğu yerde sabırsızlıkla Ayhan'ın dönüşünü beklemeye başladı. Ayhan'ı gören kızlar takılıp onu masalarına çağırıyorlardı.

Sibel uzaktan kameramanını dikkatle inceledi.

Gerçekten yakışıklı çocuktı. Uzun boylu, iri ve adeleli vücudu, dağınık saçları, yüzünden hiç eksik etmediği kendisine yakışan bir gülüşü vardı. Ayhan'a sırnaşan kızları görünce ilk defa içinde garip bir duygu hissetti. Kıskançlık gibi.

Saçmalama, dedi kendi kendine. O sadece bir mesai arkadaşı hepsi o kadar. Sana ne? İstediginle konuşur, istediğinle şakalaşır. Nişanlın değil, sevgilin değil. Seni ne ilgilendirir?

Onu beğeniyor muydu acaba?

Bunu ilk defa düşündüğünü farkettiler. O zamana kadar Ayhan'a hiç böyle bir gözle bakmamıştı. Garip bir kadın kompleksi her halde, diye düşündü. Ayhan'ın kızlarla şakalaşmasına burulur gibi olmuş, içinde ta derinlerde bir yerde bir acı hissetmişti.

Yeni bir sigara yaktı.

Ayhan'ın dönmesini bekledi. Dumanı üflerken kameramanla ilgili düşünceleri beyninden savmış, akli, işlenen iki cinayet arasındaki benzerliğe takılmıştı. Ayhan masaya dönünce sordu:

“Evet, başla bakalım. Cinayet Masası dedektifi sana ne anlattı.”

“Oğuz ağabey mi?”

“Adı her neyse?”

“Biraz lafladık işte, havadan sudan. İşlerinin çok yoğun olduğunu, yıllık iznini bu sene de kullanmasının biraz şüpheli olduğunu filan.”

“Herhalde bunları merak edip sorduğumu düşünmüyorsun? Cinayet hakkında ne dedi, onu söyle?”

“Ne cinayeti? Birisi mi öldürülmüş?”

Sibel'in gözleri büyüdü.

“Yoksa bana yine numara mı yaptın? Kandırdın mı beni? Cinayet filan yok, değil mi? Sırf bedavadan Cola-Cola içebilmek için uydurdun bu yalanı!”

Genç kameraman keyifle gülümsedi.

“Ne yapayım, çok susamıştım. Hem biliyor musun, bizim kafeteryada meşrubatlar çok pahalı. Para yetiştiriyor yahu. Senin gibi birkaç laf arkadaşım olmasa susuzluktan öleceğim vallahi.”

“Seni gidi domuz seni! Bunu unutmayacağım. Alacağın olsun. Bak, yemin ediyorum bir gün burnundan fitil fitil getireceğim bunu. Pis, alçak!”

Ayhan o kadar içten gülüyordu ki, Sibel de dayanamayıp güldü.

“Biliyor musun?” dedi genç adam. “Gülmek sana çok yakışıyor. Ama suratın her zaman asıktır. Buz gibi. Erkek arkadaşlar sana, o yanına yaklaşmaz bir aysbergdir diyorlar.”

Sibel gülümsemesini keserek arkadaşına baktı.

“Sahi mi? Bunu hiç işitmemiştim.”

“Tabii, yüzüne karşı söyleyecek değiller ya! Ama ben senin dostunum. Onların bu kanaatini bilmeni istedim.”

Sibel bir an dalgın kaldı.

Ayhan haklı olabilirdi. İşinde daima mesafeli ve asık yüzlüydü. Ama bu daha ziyade görevine verdiği önemden kaynaklanır-

dı. Mesai arkadaşlarıyla arasına belirli bir mesafe koymayı prensip edinmişti. Aşırı samimiyetin doğurduğu bazı sıkıntıları bundan evvel bizzat yaşayarak öğrenmişti. Yoksa özel hayatında hiç de öyle biri değildi. İnsan sevgisiyle dolu, yaşamaktan zevk alan, sevecen ve coşkulu biriydi. Hiç olmazsa kendini öyle görüyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

Dikkatle Ayhan'a baktı.

"Ben gerçekten bir aysberg miyim? Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Kameraman omuzlarını silktilti.

"Bilmem... Seninle iş dışında fazla yakınlığımız olmadı. Hem sen benim patronum sayılırsın, düşüncemi açıklamam doğru olmaz."

"Saçmalama, ne patronluğu? Ben senin de fikrini öğrenmek istiyorum."

Kameraman, Sibel'in iri siyah gözlerinin ta derinlerine baktı.

Sebepsiz bir heyecanla kalbinin hızlı hızlı attığını duyumsadı genç kız. Nedenini anlamıyordu ama o anda Ayhan'ın cevabının son derece önemli olduğunu sezinlemiş gibiydi.

"Sen garip bir kızsın Sibel. Seni bir türlü anlayamıyorum. Yalnız yaşıyorsun, insanlarla ilişkilerin daima ölçülü. Hep bir beklentin var gibi. Hayatında ne çıktığın biri var ne de ciddi bir erkek arkadaşın. Diyebilirim ki şimdiye kadar rastladığım en çekici ve en etkileyici dışısın. Ama..."

"Ama ne?"

Yüreğinin gümbürtüsü daha da artmıştı genç kızın. Heyecanla kameramanının cümlesini tamamlamasını bekledi.

"Ama... bir eksiklik, bir boşluk var yaşantında. Doldurulması gerekli bir boşluk. Hayattan daha fazla zevk almanı sağlayacak yaşama dört elle sarılacak, her günün her dakikanın mutluluk içinde geçmesini sağlayacak birine gereksinimin var."

Sibel zoraki gülümsedi.

"Yani bir erkeğe, bir aşka mı?"

“Neden olmasın.”

“Öyle ya, etraf bana aşık erkeklerden geçilmiyor. Her gün, her saat başı önümde resmi geçit yapıyorlar. Ayol Ayhan, çok hoşsun! Aşk denen şey böyle ısmarlama ele geçer mi? Önüme çıkan erkeklere hemen bana aşık mısınız diye mi soracağım.”

Ayhan yutkundu.

“Sormana gerek yok. Sadece biraz dikkat et yeter.”

Bir an göz göze geldiler.

Sibel kızarır gibi oldu. Ayhan'ın lafının altında bir ima sezindi. Bakışmaları kısa sürdü. Genç kameraman birden ciddileşti.

“Demincek sana şaka yaptım. Cinayet haberi gerçek” dedi. “Benim çok ilgimi çekti. İki olay arasında cinayetin işleniş tarzı bakımından büyük bir benzerlik var.”

Sibel de kendini toparlamaya çalıştı.

“Şu işi bana en baştan anlatır mısın?” diye mırıldandı.

Ayhan kutudaki kalan son kolasını yudumlarken:

“Dün gece, takriben dokuz sularında bir kız öldürüldü. Adı Jale Kunter. Yirmi iki yaşında. İktisat Fakültesi ikinci sınıfında öğrenci ve uyuşturucu bağımlısı. İrzına geçilmiş ya da katille kendi rızası ile cinsel ilişkide bulunmuş, sonra da karnı bir boydan bir boya değilerek öldürülmüş.”

“Çok hunharca.”

“Gerçekten öyle. Film çekmeye içeriye girdiğimizde gördüğümüz vahşet karşısında dona kaldık. Bir insanın bu kadar vahşileşebileceğini düşünemezdim doğrusu. Her taraf kan içindeydi. Ev müthiş pis kokuyordu. Düşünebiliyor musun, esrar, kan, siddik ve dışkı kokusu hepsi birbirine karışmıştı. Resim çekmek için bize beş dakika müsaade verdiler, kendimizi dar dışarıya attık. Ben böyle manzara görmedim şimdiye kadar.”

“Yeteri kadar film çekebildin mi?”

“Evet.”

“Filmler programda gösterilebilecek cinsten mi?”

“Henüz banyoya vermedim. Alınca birlikte tetkik ederiz. Bir karar verirsın.”

“Tamam. Şu dedektifle görüştün mü?”

“Hı hıh.”

“Ne anlattı?”

“Hiçbir şey. Polis ne anlatır ki?”

“Basına resmi bir açıklama yapmadılar mı?”

“Yaptılar tabii. Alışılmış, rutin ıvır zıvır şeyler. Dişe dokunur bir şey yok.”

“Peki, şu benzerlik dediğin şey nedir?”

“Geçen ay Bebek'te bir fahişe öldürülmüştü. Tesadüf ben yine oradaydım. Şu telekızlardan. Uyuşturucu müptelası bir kadın ve yine boydan boya deşilmiş bir karın. Aynı kanlı sahneler. Dünkünden hiç farkı yoktu.”

“Polis iki cinayet arasında bir bağlantı kuruyor mu?”

“Yoo. Kimse öyle bir şey söylemedi. Seninki sadece bir tahmin mi?”

“Gayet tabii, neden olmasın?”

“İlahi Ayhan, ben de polisin bu yolda bir açıklaması var sandım.”

“Hiç olur mu? Böyle bir benzerliği anlasala bile basına açıklarlar mı?”

“Peki sen bu şüpheni, neydi o dedektifin adı...”

“Oğuz Tamer.”

“Evet, ona söyledin mi.”

“Çıtlattım.”

“Ne cevap verdi?”

“Sen galiba çok cinayet filmi seyrediyorsun, dedi.”

Sibel gülümsedi. “Adam haklı galiba.”

“Sen öyle san. Polisin ilk işi, teşhisimden sonra apar topar bizi oradan postalamak oldu. Dışarıya atılan ilk kameraman bendim.”

“Ohh, ne iyi!”

“Dalga geçmiyorum Sibel. Kalıbımı basarım iki kadını da öldüren katil aynı kişi.”

“Yok yahu? Ben senin yalnız kameralardan anladığını sanırdım, meğer senin ruhunda dedektiflik de varmış. Hiç bilmiyordum doğrusu.”

“Sen dalganı geçmeye devam et bakalım. Resimleri sana göstereceğim. İncelersen benzerliği göreceksin.”

“Ayhan?”

“Efendim?”

“Tam bir uzman gibi konuşuyorsun. Yoksa senin cerrahlik eğitimin de mi var? Adli Tıp'da çalıştın mı hiç?”

Ayhan Berkman'ın tepesi attı. Kızı kolundan tuttu.

“Gel benimle” diye homurdandı.

Sibel'i çekiştirmeye başlamıştı. Çevre masalardan bakanlar oldu.

“Nereye gidiyoruz?” diye direndi kız.

“Yürü. Aşağıya, Yarın gazetesinin arşivine ineceğiz.”

“Yapma Allahaşkına. Bu sıcak günde beni o karanlık yere götürme, sana inandım.”

“Olmaz, gideceğiz. Sana iddiamı isbat edebilirim.”

Sibel istemeye istemeye genç kameramanın peşine takıldı...

* * *

“Yarın” gazetesi ile ABC Televizyonu on dört katlı devasa bir gökdelende birlikte faaliyet gösterirlerdi. Burada çalışanlar, gerçek bir yakıştırma ile gökdelene “Kristal Kule” adını takmışlardı. Her iki müessesenin de sahibi aynı kişi, Türk ekonomisinin en güçlü sermayedarlarından Tahir Durmaz'dı. Dört sene önce başka bir büyük sermaye grubundan satın almıştı burayı. Fakat geçen süre içinde müesseselerin başına geçirdiği ehil ve becerikli uzmanlarla gazetenin tirajını ikiye katlamış ve ABC'yi de en fazla seyredilen televizyon kanalına dönüştürmüştü.

Sibel ile Ayhan, Kristal Kule'nin zemininden iki kat aşağıdaki bodrumuna indiler. Gazetenin arşivi bu kattaydı. Uzun bir koridoru yürüdükten sonra arşive vardılar. Sibel'in gazetenin bu bölümü ile pek ilgisi yoktu. Karanlık ve sıkıcı bir yer olduğunu biliyordu sadece. Ayhan ise işi gereği buradan hiç çıkmazdı.

Genç kameraman doğruca arşiv şefi Selami Sarı'nın masasına yürüdü. Masanın üstü dosyalar, gazetelerden kesilmiş kupürler ve resimlerle doluydu. Selami Sarı elli yaşın üzerinde, kısa boylu, göbekli, saçları dökülmüş babacan bir tipti.

Ayhan en sevimli sesiyle:

"Günaydın Selami baba" dedi.

"Ne günaydını be Don Juan. Saat on ikiyi geçiyor. Yataktan yeni mi kalktın yoksa?"

"Nerede biz de o şans be baba? Sabahtan beri taban tepiyoruz."

Selami Sarı dudaklarının arasından hiç eksik etmediği sigarasını çekiştirerek:

"Söyle bakalım, sıkıntın ne?" diye homurdandı. "Bir çıkarın ya da derdin olmazsa buraya uğramazsın."

Ayhan itiraza yeltendi.

"Haksızlık etme baba, buraya sık sık gelirim. Seni görmeden durur muyum hiç?"

"Hadi oradan! Ben mi yoksa bizim Nuran'ı mı?"

Selami Sarı neden sonra Ayhan'ın arkasında sessizce bekleyen Sibel'i farketti. Sesini biraz kısarak,

"Yeni aftosun mu yoksa?" diye kaşıyla Sibel'i işaret etti.

Arşiv şefi sözünü esirgemeyen biriydi.

Söylenenleri işiten genç kız, biraz utanarak duymazlığa geldi ve başını çevirdi. Adamın patavatsızlığına da bozulmuştu.

Ayhan göz ucuyla Sibel'e baktı. Durumu düzeltmek için:

"Sibel hanım bizim program şefimizdir. ABC'de yayınlanan "Olayların İçinde" programının hazırlayıcısı. Tanımıyor musun?"

Selami Sarı sırtıttı. "Hadi ordan Don Juan, atıyorsun. Böyle

güzel bir kızı bizim Kule'de hiç görmedim. Farkedilmeyecek gibi biri değil. Palavralarına karnım tok.”

“Vallahi doğru söylüyorum baba. Gerçekten program şefimiz.” Adam pek inanmamış gibi omuzlarını silkti ve kendisine ters ters bakan Sibel'e soğuk bir şekilde gülümsedi.

“Her neyse, söyle bakalım ne istiyorsun?” dedi.

Derin bir soluk alan Ayhan:

“Hatırlıyor musun, geçen ay Bebek'te bir fahişe öldürülmüştü. Şu karnı deşilen kadın. Onun resimlerini istiyorum.”

Arşiv şefi gözlerini kısıp düşündü.

“Haa, hatırladım. Ne yapacaksın o resimleri?”

“Ben çekmiştim yahu! Ne olacak, özel arşivimde bir nüshasını saklayacağım.”

“Dalga geçmeyi bırak, işim başımdan aşkın.”

“Sibel hanım hazırlayacağı programda kullanacak.”

Selami Sarı, Ayhan'ın söylediklerine pek inanmamış gibi Sibel'e baktı yeniden. Kız bir kaşını kaldırmış soğuk nazarlarla kendisini süzüyordu. Hiç televizyon seyretmediği için hayıflandı bir an. Bu güzel kız gerçekten ABC'de mi çalışıyordu yoksa?

“Nuran'a sor. O bulur verir size” dedi. Sonra gülümseyerek, “Yok, yok Nuran'ı bırak, Hüseyin yardımcı olsun” diye başını anlamlı bir şekilde salladı.

İki genç arka taraftaki bir masaya doğru ilerlediler. Masalar arasından geçerken Sibel, Ayhan'ın kulağına eğilerek:

“Böyle bir şöhretin olduğunu hiç bilmiyordum” dedi.

Ayhan anlamazlığa gelerek:

“Şöhret mi? Ne şöhreti.” diye sordu.

“Baksana, burada herkes sana Don Juan diyor. Bu sıfatını bilip işitmeyen galiba yalnızca ben kalmışım.”

Ayhan omuzlarını silkti.

“Zaten nasıl program şefi olduğuna şaşıyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Sen şu meşhur üç maymun gibisin. Ne işitiyor, ne konuşuyor ne de etrafını görebiliyorsun.”

Sibel gerçekten Ayhan'ın neyi kastettiğini anlamıştı. Sinirlererek yüzüne baktı. Ayhan ise başını çevirip yürümeye devam etti.

İsteklerini arşiv memuru Hüseyin'e ilettiler.

Adam az sonra ince bir zarf ile yanlarına geldi. Ayhan heyecanla zarfı açarak içinden dört beş fotoğraf çıkardı. Aralarından birini seçerek Sibel'e uzattı.

Genç kız dikkatle fotoğrafı inceledi.

Gerçek bir vahşetin resmiydi bu. Fotoğraf çok yakından çekilmişti ve kadının karın nahiyesinden aldığı drc darbeyi bütün çıplaklığı ile gösteriyordu. Karın bir baştan öbür başa ve yatay olarak yırtılmıştı. Dışarıya taşan iç organları net bir biçimde görülüyordu.

Sibel'in safrası kabardı.

Az evvel kafeteryada içtiği acı kahve ağzına gelir gibi oldu. Gözlerini resimden kaçırdı ve Ayhan'a uzattı.

“Feci bir görüntü” diyebildi.

“yle.. İşin ilginç yanı Talimhane'de drlen kızın da aynı şekilde katledilmiş olması. Böylesine bir benzerlik rastlantı olmaz. Kalıbımı basarım, bu iki cinayeti de aynı kişi aynı silahla işlemiş.”

“Bu bir sapığın, manyağın işi olmalı.”

“Sanırım haklısın. Dedim ya sana, İstanbul'da dolaşan bir Karindeşen Jak var. Bu korkunç bir şey.”

Sibel bir iki saniye düşünceli kaldı.

“ektiğin şu dünkü filmleri de görebilir miyim?”

“Gel, filmleri banyo ettirelim. Birlikte bakarız.”

Fotoğrafları yanlarına alıp arşiv dairesinden ıkıldılar. Arşiv memuru Hüseyin resimleri geri getirmesi için Ayhan'ı özellikle uyardı. Arşiv bölümünden çıkarlarken onları göz ucuyla takip eden tı pıtı memure Nuran, genç kameramana el salladı.

Bu selamı gören Sibel içinden güldü.
Ama nedense buruk bir gülüş olmuştu bu...

* * *

O akşam Etiler'deki yalnız yaşadığı dairesine dönen Sibel kendini müthiş yorgun hissediyordu. Duşa girdi, önce sıcak sonra soğuk suyun altında dakikalarca kaldı.

Sıcak günün sonundaki yorgunluğunu biraz olsun atmış, bedenini tatlı bir rahavet kaplamıştı.

Sabunlanırken eli karnına değince, elinde olmadan titremişti. Bugün gördüğü fotoğrafların ve seyrettiği filmin etkisinden bir türlü kurtulamamıştı. Ürpererek elini hemen karnından çekmişti.

Aceleyle kurulanıp sırtına ince bir gecelik geçirdi. Sonra yatağına uzanıp programda yapacağı değişiklikleri düşünmeye başladı. Bu, üzerinde durulacak ve kamunun bilgisine sunulacak ilginç bir vakaydı. Canlı, güncel ve o nisbette de ilgi uyandıracak bir konu. Ayhan haklıydı...

Uzun gür saçları hâlâ ıslaktı. Yastığın üzerine bir havlu sermek istedi, saçlarını makine ile kurutacak gücü kendinde bulamıyordu. Şifonyerinden bir havlu çekti. Tam o sırada görüntüsü tuvaletinin aynasına aksetmişti. İrkildi birden. Dikkatle aynadaki görüntüsüne baktı. Ayhan'ın bu gün söyledikleri aklına geldi.

Gerçekten de çok yalnızım, diye düşündü. İnanılır gibi değildi ama doğrudu. Her günü dayanılmaz bir çalışma temposu içinde geçiyordu. Sabahın köründe kalkıyor, arabaya atlıyor doğru İkitelli'ye koşuyordu.

Ekipler kuruluyor, ya röportaja ya da çekimlere nezarete gidiyordu. Program metinlerini bizzat kendisi hazırlar ve yazardı. Müdürü Enver Beyle müzakereler, tartışmalar, metinlerden çıkarılacak veya ilave edilecek kısımların tesbiti filan derken, günler hay huyla geçiveriyordu.

Mutsuz muydu? Yoo, hayır. Bu hayatı ve işini seviyordu. Öyleyse neydi aklını karıştıran şey?

Aynadaki aksine yeniden dikkatle baktı.

Evet, Ayhan'ın dediği gibi bir boşluk, eksiklik vardı yaşamında. Hem de bunca hengameye karşın.

Sevgi, aşk, bir erkeğe duyulan ihtiyaç mı bu, diye düşündü.

Yirmi altı yaşında, normal ve sıhhatli bir kızdı. Evet, şimdiye kadar kimseye aşık olmamıştı..Şart mıydı bu? Aşk olmadan yaşayamaz mıydı?

Güzel ve çekiciydi de.

Etrafında ona kur yapmaya çalışan bir sürü erkek vardı. Hem de düzinelerle. Zaman zaman bir yemeğe, sinemaya ya da tiyatroya gittiği de oluyordu onlarla. Ama hiçbirine aşık olmamış, belki de onların işi daha ileriye götürmelerine bilmeyerek set çekmişti.

Herhalde, kader kısmet denen şey bu olmalı diye düşündü. Belki de zamanı gelmemişti. Fakat bir gün mutlaka biri çıkacak, gönlünü hoplatacak, şimdiye kadar hiç tatmadığı o heyecanı kalbinde doğuracaktı.

Havluyu unuttu, tuvaletin önündeki ufak pufa oturarak ıslak saçlarını fırçalamaya başladı. Aklına yine Ayhan takıldı. Bugün neyi ima etmek istemişti acaba?

Kendisine meyli olduğunu mu?

Bugüne kadar hiç düşünmemişti bunu. Onun için sıradan bir iş arkadaşıydı. Deli dolu, neşeli, hareketli ve konuşkan. Onu sever, becerekliliğini takdir ederdi. Ama hepsi o kadardı işte. Yakışıklı ve kızların yüreğini hoplatan biri olduğunu bile bugüne kadar hiç düşünmemişti.

Peki, niye onu hatırlayınca ıslak teninde bir ürperti olmuştu.

Üşüdüm herhalde, dedi ve boğucu temmuz sıcaklığına rağmen açık penceresini kapattı.

(3)

Salonun bütün ışıkları yanıyordu. Uzun boylu, sarışın adam tiril tiril İtalyan keteninden yapılmış kruvaze ceketinin önünü ilikledi. Ağır adımlarla yemek masasına doğru yürüdü.

Temmuz sıcaklığı, yaprağın bile kımıldamadığı ağır bir hava ve yüksek nem oranı ile İstanbul'un üzerine inmişti. Dışarda herkes buram buram terlerken, havalandırma cihazı salona kuru ve serin bir hava üflüyordu.

Salondaki tek ses, cihazın hafif yankılar yapan vınlamasıydı.

Emektar uşak Zeki Efendi, elindeki büyük gümüş servis tabağıyla sessizce içeriye süzüldü. Yaklaşıp tabağı masanın üzerine koydu.

"Bu akşam alkol almamakta kararlı mısınız beyefendi?" diye sordu.

Sarışın adam ahenkli sesiyle:

"İçki içmeyeceğim" dedi. "Belki yemekten sonra bir kadeh soğuk şarap içebilirim. Servise başlayabilirsin Zeki efendi."

Kırk yıllık uşak, çekine çekine efendisinin tabağına iri bir

haşlanmış tavuk budu koydu. Garni olarak da, sıcak bezelye, ufak patates parçaları, mısır ve kuşkonmaz bıraktı.

“Salatanın sosu istediğiniz kıvamda mı efendim?”

“Eminim öyledir” diye gülümsedi adam.

Emektar uşak rahatladı.

Anlaşılan bu akşam tersliği üzerinde değildi beyefendinin. Geri geri giderek elini önünde birleştirip yemeğe başlamasını bekledi.

Servisteki en ufak bir aksaklığı asla affetmezdi beyefendi.

Salonda çıt çıkmıyordu. Gümüş servis takımlarının, tavuk budunu keserken porselen tabağa değerek çıkardığı metalik sesler hariç.

Emektar uşak göz ucuyla efendisini süzdü.

Kırk yıldır bu aileye hizmet ediyordu. Reşit Atamer'in Çamlıca'daki köşküne aşçı yamağı olarak ilk girdiğinde, bıyıkları bile henüz terlememiş körpecik bir gençti. Tamı tamamına kırk üç yıl hizmet vermişti bu aileye, hem de aralıksız. Allah gani gani rahmet eylesin çok muhterem bir zattı Reşit Atamer. Gerçek bir İstanbul beyefendisi. Herkes de hürmet hissi uyandıran, ölçülü, nazik ve hassas bir adamdı. Dededen kalma muazzam bir servetin sahibiydi. Bir de “hazır paraya dağlar dayanmaz” denir, oysa iki kuşaktır bu ailenin erkekleri pek çalışmazdı. Reşit bey tipik bir rantçıydı, tek oğlu Turgut bey ise mühendislik eğitimi görmüş olmasına rağmen mesleğini icra etmezdi.

Emektar uşağa, Reşit Atamer'e hizmet etmek bir onur olmuştu.

Gözleri dalarak Çamlıca'daki ilk günlerini hatırladı. 1949'un baharında kapılanmıştı ilk defa Atamer ailesinin yanına. Bolu'daki bir aşçının yetim oğluydu. Amcasının beceri ve tavassutu ile bu ailenin yanına gönderilmişti. Mahcup ve sıkılgan bir gençti, ama becerikli ve yetenekliydi de. Önce dilini ve şivesini düzeltmeyi başarmıştı. Köşkteki örf ve adetleri, şehir yaşamının gerektirdiği incelikleri, hizmet ettiği kişilere nasıl davranılacağını çok kısa za-

manda kavramış ve yeni hayatına uyum sağlamakta son derece başarılı olmuştu.

Bu başarısında onu çok seven, Allah rahmet eylesin, Hayrün-nisa Hanımefendi'nin de büyük payı olmuştu. Adeta eğitmişti onu. Hayrün-nisa Hanım, Reşit Beyin ilk eşiydi. Son derece kibar bir kadıncağızdı. Eski Osmanlı âdet ve terbiyesi ile yetişmiş, görgülü, mesafeli ve saygın biriydi. Ne çare ki, soyun sürebilmesi için Reşit Bey'e bir evlat verememişti. 1960'da bir kalp krizi sonucu vefat etmişti.

Emektar uşağın gözleri yeniden efendisi Turgut'a takıldı.

Tabağındaki tavuk budunu yemeğe devam ediyordu. Ağır ağır, sindire sindire yemek yer, ağız sindirimine çok riayet ederdi. Hiçbir lokmayı yirmi beş kere çiğnemededen yuttuğuna şahit olmamıştı. Bunu sağlık nedeniyle mi yoksa yemek âdabının gereği olarak mı yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Asaletini, kibar ve olgun davranışlarını babasından, yakışıklılığını, çabuk sinirlenmesini de annesi Handan Hanım'dan almış olmalıydı.

Sonra bakışlarını duvarda asılı yağlı boya büyük tabloya çevirdi. Ne zaman Handan Hanımı hatırlasa o tabloya bakmadan edemezdi. Reşit Beyle, ikinci karısı Handan Hanım'ın tablosuydu bu. İkiye bir ebadında kocaman bir tablo. O devrin ünlü ressamlarından biri tarafından yapılmıştı. Handan Hanım bir koltukta oturarak, eşi de arkasında ayakta durmuş vaziyette poz vermişlerdi. Reşit Bey vakur bir eda ile sağ elini genç karısının omzuna koymuştu. Canlı gibiydiler sanki. Evlendikleri yıl yapılmıştı bu resim. Daha Turgut Bey doğmadan önce, 1962'de. Resmin yapıldığı tarihi ve yeni evli çiftin ressama poz verdikleri günleri çok iyi hatırlıyordu emektar uşak. Bu resmin yapılmasını Handan Hanım istemiş, hatta kocasına çok ısrar etmişti. Turgut Bey'in doğmasından bir yıl önceydi.

Gözlerini resimden alamadı.

Handan Hanım hayatta gördüğü en güzel kadındı. Hayrün-nisa Hanım'ın ölümünden altı ay sonra köşke geldiğinde yeni ha-

nımefendinin güzelliğine ve çekiciliğine hayran kalmış, hatta bu duygusundan dolayı uzun yıllar hizmet verdiği eski hanımına ihanet ve saygısızlık yaptığı hissine kapılmıştı. Fakat yanıldığını da kısa sürede anlamıştı. Handan Hanım'a hiç ısınamamış, ondan her zaman çekinmiş ve ürkmüştü. Hem de hizmetini en kusursuz bir biçimde ifa etmesine rağmen.

O harikulade güzelliğine rağmen, çok huysuz ve hükmeden bir kadındı. Köşke gelir gelmez huzursuzluklar başlamıştı. En ufak müsamahası yoktu. Kısa sürede evdeki müstahdem sayısını yarıya indirmişti. Reşit Bey hiçbir şeye karışmaz olmuştu. Handan Hanım tüm idareyi eline almış ve bildiği gibi at oynatmaya başlamıştı. O tarihte yaşı altmışı geçmiş olan Reşit Bey'de hızlı bir çöküş başlamıştı. Evdeki personelin kendi aralarında yaptıkları kaçamak dedikodularda, bu genç kadının beyefendinin başını yiyeceği konuşulmaya başlanmıştı. Nitekim de öyle oldu ve Turgut Bey doğduktan iki sene sonra ilk karısı gibi kalpten gidiverdi. Onula beraber köşkün havası, o eski ananelere bağlı yaşam tarzı da değişiverdi. Handan Hanım modern bir kadındı. Hayata sıkı sıkıya bağlı, yaşamayı ve eğlenceyi seven biriydi. Evdeki lüks ve israf artmıştı. Ufak oğlunu da ihmale başlamıştı. Köşkü satmışlar, Nişantaşı'nda kışlık bir daire, Caddebostan'da yazlık bir villa almışlardı. Personel olarak üç hizmetkâr kalmıştı. Hanımefendinin şahsi hizmetlerini gören genç bir hizmetçi, şoför ve bir de umumi vekilharçlık yapmaya başlayan Zeki Efendi. Uzun yıllar böyle devam etmişti yaşam.

“Başka bir şey yemeyeceğim Zeki Efendi” dedi Turgut Atamer.

Emektar uşak hayallerinden silkinerek uyandı. Masaya koştu ama hiç sesini çıkarmadı; oysa kendi elleriyle pişirdiği nefis domatesli pilav ve dolapta çekirdekleri çıkartılarak soğutulmaya bırakılmış tatlı karpuz vardı.

Televizyonun bulunduğu köşeye doğru yürüdü Turgut Atamer.

Saat 21.45'di.

İçinden hayıflandı Zeki Efendi. Küçük Bey yine o televizyonun karşısındaki kocaman Amerikan koltuğuna oturacak, ayaklarını uzatacak ve o eski bayatlamış Holywood filmlerinden birini seyredecekti muhakkak. Akıl sır erdiremiyordu bu garip film tutkusuna. Onun yaşındaki kaç genç, bu sıcak yaz gecesinde dışarda gezip tozmayı bırakıp da televizyonun esiri olurdu?

Gençti, yakışıklıydı ve bol parası vardı. Gönölünce dilediği yerde, dilediği kızla gezip dolaşabilirdi. Ama o bunları tercih etmiyor, evine kapanıp kendini o sersem kutuya esir ediyordu.

"Bana bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu.

"Film başlayınca bir kadeh soğuk beyaz şarap lütfen."

Zeki Efendi sessizce sofrayı kaldırmak üzere geri döndü.

Değişmeyen, mutad programdı bu. Filmi sonuna kadar heyecanla seyredecek sonra uyumak üzere odasına çekilecekti.

İçini çekti.

Küçük Bey mutlaka evlenmeliydi.

Bu monoton hayatı, kasvetli evi, ancak diri, canlı ve işveli bir eş değiştirebilirdi.

Hayırlısı, diye mırıldandı içinden. İnşallah o günler de gelecekti...

(4)

“A raştırdın mı?” diye sordu Sibel.
“Evet” diye başını salladı Ayhan. “Hem de polis gibi.”
“Eee, neler buldun?”
“Ooo, bir sürü şey.”
“Anlatsana yahu.. Yine rüşvet mi istiyorsun?”
“Hani fena da olmaz yani, boğazım kurudu.”
“Senin de boğazın daima kurudur, kardeşim.”

Ayhan sırttı. İskemleyi çekti, ABC Televizyon binasının güneye bakan bol ışıklı üçüncü katındaki çalışma odasında, Sibel’in hemen yanı başına oturdu. Demirbaş gibi daima sırtında taşıdığı asılı çantasını indirerek içinden bir not defteri çıkardı.

Sibel’e bakan gözlerinde teşekkür bekleyen bir ifade vardı.

“Ne o?” diye sordu kız. “Halinden çok memnun görünüyorsun.”

“Eee, takdir edilmeyi beklemek hakkım. Fazla mesai yapıyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Saygıdeğer şefim, ben kameramanım, polis memuru değil. Ayrıca bu programın sadece görüntülerini tesbit etmekle yükümlüyüm. Oysa siz beni dedektif gibi çalıştırıyor ve netice bekliyorsunuz. Yok polise git, yok öldürülen kızların evlerini, ailelerini, arkadaşlarını araştır. Bunlar benim işim mi?”

Sibel gülerek elindeki kalemi masaya bıraktı.

“Yoksa bir şikayetiniz mi var Ayhan Beyefendi? Günün içinde programında çalışmaktan sıkıldınız mı? Nazıkçe yeni bir kameraman aramamı mı ima ediyorsunuz?”

“Yok canım, o kadar da uzun boylu değil. Ben işimden memnunum. Sadece güzel patroniçem tarafından biraz takdir edilmeyi bekliyorum.”

“Takdir edildiniz. Şikayetleriniz de dikkate alınacak.”

“Nasıl?”

“Belki bugün aşağıdaki öğle yemeğinde size yanımda bir yer ayırmak lütfunda bulunabilirim.”

“Kraliçeleri çok lütufkârlar...”

Ayhan şakayı derinleştirmek için kalkarak reverans yaptı.

Sibel ise isyan etti.

“Yeter artık yaptığın hokkabazlık. Çıkar şu topladığın notları.”

Ayhan ciddileşerek not defterini karıştırmaya başladı.

“Bebek'te öldürülen fahişenin adı Binnur Kuşakçı. Yirmi yaşında. Bir yıldır tele-kız olarak çalışıyormuş. Hani şu telefonla müşterilerinin evine gidenlerden. Ama öldürüldüğü ev kendi evi.”

“Yani Bebek'te ev sahibi miymiş? Üstelik yirmi yaşında!”

“Ne sandın ya?”

“Yok yahu? Bu meslek insana Bebek'te ev alacak kadar kazanç sağlıyor mu?”

“Sağlıyormuş demek!”

“Evine gittin mi?”

“Gittim tabii. Kimse yoktu. Çaldım çaldım, açan olmadı.”

“O halde onun hakkında pek bir şey öğrenemedin.”

“Kim demiş? Onun hakkında alt kattaki komşusundan bir şeyler öğrendim.”

“Yalnız mı yaşıyormuş?”

“Komşusu öyle dedi. Orta yaşlı, mazbut bir ev kadını. Olaya çok şaşırmış. Onun bir tele-kız olduğuna asla inanamıyordu. Özel bir şirkette sekreter olarak çalıştığını söylemiş etrafa.”

“Eve hiç erkek getirmez miymiş?”

“Bunu hiç gören yok. Ama belli ki son getirdiği onun canına kıymış.”

“Başka kimseyle konuşamadın mı?”

“Konuşmaz olur muyum hiç patroniçem?”

“Allahı seversen bana böyle patroniçe demekten vazgeç, sinirime dokunuyor.”

“Emredersin şef. Köşedeki bakkalla da konuştum. Kızı tanıyor. Karadeniz uşağı. Bütün başı açık kadınlara biraz şartlanmış bir kişiliği var. Su testisi su yolunda kırılır gibi laflar etti.”

“Ne yani? Bütün söylediği bu mu?”

“Daha ne olsun. İçgüdüleriyle onun hakkında çoktan bir hükme varmış.”

“Saçma! Somut bir şey görmüş mü?”

“Hayır, fakat Binnur'un apatmanındaki başka bir daire sakinisiyle de görüştüm.”

“Peki, o ne dedi?”

“Kızın bir arkadaşı varmış. Birkaç kez Binnur'un apartmanında kalmış. Adını da biliyor: Suzan.”

“Sadece bir isim. Ne ifade eder ki bu?”

Ayhan göz kırptı.

“Benim gibi araştırma memurları için çok şey.”

“Hakkında bir şey öğrenebildin mi?”

“Benden hiç kaçır mı?”

“Yine o komşudan mı?”

"Hayır. O sadece ismini biliyordu. Biraz da kızı bana tarif etti."

"Eee."

"Ben de bizim Oğuz ağabeye gittim."

"Şu senin Cinayet Masası dedektifine mi? Peki, polis o kızı tanıyor muymuş? Peşine düşmüşler mi?"

"Yoo.."

"Kuzum Ayhan, doğru dürüst konuşsana. Ağzından dirhemle laf çıkıyor. Her şeyi ben sordukça mı söyleyeceksin?"

"Fakat Şef, öyle çok soru soruyorsun ki, başladığım cümleyi bitiremiyorum."

"Peki, peki... Devam et sen."

"Ben şahsen, Suzan denen kızın da bir tele-kız olduğu varsayımından hareketle çalıştıkları ajansı keşfetmeye çalıştım."

Sibel dayanamadı, yine müdahale etti.

"Ne ajansı?"

Ayhan sırtıttı.

"Bu tele-kızlar bir ajansa bağlı olarak çalışıyorlar. Ajans patronu onların maması. Anladın mı şimdi?"

"Haa, şu mesele. Sonra?"

"Oğuz ağabeyle iş çıkışı buluştum. Bir bira ısmarladım. Pek çok olayda o polis ben kameraman olarak karşılaştığımızdan bir-birimizi tanırız. Şakalaşır, konuşuruz. Beni sever. Laf arasında Binnur'un çalıştığı ajansın numarasını sordum."

"Bilirler mi?"

"Ahlâk Zabıtası tabii bilir ama Oğuz ağabey o bölümden değil."

"Ve sen de numarayı alamadın tabii?"

"Yanıldın güzelim, numarayı aldım. İşte, işin enteresan yanı da bu. Bir cinayet masası dedektifi bu numarayı bildiğine göre, belli ki onlar da aynı izi tebsit etmiş olmalılar. Muhtemelen Oğuz ağabey de kızı sorguya çekmiştir, ama bana bir şey söylemedi. Sadece bu numarayı niye istiyorsun, diye sordu."

“Ne cevap verdin?”

“Ağabey, biz de genciz, hem de bekarız dedim.”

“Yuttu mu?”

“Sanmıyorum. Bana takıldı, sen yakışıklı bir gençsin, öyle pis karılarla ne işin var, yaklaşma onlara, kendine adam gibi bir kız bul dedi.”

“Doğru söylemiş.”

“Doğru olmasına doğru da, benimle çıkacak öyle bir kız bulamıyorum.”

“Bak, yine zevzekliğe başladın. Devam et anlatmaya.”

“Oğuz ağabeyi ikna ettim, ya da ben öyle sandım. Fakat bira-haneden bürosuna bir telefon etti, beş dakika sonra aradığım numarayı bana verdi.”

“Ciddi misin?”

“Hem de nasıl.”

“Sonra ne yaptın?”

“Ondan ayrılınca ilk fırsatta verdiği numarayı aradım.”

“Sonuç?”

“Telefonu tok sesli bir kadın açtı. Suzan Hanım'la görüşmek istiyorum dedim. Hangi Suzan'la demez mi?

Bir an aptallaştım, doğrusu böyle bir soru beklemiyordum. Binnur Hanım'ın arkadaşı Suzan dedim. Sanki kadın bir an irkildi ya da bana öyle geldi.

Kim arıyor diye sordu. İsim vermezsem kadının huylanacağını düşündüm, bir ad uydurdum hemen. Anlaşılan mamanın portföyünde birden fazla Suzan vardı. Soy adını bilseydim mesele kalmayacaktı ama Binnur'un komşusu, kadının soy adını bilmiyordu veya ona söylememişlerdi. Allahtan mama, Suzan Pınar olmalı dedi, sonra üzüntülü bir sesle, ‘üzgünüm ama şu anda yok. Akşama bir daha ararsınız’ diye cevapladı. Ben de, olur deyip telefonu kapattım.”

“Peki, ne yapacağız şimdi?”

“Suzan Pınar'ı çağıracağız.”

Sibel'in gözleri iri iri açıldı.

"Deli misin sen? Kadını ne için çağıracağız?"

"Canım, çağıracağız lafı sözün gelişi. Onu ben davet edeceğim."

"Neden?"

"Tabii ki oynamak için değil. Yoksa öyle mi sandın? Yoo, ben profesyonel ilişkilerden hiç hoşlanmam. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ağzından Binnur'un yaşamı hakkında bilgi almak niyetim."

Sibel kızarmıştı biraz.

Bir süre düşünerek önüne baktı.

"Planın hoşuma gitmedi" diye mırıldandı. "O kadın profesyonel bir fahişe. Polise konuşmamışsa sana bilgi verir mi hiç? Ayrıca ondan ne öğreneceksin? Arkadaşının acı hayat hikâyesini mi? Bize ne yararı dokunabilir?"

"Hiç belli olmaz. Belki bazı ipuçları bulabiliriz."

"Saçmalama Ayhan, biz polis değiliz. Bizi işin sadece haber tarafı ilgilendirir."

Sibel sandalyesini itti, ayağa kalktı, düşünceli bir şekilde geniş penceresinin kenarına gitti. Boş gözlerle, sanki beynini dinlendirmek istercesine dışarıyı seyre başladı.

Ayhan onu arkasından süzüyordu.

Omuzlarına dökülen uzun saçlarına, endamlı vücuduna, muntazam bacaklarına baktı. Sibel sanki Ayhan tarafından beğenileceğiyle incelendiğini sezmiş gibi birden geri döndü. Genç adamın bakışlarındaki takdir ve istek dolu bakışlar kaybolmamıştı. İçinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Ruhundaki titreyimleri koymak istercesine hemen sordu:

"Öteki kızdan, şu Talimhane'de öldürülenden ne haber?"

"O konuda daha şanslıyız."

"Nasıl yani?"

"Daha ilk araştırmada fakülteden iki yakın arkadaşını tesbit ettim."

“Konuştun mu onlarla?”

“Henüz hayır. Belki sen de yanımda olmak istersin, diye düşündüm.”

“İyi etmişsin. Ne zaman görüşebiliriz.”

“Biriyle bugün öğleden sonra. Öbürünü henüz bulamadım. Haber bıraktım, yarın Üniversite'ye gideceğiz.”

“Aferin be Ayhan! İyi işler başarmışsın.”

“Sağolun Majesteleri. Nihayet iltifat ve takdirlerinize mazhar olabildim.”

Sibel saatine bir göz attı.

“Acıktım” dedi. “Bugün tabldotta ne var? Sen bilirsin, yukarıya çıkmadan önce kesinlikle öğrenmişsindir.”

“Kılçığı bol ayşekadın fasulye, berbat bir pilav ve vişne kompostosu.”

İkisi de yüzlerini buruşturdular. Sibel:

“Ben bir hamburgere fitim.”

“Araban aşağıda mı?”

“Niye sordun?”

“Öğle yemeğı benden. Yeni açılmış bir pizzacı biliyorum.”

Sibel şaşkın şaşkın gülümsedi.

“Ayol, hangi dağda kurt öldü?”

* * *

Beyazıt'taki Sahaflar Çarşısı'nın önünde yer alan çay bahçesi tıklım tıklım doluydu. Yine de gölgede boş bir masa buldular. Aşırı sıcak ve nem yüzünden, oturdukları yer ve hafif esen meltem onlara şerbet gibi geldi.

Sırtındaki çanta ve elindeki kamera yüzünden Ayhan ter içinde kalmıştı. Kamera üzerindeki ABC yazısını gören birkaç çocuk, onların televizyoncu olduklarını anlayarak yanlarına yaklaştı ve merakla, “Çekim mi yapacaksınız ağabey?” diye sormaya başladılar. Gözleri Sibel'in güzelliğine takılan çocuklar onu da artist sanıp birbirlerine göstermeye başlamışlardı.

Ayhan, "Yok be evladım, sıcaktan bunaldık, biraz dinleniyoruz" diye onları geçiştirmeye çalıştıysa da, çocuklar pek inanmamışçasına yanlarından uzaklaşmadılar. Her taraftan başlarına gelen meraklı kitlesi oluşmaya başlamıştı.

Sibel, "Galiba randevu için iyi bir yer seçmemişsin" diye mırıldandı.

Ayhan bezgin bir edayla homurdandı. "Benim suçum değil, oğlan burayı istedi."

Saat tam üç olmuştu.

Jale Kunter'in üniversiteli arkadaşı görünürlerde yoktu.

Sibel yüzünü buruşturarak, "Gelmeyecek galiba" diye söylendi.

"Acele etme, gelir."

"Belki de senden ürktü ve başından savmak için görüşmeyi kabul eder gibi davrandı. Sanırım seni atlattı."

"Biraz bekle yahu! Ne acelecisin? Gelir elbet.."

Saat üçü on geçiyordu. Sibel'e öyle söylemesine rağmen Ayhan da yavaş yavaş randevudan ümidini kesmeye başlamıştı ki, öğrenciyi gördü.

"İşte, geliyor!" diye fısıldadı.

Sibel telaşla, "Hani, göremiyorum?"

"Şu sakallı. Mavi gömlekli. Entel gözlüklü genç."

Bekledikleri öğrenci, çay bahçesinin ortasında durmuş arayan gözlerle etrafına bakınıyordu. Ayhan ayağa kalktı, el salladı. Genç de onları görmüştü nihayet. Yanlarına yaklaştı. İkisi de ayağa kalkıp el sıkıştılar. Ayhan, Sibel'i öğrenciye tanıştırdı.

Adı Hilmiydi. Ve Jale Kunter'le aynı sınıftaydılar.

Biraz ürkek ve çekingen bir hali vardı. İskemlenin ucuna ilişti. Koltuğunun altında ders kitapları vardı. Kütüphanede oyalandığı için biraz geciktiğini söyledi ve özür diledi.

Ayhan da, "Geldiğin için teşekkür ederiz" dedi.

Orta boylu, yirmi yaşlarındaydı. Belirgin özelliği fazla zayıf oluşuydu. Seyrek kıllı, garip bir sakalı vardı. Hatta Sibel içinden,

sakal diye bunu niye uzattığını merak etti. Yuvarlak camlı çerçevesiz gözlüğü yüzüne daha da ufakmış gibi bir hava veriyordu. Kanvas bir pantolon giymiş, ayağına Nike marka tenis papuçları geçirmişti.

O ürkek haline rağmen hemen konuya girdi.

“Bana ne sormak istiyorsunuz?”

Ayhan. “Jale’yi biraz tanımak istiyoruz. Onun ölümü ile ilgili bir program hazırlayacağız da.” diye konuştu.

“Neden?”

Kameraman omuz silkti.

“Gayemiz kamuoyunu aydınlatmak. Genç bir üniversite öğrencisi hunharca öldürülüyor. Katil henüz bulunamadı. Uyuşturucu kurbanı olduğu söyleniyor. Bu illetin toplumun ve özellikle gençlerin başına bela kesilen olumsuz sonuçlarını en çarpıcı bir şekilde programımızda sunmak istiyoruz. Amacımız gençlere öğütlerde bulunmak ve bu yola düşmek üzere olan öğrencileri uyarmak. Başka niyetimiz yok.”

Hilmi ikisini de kuşkuyla süzdü.

Tam rahatlamamış gibi bir hali vardı.

Konuşmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu.

“Ben Jale’yi fazla tanımazdım” dedi. “Yaklaşık dört ay önce tanıştık. Belki o kadar bile olmamıştır.”

“Aynı sınıftaydınız, değil mi?”

“Evet ama o devamlı bir öğrenci değildi. Onunla Kumru Bar’da tanışmıştık. Okulda değil.”

“Kumru Bar mı? Nerede bu?”

“Cihangir’de. Bizi Nesrin tanıştırdı. O da aynı fakülteden arkadaşımızdı.”

Sibel, Ayhan’a kaçamak bir bakış attı. Ayhan öğrenciye çaktırmadan göz kırptı, biliyorum dercesine.

Hilmi bir an duraladı.

“Siz Nesrin’le görüşseniz daha iyi olur. Onlar iyi arkadaştlar. İçtikleri su ayrı gitmezdi.”

Sibel, "Neden?" diye sordu.

"Şey... O... uyuşturucu kullanıyor... Jale gibi."

"Emin misin?"

Oğlan istemeye istemeye başını salladı.

"Ben uyuşturucu kullanmam. İnanın bana. Ama Kumru Bar'ın müşterilerinin hepsi esrar çeker. Orası bir pazar, anlıyor musunuz? Uyuşturucu orada her zaman bulunur. Daha ilk gittiğim gece duman altı oldum."

Sibel merakla sordu, "O da ne demek?"

Hilmi zoraki gülümsedi.

"Bu deyimi hiç işitmediniz mi?"

"Yoo..."

"Yani uyuşturucu kullanmayan birinin, içilen esrarlı sigaraların dumanından etkilenmesi. İnsanı fena çarpıyor, şayet alışık değilse. Kokuyu ve dumanı kapalı bir mekanda farketmeden fazla içinize çekince, insanda bir baş dönmesi, mide bulantısı yaratıyor. O gece Kumru Bar'da uzun süre kaldık. Ben çarpıldım. Gece yarısı ikiye doğru epey etkilenmiştim. Eve döndüğümde saatlerce kustum."

"Yok yahu? Peki esrardan başka da uyuşturucular satılıyor mu bu barda?"

"Onu bilemem, ama mümkündür."

"Peki, bize Jale'den biraz daha bahsetsene. Onunla çıkıyor muydun?"

"Yok, sadece arkadaştık. Ailesi Ankara'daydı. Burada bir ev tutmuştu kendine. Galiba Talimhane'deydi. Onunla hiç çıkmadım. Güzel bir kızdı, kültürlüydü de. Doğrusu onunla çıkmak isterdim... fakat..."

Ayhan lafa karıştı:

"Sana yüz vermedi mi?"

Hilmi omuzlarını silktili.

"Bilmiyorum.. Valla kafasına göre takılan biriydi. Sizin anlayacağınız uçuk bir tipti işte..."

“Beraber olduğu bir sevgilisi var mıydı?”

“Emin değilim. Ama galiba yoktu. Genellikle grup halinde dolaşırlardı. Yalnız onu en son hippı kılıkli bir adamla gördüm. Uzun boylu at kuyruklu saçlı biriyle. Sanırım yaşıca da ondan epey büyüktü.”

“Kaç yaşlarında mesela?”

“Valla ben pek yaş tesbit edemem ama herhalde otuzdan fazlaydı.”

“Onları birlikte en son ne zaman gördün?”

“Yanılmıyorsam ölümünden birkaç gün evvel.”

“Nerede?”

“Taksim meydanında.”

“Kaç sularında.”

“Akşam dokuz buçuk filan olmalıydı. Tam hatırlayamıyorum.”

“Selamlaştınız mı?”

“Jale'nin pek beni görecek hali yoktu. Anlıyorsunuz ya? Yine bulutların üstünde uçuyordu.”

“Yanındaki şu adamı biraz daha tarif edebilir misin?”

“Vallahi, dedim ya, fazla özelliği olan biri değildi. Tam ona uygun biri işte. Işın aslını isterseniz pek de dikkat etmedim. Blucın giymişti sanırım. Sırtında yine kot kumaşından bir yelek vardı. Haa, şimdi anımsadım, garibime gitmişti çünkü; adam gecenin karanlığında bile kara güneş gözlüğü kullanıyordu, hani şu pilot gözlüklerinden.”

Hilmi bir an duraladı. Biraz şaşırımış gibi ikisinin yüzüne baktı.

“Siz Jale'yi mi araştırıyorsunuz yoksa o adamı mı?”

Ayhan, adam hakkında fazla soru sorduklarını sezinlemişti. Çocuğun bile dikkatini çekmişti bu. Hemen toparlandı.

“Tabii ki Jale'yi. Fakat konuştuğu kişiler, arkadaşları da onun kişiliği hakkında bize ışık tutabilir.”

Hilmi rahatsız olmuş gibi birden kitaplarını topladı.

“Benim bildiğim bu kadar. Umarım size yardımcı olmuşumdur.”

Bir an önce kalkıp gitmek istediği açıkça belliydi.

Ayhan ısrar etmedi. “Çok teşekkür ederiz, bize yardımcı oldun” diye mırıldandı. “Seni tekrar görmek istersek nerede bulabiliriz?”

Hilmi entel gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti.

“Beni bir daha neden görmek isteyeceksiniz ki? Size bütün bildiklerimi anlattım. Başka da bir şey bilmiyorum.”

Sibel, “Adresini veya telefon numaranı vermekte bir sakınca mı var?” diye sordu.

Hilmi telefon numarasını verdi. Fakat Ayhan numarayı defterine kaydederken nedense içinde bu numaranın gerçek olmadığı gibi bir his vardı. İlk fırsatta bunu kontrol etmeliyim diye düşündü. Öğrenci ayağa fırlarken, “Kusura bakmayın, gitmem gerekiyor.” diye mırıldandı.

Çocuğa teşekkür ettiler.

Hilmi masaların arasından uzaklaşırken Sibel başını salladı, “Sanırım bu çocuk bize anlattıklarından fazla şey biliyor fakat onu korkuttuk.”

“Galiba haklısın. Bana da öyle geldi.”

“Ne sorduk ki birden korkmuş olsun?”

“Yanılmıyorsa onu huylandıran Taksim’de gördüğü adam oldu. Ondan bahsettikten sonra birden ürktü.”

Sibel dikkatle Ayhan’a baktı.

“Sakın senin Karindeşen Jak o olmasın?”

“Kim bilir, belki de odur!” dedi Ayhan.

* * *

Sibel o geceyi hiç da rahat geçirmedi. Bütün gece yatağının içinde döndü durdu, gözü uyku tutmadı. İyi icabı bir yığın program hazırlarken, kuşkusuz huzursuzluklar duymuş, bazen konu

ettiği kişilerle didişmiş, hatta onlardan tehditler bile almıştı. Bu nedenle kuru gürlüğe pek papuç bırakmazdı. Cesur ve yürekli bir kızdı.

Ancak bu kez içinde tarif edemediği bir huzursuzluk, ruhunu cendere gibi sıkan ve nedenini kendinin de açıklayamadığı bir tedirginlik duyuyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin sabahında, erkenden arabasına atlayıp doğru İkitelli'deki televizyon binasına yollandı. Bir ara Ayhan'ı gördü ama konuşamadılar. Öğleye kadar programdaki başka konuların hazırlığı ile meşgul oldu ama bir türlü kendini işine tam anlamıyla veremiyordu.

Öğleyin Ayhan odasına geldi. Suratı biraz asıktı. Her zaman görmeye alışık olduğu şakacı ve neşeli halinden eser yoktu.

“Hazırsan çıkalım” dedi sadece.

Sibel onun da gergin olduğunu hemen anladı. Fakat nedenini sormaktan çekindi. Televizyon binasından birlikte çıktılar. Yol boyunca, Beyazıt'a gelinceye kadar hemen hemen hiç konuşmadılar. Ayhan kamerasını yanına almamıştı. Genç kız buna ilk defa şahit oluyordu. Onu kamerasız görmeye hiç alışmamıştı; kamera sanki Ayhan'ın ayrılmaz bir parçasıydı.

Arabayı Süleymaniye'ye inen yol üzerinde güçlükle bir yer bularak parkettiler. Üniversite girişinde polisler kimliklerini göstererek içeriye girdiler.

Sibel ilk defa, “Kızı nerede bekleyeceğiz?” diye sordu.

“Heykel'in sağ tarafındaki parkta” diye cevapladı Ayhan.

Merkez binanın önündeki parka daldılar.

Banklar genellikle boştu. Bir iki öğrenci çift elele oturmuş sıcak havada koklaşıyorlardı.

Ayhan ilk bakışta aradıkları kızın o olduğunu sezinledi.

Arkalardaki bir bankta tek başına oturuyordu. Yavaş yavaş yaklaştılar. Kız onları görünce bakışlarını üzerlerine çevirdi.

Saçları erkek saçı gibi kısacık kesilmişti. Göğsünde İngilizce yazı olan beyaz bir tişört, rengi solmuş blucin ve ayaklarında kış-

lık kalın botlar vardı. Burnunun sol yanında beyaz bir hızma parıldıyordu. Kolları rengarenk adi bileziklerle süslenmişti.

Onlara baygın gözlerle baktı.

Sibel kızı görür görmez o anda uyuşturucunun etkisinde olup olmadığını merak etti. Ayhan, "Nesrin Hanım?" diye sordu.

"Evet, benim" dedi. Sesi kalın ve uykulu gibiydi.

"Ben, Ayhan Berkman. Size dün arkadaşlarınızla haber göndermiştim."

"Evet, biliyorum."

Kızın gözleri Sibel'e çevrilmişti. Hoşnut kalmamış gibi onu baştan aşağıya süzdü.

"Bu kim?"

Ayhan hiç tereddüt etmeden, "Asistanım" dedi.

"Bana yalnız görüşeceğimiz söylenmişti."

"Haklısınız. Fakat işe hep yardımcım ile beraber çıkarım. Endişelenmenize gerek yok."

Kız hırçın bir şekilde:

"Niye endişeleneyim ki? Ama onun yanında konuşmam. O gitsin" dedi.

Sibel şaşırılmıştı. Ayhan'a baktı.

Kameraman bozuntuya vermedi.

"Lütfen" dedi. "Mesele çıkarmayın. Bakın sözümde durarak ne kamera ne de ses kaydedecek cihaz getirmedim. Asistanım sadece ben soru sorarken gerekli notları tutacak."

"Sizin eliniz yok mu? Ona ne gerek var? O gitsin."

Kız kararlı görünüyordu.

Ayhan endişeyle Sibel'e baktı. Öldürülen Jale'nin erkek arkadaşı Hilmi'den dün pek bir şey öğrenememişlerdi. Şimdi bu kızı da ellerinden kaçırmak istemiyordu. Sibel'in terslenmesinden endişe etti.

Sibel içinden, "Şıfırtı" diye söylendi ama renk de vermedi. Tek kelime söylemeden yanlarından uzaklaştı. Ayhan da derin

bır nefes aldı. Bir an Sibel'in gözlerinde oluşan ifadeden, işi bü-
yuteceğini, hır çıkaracağını sanmıştı. Sibel'in uzaktaki bir banka
gldip oturmasını beklediler.

Nesrin, "Galiba size güvenmekle hata ettim," dedi.

"Neden?"

"Baksanıza, daha işin başında sözünüzde durmadınız."

"Yardımcımın bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim."

Kız çantasını açıp bir sigara yaktı.

Ayhan istemeden sigaraya baktı. Normal bir sigaraydı.

Kız gülümsedi.

"Esrarlı değil. Siz de içer misiniz?"

"Sağolun, ben kullanmam."

"Evet, konuşun bakalım şimdi. Öğrenmek istediğiniz nedir?"

Ayhan yutkundu.

"Jale'nin yakın arkadaşımıydınız; bana biraz onun yaşamını
anlatın."

"Yaşamını mı? Aman ne romantik bir soru? Tam bir gazete-
ci sorusu, değil mi? Umarım nüfus kaydını, anasını, babasını, kaç
kardeşi olduğunu filan da soracaksınız?"

"Hayır. Bunları polis kayıtlarından da öğrenebilirim."

"O halde öğrenmek istediğiniz tam olarak nedir?"

"Mesela esrara nasıl ve ne zaman başladığı?"

"Ne bileyim ben? Onu tanıdığımda zaten esrar kullanıyor-
du?"

"Beraber hiç esrar içtiniz mi?"

Kız gülmeye başladı. Ela gözlerinde alaycı bir ifade oluştu.

"Çoook" dedi.

"Nerede?"

"Uygun olan her yerde... Yahu kardeşim, sen gerçekten te-
levizyoncu ya da gazeteci misin? Ne abuk subuk sualler soruyor-
sun? Beni böyle sorular için mi çağırdın?"

"Bana bildiğin her şeyi anlatmanı isterim."

Kız dalga geçer gibi sordu:

“Esrar hakkında mı yoksa Jale hakkında mı?”

“Her ikisi hakkında da.”

“Sebepe?”

Ayhan yumuşak sesle, “İşim bu. Televizyon programı yapıyorum” dedi. Kız bir iki nefes çektiği sigarayı yere atıp kalın botuyla ezdi. Anlamlı bir bakışla genç adama baktı. Birden durgunlaşmıştı. Gözlerindeki o haşın ifade kaybolmuş, tam bir aldırmaazlığın içine girmişti.

“Bence, sen bir bok yapamazsın” dedi.

Ayhan şaşırarak, “Ne demek oluyor şimdi bu?” diye s6y-lendi.

“Boş versene, senin dünyadan haberin yok arkadaş. Bilmediğin bir konuda program hazırlamaya kalkma, komik olursun.”

“Öyleyse bana anlat, bilgilendir beni.”

“Allah bilir, sen Kendir Otu’nu bile hayatında görmemişsin-dir.”

“O kadar da değil. Bu otun kesilen yerlerinden sızan macun kıvamındaki özden esrar elde edildiğini biliyorum. Buna esrar denmesinin sebebi kullananların hayal alemini keşfettiklerini sanmalarındandır. Sizler esrarı çekip kafayı bulunca, bir takım zevkli hayaller, halüsinasyonlar ortaya çıkmakta, böylece arzu ettiğiniz düşleri görmektesiniz.”

Kız sırtıtmaya başladı.

“Bütün bildiğin bu mu?”

Ayhan omuzlarını silkerek:

“Sonunuzun erken bunamaya ya da melankoliye gittiğini de biliyorum. Yetmez mi?”

Kız birden sırtımaşını kesti.

“Arkadaş, benim boşuna vaktimi alma. Görüşme bitti. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Nasıl olur? Hani Jale’den bahsedecektin, onu anlatacaktır?”

“Jale öldü. Bunu kafana iyice sok. Artık o yok. Bu konuyu

deşmenin ne anlamı var? Senin o boktan programının onu geri getireceğini mi sanıyorsun?”

“Fakat o esrardan ölmedi. Onu bıçaklayıp doğradılar. Ben bunu da inceliyorum.”

Nesrin'in yüzü biden donuklaştı, sarardı.

“Bu seni niye ilgilendiriyor? Polis misin yoksa?”

“Yok canım, onu da nereden çıkardın? Ben sadece olayın aydınlanmasını istiyorum. Unutma, Jale'nin başına gelen bir gün senin de başına gelebilir.”

“Sana ne? Beni düşünmek sana mı düştü?”

Kız gittikçe terslenmeye başlamıştı.

Küstah ve terbiyesizdi. Ayhan dikkatle onu süzdü. Kızın sol gözünde hafif bir tik başlamıştı. İkide bir göz kapağı atıyordu.

Kıza dikleşmenin anlamı yoktu. Üniversite'de yaptığı soruşturmada Jale'nin arkadaşlarının çoğu onu tanımıyoruz diyerek olaydan uzak durmak istemişlerdi. Görüşmeyi sadece Hilmi kabul etmiş bu kıza da haber vermişlerdi. Üstelik bu kızın Jale hakkında çok şey bildiğine emindi.

Kızı ürkütmemek için alttan aldı.

“Sen bilirsin” dedi. “İsrar edecek değilim. Seni zorlayamam.”

Sustu, önüne baktı.

Onun bir an banktan fırlayıp gideceğini sandı. Oysa kız gitmeye pek istekli değildi.

Yeniden ümitlendi Ayhan. Göz ucuyla onu süzüyordu.

Bir süre sessiz oturdular. Ayhan bir yandan da ilerdeki bankta oturan Sibel'e bakıyordu. Kızcağızın, ilgisiz görünmeye çalışmakla beraber mutlaka akli fikri buradaydı.

Genç kameraman orada olduğunu hissettirebilmek, sessizliği bozmak istercesine öksürüp genzini temizledi. Kızda hareket yoktu. Cesaretlenip sordu:

“Jale'nin erkek arkadaşı var mıydı?”

“Vardı tabii?”

Sesindeki o isyankâr hava kaybolmuştu.

“Arkadaştan amacım sevgilisi var mıydı?”

“Hı hıh.”

“Yoksa Hilmi ile mi çıkıyordu.”

“Hilmi mi? O da kim? Haa, şu entel bozuntusu mu? Güldürme beni, Jale onun gibilerine yüz verecek kız değildi. Hem bakıyorum, Hilmi’yi filan da tanıyorsun, anlaşılan hakkında epey araştırma yapmışsın.”

“Eh, biraz.”

“Aferin... Ama daha öğreneceğin çok şey var.”

“Bak bu doğru. Bir adam daha vardı... neydi adı yahu, Cemal mi? Yok, yok Cemal değildi. Dilimin ucunda ama bulamıyorum. Hani şu gece karanlığında bile güneş gözlüğü takan. At kuyruğu saçları vardı. Hay Allah neydi adı yahu?”

Gözleri Nesrin’in üzerindeydi.

Kızın birden telaşlandığını gördü. At kuyruklu adamdan bahsetmek Nesrin’i heyecanlandırmıştı. Ama kız numarayı yemedi. Şaşırmasına rağmen çabuk toparlandı. Ayhan’ın bir türlü hatırlayamamış gibi yaptığı adı bulmasına yardımcı olmadı.

Ayhan hâlâ oyununa devam ediyordu.

“Alpay mıydı yoksa?”

“Boşuna arama, çünkü bilmiyorsun!”

“Peki, ya sen? Sen biliyor musun?”

Kız yeniden sırtıttı. Ayhan’ın gözlerinin içine baktı.

“İşittiğime göre televizyonlarda çok para dönüyormuş, doğru mu?”

“Anlayamadım, nasıl yani?”

“Programların yapım maliyeti çok yüksekmiş.”

Ayhan garipseyerek kızı süzdü.

“Doğrudur” diye mırıldandı.

“Siz de kaliteli ve gerçek bir program yapmak için çok ödüyor musunuz?”

“Zaman zaman.”

“Öyleyse kesinin ağzını açın.”

“Yani sen şimdi konuşmak için para mı istiyorsun?”

“Hele şükür! Nihayet çakozladın be!”

Ayhan içinden, vay kaltak, dedi. Sıcaktan alnında biriken terleri sildi.

“Ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

Kız önceden fiyatını tesbit etmiş gibi duraksamadan, “Kırk milyon” dedi.

Ayhan bir ısıklık çaldı.

“Yoksa dolar olarak mı ödeme yapmamı istiyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Tabii ya! Sen bizim televizyonu ne sandın yahu? Karun'un hazinesi mi? Bir adı öğrenmek için kırk milyon lira ödenir mi hiç?”

“Paşa gönlün bilir arkadaş. Adamın ve haberin peşinde olan sensin. Parayı bastıran düdüğü çalar.”

Ayhan bir an duraladı.

“Ne yapacaksın o parayı? Esrara mı yatıracaksın.”

“Sana ne? Orası seni hiç ilgilendirmez. Konuşmamı istiyorsan parayı ödersin. Sana fiyatı söyledim, işine gelirse!”

“Bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim. Ya rastgele bir ad uydurursan?”

“O senin sorunun. Ama ben harbi kızımdır. Yalan konuşmam.”

Nesrin, Ayhan'ın yerinde tereddütle kıpırdandığını görünce, kalkmaya davrandı.

“Dur, otuz biraz. Bunu düşünmem gerekir. Bu miktarı patronumun onaylaması gerek. O onaylamadıkça sana ödeme yapmam.”

“Boş versene sen! Bana kıyak çekmeye kalkma. Sen bu programın hazırlayıcısı değil misin? Boğuntuya mı getiriyorsun şimdi? Ağzımdan bedava bilgi kapmaya hazırlanıyorsan, hava alırsın.”

Ayhan derin bir soluk verdi.
"Düşünmeliyim" diye mırıldandı.

"Sen bilirsin."

Kız ayağa kalktı. Gidiyordu.

"Seni nerede bulabilirim?"

"Boşuna zahmet etme. Beni artık bulamazsın."

"Ya televizyon istediğin parayı ödemeyi kabul ederse?"

Kız bir an Ayhan'a baktı. Gözlerinde kuşkulu bir ifade vardı.

"O zaman ben sizi ararım."

"Televizyonun numarasını biliyor musun?"

"ABC değil mi? Bulmak çok kolay."

"Öyle olsun. Belki ben her saat orada olmayabilirim. O zaman asistanım Sibel Candan'ı ara. Onunla da görüşebilirsin."

Kız ilerdeki bankta oturan Sibel'e baktı.

"Şu kariyı mı?"

Ayhan başını salladı. "Evet onu. Ne zaman ararsın?"

"Yarın öğleden sonra. Para konusunda yarına kadar bir karara varır mısınız?"

"Herhalde" dedi Ayhan.

Kız başka bir şey demeden dönüp uzaklaştı.

Genç kameraman arkasından bakakaldı.

Yanına gelen Sibel, "Şaşkın ördeklere dönmüşsün. Ne söyledi bu kız?" diye sordu.

"Konuşmak için para istiyor."

"Deme yahu? Ne anlatacak ki?"

Ayhan yüzünü ekşiterek söylendi:

"Sanırım bizim Karındeşen Jak'ı tanıyor."

* * *

Program Dairesi Müdürü Enver Alpay, Sibel'in isteğini hiç itiraz etmeden kabul etti. Sibel, muhasebeye yardımcılarında

birini gönderip vezneden parayı çektiirdi. Nesrin denen kızı hiç gozü tutmamıştı ama bu riske değeri.

O sabah çekim için bir ekibi Tuzla'ya gönderdi. Programın ayrı bir haberini oluşturacak çekimleri onlar yapacaktı. Saat dokuzda stüdyoya inerek bazı bölümlerin çekimine bizzat iştirak etti. Çeşitli provalar ile çekim on bire kadar sürdü.

Ayhan görünürlerde yoktu. Sibel'in bütün akli fikri Nesrin'den gelecek telefondaıdı ama çekimin heyecanına kendini kaptırınca esrarengiz kızı unutuverdi. Odasına çıktığında Ayhan'ı kendisini beklerken buldu.

Birlikte montaj odasına inip Ayhan'ın Jale Kunter'in öldürölmesi ile ilgili çektiğı filmi birlikte yeniden seyrettiler. Ayhan'ın direnmesine rağmen Sibel, bazı görüntülerin fazla etkileyici ve sarsıcı olduğı gerekçesiyle çıkarılmasını istedi. Bazı yakın plan çekimler de genel ahlâka aykırı olacak kadar açık saçıktı. Ayhan o sahnelerin bandajlanarak ya da görüntü bozularak oynatılmasında ısrar ettiyse de Sibel reddetti. Ayhan'ın suratı asılmıştı.

Sibel'in odasına dönerlerken, "Filmı kuşa çevirdin" diye serzenişte bulundu ama genç kız hiç oralı olmadı.

Saat 12 olmuştu.

Nesrin'den telefon yoktu henüz. Beklemeye devam ettiler.

Her telefon çalışta heyecanla reseptöre atılıyorlardı. Saat 14'ü geçince Sibel'de ilk ümitsizlik belirtileri başladı. Kaşları çatıldı, birbiri ardına sigara yakmaya başladı.

Ayhan hâlâ ümitliydi. Mutlaka arar, diye homurdanıyordu. 17.30 olduğunda ikisi de ümidi kesmişlerdi. Ve kız telefon etmedi...

* * *

Saat 18'de Sibel toparlanmaya başladı. Masasının üzerini düzeltti, dosyaları kaldırdı, çantasını aldı.

Ayhan, "Gidiyor musun?" diye sordu. "Henüz erken değil mi?"

“Geç bile kaldım.”

“Hayrola?”

“Bu akşam biraz alış veriş yapacaktım.”

“Ne alış verişi?”

“Bu pazar arkadaşlarla Çırağan Oteli'nin havuzuna yüzmeye gideceğiz. Doğru dürüst mayom yok. Kendime bir iki mayo alacağım.”

“Ooo, Allah versin. Paradan çıkacaksın desene. Kim bu şanslı arkadaşlar, tanıyor muyum?”

“Eski kolej arkadaşlarım. Tanımazsın.”

“Hadi, hadi iyisin yine. Biz pazar günü burada, Allahın sıcağında çalışarak ter dökerken Majesteleri havuzda serinleyip, keyif çatacak.”

Sibel tatlı tatlı gülümsedi.

“Eee, kolay mı? Şef olmanın o kadar avantajı olsun artık.”
Sonra hızlı adımlarla uzaklaşıp gitti.

Ayhan o gider gitmez, ayaklarını masaya dayayıp düşünmeye başladı.

Bu Karindeşen Jak olayına kendisini fena kaptırmıştı. Nesrin'in telefon etmemesi kötü olmuştu. Anlaşılan kız da ürkmüştü. Belki konuşmak için para istemesi bile, onları başından savmak için düşünülmüş bahane olabilirdi.

Sibel'in erken gitmesine biraz da memnun olmuştu.

Düşünmeyi sürdürdü. Aklına gelen fikri uygulamak istiyordu. Gerçi bu fikri Sibel'in onaylamayacağını biliyordu ama denemeye değerdi. Nasılsa Hilmi denen öğrencide iş yoktu, Nesrin kaçmaya başlamıştı, gerçi fakültede yeni bir araştırma yapıp kızın izini, adresini belki bulabilirdi, fakat şimdi akli şu tele-kıza takılmıştı.

Sonunda şansını denemeye karar verdi. Telefonun başına oturdu, santraldan “Yarın” gazetesinin Dış Haberler Servisi şefi Erman Karagül'ü bağlamasını rica etti. İnşallah yerinde bulurum, diye sabırsızlanıyordu.

Şansı yaver gitti, servis şefi henüz çıkmamıştı.

“Buyrun” diyen kalın sesini işitti.

“Ağabey, ben Ayhan Berkman.”

“Vay, koca oğlan, nerelerdesin? Özledik yahu. Epeydir sesin soluğun çıkmıyor. Eskiden arada sırada ziyaret ederdin, son zamanlarda ise yüzünü göremez olduk. İşin mi çok, yoksa unutulduk mu?”

“Estağfurullah ağabey, hiç unutulur musunuz? Ama şu sıralar cidden işlerimiz çok fazlaydı.”

“Söyle bakalım, nedir derdin? Bir çıkarın olmasa kolay kolay aramazsın sen.”

Ayhan kısa bir an tereddüt etti.

Erman Karagül'ün Şişli'de bir garsoniyeri vardı. Kendi kullanmadığı zamanlar bazı yakın arkadaşlarına anahtar verdiğini biliyordu.

Utanarak, “Ağabey bir ricam olacak” dedi. “Mümkünse şu Şişli'deki evin anahtarını bu gecelik bana verebilir misin?”

Servis şefi gevrek bir kahkaha attı. “Ulan sende mi ortak oldun bizim eve?” diye takıldı. Sonra içten bir sesle “On dakika sonra çıkıyorum, gel odama da anahtarı vereyim.”

“Sağol ağabey” diyerek telefonu kapattı. Ardından hemen ajansın numarasını çevirdi. Suzan Pınar'ı sordu. Kadın bu gece müsaitti. Ardından biraz çekinerek ödeyeceği ücreti de öğrenmek istedi. Rakamı öğrenince dudağı uçukladı. Bu parayı asla ödeyemezdi Televizyon Program Müdürü'nden de isteyemezdi. Gerekçesini açıklamak çok ayıp kaçacaktı. Telefonu kapadı.

Anahtarı almasının gereği kalmamıştı. Suratını asarak oturdu...

(5)

İlerleyen saatlere rağmen Rumeli Caddesi hâlâ kalabalıktı. Sibel birkaç dükkâna girerek mayo aradı. Sonunda İtalyan mayoları satan büyük bir mağazada zevkini okşayan birkaç parça mayo bulabildi. Fakat fiyatları ateş pahasıydı. Yine de almaya karar verdi. Tek parçadan oluşan turkuaz renklisini hemen seçip ayırdı. Ancak bikini olanında bir türlü karar veremiyordu. İki model arasında tercih yapamadı. Eline alıp kararsızca bakındı. İkisi de desenliydi; biri sarı zemin üzerine rengarenk çiçekli, diğeri mavi üzerine çizgili.

Sibel zor beğenen biriydi; karar verirken kılı kırk yarardı.

Yanı başında biri, “Yerinizde olsam, şu çiçekliyi seçerdim” dedi. “Size çok yakışacağına eminim.”

Sibel başını çevirip fikrini söyleyen yabancıya baktı.

Adamı tanıımıyordu. Uzun boylu, yakışıklı biriydi. Bir an göz göze geldiler.

Sibel sesini çıkarmadı ama kaşları çatıldı. Kararına yardımcı olarak kendisine yaklaşmak isteyen çapkının biri olduğunu düşündü. Böyle yılışık erkeklerden nefret ederdi.

Adamın yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

“Affedersiniz” dedi. “Belki düşüncemi söylemekle saygısızlık ediyorum ama sizin gibi güzel bir hanımefendiye şu çiçekli mayonun çok yakışacağını düşündüm bir an. Şayet bu davranışımı bir dersizlik sayıyorsanız tekrar özür dilerim.”

Sibel üzerinde durmamayı düşündü.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. Cevap vermemek en iyisiydi.

Adamın hâlâ ısrarla kendisine baktığını hissediyordu. Göz göze geldikleri kısa süre içinde hatırlayabildiği kadarıyla yakışıklı, hoş bir adama benziyordu. Yanılmıyorsa, iri yeşil gözleri, uzun sarı saçları vardı. Konuşmasından, kibar ve görgülü birine benziyordu. Asıl dikkatini çeken şey ise, ses tonunun mükemmelliği.

Adama bir daha bakmaktan kendini alamadı.

Sırtındaki, iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan tirşe rengi keten takım elbisesi tiril tirildi. Yüzünde aristokratlara has soğuk, kibirli fakat o oranda da ölçülü bir hava vardı. Türkçe konuştuğunu duymasa onu bir yabancı sanabilirdi.

Sibel tezgahı kızına dönerek, “Bunu da alıyorum” dedi.

Yakışıklı adam hâlâ yanında duruyordu. Yumuşacık bir sesle, “Seçimin size bir faydası olduysa, ne mutlu bana” diye fısıldadı.

Sibel yine zoraki gülümsedi.

Adamın artık yanından uzaklaşacağını sanmıştı. Oysa hâlâ duruyordu.

Hafifçe başını yana eğerek, “Adım Turgut. Turgut Atamer” dedi.

Sibel sıkılarak adamın yüzüne baktı. Anlaşılan askıntı olmaya kararlıydı.

“Yüzünüz bana hiç yabancı gelmiyor. Bağışlayın, hafızam oldukça zayıftır ama yüzünüz öylesine güzel ve unutulmaz ki, daha evvel görmüş olsam mutlaka hatırlamam gerekirdi.”

Genç kız bir şeyler söylemek zorunluğunu hissetti. Ne de olsa sık sık televizyonda görülen, halkın tanıdığı biriydi.

“Mümkündür” diye mırıldandı. “Beni görmüş olabilirsiniz.”

“Durun bir dakika. Söylemeyin lütfen. Hatırlamaya çalışacağım.”

Turgut Atamer bir adım geri çekildi, zihnini zorluyormuş gibi bir tavır takındı, kaşlarını çattı, düşündü.

“Nuri beyin kokteylinde tanışmış olabilir miyiz? Eğer öyleyse kendimi hiç affetmeyeceğim.”

“Daha evvel tanıştığımızı hiç sanmıyorum.”

“Bu da doğru ya, tanışsak unutmamam gerekirdi. Şu halde siz meşhur bir manken olabilirsiniz. Fiziğinize en uygun yakıştırıram bu.”

“Yanıldınız. Manken değilim.”

“Öyleyse bir film artisti?”

“Hayır. Artist de değilim.”

Turgut Atamer iki elini yana açarak:

“Ama bu güzelliği bir yerden gözüm ısıyor. Mutlaka görmüş olmaklığım lâzım” diye şaşkınlığını abartılı bir şekilde belirtti.

Sibel kendini tutamayarak güldü. Adamın benzetmelerinden hoşlanmış, bunların bir tür iltifat olduğunu anlamıştı.

“Bakın bu mümkün işte. Beni seyretmiş olabilirsiniz.”

“Seyir mi?.. Evet, işte sihirli anahtar kelime bu! Acaba sizi nerede seyretmiş olabilirim? Tiyatro? Yoo değil, sanatçı olmadığınızı söylemişsiniz. O halde?”

Sibel usulca fısıldadı.

“Televizyon.”

“Tabii ya! Nedense bunu düşünemedim. Konuşmanız, diksiyonunuz harika. Siz haber spikeri olmalısınız, ama korkarım devamlı takip ettiğim kanallardan birinde çalışmıyorsunuz.”

“ABC televizyonundayım. Olayların içinde programının hazırlayıcısı ve sunucusuyum. Adım Sibel Candan. Hatırladınız mı şimdi?”

Genç adam başını önüne eğdi.

“Hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki programınızı maalesef seyretme imkânım olmadı.”

“Neyse, artık öğreniniz. Umarım böylece programım bir seyirci daha kazanmış oldu.”

“Bundan hiç kuşkunuz olmasın.”

Sibel, genç adama son bir kez daha gülümsedi ve kasaya doğru hesabını ödemek üzere yürüdü.

“Durun bir dakika... Yoksa gidiyor musunuz?”

Sibel suratını asarak Turgut Atamer'e baktı.

“Ne yapacağımı düşünüyorsunuz ki?”

“Belki benimle bir içki içer ya da romantik bir ortamda akşam yemeği yersiniz diye düşünüyordum.”

“Yani iki dakika önce tanıştığım bir yabancı ile mi?”

“Neden olmasın? Artık tanışmış sayılırız. Ayrıca bana bu imkânı verirseniz size kendimi daha iyi tanıtmaya şansına da kavuşmuş olurum.”

Garip bir teklifti bu. Sibel kaşlarını çatarak adama baktı. Önüne çıkan tanımadığı bir erkekle yemeğe çıkabileceğini nasıl düşünebiliyordu?

Sibel'in aklına birden Ayhan'ın söyledikleri geldi. Sen etrafında pervane olan erkekleri kaçıyorsun demişti kameramanı. Kendi yalnızlığını kendin yaratıyorsun, hayatında eksik olan da bu, diye yüzüne vurmuştu.

Bir an düşündü Sibel.

Hiç tanımadığı biriyle yemeğe çıkmak garip bir fikirdi. Onu yeterince tanımiyordu. Konuşacak, tartışacak müşterek bir konuları yoktu. Belli ki adam sadece onun güzelliğinden hoşlanmıştı. Hepsi buydu. Arkasından ne tür bir teklifle karşılaşacağını tahmin edebiliyordu.

Kendini tartmaya çalıştı.

Korkuyor, adamdan çekiniyor muydu? Hayır. Fazla konuşkan ama kibar biri olduğu belliydi. Ondan çekinmiyordu. Ayrıca,

genç adamda ona çekici gelen bir yan da sezinlemişti. İtiraf etmeliydi ki, çok da yakışıklıydı. Ne cevap vereceğini kestiremedi.

Sanki adam, kararsızlığını anlamış gibi yüzüne bakıyordu. Çevresine bir göz attı.

Ona hizmet eden tezgahtar kız, konuşmaları işittiğinden gülümseyen bir yüzle vereceği cevabı bekler gibiydi.

Sibel utandığını hissetti. Bu teklife "evet" dese ne kaybederdi ki? Dayanamadı, gülümsedi. Turgut Atamer de. Hayret, gülümsemek adama çok yakışıyordu. Dişleri inci gibiydi.

"Bu gülümsemeniz teklifimi kabul anlamına mı geliyor?"

"Galiba. Biliyor musunuz, çok inatçı birisiniz siz. Yine de davetinizi kabul ediyorum. Yarın akşam birlikte bir yemek yiyebiliriz."

"Yarın akşam mı? Ama saat daha dokuz olmadı, ben uzun yaz gecelerinde saat ondan önce sofraya oturmam. Davetimi kabul etmekle beni çok mutlu ettiniz, size teşekkür borçluyum. Fakat beni kırmayın, sizinle tanıştığım bu geceyi, evet bu harika geceyi gelin, kutlayalım. Bunun unutulmaz bir gece olacağına inanıyorum. Belki de hayatımızın gidişatını değiştirecek bir gece."

Sibel işaret parmağını uzatıp iki yana salladı.

"Bakın, yine ısrara başladınız. Bu gece olmaz. Saat ilerledi. Eve gidip duş almam, kıyafetimi değiştirmem, makyaj yapıp hazırlanmam lazım. Fakat yarın akşam..."

Turgut Atamer genç kızın lafını kesti.

"Ben sizin hazırlanmanızı memnuniyetle beklerim. Gerekirse gece yarısına kadar. Lütfen bu gecenin kutsallığını bozmayın."

Kız ne yapacağını bilemedi.

Turgut Atamer ise Sibel'in hiç beklemediği bir jest yaptı. Uzanıp kızın elini tuttu, ince, zarif ve yumuşak bir şekilde dudaklarına götürdü, hafifçe öptü.

Sibel şaşırmıştı.

Bunun son derece medeni bir davranış olduğunu biliyordu. Bu Avrupalılara özgü bir davranıştı; yaşlılarının arasında pek ya-

pılmıyordu bu jest. Biraz mübalağalı, hatta teatral bir davranış sayılabilirdi ama doğrusu hoşlanmıştı. Onurlandığını, daha bir kadının oluverdiğini hissetti.

“Pekâlâ” dedi. “Bir saat sonra gelin beni evimden alın. Ama biraz gecikirsem yakınmak yok.”

Sonra genç adama adresini verdi ve veda edip mağazayı terketti.

Turgut Atamer'in yeşil gözleri mutluluktan uçuyordu.

Sibel'in aklına Ayhan geldi birden. Keşke burada olsaydı da, yalnızlık çemberini nasıl kırdığını görseydi. Elinde olmadan gü-lümsedi ve arabasının gazını kökledi.

* * *

Evine gelince elindeki paketleri bir köşeye fırlatıp soyunmaya başladı. Doğru duşa koştı, bonesini başına takarak vücudunu sıcak suyun rahatlatıcı ve dinlendirici etkisine bıraktı. Yorucu bir gün geçirmiş olmasına rağmen kendini dinç ve daha şimdiden dinlenmiş hissediyordu. Sanki bir erkek arkadaşla ilk defa yemeğe çıkıyormuşcasına da heyecanlıydı.

Elbise seçiminde bayağı zorlandı. Neye elini atsa beğenmiyordu. Sonunda ince askılı, oldukça dekolte, ipek bir elbisede karar kıldı. Beyaz, uzun topuklu ayakkabılarını giydi. Makyajını yaptı, ufak gece çantasını hazırladı, ojelerini yeniledi, pırlanta taşlı gece saatini bileğine taktıktan sonra aynadaki görünümüne baktı.

Çok çarpıcı ve harika olmuştu.

Bir an kuşkuya düştü. Turgut Atamer'in onu yemeğe nereye götüreceğini henüz bilmiyordu. Sıradan bir yere giderlerse giyiminin bir hayli göze batacağını düşündü. Hatta bir an daha sade ve basit bir şeyler giymeyi bile aklından geçirdi. Zamanın nasıl hızlı geçtiğini neden sonra farkettti. Turgut Atamer her an gelebilirdi. Tam bunları düşünürken de kapının zili çaldı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Koşarak gidip kapıyı açtı. Sapsarı, diri ve canlı Hoover güllerinden yapılmış kocaman bir buketle karşısındaydı Turgut Atamer.

Yüzünde ölçülü ve saygılı bir tebessüm vardı. Bakışları yumuşacıktı. Nazik birkaç kelime fısıldayarak çiçekleri kıza uzattı.

Sibel, "Arzu ederseniz biraz içeriye buyrun" demek zorunda kaldı. Turgut Atamer içeriye girmeyi reddetti. Sibel aceleyle gülleri boş bir vazoya koyup adamın yanına döndü. Vazoya su koyacak zamanı bile bulamamıştı, nasıl olsa dönünceye kadar bozulmazlar, diye düşündü.

Sokağa çıktıklarında Sibel, kapının önünde duran Lincoln'ü görünce şaşırırmaktan kendini alamadı. Arabanın piyasa değerinin on beş milyardan fazla olduğunu biliyordu. Onun varlıklı biri olduğunu tahmin etmişti zaten; Lincoln de tam Turgut Atamer'e yakışan bir arabaydı doğrusu.

Genç adam arabanın kapısını açıp kızın oturmasına yardımcı oldu. Şimdilik Sibel'den tam puan almıştı; çiçek getirmesi, sıklığı ve zarafeti konusunda laf etmesi çok olumluydü.

Araba yaylanarak hareket ederken, "Beni bağışlayacağınızı umarım, size sormadan Swissotel'in terasında bir masa ayırttım. Sizce bir mahzuru yok, değil mi?" diye sordu.

Genç kız gülümseyerek, "Ne mahzuru olabilir?" diye karşılık verdi. "İtiraf edeyim ki o terasta hiç yemek yememiştım."

Sibel'in içi içine sığmıyordu.

Çok mutluydu...

* * *

Kameraman Ayhan, PTT'den emekli babası ve yine ilkokul öğretmenliğinden emekli annesiyle Kadıköy'ünde mütevazı bir evde oturlardı. O gece canı eve erken dönmek istememişti. Daha doğru bir ifadeyle, bu gece kendi kendini görevlendirmişti.

Aylak aylak İstiklâl Caddesi'nde tur attı.

Hava çoktan kararmıştı fakat daha en az iki saat kadar oylanması gerekiyordu. Konuşacak, vakit öldürecek birine ihtiyaç duydu. Taksim'le Galatasaray arasında iki defa gelip gitti. Tanıdık bir yüzle karşılaşmak için bakınıp durdu.

Kimseye rastlayamadı.

Borsa'nın fast food'una girdi, en üst kata çıkıp sosis ve bira istedi. Köpüklü birasını yudumlarken aklı yine Sibel'e takıldı. Zaten son zamanlarda kızı aklından hiç çıkaramıyor, bir türlü silip atamıyordu. Yarın ona iyi bir sürpriz hazırlayacaktı. Şayet şansı bu akşam biraz yaver giderse...

Gerçekte Taksim'e geliş sebebi de buydu.

Kafasına koymuştu; bu gece saat biraz daha ilerleyince niyeti Kumru Bar'a gitmekti. Beyazıt'ta konuştuğu öğrenci Hilmi'den oranın bir tür "esrar tekkesi" olduğunu öğrenmişti. Belki işe yarar bir şeyler öğrenebilir, Nesrin'le karşılaşabilirdi.

Saat on'a kadar oyalandı, sonra Cihangir'in yolunu tuttu. Kumru Bar'ı bulmak kolay olmuştu. Kapıda fedai olduğunu tahmin ettiği iri yarı iki adam duruyordu. Onu dikkatle süzdüler ama içeriye girmesine de engel olmadılar.

Ayhan bardan içeriye çekine çekine girdi.

Çok loş yerd. Her taraf yoğun sigara dumanıyla kaplıydı. İçerde terle karışık ağır bir koku vardı. Sol tarafta ufak bir bar-amerikan ve iç içe geçmiş çok sayıda masa vardı. Etrafına şöyle bir göz attı. İçerdeki müşterilerin hemen hepsi öğrenci sayılacak yaşıydı.

Bar-Amerikan'a geçip çipil gözlü barmenden bir bira istedi.

Birasından henüz bir yudum almıştı ki, barmen tezgahın arkasından onu süzmeye başladı. Göz göze geldiler.

"Buraya ilk gelişin mi ağabey. Seni tanımıyorum" dedi.

Ayhan başını salladı.

"Birini bekliyordum."

Barmen sesini çıkarmadı. Elindeki bezle bardakları kurula-

maya devam etti. Üniversite öğrencisi kılıklı iki genç gelip bira istediler. Anlaşılan burada en tutulan içki, ucuzluğu nedeniyle bira olmalıydı. Gençler uzaklaşınca Ayhan, çaktırmadan kendini dikizleyen barmene sordu.

“Bu akşam Jale buraya uğradı mı?”

“Jale mi? Hangi Jale? Mustafa'nın dalgası mı?”

“Jale Kunter.”

Çipil gözlü adam sırtmaya başladı.

“Sen onu mu bekliyorsun? Daha çok beklersin ağabey... Ağaç olursun.”

“Ne demek istiyorsun?”

Barmen nezle olmuş gibi ikide bir burnunu çekiyordu.

“Onun yakını mısın?”

“Yoo.”

“Hiç gazete okumaz mısın sen ağabey?”

“Elime geçerse... Neden sordun?”

“Televizyonda mı seyretmezsin?”

“lıhh!”

“Belli.. O kızı öldürdüler ağabey.”

Ayhan çok şaşırmış gibi yaparak, “Yok yahu? Ne zaman?” diye sordu.

“Bir iki gün evvel. Evinde bıçaklanmış olarak bulundu. Duymayan kalmadı.”

“Tuh Allah kahretsin.”

Barmen dikkatle Ayhan'a baktı.

“Ne o ağabey? Bir alıp veremediğin mi vardı o kızla?”

Ayhan başını salladı.

“Yok be!. Beni bir arkadaşıyla tanıştıracaktı. O da buraya sık sık gelen biriymiş. Okul arkadaşımıylar galiba.”

“Hele bir adını söyle, belki tanırım.”

Ayhan çaresizmiş gibi yüzüne baktı.

“Adı Nesrin. Tanıyor musun?”

Çipil gözlü barmen pis pis sırıttı.

“Tanırım tabii. Sidikli Nesrin olmalı. Buraya çok sık düşer.”

“Sidikli mi? Niye öyle diyorlar?”

“Bilmem, hep öyle derler. Galiba kafayı bulunca altına kaçırıyormuş.”

Barmen espri yapmış gibi sırıtıyordu. Sonra tezgahın üzerine biraz daha eğilerek Ayhan'a fısıldadı.

“Ağabey, karı kız arıyorsan sana Sidikli'den daha iyisini bulabilirim, anlıyorsun ya. Her cinsini.”

Adam Ayhan'ı süzmeye devam etti. Yüzündeki o iğrenç gülümseme kaybolmamıştı.

“Elimde her yaştan olanı var. Körpesi kartı, tecrübelisi tecrübesizi. Hepsi bana köpek gibi bağlıdır. Bak, şu sana yakın masada oturan esmer kızı görüyor musun? Orta sonda daha. Tam bir fıstık. Henüz el değmemiştir. İstersen ayarlarım.”

Ayhan başını bile çevirip bakmadı. Heriften tiksismeye başlamıştı.

“Ben Nesin'i istiyorum” dedi.

Barmen omuzlarını silktili, sesini çıkarmadı. Sonra dayanamayıp:

“Nesini istersin onun be ağabey? Biraz mürekkep yalamışlığı vardır, ağzı laf yapar ama s..tir et, cümle alem yatmıştır onunla. Hem kafası dumanlıdır, her bir boku kullanır.”

“Beni ırgalamaz” diye homurdandı Ayhan.

Bu cevap barmenin tuhafına gitmişti.

Merakı arttı. Çipil gözlerini kuşkuyla Ayhan'a çevirdi. İlk defa Ayhan'dan şüphe etmeye başlamıştı.

“Peki, niye ısrarla onu istiyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

Barmen suratını astı.

“Haklısın, ama o her zaman para için yatmaz. Bunu bilmiyordun galiba?”

“Az evvel herkesle yattığını söylemiştin.”

“Doğru fakat canı çekerse. Ya da esrara yatıracak parası kalmamışsa.”

“Ben de şansımı denerim. Belki benden hoşlanır.”

Barmen konuşmayı kesti. Bu yabancından hoşlanmamıştı. Ti-pi bile buraya pek uygun düşmüyordu.

Ayhan'ın gözleri bu ufak loş yere yeni yeni alışmıştı. Etrafa yeniden bir göz attı. Şimdi oturanları daha iyi seçebiliyordu. Hepsi çok gençtiler. Yüreği burkuldu. Düpedüz uyuşturucu ve fuhuş yuvasıydı burası. Masalarda sigara içen gençlere baktı, çoğunun normal sigara değil sarma içtiğini anlamıştı. Suratlar sararmış, gözler süzülerek baygınlaşmıştı.

“Lanet olsun” diye söylendi içinden. Gömleğinin üst iki düğmesini açtı. Cebinden çıkardığı mendille boynunda ve göğsünde biriken terleri sildi. Soğuk bira kurtarıcı gibi geliyordu içinin hararetine. Barmene dönerek boşalan bardağını doldurmasını işaret etti. Çipil gözlü adam bu kez sanki isteksizcesine gelip bardağı aldı. Köpüklü birayı doldurup uzatırken Ayhan sordu:

“Nesrin dün gece burada mıydı?”

Barmen başını olumsuzca iki yana salladı.

“Ya ondan önceki gece?”

“Ağabey, ne çok soru soruyorsun? Yoksa aynasız mısın?”

Ayhan adamın pirelendiğini sezinlemişti.

“Öyle bir halim mi var? Polise benziyor muyum?” diye sordu.

Barmen yeniden sırtıttı.

“Bilmem! Toz istemiyorsun, karı kız seçiminde bir tuhafısın, buranın devamlı müşterisi değilsin, davranışların da bir garip, ne yalan söyleyeyim insanın aklına polis olabileceğin geliyor valla. Ama sen polis değilsin, biliyorum. Ben onları havalarından, kokularından anlar, daha kapıdan içeriye girdikleri an çakozlarım. Fakat senin neyin peşinde olduğunu çıkaramadım. Burada senin aradığın o Sidikli'yi kimse tutmaz. Zaten son zamanlarda eskisi kadar sık takılmaz oldu. Niye ısrarla onu istiyorsun?”

"Jale Kunter onu çok methetmişti bana."

"Boş versene, Jale artık yok. Çoktan cızlamı çekti. Sen yaşayanların tavsiyesine kulak ver. Unut şu sidikliyi de sana başkasını bulayım."

Ayhan saatine baktı. On biri geçiyordu.

Anlaşılan Nesrin Kumru Bar'a bu gece de gelmeyecekti. Kamerası gergin geçen günün yorgunluğunu bedeninde hissetmeye başlamıştı.

Oturduğu tabureden kalkarken Barmene sırttı.

"Belki başka gece," dedi.

Biraların parasını ödedikten sonra "Eyvallah," diye mırıldandı.

Çipil gözlü merakla sordu:

"Nesrin gelirse ona kimin aradığını söyleyeyim?"

Ayhan bir an düşündü, sonra gülerek, "Karindeşen Jak dersin" diye mırıldandı.

Barmen ne demek istediğini anlamamış, garip garip onun vuratına bakıyordu.

"Kim?" diye sorusunu yineledi.

Ayhan duymazdan gelerek, arkasına bakmadan kendisini esrar dumanına boğulmuş daracak yerden dışarıya attı. Sokağın nem yüklü sıcaklığı limonata gibi serin ve ferahlatıcı geldi genç adama...

(6)

Ertesi sabah Ayhan Berkman, Sibel'in televizyon dairesindeki odasına girerken mahmur gözlerini oğuşturup esnedi. Berbat bir gece geçirmişti. Başı ağrıyor, bütün vücudu kırılıyordu.

Sibel'in odası kalabalıktı. Asistanları koşuşturuyor, öteki kameraman arkadaş genç kızın direktiflerini dinliyordu. Ayhan bir iskemle çekip oturdu. Bu sabah işe gelmekte gecikmişti. Canı konuşmak bile istemiyordu. İnşallah, kamerayı yükleyip bir yere göndermez beni, diye geçirdi içinden.

Odadakiler şimdiden onun bu haline bakıp, dün gece feneri nerede söndürdün diye, şaka yapmaya başlamışlardı bile.

Ayhan kıza bir göz attı.

Sibel'in bütün güzelliği üzerindeydi bugün. Sıradan penye bir bluz, poplin etek giymiş olmasına rağmen son derece diri ve canlı görünüyordu, tabii o çekici ve güzel. Ekibine bu gün yapacakları işleri anlatırken sanki her zamankinden daha farklı bir coşkusu ve tazeliği vardı.

Merak etti Ayhan. Kıza sihirli bir değnek değmiş gibiydi. Haksızlık etmemeliydi; o her zaman hoş, çekici ve kusursuzdu, ama bu sabahki canlılığının, tazeliğinin sanki özel bir nedeni vardı.

Sibel onun varlığının farkında değilmiş gibi yüzüne bile bakmıyordu. Herhalde yine geciktiği için takaza edecekti. Ekip odadan ayrılıp, ikisi yalnız kalınca:

“Nihayet teşrif edebildiniz demek?” diye laf attı. Ayhan homurdandı:

“Sakin üstüme varma. Berbat haldeyim.”

“Alkol mahmurluğu mu? Yoksa Don Juan dün gece fazla mesai mi yaptı?”

“Bırak Allahını seversen bu modası geçmiş esprileri. Hiç havamda değilim bu sabah.”

“Hayrola, neden?”

“Gece hiç uyuyamadım.”

“Sıcaktır.”

Genç kızın sesinde hafif alaycı bir hava sezinledi Ayhan.

“Hayır, sıcaktan değil. Dün gece Kumru Bar'daydım.”

Sibel irkilerek sordu:

“Bir şey bulabildin mi?”

“Nesrin'i orada görebileceğimi sanmıştım ama gelmedi kız. Oysa oraya çok sık uğrarmış, yani oranın devamlı müşterisi. Öldürülen arkadaşı Jale gibi. Hakkında ilginç şeyler öğrendim.”

“Ne gibi?”

“O da bir fahişe.”

“Pek şaşırmadım.”

“Uyuşturucuya ihtiyacı olduğu zamanlar ya onu satanlarla yatarmış ya da para kazanmak için.”

“Farkeder mi?”

“Etmez tabii.”

“Başka, başka ne öğrendin?”

“Başka bir şey yok.”

“Hepsi bu mu?”

“Yetmez mi? Ayrıca oradakiler Jale Kunter'i iyi tanıyorlar.

“İyi ya, biraz araştırsaydın.”

Ayhan homurdandı.

“Bu işi o kadar kolay mı sandın? Orası batakhane gibi bir yer. Yabancıları kötü gözle süzüyorlar. Daha içeriye girer girmez kendilerinden biri olmadığını hemen anlıyorlar. Kapıda iki fedai var, içerdi de meraklı bir barmen. Adeta uyuşturucu müdavimlerinin oluşturduğu özel bir kulüp. Benden şüphelendiler, hatta bir ara polis sandılar.”

“Yok yahu?”

“Sonra barmen bana karı kız satmaya kalktı.”

“Sen ne yaptın, geri mi çevirdin?”

Ayhan zoraki sırıttı.

“Aman ne komik! Bakıyorum bugün keyfin yerinde, dalganı geçiyorsun.”

“Evet, bugün neşeliyim.”

“Allah versin. Belli oluyor zaten.”

Sibel kısa bir tereddüt geçirerek kameramana baktı. Odada yalnızdılar. Genç kız koltuğuna oturdu. Bir sigara yaktı. Sonra berrak ve akıcı sesiyle:

“Dün bana verdiğin nasihatı düşündüm” dedi.

“Hangi nasihatı?”

“Hani şu, yalnızlığım, kabuğumu kırıp dış dünyaya açılmaklığım ve hayatımı renklendirecek prens hikâyesi vardı ya.”

“Evet?”

“Galiba o prensi buldum. Ben dostlarımin önerilerini hafife almam, düşünürüm, akla yakınsa değerlendiririm.”

Ayhan birden heyecanlanmıştı.

Ürkerek Sibel'in gözlerinin içine baktı. Başındaki ağrının şiddetlendiğini hissetti.

Elinde olmadan yüzü gerildi.

“Birini mi buldun yani?”

“Evet, hem de mükemmel birini.”

“Yok canım? Şaşırtıyorsun beni.”

“Niye şaşıırıyorsun ki? Bu öneriyi bana sen yapmadın mı?”

Ayhan cevap vermedi.

Kızın açıklamasını bekledi.

Sibel ise onun yüzündeki meraklı ve şaşkın ifadeyi inceliyordu.

“Sevinmedin mi yoksa?”

Ayhan genzini temizledi. “Bilmiyorum, bu senin seçimine bağlı” diyebildi.

“Dedim ya, çok hoş ve yakışıklı bir genç. Kanım kaynadı. Karun kadar da zengin.”

“Ahh, siz kadınlar! Tek ölçünüz bu, değil mi? Para, daima para.”

“Lütfen kadınların günahını alma. Zenginlik benim için sadece bir artı faktör.”

“Hadi canım sende!”

“Tanıştığım genç kibar, ince, kültürlü ve kadın ruhundan çok iyi anlayan biri. Kadınlara nasıl davranılacağını gönüllerinin nasıl hoş tutulacağını iyi biliyor.”

“Saçma! Bunların hepsi seni yatağa atıncaya kadardır.”

“Ayhan! Kabalaşma lütfen. Bu ne biçim söz.”

Genç adam kendini toparlamaya çalıştı. Söylediği lafın denizliğini kavradı birden. Omuzlarını silkti.

“Senin bileceğin şey. Umarım acele karar verip sonradan pişman olmazsın.”

Sibel sigarasını önündeki kül tablasına bastırırken:

“Seni hiç anlamıyorum” diye söylendi. “Yalnızlığımı terk edip, hayatımı bir erkekle paylaşmamı öneren sen değil miydin?”

“Evet ama böyle birdenbire, önüne çıkan ilk erkekle demedim. Bu adamla daha evvelden tanışmışlığın var mıydı? Neyin nesi, kimin fesi biliyor musun?”

Sibel kaşlarını çatıp homurdandı.

“Kuzum, ne oluyor sana? Sanki babammış gibi konuşuyorsun. Bir an bana onu hatırlattın. Yahu, bu adamla yarın evleniyorum demedim; sadece hoşlandığım, yakışıklı biriyle karşılaştığımı söyledim. Hepsini bu.”

“Tamam majesteleri tamam, sinirlenme, bir şey dediğimiz yok. Allah mutlu etsin, daha ne diyeyim?”

Ayhan suratını asarak konuyu kapatmak istercesine sustu.

Ama Sibel'in konuyu kapatmaya pek niyeti yoktu. Ayrıca Ayhan'ın olaya gösterdiği titizliği de anlar gibi oluyordu. Onun suratındaki değişikliği farketmemesi olanaksızdı.

Gülümseyerek, “Merak etmiyor musun?” diye sordu birden.

“Neyi?”

“Tanıştığım adamı.”

“Beni ilgilendirmiyor.”

“Amm tuhafsin Ayhan! Nereye gitti bana o tavsiyelerde bulunan, arkadaş canlısı dostum?”

Ayhan başını salladı. “Buradayım canım, bir yere gittiğim yok. Hem rahatlatacaksa seni, anlat tabii, dinlerim.”

Sibel duygularını çözümlemekten acizdi. Ayhan'ın davranışı bazı şeyleri açığa çıkarmıştı. Bu gerçeği bugüne kadar anlayamamış olmasına şaşıtı. Ayhan kendisine aşıkı. Bunu hiç düşünmemiş ve farketmemişti. Ayhan'ın da bunu hareket ve davranışlarıyla belli etmediği bir gerçektir. Ama şimdi, kadın önsezileriyle rahatlıkla anlayabiliyordu.

Asıl anlayamadığı, bu gerçeği kavrayınca benliğinde hissettiği heyecandı. Hoşlanmış, bundan zevk mi almıştı acaba? Ayhan hoş bir gençti, bunu inkâr edemezdi, gazetede ve televizyonda çalışan kızların, onun peşinde nasıl pervane gibi dolandıklarını iyi biliyordu.

Benliğini kaplayan sevinç ve gururla gülümsedi. Nedenini bilemiyordu fakat nedense Ayhan'ı incitmek, damarına basmak,

gururuyla oynamak istiyordu. Hatta aklından geçenlerin ruhsal bir sapaklık olduğunu bile düşündü, fakat duygularına gem vura-
madı.

“Ondan çok hoşlandığım doğru. Müthiş yakışıklı. Dün akşam alış veriş sırasında tanıştım onunla. Mayo seçiminde bana yardımcı oldu. Beğendiğim iki bikini arasında tercih yapamıyordum. Anladı hemen, hangisinin bana daha yakışacağını söyledi.”

Göz ucuyla kameramana baktı.

Kıskançlıktan kıpkırmızı kesilmişti Ayhan.

“Sonra yemeğe çıkmamızı teklif etti.”

“Ve sen de daha ilk defa gördüğün bu adamın teklifini kabul ettin, öyle mi?”

“Neden olmasın? Yerimde hangi kız olsa kabul ederdi. Yakışıklılığına dayanamadım. Ayrıca senin söylediklerin de aklıma geldi. Hayatımın prensini bulduğumu düşündüm. Harika güllerle gelip beni evimden aldı. Lincoln’ü olağanüstüydü. Çok lüks bir araba. Swissotel’de bir masa ayırtmış. Istakoz yiyip, şampanya içtik.”

Ayhan’ın yüzü şekilden şekile giriyordu.

Farketmemiş gibi davranan Sibel:

“Hayatında istakoz yedin mi hiç Ayhan?” diye sordu. “Doğrusu ben yememiştim. Bizim gibi gariban takımının yiyeceği şey değil. Eti çok lezzetliydi. Hem bana nasıl yenileceğini, makasla kabuklarının nasıl kırılacağını gösterdi. Konuştuk, gülüştük. Yanındaki kadını oyalamasını çok iyi biliyordu, bana müthiş fıkralar anlattı, ama öyle seninkiler gibi açık saçık olanlardan değil. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile. Sonra gerçek bir centilmen gibi beni evime getirdi.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Sibel hınzırca Ayhan’ın yüzüne baktı.

“Daha ne olsun ki? Ne bekliyordun?”

“Böyle romantik bir geceden sonra seni dans edeceğiniz bir yere götürmedi mi? Sarılıp seni öpmemi mi?”

Sibel, Ayhan'ın neyi kastettiğini anlamamış gibi davranmaya devam etti.

"Ne kadar fesatsın?" dedi. "Aklın fikrin hep öyle şeylerde."

"Bunun fesatlık neresinde? Öyle zamparalardan bu tür davranış beklemek çok normaldir."

Sibel iğnelemeye devam etti.

"Hani seni tanımasam, kıskandığını düşüneneğim Ayhan. İnsaf yahu!"

Genç adam başını önüne eğdi. Dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Sibel'e açılıp, duygularını ifade edemezdi. Hele böyle bir ortamda. Hislerini içine gömmek yapabileceği en uygun davranıştı. Kalkıp uzaklaşmak, odayı terketmek istiyordu. Ama ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yerinden kalkamadı.

"Turgut, inşaat mühendisi ama mesleğini yapmıyor. Ailesinden kalma muazzam bir serveti varmış. Bunu açıkca söylemedi ama ima etmesinden sezinledim. Sürdüğü hayattan da belli zaten."

Ayhan boğulacak gibi oluyordu. Boğazına bir şeyin tıkanıp kaldığını hissetti.

"Biliyor musun Ayhan, şu renkli cam, beni eni konu ünlü yaptı. Halk, ekranda yüzünü göre göre seni hemen tanıyor. Sokakta yürürken birbirlerini dürterek göstermeler, üstüne çevrilen meraklı bakışlar, gülümseyen gözler. Önceleri hoşuma gidiyordu ama şimdi sıkılmaya başladım. Turgut da beni görür görmez hemen tanıdı."

Sibel bu ufak yalanı kasten söylemişti.

"Benim programımı ilgiyle izliyormuş. Önümüzdeki pazar-tesi gecesini iple çekeceğini söyledi. Yine de iyi bir televizyon izleyicisi değilmiş. Eski filmlere meraklıymış, hani şu 1950'lerden kalma müzikallerle western'lere."

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi başardı.

“İyi, desene senin program bir seyirci daha kazandı.”

“Program değil, ben kazandım.”

Ayhan tam ağzını açacakken Sibel'in asistanları pür telaş odaya daldılar. Biri dosyayı masaya bırakırken, diğeri programla ilgili bir tersliği anlatmaya başlamıştı.

Konuşmaları böylece kesilmişti. Ayhan güçlüğüyle ayağa kalktı ve fırsattan istifade ederek sessizce odayı terketti.

Sibel onun odadan çıkışını göz ucuyla görmüştü. Odada yenden yalnız kalınca Ayhan boş iskemlesine bakakaldı. İçinde garip bir eziklik vardı.

Kendisine aşık bir erkeğe niye böyle davrandığını anlayamıyordu. Elinde olmadan Ayhan'la Turgut'un hayali aynı anda gözlerinin önünde canlandı.

Ayhan haklıydı; sevince hayat bir farklı görünüyor, yaşam değişiyordu. Yüreği çılgınca atıyordu. Koltuğa yaslanıp duyduğu zevki yudumlamaya başladı.

O haftayı müthiş bir çalışma temposu içinde geçirdiler. Program yayına hazırdı. Karınları deşilerek öldürülen iki kadının, muhtemelen aynı katil tarafından cinayete kurban gittiklerini açıklayan bölüm Sibel'e göre yeterince iyi hazırlanamamıştı. Genç kız huzursuzdu. Seyircilerin beyninde böyle bir şüpheyi uyandıracak bir film ve bir iki fotoğraftan başka bir şey yoktu ellerinde. Çalışmaları yetersiz kalmış, hatta son anda Sibel o bölümü programdan çıkarmayı bile düşünmüştü. Fakat bitmiş halini seyreden müdür Enver Alpay ısrar edince, sesini çıkarmadı.

Bütün ekip pazartesi gecesini iple çektiler.

Görüntüler harikaydı. Program çok başarılı olmuş ve ses getirmişti. O geceden itibaren ABC televizyonuna fakslar, telefonlar yağmaya başladı. Halk, polisin gözünden kaçan bu benzer-

liğe müthiş bir ilgi göstermişti. Sibel'i her gittiği yerde tebrik ediyorlar, olayın üstüne gitmesi için destek veriyorlardı.

Sibel mesleki bir gurur içindeydi. Fakat başarıdaki gerçek payın Ayhan'a ait olduğunu itiraf edecek kadar da alçak gönüllüydü. Yazık ki, bunu Ayhan'la paylaşacak imkanı olmamıştı.

Ayhan'ı iki gündür göremiyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

(1)

Adam, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapıp ensesine bağlamıştı. Yüzünde yine iki günlük sakal vardı. Adeleli omzuna astığı branda bezinden yapılmış çantası adım atarken hafif hafif kalçasına değiyordu.

Ayşegül alkolden kızarmış gözleriyle adama baktı sonra gülererek onun koluna girdi.

“Madem ki beni otele götürecektir paran yok, yürü, en iyisi bizim eve gidelim.”

“Yalnız mı yaşıyorsun?”

Kız fingirdedi:

“Annemle.”

“Eee, nasıl olur? Annen beni kabul eder mi? Bir şey demez mi?”

“Boş ver, takma kafana. Alıştıktır o.”

“Nasıl yani?”

Kız umursamazca:

“Zaman zaman bazı erkek arkadaşlarımı eve götürürüm ta-

bii.” Sonra dişlerini göstererek sırtıp ekledi, “Senin gibi yersiz yurtsuz olurlarsa ya da bir otele götürecek paraları yoksa... Anladın mı?”

Erkek kızın elini okşadı.

“Çok anlayışlısın hayatım ama annen evdeyken biz bitişik odada bu işi yapamayız.”

“Yahu, dedim ya, sen onu dert etme. Çoktan uyumuştur. Ruhu bile duymaz. Sahi, söylemeyi unuttum. O sağırdır.”

“Sağır mı dedin?”

“Evet, öyle!”

“Hiç mi duymaz?”

“Odada bomba patlasa bile duymaz.”

“Doğuştan mı sağır?”

“Hayır. Ben ilkokuldayken oldu. Şimdi nedenini bile hatırlamıyorum. Babam hayatta iken doktor doktor dolaşmışlardı. Çocuktum o zamanlar, on beş sene kadar önce. Sonra kadıncağız bu durumu kabullendi, ben de alıştım. Kim bilir, paramız olsaydı belki bir çaresi olurdu. Hoş şimdi şikayetçi de değilim, sağırlığının bazen böyle faydası da oluyor.”

Adamın gözlerinde sinsi bir parıldama oldu.

Ama Ayşegül'ün bunu görmesi olanaksızdı. Gecenin bu saatinde bile Ray-Ban gözlüklerini çıkarmamıştı adam.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu.

“Üsküdar'da... Doğancılar'da.”

Adam semti pek beğenmemiş gibi burnunu kıvırdı. Oraya gitmeleri epey zaman alacaktı. Bir taksiye binerek Taksim'den Beşiktaş'a indiler. El ele tutuşup motor iskelesine doğru yürüdüler. Kadın zaman zaman aldığı içkinin tesirinden tökezliyordu.

Motor boş denecek kadar tenhaydı. Beton iskelenin üzerindeki on beş, on altı yaşlarındaki çığırtkan, avaz avaz bağırarak müşteri çekmeye çalışıyordu.

At kuyruklu adam saatine bir göz attı. Geceyarısını hayli geçmişti zaman.

Sıcağa rağmen kapalı yere geçtiler. Yanyana oturdular. Ayşegül esneyerek başını adamın omzuna dayadı. Şarabı fazla kaçırmıştı bu gece. Başı dönüyordu. Yanağını adamın omzuna bir kedinin kaşınması gibi sürdü. Adamın teninden pis bir koku yayılıyordu, tıpkı ter kokusu gibi. Ama bunun ter kokusu olmadığına emindi. Bunu ona söyleyemezdi de. İsmi neydi acaba? Başı o kadar dumanlıydı ki, hatırlayamıyordu bir türlü adamın adını. Kendini fazla sıkmadı. Ne farkedirdi ki?..

Motor bağlı olduğu iskelede denizin çalkantısıyla sallanıp duruyordu. Ayşegül bu sallantının midesini daha da kötü etkilediğini hissetti. Bulantısı artmıştı.

Birer ikişer gelen müşteriler ise, temmuz sıcaklığında daha çok açık ve havadar olan üst güverteyi tercih ediyorlardı. Kapalı alt bölüme kimsenin geldiği yoktu.

Ayşegül bulantısını bastırabilmek için temiz havaya ihtiyacım var, diye düşündü.

Adama dönüp, "Biz de açık havaya çıkalım" dedi.

"Otur oturduğun yerde" dedi adam sert bir sesle.

Ses çok mu sertti yoksa ona mı öyle gelmişti, kestiremedi Ayşegül.

Boş olan alt kamaranın merdivenlerinde bir çift göründü. Orta yaşlarda bir adam, uykuya dalmış ufak bir çocuk kucağında olduğu halde basamakları indi. Yanındaki kadın temmuz sıcaklığına rağmen pardesü giymiş başını sıkı sıkıya örtmüştü. Adam, onları görünce kamaranın uzak bir yerine gidip oturdu. Örtülü kadın, göz ucuyla ve tiksinti dolu bakışlarla onları süzüyordu.

Ayşegül, onlara şöyle bir baktı, ilgilenmedi.

At kuyruklu adamın elini kavradı, parmaklarını sıktı. Mide bulantısı ve bastıran uykusuna rağmen az sonra yaşayacağı sevişme anlarının hayal ve ihtirasıyla uykusunu dağıtmaya çalıştı. Eve gidince birlikte bir duş yapıp açılırlardı.

"Hay aksi şeytan, neydi bu adamın adı yahu?" diye düşündü yeniden.

Anımsayamıyordu..

Bu yakışıklının yıkanmaya ihtiyacı vardı. Ter kokusu sırtındaki blucin yelege de sinmişti. Hayret, bu kokuyu barda içki içerlerken hiç duymamıştı.

Umursamadı; adamın elini yakalayıp sırtındaki penye bluzun içinden memelerine götürdü. Okşayıp, sıkmasını bekledi. Heyecandan kudurmak üzereydi artık.

Adam umduğundan daha tedbirliydi.

Ayşegül'ün bu hareketi karşısında başını kaldırıp, çocuklu çifte baktı. Çocuğunu kucağında taşıyan adam orali değildi ama başörtülü kadının bakışları hâlâ üzerlerindeydi. Kocasını herhalde bakma demiş olmalıydı ki, kadın içinden bir şeyler söylenerek başını başka tarafa çevirdi.

At kuyruklu adam usulca elini Ayşegül'ün memelerinden çekmek istedi fakat kız sıkı sıkıya kavradığı bileğini bırakmadı. Adam kızın kulağına eğilip, "Biraz daha sabret" dedi. "Evine girdince unutamayacağın anlar yaşayacaksın."

Ama kızın beklemeye pek tahammülü yoktu, adamın elini çekmesine müsaade etmedi. Tatlı bir ürperti bütün benliğine yayılıyordu. İçindeki kıpırdanışlar arttı, elini at kuyruklu adamın pantolonunun önüne uzattı, sertliğini duyumsadı. Dünya umurunda değildi.

Az sonra motora binenler çoğalmaya başladı. Sivilceli yüzlü bir lise öğrencisiyle, bir bahriye eri karşlarına oturdu.

Ayşegül istemeye istemeye elini adamın pantolonunun ağından çekti. Boş kalan memelerinin uçları sızlıyordu.

Motor hareket etti...

Ayşegül başını tekrar Ray-Ban'lı adamın omuzuna dayadı. Yolculuk beş altı dakika sürecekti ama cinsel oynaşmanın verdiği heyecan azalınca göz kapaklarına inen uykunun ağırlığını yenden hissetti. Üsküdar'a kadar iki üç dakika kestirebilirdi. Gözlerini kapadı, içi geçti. Uykusunun niye böyle şiddetle bastırıldığını

anlayamıyordu. Şaraba alışıktı ama nedense bu akşam içkiyi kaldıramamıştı..

Adamın dürtmesiyle uyandı. Güçlkle göz kapaklarını araladı, motor Üsküdar rıhtımına yanaşıyordu. Yeniden gözlerini yumup derin uykuya devam etmek istedi. Buna uyumak değil, ancak sızmak denebilirdi. Yanındaki adam bu kez omzunu acıtarak sarstı. Fazla sert bir dürtmeydi bu. Kaşını çatıp, adını hatırlamamıştı adama baktı.

“Hadi, uyan artık, geldik” diye homurdanıyordu.

Ayşegöl sersem sersem etrafına bakında. Motor boşalıyordu.

Başı dönüyordu. Midesindeki bulantı daha da artmıştı. Ağzına ekşi ekşi sular gelmeye başlamıştı. Her an kusabilirdi.

Adamın sert dürtüşüyle acıyan omzuna elini götürdü. “Deli mi bu herif?” diye söylendi içinden. Bu ne biçim uyandırılıştı böyle?

Adam elinden tutup çekiştirmeye başlamıştı.

“Yavaş ol! Başım dönüyor” diye itiraz etti.

Adamın hiç taktığı yoktu. Güçlkle motordan karaya çıktılar.

İlk pişmanlığı o zaman hissetti...

İçindeki seks yapma, doyasıya sevişme arzusu kaybolmuştu. Sarhoşluk, bulantı ve derin uyku ihtiyacı arzularını silip götürmüştü. Bir an evvel yumuşak yatağına uzanmak, her şeyden uzak, gözlerini kapayıp, dinlenmek istiyordu. Mümkün olsa hemen oracıkta sızabilirdi.

Mahmur ve yarı aralık gözlerle adama baktı.

Kocaman gözüküyordu gözüne. Sanki hiç içki içmemiş gibi de diri, canlı ve uyanıktı.

Kendini toparlamaya çalıştı.

Olayları, adamla nasıl tanıştığını anımsamaya gayret etti. Film kopmuştu. Hiçbir şey anımsamıyordu. Adamın adını bile...

Selim'di galiba... Salih de olabilirdi. Ya da herhangi bir isim...

Beyni durmuştu adeta.

Düşmemek için adama tutundu. Burnuna yine o yoğun ter kokusu çarptı. Bu kokuyu biraz daha alırsa mutlaka kusacaktı.

“Neredeyiz?” diye sormak istedi. Dili sanki kütük olmuştu. Ağzının içinde döndüğünü fakat sesinin çıkmadığını zannetti.

Oysa duymuştu adam.

“Üsküdar'dayız. Evine gidiyoruz” diye cevap verdi.

Söylenenleri rahat algılayamıyordu.

Bu herifle evinde ne işi vardı?

“Eve mi?” diye sordu. “Ne yapacağız orada?”

Sesini duymuş muydu acaba adam?

“Yatacağız. Sana sahip olacağım. Bunu istemiyor muydun?”

Yanlış mı işitiyordu yoksa?

Yoo, Ayşegül bunu istemiyordu. Bu halde sevişmek istemiyordu. Uykuya ihtiyacı vardı onun. Sadece uyumak istiyordu.

Adam sıkı sıkıya belinden kavramasa düşecekti. Yalpalıyor, düzgün hatta yürüyemiyordu. Şu kusma hissi mahvediyordu onu. Bir içini boşaltsa belki rahat edecekti. “Biraz daha dayan!” diyen adamın sesini işitti.

Bir taksiye bindiklerini zar zor farketti.

Şöföre, “Doğancılar'a çek” demişti adam.

Yoksa adresi de biliyor muydu?

Ayşegül'ün başı yine düştü. Bu kez kesin sızmak, hiç uyanmamak istiyordu.

Arabadan indiklerini hatırlayamadı. Fakat temmuz sıcaklığının nemli esintisi yüzüne çarpınca daha fazla kendini tutamadı ve rastgele bir duvar dibine içini boşalttı. Öğüre öğüre kustu. Düşmemesi için kendini tutan iri yarı adamın yaydığı ter kokusunu duydukça daha şiddetli kusuyordu. Üstü başı, bacakları, ayakka-bıları kusmuk içinde kalmıştı. Başındaki şiddetli zonklamaya karşın biraz açılabilirdi.

Şimdi olayları az buçuk hatırlayabiliyordu. Adamla tanışmalarını da, içtikleri yeri de ve adamı nasıl tahrik ettiğini de...

Adamın günahı yoktu.

Kendisi baştan çıkarmıştı onu. Gerçekten de çok yakışıklı bulmuştu. İsmi hâlâ hatırlamıyordu ama önemli değildi.

“Kusura bakma” dedi. “Bu durumu görmeni istemezdim. Sanırım şarabı fazla kaçırdım.”

“Aldırma, olur böyle şeyler. Herkesin başına gelebilir. Şimdi senin dinlenmeye ihtiyacın var. Bir de sade kahveye. Sonra iyi bir uyku çektin mi, yarına bir şeyciğin kalmaz. Turp gibi kalkarsın.”

Ayşegül biraz rahatlar gibi oldu.

Anlaşılan bu durumdan sonra adam kendisiyle yatmak istemiyordu. Bu da çok doğaldı. Bütün heyecanını kaçırmış olmalıydı.

“Evin nerede?” diye sordu. “Doğancılar'a geldik ama kaldığın yeri bilmiyorum. Bana göster de seni oraya kadar götürüyüm.”

Ayşegül sallanarak dikleşti. Etrafına bakındı. Başını hâlâ dönüyordu fakat bulundukları yeri tanıdı. Evi iki sokak ötedeydi.

Berbat olmuş üstüne iğrenerek bakarken, “Saat kaç?” diye sordu.

“İkiye geliyor.”

“Çok geç olmuş. Sana çok teşekkür ederim. Bundan sonrasını kendim de gidebilirim. Bu gece için beni bağışlayacağını umuyordum. Artık o işi yapacak halde değilim. Halimi görüyorsun. Adresini ya da telefonunu ver, seni ararım.”

At kuyruklu adam gülümsedi.

“Seni bu halde bırakamam. Tutmazsam düşecek haldesin. Evine kadar götürüyüm, sonra çeker giderim.”

Ayşegül'ün fazla itiraz edecek hali yoktu. Başını salladı. At kuyruklu adam sıkıca belinden kavradı, yokuş aşağı yürümeye başladılar.

Caddeden hızla geçen arabalardan başka, sokaklarda kimse-cikler yoktu...

* * *

Adam onu yatağa yatırdı.

Ayşegül'ün ne itiraz edecek ne de adama git diyecek hali vardı. Uyumak istiyordu. Gözleri kurşun gibi ağırlaşmıştı yine.

Zihni bulanıktı ve gözlerini her açışta yatak odasının fıldır fıldır döndüğünü hissediyordu. Gözlerini kapadı, kendini bıraktı ve hiçbir şeye aldırılmaz oldu.

At kuyruklu adam kendi evindeymiş gibi rahattı. Onu göremiyordu ama ayak seslerinden banyoya girip çıktığını anlıyor, akan suyun sesini duyuyordu. Sağır olan annesi aynı zamanda tansiyon hastasıydı. Aldığı ilaçlar nedeniyle geceleri sık sık tuvalete kalkardı. İnşallah uyanıp da bu rezilane manzarayı görmez, diye düşündü.

Adamın yatak odasının kapısını kapattığını duydu. Baş ucundaki komodinin üstündeki gece lambasının solgun ışığı odada gölgeli bir aydınlık yaratıyordu. Adamın ne yaptığını görebilmek için göz kapaklarını hafifçe araladı. Sarhoşluğuna, muhakeme yetisini kaybetmesine rağmen içinde garip bir huzursuzluk başlamıştı.

Adam elinde ıslak bir havlu tutuyordu. İyi sıkılmamış havludan sızan damlalar “şıp, şıp” diye yerdeki muşambaya düşüyordu.

Anlaşılan adamın henüz gitmeye niyeti yoktu. Ne yapmayı tasarlıyordu acaba?

Karyolaya yaklaştığını gördü. Gözlerini kapadı tekrar...

Adam önce hasır topuklu ayakkabılarını çıkardı, yere koydu. Sonra hafifçe omuzlarından tutarak kusmuk içindeki penye bluzunu başından çekti. Bluza yapışmış bir kaç kusmuk parçası saçlarına bulaştı. Onu usulca yeniden yatırdı. Etekliğin yanındaki fermuru aşağıya çekerek dikkatle etekliğini de çıkardı.

Hareketsiz ve çaresizdi Ayşegül.

Sutyen ve külotuyla öylece yatıyordu. Kımıldayamadan...

Zihni niye bu kadar bulanık, adeleleri niye beyninin emirlerine bu kadar itaatsizdi?

Sarhoşluktan, aşırı içtiği şaraptan mı?

Hayır, diye düşündü. Bu kadarını muhakeme edebiliyordu. Vücudundaki bu uyuşukluk ve hareketsizlik şaraptan olamazdı. Bu ilk sarhoş oluşu değildi ki! Yoksa bu adam içkisine bilmediği, göremediği bir ilaç mı katmıştı?

Adam, bedenini yana çevirip sutyeninin klipsini açtı. Sutyen-den kurtulan dolgun göğüsleri iki yana sarktı. Ardından da ufak külotunu sıyırıp aldı bacaklarından.

Bir erkek karşısında ilk çıplıklık kalışı değildi. Ama nedense utandı birden. Elleriyle çıplak uzvunu örtmek istedi ama elleri beyninin bu komutunu yerine getiremiyordu, iki yana sarkmış kolları kımıldamadı.

Zorlukla göz kapaklarını araladı tekrar.

Yabancı, külotunu sırtındaki blucin yeleşin cebine yerleştiriyordu. Nedendi acaba? Külotu koyacak başka yer mi bulamamıştı? Külotunu saklamasının ne anlamı olabilirdi? Bunu yapmamasını söylemek istedi. Ağzını açtı, ama sesi çıkmadı.

Birden vücudunda ıslak havlunun serinletici ferahlığını duyumsadı. Adam itina ile onu temizliyor, vücuduna bulaşan kustumuklardan kurtarıyordu. Uzun uzun pislikleri temizledi adam. Bir iki defa banyoya giderek havluyu yeniden ıslattı.

Ayşegül rahatladığını hissetti.

Acaba bu dostane bir yardım mıydı? Az sonra üstüne pikeyi çekip gidecek miydi? Hiç de öyle olmayacağını sezinledi birden... Bu adam normal biri değildi.

Fetişist, belki de bir sapıktı.

Külotunu saklamaya kalkışmıştı. Belki de bu gecenin bir anısı olarak alıyordu.

Temizliğini bitirince kendisiyle ilişkiye girecekti. Hiç şüphesi kalmamıştı artık.

Temizlediği bacaklarını okşamaya başlamasından anlamıştı bunu. Niye içini bir ürperti kapladığını anlayamıyordu. Az önce-sine kadar onunla sevişmek için yanıp tutuşmuştu. Oysa şimdi ondan uzak durmak, ona dokunmak bile istemiyordu. Elleri yu-

muşak bacaklarından yukarıya doğru çıkıyordu. Nefesi kesilir gibi oldu Ayşegül'ün.

Karşı koymak, ilişkide bulunmak istemediğini bağıarak, haykırarak anlatmak istedi. Ama taş kesilmişti. Ağzından tek kelime çıkmıyordu...

Adam şimdi cinsel organını okşamaya, göbeğini, karnını öpmeye başlamıştı. Kusma ihtiyacını yeniden duydu. Yabancıнын ıslak havluyla bedenine yaptığı masaj düşünme gücünü biraz daha açmıştı. Kusarsa boğulabileceğini bile anladı. Çünkü vücudu tam bir atalet ve hareketsizlik içindeydi. Başını yana çevirecek gücü yoktu.

At kuyruklu yabancı pantolonunun fermuarını indirdi. Yüzünde vahşi ve doyumsuz bir gülümseme belirmişti.

Neden bu kadar ürküyorum, diye düşündü. Sık sık böyle kaçamaklar yapardı. Ama bu adamda anlayamadığı bir şeyler vardı. Sanki o yakışıklı görüntüsü altında, şiddete baş vuracak, canını yakacak sinyaller alıyor gibiydi.

Neredeyse kalbi duracaktı.

Gözlerini yumdu. Olay, bulanık beyinde gitgide bir kaba dönüşmek üzereydi.

Karyolanın yayları gıcırdadı.

Misafiri yatağa girmiş, buz gibi soğuk elleriyle bacaklarını aralıyordu. Çığlık atmak istedi. Sesinin çıkmayacağı adeta içine doğmuştu. Var gücüyle bağırdı. Ama kulağına hiçbir ses aksetmedi. Yalnız ağzı açık kalmıştı...

Adamın pençe gibi elleri memelerini kavradı. Okşamaktan çok sıkarak canını acıtıyordu. Yüzüne yaklaşan ılık bir nefes hissetti.

Ve de o pis ter kokusunu...

Bayılmak üzereydi.

Kasıkları arasında müthiş bir acı duydu. Gözleri iri iri açıldı. Adam emeline ulaşmış, hoyratça kendisine sahip oluyordu. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Bu sıkıntının bitmesini bekleyecekti...

Ayşegül sonrasını pek hatırlayamadı. Bu korkunç azabın ne kadar sürdüğünü de. İçinde bir boşluk ve üzerindeki ezici ağırlığın kalktığını hissetti. Kimildayacak hali yoktu.

Adam işini bitirmişti.

Ayşegül kusmamıştı ama yüzü gözyaşlarından sıırıslıkmıştı. Yattığı yerde inlemeye başladı. Kesik kesik ve derin soluklarla inliyordu.

Karabasanın bittiğini sandı...

Oysa yanılıyordu.

Yatakta doğrulmaya çalıştı, beceremedi. Gözlerini kırıştırdı. Nemli kirpikleri birbirine yapışmıştı. Önce adamı göremedi. Bu işi yinelemeyecekse giyiniyor olmalıydı. Neden sonra koyu gölgelerin oynadığı duvara akseden gölgesini farkettti.

Hıçkırıklarını duyabiliyordu artık. Bu, hayra alametti. Alkolün, şayet adam şaraba ilaç kattıysa ilacın etkisi azalıyordu galiba. Dirseklerini yatağa dayayıp başını kaldırmaya çalıştı. Başardı da.

At kuyruğu saçlı adamı görebiliyordu şimdi.

Yere diz çökmüş, dua eder gibi ellerini bitıştirmiş, duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Şaşırarak adama bakakaldı. Yanılmıyordu; dua ediyordu adam...

Olacak şey değildi; böyle hoyrat ve vahşice saldıran, zorla ırzına geçen adam şimdi bu eyleminden dolayı Tanrı'ya sığınıp bağışlanmasını mı istiyordu yoksa?

Ah, bir konuşabilse, bir bağırabilseydi!

Bacaklarını karnına doğru çekmek istedi. Kasıklarının arası feci şekilde zonklıyor, acı veriyordu. Yüzü gerildi.

Adam Ayşegül'deki hareketi, kimildamaları görmüştü.

Diz çöktüğü yerden kalktı. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ayşegül'e iğrenerek bakıyordu. Yatağın kenarına oturdu.

Bir eliyle de yere bıraktığı branda bezinden yapılmış çantasını karıştırıyordu.

Kısık ve yumuşak bir sesle:

“Nasıl, hoşuna gitti mi? Memmun musun?” diye sordu.

Kızdan bir cevap alamayacağını biliyordu. Yine de onun pe-rişan yüzüne, kan çanağına dönmüş gözlerine bakmaya devam etti.

Ayşegül adamın sorusunu duymuştu.

Can acısına ve katılaştan vücuduna rağmen dudaklarını kıpır-dattı. Fakat ağzından ses çıkmadı.

“Seni duyamıyorum” dedi adam. Kulağını Ayşegül’ün du-daklarına yaklaştırdı. “Ne diyorsun?”

Bütün gayretleri boşunaydı Ayşegül’ün.

“Bir orospu mu olduğunu söylüyorsun bana? Yoksa yeni-den mi istiyorsun? Yoo, tekrarı yok bunun. İdam mahkumunun son arzusu sadece bir kere yerine getirilir. İkincisi olmaz.”

Adamın fısıltılarını gayet net duyuyordu kız.

Vücudu buz kesti. Neler saçmıyordu bu adam? Deli mi-y-di? Yoksa niyeti başka bir şey miydi? Aklına gelen ihtimalle dona kaldı. Gözlerini kapattı.

Adamın arslan pençesi gibi güçlü sol eli sıkı sıkıya ağzını örtmeseydi belki gözlerini bile açmayacaktı. Ama parmakların yanaklarına yaptığı kuvvetli tazyikle ne olduğunu anlamak için gözlerini açtı.

Her şeyi bir anda anladı.

Adamın yukarı kalkan sağ elinde kocaman bir avcı bıçağı vardı. Bıçak hızla karnına doğru yaklaşırken en ufak bir tepki gösteremedi. Metalin sivri ucunun karnının yumuşak etlerine gömülmesi bir anda oldu. Ayşegül’ün gözleri birden karardı ve boğazından kısık bir çığlık yükseldi. Avcı bıçağı karnını yararken artık hiç acı duymuyordu.

At kuyruklu adam, büyük bir soğukkanlılıkla etrafta bıraktı-ğı parmak izlerini silip yok etmek için her zamanki gibi harekete geçmişti...

(2)

Telefonun zili çaldığında Sibel evden çıkmaya hazırlanıyordu. Giyinmiş, ayna karşısında hafif sabah makyajını tamamlamakla meşguldü. Dudağına sürdüğü rujun kapağını kapatıp çantasına attı ve acele ile telefona koştu.

Sabahın bu saatinde kim arayabilirdi? İzmir'de oturan anne ve babasıyla üç gündür telefon görüşmesi yapmamıştı; telaşa kapıldı, babası kalp hastasıydı ve şu günlerde sağlığı pek iyi değildi. Kötü bir haber alacağı endişesiyle almacı kaldırdı.

Arayan Ayhan'dı.

Hem de sabahın köründe. Genç kız irkildi; bu saatte aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Üstelik Ayhan'la aralarında geçen o konuşmadan sonra, kameraman mümkün olduğu kadar kendisinden uzak durmaya çalışmış, mecbur olmadıkça odasına girmemiş, yemekhanede, çalıştıkları katta karşılaştıklarında hep görmezlikten gelmişti.

"Hayrola Ayhan, önemli bir şey mi var?"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim Sibel, ama dün gece yeni bir cinayet daha işlendi. İlgi duyacağınızı sanıyorum."

Kameramanın sesi yine soğuk, kırık ve ilgisiz gibiydi.

“Yine karnı deşilmiş bir kadın mı?”

“Evet, aynı tarz ve aynı yöntem.”

“Neredesin sen?”

“Olay yerinde. Üsküdar, Doğancılar'da.”

“Ceset hâlâ duruyor mu?”

“Evet, duruyor. Savcı bekleniyor. Belki görmek istersin diye düşündüm.”

Sibel bir an düşündü.

“İyi etmişsin. Hemen geliyorum. Bana tam adresi ver.”

Ayhan'ın verdiği adresi defterine not etti. Sonra televizyonu arayarak gecikeceğini bildirdi. Az sonra arabasına atlayan Sibel olay yerine doğru hızla yol alıyordu.

* * *

Sokağı kolay buldu. Dört katlı apartmanın önü kalabalıktı. Kapının önünde polis arabaları duruyordu. Meraklı çevre sakinleri olay yerini ana baba gününe çevirmişlerdi. Üniformalı iki memur giriş kapısını tutmuşlar içeriye görevlilerden başkasını sokmuyorlardı. Etraftaki bütün apartman pencerelerinden ve balkonlardan sarkan meraklı komşular çeşitli yorumlar yaparak olayı tartışıyorlardı. Millete meşgale çıkmıştı. Kapı önünde çeşitli gazetelerin polis muhabirleri, fotoğrafcıları ve televizyon kanallarının kameraları toplanmıştı. Kimi içeriye girmeye çalışıyor, kimi işini bitirmiş dışarıya çıkıyordu.

Ayhan sokağın başında Sibel'i bekliyordu. Genç kız boş bulunduğu bir yere arabasını parkederken yanına yaklaştı. Arabadan fırlayan Sibel:

“Film çekebildin mi?” diye sordu.

Ayhan asık bir yüzle, “Görevim bu” diye mırıldandı.

“İşimize yarar mı?”

“Şüpheli mi var?”

“Yine bizim Karındeşen Jak'ın marifeti mi dersin?”

“Sanırım öyle. En iyisi sen bunu polise sor.”

Sibel homurdandı:

“Bugün yine aksiliğin üzerinde. Surtından düşen bin parça. Şu senin dedektif Oğuz ağabeyin yukarda mı?”

Ayhan soğuk bir sesle, “Evet” dedi.

“Hadi içeriye girelim bakalım.”

Basın kartlarını kapıdaki nöbetçi polise gösterip apartmana girdiler. Cinayet en üst kattaki dairede işlenmişti. Merdivenleri tırmandılar. Binanın içi sivil ve resmi giysili polislerle kaynıyordu. Dairelerin kapıları açık, çoluk çocuk bekleyerek, meraklı gözlerle inen çıkan polislerden, gazetecilerden yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı.

İkinci katın merdivenlerini tırmanırken Sibel sordu:

“Bu da bir fahişe mi?”

“Tescilli olmadığı kesin. Ama oldukça serbest yaşarmış. Komşularının ağzını aradım. Zaman zaman eve erkek getirdiği olurmuş.”

“Yalnız mı yaşıyormuş?”

“Annesiyle.”

“Güzel. Öyleyse kadın katili görmüş olmalı.”

“Ne yazık ki görmemiş. Kadın erken yatmış. Kızının eve kaçta döndüğünü bilmiyor. Haa, söylemeyi unuttum; yaşlı kadın ayrıca sağır.”

“Sağır mı?”

“Evet, dün gece olup bitenleri hiç duymamış. Sabah kalktığına kızının cesedini yatak odasında bulmuş.”

“Nasıl bir ifade vermiş?”

“Bitik halde. Konuşamıyor. Tansiyon hastasıymış da.”

Bir kat daha tırmanırken Sibel sormaya devam etti.

“Öldürülen kadın bir yerde çalışıyor muymuş?”

“Pak-Ten Ltd. diye güzellik malzemeleri imal eden bir şirkette.”

“Neredeymiş bu şirket?”

“Sirkeci’de.”

“Polisten mi öğrendin?”

“Yok canım, komşularından.”

“İşçi miymiş?”

“Pazarlamada çalışıyormuş.”

“Bunu da mı komşular söyledi?”

“Hı hı.”

En üst kata vardılar. Dairenin kapısı ardına kadar açıktı. İçerde Cinayet Masasına mensup bir yığın asık suratlı sivil memur vardı. Kapıdakiler Ayhan’ı içeriye sokmak istemediler. Onun, daha önce gelip film çektiğini hatırlamışlardı. Sibel içeriye girerken Ayhan’la memurun ağız dalaşı devam ediyordu.

İçerden bir ses, “Bırak girsin” diye bağırdı.

Bağırın orta boylu, kırk beş yaşlarında tıknaz biriydi.

Ayhan, “Sağol, Oğuz ağabey” diye mırıldandı.

Sibel doğru cesedin bulunduğu yatak odasına doğru yöneldi. Başkomisere şöyle bir baktı. Onunla resmen tanışmamışlardı. Adamın gülümsediğini gördü.

Manzara korkunçtu.

Kadın kan gölüne dönmüş yatağın içinde çırılçıplak yatıyordu. Savcı henüz gelmediği için kadının üstüne bir örtü bile çekmemişlerdi.

Yaz sıcaklığında iğrenç ve ağır bir koku etrafa yayılıyordu.

Sibel görüntüye daha fazla bakamadı, midesi bulanır gibi oldu. Odanın içi parmak izi almaya çalışan memurlar, adli tabip ve daha bir yığın görevliyle doluydu. O kadar erkeğin içinde kadının çıplak görüntüsü, genç televizyoncuyla biraz da utandırmıştı. Hemen koridora çıktı.

Ayhan, Başkomiser Oğuz’la konuşuyordu. Sibel sapsarı bir suratla yanlarına gitti.

“Sizi tanıştırayım” dedi Ayhan. “Cinayet Masasından Oğuz Tamer, bu da ABC televizyonundan...”

Komiser gülümseyerek Ayhan'ın sözünü kesti.

"Hanımefendiyi tanıtmana hiç gerek yok. Kendilerini bütün Türkiye tanıyor zaten. Hele bu haftaki programından sonra."

Sibel tokalaşırken zoraki gülümsedi.

Başkomiser sitemkâr bir ses tonuyla:

"Sibel Hanım programında verdiği görüntüler ve yarattığı Karindeşen Jak vurgulamasıyla başımıza adeta problem oldu. Üst yetkililerimiz ortaya attığınız iddianın doğruluğu ve geçerliliği hakkında epey başımızı ağrıttılar. Yani yayınınızdan epey sıkıntı çektik."

Sibel kaşları çatık, "Öyleyse bu bizim için başarı sayılır komiser bey" dedi. "Katilin kimliği konusunda yeni bir ipucu bulabildiniz mi bari?"

"Üzgünüm ama şimdilik hayır."

"Peki, bu cinayetin daha evvel işlenen cinayetlerle bir bağlantısı olduğunu kabul ediyor musunuz artık?"

"Bu bir olasılık. Mümkündür. Fakat şimdiden kesin bir şey söylememiz imkânsız."

"Resmi bir açıklama yaptınız mı basına?"

"Henüz yapmadık. Tahkikatın tamamlanmasını bekliyoruz. Savcı gelmedi, adli tabip raporunu henüz hazırlamadı."

"Adli tabip ne diyor?"

"Bunu da sonra açıklayacağız."

"Tam polis ağzıyla konuşuyorsunuz Oğuz Bey. Hani son yıllarda moda olan deyimle, şimdilik yorum yok, değil mi?"

"Doğru. Asıl ben sizin yorumunuzu bekliyorum Sibel Hanım. Şu meşhur katiliniz Karindeşen acaba kim olabilir?"

"Ne bileyim? Polis olan sizsiniz, ben değil. Onu bulmak sizin göreviniz."

"Doğru. Ancak katilin hep aynı kişi olduğu sonucuna nasıl vardınız?"

"Sanırım bu gerçekçi bir saptamaydı. Üç tane hafifmeşrep kadın öldürüldü. Anladığım kadarıyla aynı yöntem ve muhteme-

len aynı silahla. Sizin laboratuvar incelemelerinizin de aynı sonucu verdiğine eminim. Ama katilin kimliği konusunda henüz elinizde yeterli veriler olmadığı için suskun kalmayı yeğliyorsunuz. Bizim programımız sizi şimdi biraz zora ve telaşa soktu; bu sıkıntınızı anlayabiliyorum. Bence ve kuvvetli bir olasılıkla sapık, dengesiz ve ruh hastası bir katille karşı karşıyayız. Polisin ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu.”

Oğuz Tamer gülümsedi.

“Şimdilik yorum yok.”

“Öyleyse bizim gerçekçi yorumumuzu da haftaya dinlersiniz.”

“Vakit bulabilirsem sizi ekranda seyretmekten büyük keyif alacağım. Yalnız size küçük bir tavsiyem olacak.”

Sibel, komiserin yüzüne bakarak söylendi:

“Polisin işine fazla burnunuzu sokmayın diyeceksiniz, değil mi?”

Oğuz Tamer başını salladı.

“Evet ama sizin üslubunuz kadar sert ve kırıncı değil.”

Sibel, Ayhan'ı kolundan tutarak çekti.

“Hadi yürü, gidelim buradan. Göreceğimizi gördük. Daha fazla durmamızın bir yararı yok. Baksana, polis dostların bize ne kadar da yardımcı oluyorlar?”

Sibel kapıya doğru yönelirken, Ayhan komiserin yanına gidip, sen ona aldırma, boş ver gibisine bir iki laf etti. Ayhan'ın komisere her zaman ihtiyacı olacaktı. Onlarla her gün karşı karşıya gelen Sibel değil, kendisiydi.

Genç kız sinirli bir şekilde merdivenlerden inerken, arkasından yetişen kameramana söyleniyordu:

“Ne o? Benim yerime Oğuz ağabeyinden özür mü diledin yoksa?”

“Diledim ya! Ne sanıyorsun sen? Onlar benim adamım ve onlara ihtiyacım var. Surat asıp, hava basmaya gelmez Patron.”

Sinirleri gergin olan Sibel, bu defa da Ayhan'a çattı:

“Sana kaç kere bana Patron diye hitap etme, demedim mi?”

“Kusura bakma, ağzımdan kaçtı. Alışkanlık işte! Bir daha tekrarlamam.”

Önden giden Sibel ağzının içinde bir şeyler geveleyip duruyordu. Onu iyi anlayamayan Ayhan söylendi:

“Bu durum Oğuz ağabeye anlayışsız davranman için bir sebep değil. Ne yani, adam katilin kimliğini saptamaya yarayacak bir şeyler bulmuşsa, bunu bizimle paylaşacak değil ya?”

“Neden paylaşmayacakmış?”

“Hiç böyle şey olur mu yahu?”

“Bal gibi de olur! Biz de kamu görevi yapıyoruz. Halkı aydınlatmak işimiz.”

Ayhan omuzlarını silkti, “Saçmalıyorsun,” diye mırıldandı.

Dışarı çıkınca, kalabalığı yarararak Sibel’in arabasının yanına kadar geldiler. Genç kız kapıyı açarken, “Atla” dedi.

“Ben gelmeyeceğim.”

Sibel irkilerek, “Neden?” diye sordu.

“Burada biraz daha kalmak istiyorum.”

“Ne gereği var ki? Öğreneceğimizi öğrendik.”

“Kızın yaşamı hakkında bazı komşularıyla görüşmemde yarar var. Belki gelecek program için dişe dokunur, işe yarar bilgiler toplayabilirim.”

Sibel, Ayhan’ın yüzüne baktı.

Ayhan bilgi toplamaktan çok, kendisiyle birlikte olmak istemiyordu. En iyisi üstüne varmamak, onu yalnız bırakmaktı. Fakat Sibel bunun aksini yaptı.

“Sana ihtiyaç var. Yeni görev taksimi yapacağım. Benimle gelmeni istiyorum.”

“Yapma Sibel! Başka bir arkadaşı görevlendir. Bu olayı sığağı sığağına takip edeyim. Sokak dedikodularından geçilmiyor. Polisler çekilince kimse konuşmak istemez, bırak burada kalayım.”

“Olmaz. Benimle geleceksin. Dedim ya, sana yeni bir iş vereceğim.”

Ayhan niçin Sibel'in böyle ısrar ettiğini anlayamadı.

"Nereye gndereceksin beni?"

Sibel'in suratı iyice asıldı.

"Bunu Şimdi söylemek zorunda değilim. Dediğimi yap ve arabaya bin."

"Yine patron ayakları, değil mi? Yoksa bu idari bir emir mi?"

Kız bu sefer bağırdı:

"Yoksa benimle çalıŐmak istemiyor musun? İstemiyorsan açıkça söyle. Seni başka bir servise postalayabilirim."

"Duruma trajik bir boyut kazandırma Sibel. Tamam, tamam anladık! Geliyorum işte!"

Ayhan arabaya bindi. Suratı bir karıŐ asılmıştı. Genç kız sinir içinde motoru çalıştırıp, gaza bastı. İkisi de barut fıçısı gibiydiler ve duygularını tahlil edemiyorlardı.

Boğaziçi köprüsüne gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Genç kız üzerindeki gerginliği hâlâ atamamıştı. Birden sesinin tonunu sertleŐtirerek sordu:

"Kuzum, senin neyin var? Birkaç gündür sanki benden kaar gibisin. Bahaneler bulup işten kaytarıyorsun, başka çekimlere gidiyorsun. Benim programımda görevli olduğunu unutmuş gibisin."

Ayhan homurdandı.

"Sibel Hanım, unutuyorsunuz, ben yalnız sizin programınızın elemanı değilim. Benim ABC'de başka görevlerim de var. Onları da yapmak zorundayım."

"Bak, Şu konuşmaya bak Şimdi! Resmiyet vermek için adımın sonuna bir de hanım sıfatını katıyorsun. Numara yapma Ayhan, yemiyorum. Sen bana bozüksun! Yalan mı?"

"Allah Allah! Bozukluğum filan yok. Bu sizin hsn kuruntunuz Şef. Hem siz benim amirimsiniz, bozulsam ne yazar?"

"Herhangi bir Şeye bozulmuş ve kırılmışsın, inkâr etme... Ortada bir sorun varsa, söyle tartıŐalım. Konuyu kapatmak çözüm değil... Biz amir-memur değil birer dostuz. Haydi konuş."

“Ben ne kırgınım ne de bozuk! Anladın mı?”

Sibel yeniden gözlerini yoldan ayırıp genç adamın asık suratına çevirdi. Onu dikkatle süzdü. Gerçekten kızların peşinde koşacakları kadar yakışıklı bir gençti. Televizyonda çalışan kızların ondan bahsederken neden iç geçirdiklerini gayet iyi anlıyordu. Ayhan konuşmak istemediğine göre meseleyi kapatması gerekirdi. Ama o inadına üstüne gitti. Zira onun gerginliğine sebep olan olayı gayet iyi tahmin edebiliyordu.

“Yoksa sebep Turgut Atamer mi?”

Kameraman kızarmıştı.

“Turgut mu? Şu senin yakışıklı arkadaşını mı kastediyorsun?”

“Onu tabii! Başka müşterek tanıdığımız Turgut var mı? Anlamazlığa gelmesene!”

Ayhan sinirli bir şekilde mırıldandı.

“Yoo! Ona niye bozulayım ki? Bu senin seçimin. Beni ilgilendirmez.”

“Doğru... Fakat nedense, sana ondan bahsettikten sonra bana olan tutumun ve yaklaşımın değişti. Sanki kırılıp gücenmiş gibisin. Aramızdaki gerçek ve samimi arkadaşlığı bilmesem, bana aşık olduğunu düşüneceğim.”

Ayhan'ın yüzü allak bullak oldu, hiç sesini çıkarmadı.

Sibel içinden, Allahım bunu niye yapıyorum, diye hayıflandı. Niye bu çocuğun üstüne gittiğini, neden hisleriyle oynayıp incittiğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, kendisine aşık olduğuna inandığı Ayhan'ı üzmekti. Hiç de normal bir davranış değildi bu. Hatta ruhsal bir rahatsızlık da olabilirdi. Bazı aşıkların sevgililerini üzmekten zevk aldıklarını bir yerlerde okumuştı. Yoksa o da Ayhan'a aşık mıydı?

Hadi canım, dedi içinden. Ayhan'a aşık filan değildi. İyi, hoş, şakacı bir çocuktu. Çalışkan ve güvenilir biriydi de. O sadece bir arkadaştı...

Ayhan'ın cevap vermediğini görünce o da sustu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Genç adamın fena halde bozulduğunu görebiliyordu. İçinden kıs kıs güldü...

* * *

Sibel akşama kadar yoğun bir tempoyla çalıştı. Gelecek programın ana bölümlerini tesbit ederek Program Müdürü Enver Alpay'a sundu. Rutin bir işlemdi bu. Enver Bey, genellikle Sibel'in seçtiği konulara karışmazdı. Bu hafta öldürülen kadınlarla ilgili bölüm, işlenen son cinayet nedeniyle biraz daha ağırlıklı olacaktı. Halk bu konuya büyük ilgi duymaya başlamıştı. Sibel, Ayhan'ın daha hızlı çalışacağına ve yeni bilgiler toplayacağına emindi. Genç kameraman adeta kendini bu işe adanmıştı ve bir polis hafiyesi gibi titizlikle çalışıyordu.

İşe döndüklerinden beri Ayhan odasına gelmemişti. Telefonu açtı, Ayhan'ı aradı. Yerinde yoktu. Kameramanlardan biri Yarı'nın gazetesinin arşivine indiğini söyledi. Dönünce odama gelsin, diye haber bırakıp telefonu kapadı.

Kimbilir hangi işin peşindeydi yine.

Yoksa arşivdeki o aptal yüzlü kızla kırıştırmaya mı inmişti? Onun yaptıkları kendisini hiç ilgilendirmezdi, ama niye sinirlenmişti anlayamadı. Bir sigara yaktı ve Ayhan'ı aklından çıkarmaya çalıştı.

Kapı vuruluyordu.

Belki de gelmişti işte. Elinde olmadan kaşları çatıldı. Yine onun damarına basmaya karar verdi fakat sonra birden anımsadı, o asla odasına kapıyı vurarak girmezdi.

"Girin" diye seslendi. Servisteki getir götür işlerine bakan office-boy elinde büyük bir kutu ile içeriye girdi. "Bunu size yollamışlar Sibel Hanım" diye masaya yaklaştı.

Son derece şık ambalajlanmış bir kutuydu. Merakla açtı. Sapsı, su dolu ince bir tüpün içinde, mor renkli harika bir gardenia...

Kutuya iştirilmiş kartvizite bakmasına hiç gerek yoktu. Turgut Atamer'in incelik ve zarafetinin göstergesiydi bu çiçek. Yine de yüreği çarparak kartı okudu. Kadın ruhunu okşayacak bir iki iltifat dolu sözcükten sonra neden kendisini aramadığını ve bilmeyerek bir kusur işlediyse affını dileyen satırla son buluyordu yazı.

Çalıştığı yere çiçek göndermesi büyük bir incelikti doğrusu.

Keyifle koltuğuna yaslandı Sibel. Bir an gözlerinin önünde Turgut Atamer'in yakışıklı yüzü canlandı. Mutluluğu dalga dalga ruhuna sindi. Bir kadın olarak böyle ilgi görmek ve beğenildiğini hissetmek gururlandırıyoru onu.

Çantasına uzandı. Turgut Atamer'in verdiği kartviziti aradı. Telefon numarasını yanından hiç ayırmadığı ajandasına henüz kaydetmemişti. Önce o işi yaptı sonra direkt telefonundan numaray çevirdi.

Karşı tarafta zil çalarken elinde tuttuğu kartvizite bakıyordu. Değişik baskısı olan fakat son derece sade bir kartvizitti. Üzerinde yalnızca isim ve telefon numarası vardı. İş ya da mesleği ile ilgili hiçbir şey yazılmamıştı.

Telefonda yabancı bir ses duydu. Muhtemelen bir hizmetkârdı. Kendisini tanıtarak Turgut Bey'le görüşmek istediğini söyledi. Kısa bir beklemeden sonra Turgut'un sesini duyunca içini dalga dalga bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Turgut arandığından dolayı çok mutluydu. Sibel gönderdiği çiçek için ona teşekkür etti. Genç adam yeniden yemeğe çıkmak için randevu istiyordu. Hem de bir an evvel, mümkünse bu gece.

Sibel'in bu akşam için herhangi programı veya birisine verilmiş sözü yoktu. Fakat nedense bu gece olamayacağını ancak yarın gece müsait olduğunu söyledi. Niçin böyle davrandığını bilmiyordu. İçinden bir ses, teklifi hemen kabul etmesinin kolay ve çabuk bir teslimiyet doğuracağını, erkekleri biraz bekletmek ve oyalamanın daha doğru bir strateji olduğunu söylüyordu.

Telefonu kapadığı zaman içinde buruk bir keyif vardı. Bu-

nun nedenini de çözemedi. Fakat kapı açılıp Ayhan içeriye girince, nedeni keşfettiğini sezinler gibi oldu.
Sebep galiba Ayhan'dı...

* * *

Güneş bataklı bir buçuk saat oluyordu. Şehre karanlığın çoktan çökmesine rağmen aşırı nem ve sıcak hava insanı canından bezdiriyordu. Derisinden su gibi ter fışkırıyordu Ayhan'ın.

Onu Taksim'e çeken bir şey vardı.

Ne olduğunu kestiremiyordu. Bir ümit, bir ipucu, her an karşılaşacağı bir yüz ya da olaylar konusunda yeni gelişmeler yaratacak herhangi bir şey. Böyle bir şey olacaksa, bunun Taksim'de olacağı hissi vardı içinde.

Önce avare avare dolaştı kalabalık caddede. Sonra yeniden Kumru Bar'a gitmeye karar verdi. Belki bu akşam Nesrin'e rastlayabilirdi. Cihangir'in yolunu tuttu.

Ufacık bar yine tıklım tıklım doluydu. Yoğun sigara dumanı vardı içerdi. Esrarın kendine özgü kokusu etrafı kaplamıştı.

Amerikan bara doğru yürüdü. Çipil gözlü barmen onu hemen hatırlamıştı. Yüzüne sırtarak baktı:

“Merhaba” dedi Ayhan. “Nesrin burada mı?”

“Sidikli dün gece buradaydı. Henüz gelmedi, belki bu akşam da düşer.”

“Ona aradığımı söyledin mi?”

Barmen başını salladı. Yüzündeki gülümseme artmıştı.

“Bir şey söyledi mi?”

“Söyledi abi.”

Ayhan meraklanmıştı.

“Ne dedi?”

“Ayıp olur abi! Boş ver.”

“Sen yine de söyle.”

“S...tirsın pezevenk” dedi.

Ayhan hiç orali olmadı. Böyle bir şey söylemesini doğal karşılamıştı.

Barmen tepkisini ölçmek ister gibi yüzüne bakıyordu.

“Bozulmadın mı abi? Ama sana demiştim, o karı beş para etmez. Ağzı bozuk karının tekidir. Muamelesinde de iş yoktur.”

Ayhan sırtıttı.

“Denedin mi?”

“Evelallah abi! Hiç elimizden kaçır mı? Hepsinin eli bana mahkumdur.”

Ayhan pek inanmadı ama bozuntuya da vermedi. Şaşırmış gibi:

“Deme yahu?” dedi.

“O kadar da olsun artık!”

Ayhan çipil gözlü barmenden bir bira istedi.

Adam doldurduğu bardağı uzatırken yeniden sırtıttı.

“Sen televizyoncuymuşsun abi.”

Ayhan güldü. “Senin Sidikli mi söyledi?”

“Hı hıh, o dedi.”

“Doğru, öyleyim.”

Barmenin merakı kabarmıştı.

“Abi, sorabilir miyim, ne yapacaksın o sidikliyle?”

“Ne için aradığı mı sana söylemedi mi?”

“Hayır.”

Ayhan dikkatle barmenin gözlerine baktı. Adamın doğru söylediği yüzünün ifadesinden belli oluyordu. Nesrin'e gösterdiği bu ilgiyi bir türlü anlayamamıştı.

“O kaltak bana lazım.”

Barmen bu kez pişkin pişkin sırtıttı.

“Şimdi anlıyorum. Onu yatmak için aramıyorsun. Belli zaten, pehlivan gibi delikanlısın, onun gibi birini niye arayacaksın ki? Burada elini sallasan ellisi var. Toz da kullanmıyorsun, başka bir nedeni olmalı. İyi hoş da, niye ararsın onu?”

“Özel bir iş için. Bir iki kere Jale Kunter'le çalışmıştım. O bana Nesrin'i tavsiye etmişti. Fakat senin Sidikli pek yaşamıyor.”

Barmenin ilgisi artıyordu. Gözlerini kısarak sordu:

“Ne tür bir iş bu abi?”

“Boş ver, orasını kurcalama.”

Adam daha da meraklanmıştı.

“Öyle deme abi, belki benim de bir yardımım dokunur. Ne de olsa bu piyasayı iyi tanırım. Buraya çok karı kız düşer. Yeter ki sen ne istediğini söyle bana.”

Ayhan birden irkildi.

Acaba gerçekten bu heriften istifade edebilir miydi? Beyni bir makine gibi çalışmaya başlamıştı. Elinde fazla bir koz yoktu. Bildiği tek şey ölen Jale ile Nesrin'in bu barla irtibatları vardı ve ikisi de buranın müdavimleri idi.

Aklına çılgın bir fikir gelmişti ama bunu uygulamaya çekiniyordu. Kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra adam sen de, diye omuz silktilti. Her şey olacağına varırdı. Barmene eğilerek fısıldadı, “Ben gerçekte bir kameramanım.”

Barmen bu açıklamadan pek bir şey anlamamış gibi yüzüne baktı.

“Yani televizyon filmi mi çekersin abi?”

“Evet öyle. Resmi işim bu ama... boş zamanlarımda başka filmler de çekerim. Anlıyor musun?”

“Porno filmler mi?”

“Susss, biraz yavaş konuş. Doğru bildin.”

“Yani bizim Sidikli'yi bunun için mi ararsın?”

“Evet.”

“İlahi abi! Ben de bu işin içinde başka bir bit yeniği var sanırdım. Şunu daha evvel söyleseydin ya yahu. Tam adamını buldun işte! Sana istediğinden âlâsını bulurum ben. Yeter ki sen bana tipini söyle. Sarışın mı istersin esmer mi, yoksa kızıl saçlı mı? Söyle, gerisine karışma sen. Benim elimde hepsinden mevcut. Hem de sana karıları uygun bir fiyatla tedarik ederim. Yüzde yirmi de komisyonumu alırım. Nasıl, uygun mu?”

Ayhan birasından bir yudum içti.

Planını beyninde geliştirmeye çalışıyordu.

“Fiyatta anlaşırız, orası kolay. Ama...”

“Eee, başka ne mesele var?”

“Bu iş tahmin ettiğin kadar kolay değil.”

“Neden?”

“Bizim patron çok titiz bir adamdır.”

“Senin patron mu? Yani sen bu işin patronu değil misin?”

“Dalga mı geçiyorsun? Biz kim patronluk kim? Bu iş adeta endüstri olmuş aslanım, biz sadece gariban kameramanız, filmi çeker ücretimizi alırız. Onlar sermaye koyar, pazarlar, dağıtım işini yüklenirler. Tabii parayı havutu ile de onlar götürürler.”

Barmen biraz keyfi kaçmış gibi homurdandı.

“Evet, haklı olabilirsin. Peki sorun nedir?”

“Oynayacak oyuncular.”

“Anlayamadım, nasıl yani?”

“Karıları da erkekleri de patrona beğendirmemiz lazım.”

“Erkekleri de mi biz bulacağız?”

“Gayet tabii.”

“Ama sen az önce, ben sadece filmi çekerim demiştin.”

“Orası öyle. Fakat benim patron bazen isim verir ve onları bana getir der.”

“Bu biraz yaş iş. Ya senin patron bizim setiklerimizi beğenmezse?”

“O zaman iş yatar.”

“Vay be!..”

Barmen bir süre ensesini kaşıdı. Sonra:

“O kadar da yaş değil galiba” dedi. “Senin patron Sidikli Nesrin'i beğendiğine göre, ondan çok daha iyilerini bulabilirim ben.”

Ayhan ikinci bir hamle yapmanın sırası geldiğini anlamıştı.

“Zaten Nesrin'den ümidi kestim. Hele anlattıklarından sonra.”

“Gerçi onun sağı solu belli olmaz abi. Bakarsın malı kalmayınca köpek gibi gelir, sürünür, ayaklarıma kapanır.”

Ayhan acaba atıyor mu, diye herifin yüzüne baktı. Belki doğru söylüyordu. Ne var ki Ayhan, artık Nesrin'i bulmanın fazla bir yarar sağlamayacağını düşünüyordu.

"Şimdilik o kalsın. Sana patronun istediği ikinci ismi vereyim. Belki onu da tanırsın," dedi.

"Söyle bakalım abi, tanıyabiliriz."

"Suzan Pınar. Tanıyor musun?"

Barmen yeniden ensesini kaşıdı. Dudakları sarktı.

"Hatırlayamadım... Buraya takılıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Peki, sende resmi filan var mı?"

"Yok."

Adam şaşırmişti.

"Öyleyse onu nasıl bulacaksın?"

"Telekızmış. Hani şu telefonla çağrılan orospulardan."

"Haa, çakozladım şimdi. Öyleyse kolay buluruz. Nerede çalışıyor."

"Onu da bilmiyorum. Elimde sadece bir telefon numarası var."

"Eee, aramadın mı?"

"Böyle teklifler telefonda olur mu yahu? Yüz yüze konuşmalıyım. Hatta filminden önce birkaç çıplak pozunu çekip patrona göstermek zorundayım."

"Anlıyorum" diye mırıldandı barmen.

Biraz düşündü sonra, "Bu iş kolay, şu telefon numarasını ver ve biraz bekle beni."

Ayhan'ın kuvvetli bir hafızası vardı. Başkomiser Oğuz Tamer'den aldığı numarayı ezberinde tutmuştu. Barmene söyledi. Çipil gözlü, kâğıt peçete üzerine numarayı yazdı, eliyle beklemesini işaret ederek, tezgahın arkasından dar bir kapıyı açıp gözden kayboldu.

Ayhan'ın heyecanı iyice artmıştı.

Boyundan büyük işlere kalkıştığının da farkındaydı. İnşallah başım belaya girmez diye düşünmeye başladı.

Aradan on dakika kadar zaman geçti.

Ayhan yavaş yavaş kalkıştığı bu oyundan pişman olmaya başlamıştı. İşin sonunun nereye varacağını kestiremiyordu. Hatta bir an, barmen dönmeden tüymeyi bile düşündü. Ne yazık ki geç kalmıştı. Barmen'in sırtarak döndüğünü gördü.

"Bu iş tamam abi. Karıyı ayarladık. Yarın sabah on birde buraya gelecek."

Ayhan duyduğuna inanamadı.

"Nasıl yani? Filmde oynamayı kabul etti mi?"

"Onu bilmem. Şartları onunla konuşursun. Makineni al, buraya gel."

"Telefon mu ettin ona?"

"Ben değil, bizim Sulhi aradı."

"O da kim?"

"Bizde çalışanlardan biri. Telefonla karı ayarlayan evlerin çoğunu bilir. Senin verdiğin numarayı da hemen çıkardı. Madam Eleni'nin eviymiş, bir Rum'un. Sulhi senin Suzan'ı da tanıyor."

"Güzel," dedi Ayhan. Ama bundan sonra ne yapacağını kara kara düşünmeye başladı. Durum birden tehlikeli ve içinden çıkılmaz bir hale gelmişti.

Ter boşandı vücudundan.

Ama şikayete hakkı yoktu. Bu belayı kendi sarmıştı başına.

Suzan Pınar, ilk öldürülen Binnur Kuşakçı'nın yakın arkadaşındı. Olay hakkında Suzan'ın bilgi sahibi olup olmadığını dahi bilmiyordu. Belki bütün bu çabaları boşunaydı. Onu burada nasıl sorgular, ağzından nasıl laf alırdı?

Hem kadın şüphelenirse konuşur muydu hiç?

Bir an bütün yaptıklarından pişman oldu. Yarın Kumru Bar'a gelmemeyi de düşündü. Sonra merakı ve vazife aşkı galip geldi. Barmene, "Peki, yarın sabah on birde burası açık mı?" diye sordu.

Barmen ciddiyetle, "Kapalıyız abi," dedi.

"Eee, Suzan'la nerede görüşeceğiz."

"Yukarıda bir oda var. Benim kaldığım yer."

"Fotoğraf çekmeye uygun mu?"

"Onu anlamam. O senin işin. İstersen sana bir göstereyim."

"Oldu," dedi Ayhan.

Barmen garsonlardan birine işaret etti. "Yukarıya çıkıyorum, ben yokken bara göz kulak ol," dedi. Garson cin gibi, gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönen bir oğlandı.

"Tamam, merak etme Enver abi," diye seslendi.

Barın ön kapısından dışarıya çıktılar. Köşeyi dönerek arka sokağa saptılar. Terkedilmiş hissini veren bir yapının önünde durdular. Barmen cebinden çıkardığı eski ve kocaman bir anahatarla kapıyı açtı.

Ayhan dikkatle etrafı kolluyordu. İçindeki başını belaya soktuğu hissi daha da artmıştı. İçeriye girdiler. Karanlık, küf kokan, izbe bir koridordu burası.

Adının Enver olduğunu öğrendiği barmen sıırıttı.

"Burası bizim bara gider abi. Anlıyorsun ya, aynı binanın arka girişi. Kapalı tutarız, tehlike anında kullanırız, baskın filan gibi numaralar olursa buradan müşteri kaçıırız."

Kameraman başını salladı.

Enver karanlıkta el yordamıyla bir elektrik düğmesi çevirdi. Çıplık ampülden yayılan yetersiz ışık çevreyi biraz aydınlattı. Yan tarafta üst kata çıkan dik bir merdiven vardı. Her basışta basamaklar gıcırdıyordu.

Çatı gibi bir yere tırmandılar. Üst katta tek bir oda ve tuvalet olduğu sızan leş gibi kokudan belli açık bir kapı vardı. Anlaşılan burası tavana kadar örülerek Kumru Bar'dan ayrılmıştı.

Barmen Enver'in odası berbat bir yerdi. Ayhan, köpeği bağlasalar durmaz, diye düşündü. Odanın yan tarafında sıvaları dökmüş duvara bitişik bir somya duruyordu. Beyaz çarşaf en azından üç aydır değişmediğinden rengi griye dönüşmüştü. Bir

yığın çıplak kadın fotoğrafları dergilerden kesilerek kir pas içindeki duvara mihlanmıştı. Çoğunun üzerinde öldürülmüş sivrisinek kanları duruyordu. Odanın iki duvarı arasına gerilmiş ipte, kurutulmak üzere asılmış iki gömleki, birkaç parça iç çamaşırıyla, çoraplar sallanıyordu. Odanın neredeyse tavanına yakın bir yerinde, desenli basma ile kapatılmış ufak bir pencere vardı. Küf ve nem kokuyordu içerisi.

Ayhan'ın suratı asıldı.

“Beğenmedin mi abi? İşe yaramaz mı?”

Ayhan, adamı gücendirmemek ve biraz da işi bozmamak için:

“Loş, ışık yetersiz olabilir” dedi.

Enver hemen itiraz etti:

“Yok be abi, gün ışığında burası pırıl pırıl olur. Nah, güneş bu pencereden odaya öyle bir dolar ki,” derken eliyle tepedeki ufak camı gösteriyordu.

İlk öldürülen Binnur Kuşakçı'nın Bebek'teki yaşam standardını hatırlayınca, Ayhan suratını ekşitti. Onun arkadaşı Suzan da herhalde üç aşağı beş yukarı aynı standarda sahip paralı ve lüks bir fahişe olmalıydı. O klasta bir fahişenin böyle bir yere geleerek, film çekimi için pazarlık yapması ve fotoğraf çektirmesi olacak şey değildi. Kadın burayı görür görmez kapıdan dönerdi.

Ayhan başını salladı.

“Ne o abi? Bir terslik mi var?”

“O kadın burada bizimle görüşmez.”

“Neden?”

“Burayı küçümser yahu! Klasına yakıştırmaz, anlasana.”

Çipil gözlü Enver telaşlandı.

“Yapma be abi, sen de bu işlerin içindesin, bilmen gerekir.

Orospu milleti için sadece para geçerlidir. İt ahırında da düzüşürler, lüks otelde de. Onların dini imanı paradır. Bastırdın mı parayı her şey hallolur. Boş ver sen şimdi bunları, karı gelir.”

Komisyonun kokusunu alan barmen, Ayhan'ı ikna etmek

için elinden geleni yapıyordu. Pişkin pişkin sırttı. "Bilsen küçük dilini yutarsın, buradan kimler geldi kimler geçti."

Ayhan eni konu rahatsız olmuştu. Bir an önce bu pislik yuv-
sından uzaklaşmak istiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Yarın on birde bu-
rada olurum. Şansımızı bir deneyelim."

"Anlaştık," diye mırıldandı Enver. "Bara gel de biranı taze-
leyeyim. Köpüklü bir bira şimdi iyi gider. Susuzluğunu alır."

Bara döndüklerinde Ayhan müşteri kalabalığına baktı. Ufak
bar tıklım tıklım doluydu. Yeni gelen gençler de vardı. Neyse ki
Nesrin görünürlerde yoktu.

Enver'in tazelediği soğuk birayı içerken:

"Biraz da erkek oyuncudan bahsedelim," diye mırıldandı.

"Tamam abi. Ben bu role bedavadan talibim."

Aklinca espri yaptığını sanarak sırtıyordu, fakat Ayhan'ın
yüzündeki ciddi ifadeyi görünce sırtmasını kesti.

"Emret abi, düşündüğün biri var mı?"

Yeniden can alıcı noktaya gelmişlerdi. Ayhan derin bir ne-
fes aldı. Şansını denemeye karar vermişti.

"Benim için oyuncu hiç farketmez. Lakin patronun istediği
biri var."

"Kim o? Ben tanır mıyım?"

"Tanıman lazım. Herhalde buraya takılıyordur. Şu ölen Jale
Kunter'le düşüp kalkıyormuş, onun dalgasıymış galiba."

"Sakin Hırt Mustafa olmasın?"

Ayhan'ın kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. Belki de esas-
lı bir ipucu yakalamak üzereydi. Kendini kontrole çalışarak:

"Biraz tarif et bakayım" dedi.

"Sen Mustafa'yı tanımıyor musun?"

Barmen şaşırmış gibiydi.

"Tanımam. Nerden tanıyayım?"

"Ama Jale'yi tanıdığını söylemiştin."

"Çok değil. Jale ile o adamın filmlerini bizim başka bir arka-

daş çekmiş. Şimdi o askere gitti, burada yok. Bizim de herifle irtibatımız koptu.”

Barmen başını salladı.

“Amma iş yahu! Sen de hep tanımadığın kişilerin peşindesin abi.”

“Ne yaparsın? Ekmek parası.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Ayhan'ın aklı Hırt Mustafa denen kişiye takılmıştı.

Barmen kuşkulu bir şekilde yine kafasını salladı.

“Vay be!” dedi. “Hiç ummazdım yahu! Demek o sürtük Jale porno film çeviriyordu ha?”

“Tabii ya! Niye şaştın?”

Enver dudaklarını sarkıttı.

“Tuhaf bir kızdı o. Üniversitede öğrenciydi, mürekkep yalamışlığı vardı ama pek bir boka benzemezdi. Uyuşturucu kullandığını bilirdim ancak porno film çevirdiğini hiç işitmemiştim... Parasız kalmıştı bir kere, benden esrar istedi, yatarsan veririm dedim fakat kaltak beni küçümseyerek reddetmişti. Ölmüş insanın ardından konuşulmaz ama bak orospu ne dümenler çeviriyormuş meğer?”

“Şu Hırt Mustafa'yı anlatsana bana biraz.”

Enver güldü.

“Şayet aradığın adam o ise çok şaşarım abi!”

“Neden?”

“Sünepenin biridir o be! Çamçak ağızlı, süt çocuğu. Sıska, tıpsız biri. O da öğrenci, Jale'ye aşıktı. Uyuşturucu, içkiyi bir yana bırak, sigara bile içmezdi. Hep kızın peşinde dolaşır dururdu. Tek isteği onu bu çirkef yaşamdan çekip çıkarmaktı. Hiç bu bok çukuruna düşen insan bir daha çıkabilir mi abi?”

“Kız yüz vermez miydi ona?”

“Vermezdi.”

“Gözlük kullanır mıydı? Kara güneş gözlüğü? İştitiğime göre geceleri bile takarmış hatırlıyor musun?”

“Mustafa'nın hiç gözlük taktığını görmedim.”

“Peki, Jale'nin gözlüklü bir sevgilisi var mıydı?”

“Hatırlamıyorum. Buraya genellikle Jale, Sidikli ile gelir giderdi. Ama dışarda ne dolaplar çevirirlerdi onu bilemem.”

Ayhan düşünmeye başladı. Barmen'in Hırt Mustafa diye tanımladığı genç, beyninde yarattığı ve Beyazıt'ta görüştüğü Hilmi'nin verdiği sapık katil tipine hiç benzemiyordu. Onu bir kalemde silmek gerekiyordu. Yine de sordu:

“Şu Mustafa dediğin öğrenci hâlâ buraya geliyor mu?”

“Jale'nin ölümünden sonra bir daha uğramadı. Niye gelsin ki? Burası ona göre bir yer değil.”

“Burada onu tanıyan kimse var mı?”

“Abi, bırak Allah'ını seversen, dedim ya, o film filan çeviremez.”

“Olsun, yine de onunla görüşüp emin olmalıyım.”

Enver çipil gözlerini kısarak loş salona şöyle bir göz attı. Sonra sesinin tonunu kısarak, “Şu arka masada oturan kırmızı tişörtlü çocuk onu tanır. İstersen çağırayım.”

“İyi olur” dedi Ayhan.

Tezgahın arkasından çıkan barmen duvar dibindeki bir masaya gitti. Kızlı erkekli bir gruptu. Bir süre çocukla konuştu. Delikanlı oturduğu yerden Ayhan'a bakıyordu. Sonra istemeye istemeye yerinden kalkarak Amerikan-bara geldi. Bir tabureye ilişirken:

“Benimle görüşmek istiyormuşsunuz?” dedi.

Elinde kabaca sarılmış esrarlı bir sigara vardı. Gözleri uyuşturucudan ufalmış ve dalgındı. Ayhan sertçe:

“Hırt Mustafa'yı bulmak istiyorum” dedi. “Onu tanıyormuşsun.”

Delikanlı ancak yirmi bir, yirmi iki yaşlarında gösteriyordu.

“Evet, tanırım. Ne için arıyorsunuz onu?”

“Özel bir mesele.”

Delikanlı kuşkulu bir şekilde Ayhan'ı süzdü. İşkillenmiş benziyordu.

“Buraya pek uğramaz.”

“Bunu biliyorum. Onu nerede bulabilirim?”

Oğlan Ayhan'dan şüphelenmeye başlamıştı. Konuşmaktan çekinir gibiydi.

Barmen müdahale etti.

“Korkma, abi bizdendir. Ona açılabilirsin.”

Oğlan biraz rahatlar gibi oldu. Sigarasından derin bir nefes çekti.

“Onun hali berbat” dedi. “Jale'nin ölümü onu pek sarstı. Evinden dışarı çıkmıyor.”

“Evini biliyor musun?”

Çocuk yine barmen Enver'e baktı.

“Biliyorsan söyle,” dedi Enver.

“Beşiktaş'ta oturur.”

Ayhan birasına uzandı. “Tam adresini ver.”

Çocuk adresi yazdırırken belli belirsiz titriyordu. Sokağı, kapı numarasını verdi. Fakat altıncı daire mi yoksa beşinci daire mi olduğunu tam hatırlayamıyordu.

“Adın ne senin?” diye sordu Ayhan.

“Sinan efendim” diyen oğlanın sesi titremeye başlamıştı. Ayhan çocuğun korktuğunu hissetti. Sert bir tonla, “Unutma; bu sadece üçümüzün arasında kalacak” diye ihtar etti. Çocuk başını sallamakla yetindi.

Enver adeta imdada yetişircesine, “Sidikli de bilmeyecek, anladın mı bizi Sinan?” diye çıkıştı.

“Oldu Enver ağabey, kimseye bir şey söylemem.”

Oğlan apar topar yerine dönerken barmenle Ayhan göz kırptılar.

Ayhan birasını dikip bitirdi. Elini cebine atıp parasını ödemek istedi. Enver:

“Ayıp ediyorsun abi, olur mu hiç?” diye mırıldandı. “İkramım.”

“Sağol, yarın on birde görüşürüz” dedi ve kapıya doğru yürüdü. Barmen alacağı komisyonun heyecanı ile el salladı...

* * *

Açık havaya çıkan Ayhan derin derin nefes alıyordu. Kumru Bar denen yerden nefret ediyordu. Ilık rüzgâr sanki vücuduna bulaşmış pislikleri temizliyormuş gibi hoş geldi ona. Saatine baktı. 23'dü.

Bu saatte hiç tanımadığı birisini ziyarete gidemezdi. Zaten Barmen Enver'in açıklamasından sonra Hırt Mustafa'nın katil olamayacağına inanmıştı. Kadınların karnına bıçak darbeleri vuran ve sonra baştan başa yaran bir adamın, güçlü ve iri yarı olması gerekirdi. Enver'in tarifine göre Mustafa sünepe ve çelimsiz tekiydi. Güneş gözlüğü de kullanmıyordu. Geceleyin bile güneş gözlüğü takan birinin, onu gündüz kullanmaması akla yakın değildi.

Hırt Mustafa'yı ziyaret etmesinin bir yararı olmayacaktı. Sonra bu Hırt yakıştırmasının çocuğun tarifine pek uygun düşmediğini düşündü. Acaba ona neden Hırt diyorlardı?

Verilen adrese gitmeyi düşündü. Başka şansı da yoktu. Topu topu Jale'nin iki arkadaşını bulabilmişti. Hilmi ve Nesrin. Hilmi'nin Jale'ye zaafı olabilirdi ama onunla çıkmadığı kesindi. Ayrıca Hilmi'nin Mustafa'dan haberi yoktu. Olsa mutlaka bahsedirdi. Nesrin'den ise istifade edememişti. Kız bir şeyden ürkmüş kaçıyordu. Artık onun ağzından bir şey alamayacağına emindi. Belki ilerde parasız kalınca, konuşabilirdi ama Ayhan'ın beklemeye tahammülü yoktu. Programın ilerlemesi için yeni bilgilere gereksinimi vardı.

Yeni bulduğu adrese gitmeye karar verdi. Saatin geç oluşunu iplemiyordu artık. Belki çocuktan yarın için bir randevu alırdı. Bunu Mustafa'nın tutumu tayin edecekti.

Bir taksi çevirip atladı. Yaptığım masrafları yarın Sibel'e fatura ederim diye düşündü.

Sibel'i hatırlamak birden keyfini kaçırdı.

Bugün onun odasına girdiğinde Turgut Atamer denen herifin gönderdiği gardenia'yı görmüştü. Elinde olmadan içini sıkıntı bastı. Herif kıza fena askıntı oluyordu. Adamı bulsa bir kaşık su da boğabilirdi. Merak da ediyordu doğrusu. Sibel'in ifadesine göre çok yakışıklı biri olmalıydı.

Sibel'in davranışları da tuhaflaşmıştı.

Adeta damarına basıyor, gururuyla oynuyordu. O heriften bahsederken yüzünün aldığı hal, iğneli lafları ve adamı göklere çıkaran özellikle seçilmiş kelimeler kullanması ne anlamsızdı. Sanki bunları kasten söylüyor gibiydi.

Yoksa ona duyduğu sevgiyi anlamış mıydı?

Sinirinden dudaklarını ısırdı. Şu hayat ne garipti? Bir de kendisine çapkın, Don Juan derlerdi, oysa o sevdiği kıza hislerini açıklamaktan bile acizdi.

Taksi Molla Hüsrev sokağının ortasında durdu. Arabadan inen Ayhan, başını kaldırarak apartmanı inceledi, ışıkların sönük olup olmadığına baktı. Habersiz bir ziyaret için vaktin geç olduğunu biliyordu.

Tüm katların elektrikleri yanıyordu.

Hangi dairede oturduğunu öğrenememişti Hırt Mustafa'nın. Rastgele zillerden birine uzanırken, içerinin otomatığı yandı. Bekledi. Az sonra on beş on altı yaşlarında bir gencin basamakları ikişer üçer atlayarak aşağıya indiğini gördü. Ayağında kets, başında siperi geriye dönük beyzbol kepi vardı. Çocuğu durdurup Mustafa'nın hangi katta oturduğunu sordu.

Üçüncü kat, altı numaralı daireydi.

Ağır ağır merdivenleri çıktı. Zile bastı.

Gözetleme deliğinden ışık görünmemesine rağmen evde çıt yoktu. Dikkatle, içeriyi dinledi. Şıpıtık bir terliğin sürtünme sesi ni duydu. Biri kapıyı açmaya geliyordu. Kapı aralandı. Orta yaşlı,

başını t lbend gibi ince bir örtü ile sarmış, yorgun yüzlü bir kadın merakla Ayhan'a bakıyordu.

‐Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Acaba Mustafa evde mi?‑ diye sordu. Az kalsın Hırt Mustafa diyecekti. Kendini hemen toparladı.

Kadın yadırgayarak Ayhan'a bakıyordu.

İçerden bir erkek sesi geldi. ‐Kim o, hanım?‑ diye sesleniyordu.

Yemenili kadın, kapının aralık durumunu bozmadan, ‐Bir bey Mustafa'yı arıyor,‑ diye cevap verdi.

Ayhan kapı aralığından içeriye süzerken kadının arkasında kısa boylu bir adam belirdi. Altında mavi çizgili bir pijama, üstünde atlet vardı.  elimsiz ve kel kafalıydı.  ırpı gibi kollarına rağmen göğsünden fırça misali sert kıllar fışkırıyordu. Ayakları ise çıplaktı.

Ayhan, adamın Mustafa'nın babası olduğunu anladı. Kendisine  izilen Mustafa'nın portresinin yaşlı bir kopyasıydı.

Adam dik dik ve nedenini anlayamadığı bir sertlikle Ayhan'a bakıyordu. Herhalde böyle geç bir saatte kendilerini rahatsız ettiği için bozulmuş olmalı, diye düşündü.

‐Siz kimsiniz?‑ diye sordu.

Ayhan sesine mümkün olduğunca nazik ifade vermeye çalışarak:

‐Beyefendi‑ dedi. ‐Mustafa ile görüşmek istemiştim.‑

‐Bunu anladık da, niçin onu görmek istiyorsunuz? Polis misiniz?‑

İşte bu garipti!

Evlerine gelen bir yabancının hemen polis olduğunu neden düşünmüşlerdi acaba? Ayhan işkillendi. Bu soruda bir bit yeniği vardı. Polisi hafife almakta da galiba acele etmişlerdi. Anlaşılan Oğuz Tamer ve ekibi onlardan çok daha ilerdeydiler. Aslında bunu da olağan karşılamak gerekirdi. Belli ki Mustafa'yı sorgulamışlardı.

Kameraman sırtarak:

“Hayır. Ben televizyon muhabiriyim ABC'den” dedi.

“Televizyon mu? Mustafa'yı niçin arıyorsunuz?”

“Kendisiyle bir röportaj yapmak istemiştik.”

“Gecenin bu saatinde mi?”

“Haklısınız, vakit bir hayli geç oldu ama bizim işte vakit kavramı hep yitirilir, anlarsınız ya?”

“Hem ne hakkında röportaj yapacaksınız?”

Zamanlama yanlıştı anlaşılan. Ayhan hata yaptığını anladı. Geriye dönüş olmazdı artık. “Birkaç gün önce öldürülen Jale Kunter hakkında. Öğrendiğimize göre Mustafa'nın kız arkadaşymış. Kızla ilgili bir program hazırlıyoruz da.”

“Mustafa'nın size anlatacak bir şeyi yok. Ben onun babasıyım. Oğlum o kızın arkadaşı değildi. Hem sizin polis olmadığınız ne malum? Bana kimliğinizi gösterin.”

Ayhan cebinden basın kartını çıkardı.

“Buyrun” dedi. “Tetkik edebilirsiniz.”

Adam karta, eline almadan şöyle bir baktı.

“Görüyorsunuz ya, polis değilim. Hem biz oğlunuzun masum olduğuna inanıyoruz. Amacımız onu bu işlere bulaştırıp zor duruma sokmak değil, tersine onu korumak.”

Bu noktada ustaca bir yalan kıvrılabilirdi. “Hatta polis onu şüpheliler arasında düşünse bile” diye mırıldandı.

Adam rahatlamışa benzemiyordu.

“Oğlumun bu meseleyle bir ilişkisi yok. Hem sizin kanaldaki o programı seyrettim. Berbat bir şeydi. Halkı galeyana getirmekten başka ne işe yaradı? Boşu boşuna insanları telaşa ve korkuya düşürüyorsunuz.”

“Yanıyorsunuz efendim. Biz görevimizi yapıp halkı uyarıyoruz. Tedbirli olmalarını sağlamaya gayret ediyoruz. Aramızda eli kanlı bir sapık başıboş dolaşıyor. Dün gece yeni bir cinayet daha işlendi. Üsküdar'da bir kadın daha öldürüldü.”

Adam başını önüne eğdi.

“Biliyorum,” diye homurdandı.

“İşte ben de bu yüzden geldim. Oğlunuzun ifadesi işimize yarayabilir.”

“Bu polisin işi, size ne?”

“Biz çalışmamızla polise de yardımcı oluyoruz.”

Adam kısa bir duraksama yaşadı. Sonra:

“Oğlum burada yok. Onu memlekete gönderdim,” dedi.

“Nereye?”

“Muğla’ya. Biz aslen oralıyız.”

Ayhan’ın omuzları çöktü. Kuş uçmuştu. Jale’yi tanıyan bir kişiyi daha kaybettiğini anladı. Adam oğlunu bu ortamdan uzaklaştırmak istemişti. Ama neden? Oğlu suçsuzsa buna neden gerek duymuştu?

Yoksa oğlunun konuşmaması için yalan mı söylüyordu?

Adamın doğru söyleyip söylemediğini anlamak için kadının yüzüne baktı. Mustafa’nın annesi olmalıydı. Gözlerinden iki damla yaş sicim gibi yanaklarına kayıverdi. Adam birden, “Kes zırlamayı hanım” diye çıkıştı. “Lanet olsun böyle evlada. Onu bu halle sen getirdin. Şımartıp başımıza çıkmasına sebebiyet verdin. Onu okutmak için elimden geleni yaptım, bir dediğini iki etmedim. Yemedim, içmedim, çalışıp çabaladım. O ise ne yaptı? Gitti esrarkeş bir orospuya tutuldu. Yalan mı? Şimdi de kahrından geriyor!”

Kadın ilk defa lafa karıştı:

“Öyle deme efendi, gençtir, tecrübesizdir. Onun yaşındaki her gencin başına gelebilir. Oldu bir kere, sevdi işte o şıfıntıyı.”

Kadın başındaki yemeninin sarkan ucunu gözlerine bastırdı fakat hıçkırıklarını kontrol edemiyordu. Anlaşılan, ana yüreği bu mecburi uzaklaştırmayı kaldıramıyordu.

“Ne zaman gitti Muğla’ya?”

“Dört gün önce. Otobüse ben bindirdim.”

Ayhan, “Üzgünüm” diye mırıldandı. Keşke bunları hiç yaşamamış olsaydınız.”

Kadın dayanamadı.

“Benim oğlum tavuk bile kesemez. Ondan nasıl şüphelendiler, anlayamıyorum” diye inledi.

Ayhan kadına moral vermek için:

“Ondan şüphem yok efendim. Öyle olsa polis onu mutlaka gözaltına alırdı” diye mırıldandı.

Mustafa'nın babası öfke ile soludu.

“Aldılar zaten. İki gün aralıksız sorguladılar.”

“Sonra?”

“Ne olacak? Sonra salıverdiler. Oğlum o orospunun öldürüldüğü gece nerede olduğunu kanıtladı.”

“Bu iyi işte! Neredeymiş?”

Adam sinirlenerek Ayhan'a baktı.

“Size ne? Size de hesap verecek değiliz ya!..”

Buradan bir iş çıkmayacağı belli olmuştu. Ayhan, “Haklısınız” demeye çalışırken adam küt diye kapıyı yüzüne kapatıverdi. Homurdanarak merdivenleri inip sokağa çıktı. Anladığı tek şey Hirt Mustafa'nın katil olamayacağıydı...

* * *

Ayhan evine dönerken oldukça ümitsizdi. Boyundan büyük bir işe kalkıştığının farkındaydı. Polisin beceremediğini tek başına yapacak değildi ya? İşgüzarlıktı bu yaptığı. Beşiktaş vapur iskelesine geldi. Vapurun hareketine kırk dakika vardı. Motorla Üsküdar'a oradan da bir taksiyle Kadıköy'e geçmeyi düşündü. Motora atlayıp oturdu. Tabii ki bindiği motorun, Ayşegül'le katilini karşıya geçiren aynı araç olduğunu bilemezdi...

(3)

Öğle güneşi adeta kavuruyordu insanı. Kapının önündeki gölge bile terden sıırıslam kesilmiş Ayhan'ı rahatlatamadı. Saatine baktı, on bire on vardı. Askılı çantasını omzundan indirip soluklandı. Çantanın deri kayışı sıcak ve terden derisini tahriş etmişti. Eliyle omzunu oğuşturdu.

Barmen Enver ortalıkta yoktu.

Demir kapıyı çalacak zil, çan, düğme gibi bir şeyler aradı, bulamadı. Çaresiz eski demir kapıyı yumrukladı. İçerden gelen sesleri duydu. Çipil gözlü barmen merdivenleri iniyor olmalıydı. Kapı aralandı ve Enver'in uyku sersemi yüzü görüldü. "Kusura bakma abi, uyuya kalmışım, dün gece çok geç yattım da," diyor-du. Enver, kameramanı kolundan tutup içeriye çekti. "Gel gel, gir içeri. Güneşte kalma, çok sıcak dışarısı."

Ayhan isteksizce merdivenlere yürüdü. Bu çılgın ve tehlikeli teşebbüsün nasıl bir sonuç doğuracağını hâlâ kestiremiyor ve huzursuzluk duyuyordu. Ne var ki, ok yaydan çıkmıştı bir kere, artık dönüş olamazdı.

Yukardan gelen leş gibi sidik kokusu alt kata kadar yayılıyordu. Havanın sıcaklığı kokuyu daha da yoğunlaştırmıştı. Gıcırtilı basamakları tırmanarak yatak odasının kadar çıktılar. Ayhan etrafa biraz çeki düzen verildiğini gördü. Asılı çamaşırlar toplanmış, gerili ip kaldırılmıştı. Enver, yatağı toplamış, üzerine temiz bir pike yaymıştı. Ama odanın genel görüntüsü yine de berbattı.

Barmen, "Bizim Sulhi birazdan kariyı getirecek abi. Sen rahatına bak. Otur şu iskemleye, hele bir soluklan," dedi. Ufak ve nemli gözleri zevkle parılıyordu.

"Emin misin, Suzan gelecek mi?" diye tekrar sordu Ayhan.

"Tabii abi. Sen gittikten sonra Sulhi ile tekrar konuştum dün gece. Kariyı tanıyor. Çok sıkıdır ha, dedi. Müthiş sosyetikmiş fakat onu kırmazmış. Yalnız, ona da bir avanta çıkarmaklığımız mümkün mü abi? Ne de olsa dün gecedan beri koşuşturuyor."

Ayhan başını salladı.

"Kadınla anlaşsak, olur tabii. Neye olmasın?"

"Sağol abi. Malum ya, emeğin karşılığı ödenmeli. Çocuğun hakkını pas geçmeyelim."

Ayhan, itoğlu it diye düşündü içinden. Sulhi'ye vereceğim diye istediği parayı belki de avanta diye cebine atacaktı. Sulhi diye biri olmayabilirdi de. Kumru Bar'da yaptığı tek iş barmenlik değildi ki, esrar dağıtıyor ve karı kız satıyordu. Adama iğrenerek baktı fakat belli etmemeye çalıştı.

"Abi, onlar gelinceye kadar sana bir tavşan kanı hazırlayayım mı?"

"Sağol, bu sıcakta içmem."

"Abi, çay hararet keser, iyi gider."

"Kalsın istemem."

"Sen bilirsin."

Enver keyifle ellerini oğuşturuyordu. Dilinin altında bir bakla var gibiydi. Ayhan yanılmadığını anladı.

"Abi, karının cıvıllı resimlerini çekeceksin, değil mi?"

"Dur bakalım; anlaşılabirsek!"

“Şey... resimleri çekerken, ben de yanında durabilir miyim abi? Bedavadan dikizimi geçer havamı bulurum, anlıyorsun ya?”

“Yok daha neler? Olur mu ulan öyle boktan iş?”

Ayhan kaşlarını çatmıştı. Suzan denen fahişe ile mutlaka yalnız görüşmeliydi. Aksi halde bütün foyası meydana çıkabilirdi. Zira Suzan ile Bebek'te öldürülen Binnur hakkında konuşacaktı oysa Barmen ilişkinin Jale kanalıyla olmadığını anlayınca uyanabilirdi. Ayhan:

“Ben çalışırken öyle laubalilik istemem. Görev yapacağız burada, eğlence değil.” diye gürledi.

Enver bozulmuştu biraz ama sesini çıkarmadı. Ne de olsa işin ucunda para vardı.

“Tamam tamam abi, anladım” dedi.

Ayhan ise, hâlâ içinden, inşallah bir aksilik çıkar da kadın gelmez, diye düşünüyordu. Dün gecedен beri aklında bir sürü plan tasarlamıştı ama uygulayabileceğinden şüpheliydi. Tam o sırada aşağıdaki demir kapıya vurulan yumruk seslerini duydular.

“Hah işte, geldiler” diye fırladı Enver.

Ayhan'ın heyecandan nutku tutulmuştu. Odanın içinde ne yapacağını bilemeden şaşkın şaşkın duraladı. Nabızı yükselmiş, vücudunu ter basmıştı. Allahtan koparacağı komisyonun tatlı hayallerine kapılan barmen ona dikkat etmemişti. Yoksa halindeki gariplikten mutlaka şüpheye düşecekti.

Basamaklardaki gıcirtıyı işitti. Yukarıya çıkıyorlardı.

Kadını görmeden önce, onun tiz sesini duydu. Kadın yakınıyordu.

“Ayol Sulhi, burası ne pis yer! Kenefe mi getirdin beni? Her taraf sidik kokuyor. Ayıp ayol; insan bir iki kova su döker. Su da mı yok bu mezbelede? Aaa, bilseydim gelmezdim vallahi.”

Sesler iyice yaklaşmıştı.

Ayhan nefesini keserek bakışlarını kapıya çevirdi. Kalbi duracak gibiydi.

Önce içeriye Enver girdi. Arkasından Suzan Pınar. En arka-

dan da Sulhi denen fedai. Tam bir çam yarmasıydı. Boyu bir doksandan fazla olmalıydı. Esmer yüzünden güneydoğulu olduğunu tahmin etti. Sol yanağının ortasında derin bir yara izi vardı.

Ayhan irkilerek fahişeye baktı.

Şaşılacak kadar alımlı ve güzeldi. Olsa olsa yirmi beşindeydi. Belki o kadar bile değil. Sirtına oldukça dekolte bir elbise giymişti, biraz kısa boylu olduğundan ayaklarında dolgu topuklu ayakkabılar vardı. Ayhan'ı görünce birden sesini kesmiş, dikkatle onu süzmeye başlamıştı.

Enver hemen tarafları birbirine tanıştırdı.

"Suzan hanımefendi ve kameraman Ayhan bey," dedi.

Kadın elini uzatmadı, başıyla selam verip anlamlı bir şekilde tebessüm etti. Ayhan bütün heyecanına rağmen, yakışıklılığının bir kere daha işe yaradığını farkettiler. Suzan baygın baygın kendisine bakıyordu.

Ayhan'ın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Utanmasa bir yerini çimdikleyecekti.

Kameramanın suskun kalışını görünce kadın söze girdi.

"Evet, teklifinizi dinleyebilirim," dedi.

Cırtlak, basit ve kenar mahalle tarzı bir ses tonu vardı. Sırtındaki şık ve pahalı elbise basitliğini gizleyemiyordu. Bir yandan da ağır kokudan ve sıcaktan bunaldığını belli etmek istercesine eliyle yelpazeleniyordu.

Ayhan gırtlığını temizleyip, "Çekeceğimiz bir filmde rol almanızı istiyoruz," dedi nihayet. Kendi sesini tanıyamamıştı adeta.

"Ne tür bir film bu?"

Genç adam içinden ya sabır çekti. Sanki kadın bir sanat filminde rol bekliyormuş gibi sormuştu soruyu. Utanmasa senaryoyu inceleyeyim diyecekti.

"Size söylemediler mi?"

"Yoo."

"Şey..." diyebildi Ayhan. "Porno film tabii."

Sonra şaşırarak kadını getiren adamlara baktı.

“Suzan hanıma anlatmadınız mı ne istediğimi?”

Çam yarması fedai ile Enver birbirlerine baktılar. Fedai Sulhi kekeleyerek:

“Ama Suzan abla...” diye lafa girişecek oldu. Kadın çam yarmasını hemen susturdu.

“Ben öyle filmde oynamam. Yanlış kapı çaldınız.”

Odada garip bir sessizlik oldu. Ayhan afallamasına rağmen adeta memnun olmuştu. İçinden çıkamayacağı bir belaya bulaştığının çoktan farkındaydı.

Kimseden ses çıkmadı.

İlk konuşan yine kadın oldu.

“Hem benim bu konuda hiç tecrübem yok. Hiç böyle bir teklif de almadım şimdiye kadar.”

Enver rahatladı. Kadının kendini ağırdan satmaya çalıştığını anlamıştı. Ayak oyunu yapıyordu. İçinden, orospunun dölü, fiyatını artırmaya çalışıyor, diye düşündü. Ayhan'a bir nazar attı. Kamerman put gibiydi. Tek kelime söylemiyordu. Niye böyle sessiz kaldığını anlayamamıştı. Durumun nazikleştğini görünce araya girdi.

“Suzan hanım, sizi Ayhan abinin patronu istemiş. Onu bul, mutlaka onunla film yapmak istiyorum demiş.”

“Ya, öyle mi?” dedi kadın kasılarak. “Kim bu sizin patronunuz?”

Ayhan böyle bir sualle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Aslında hazırlıklı olması gerekirdi. Beyni durmuş gibiydi, aklına uydurabileceği rastgele bir isim bile gelmiyordu. Alt tarafı bir isim uyduracaktı, var olmayan, hayali bir isim. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Böyle bir tertip için ne kadar deneyimsiz olduğunu acı acı anladı. Hatta bir an odadakileri yarıp, bu pislik yuvasından kaçmayı bile aklından geçirdi. Odadakiler neden konuşmadığını anlamak istercesine suratına bakıyorlardı. Neden sonra biraz

toparlanır gibi oldu. Çok geçti artık, bu oyuna devam etmek zorundaydı. Nihayet:

“Baylar, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?” dedi.

Fedai ile Enver dışarı çıkarlarken, Ayhan barmenin kulağına, “Bara gidin, beni orada bekleyin,” diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı. Adamların gitmesi onu rahatlatmıştı.

Bu kadınla tek başına mücadele etmesi daha kolay olacaktı.

Genç fahişe merakla Ayhan’ı süzmeye devam ediyordu. Böylesine berbat ve pis bir odada, tanımadığı bir adamla başbaşa kalmaktan hiç de tedirgin olmuş hali yoktu. Aksine gözlerindeki ifade daha da baygınlaşmış ve bundan hoşlanmış gibi bir tavır takınmıştı.

Ayhan odadaki tek iskemleyi göstererek, “Oturmaz mısınız Suzan Hanım?” dedi. Kadın salınarak yürüdü, bacak bacak üstüne atarak otururken kısacık eteğini daha yukarıya çekti. Ayhan elinde olmadan, kadının düzgün bacaklarına bakmaktan kendini alamadı.

Kadın deneyimiyle karşısındaki erkeği heyecanlandığıının farkına varmıştı.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

En kritik ana gelmişlerdi. Ayhan kuruyan dudaklarını ıslattı. Planını uygulamaya çalışacaktı. İçinden inşallah başarıyı diye geçirdi. Sonra:

“Benim patron sizi tanımaz Suzan Hanım,” dedi. “Sizi ona arkadaşınız Binnur Hanım tavsiye etmiş.”

Suzan şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

“Binnur mu? Hangi Binnur?”

“Binnur Kuşakçı.”

Fahişe birden irkildi.

“Ayol, o kızcağz öldü.”

Ayhan başını salladı.

“Sorun da o ya! Binnur Kuşakçı bizim star’ımızdı. Onunla çok iyi filmler yaptık.”

“İnanamıyorum! Ay, Binnur sizinle porno film mi yaptı?”

Kadın çok şaşırmışa benziyordu.

“Bilmiyor muydunuz?”

“Hiç işitmedim. İlk defa sizden duyuyorum. Sakın bir yanlışlığınız olmasın?”

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi becerdi.

“Hayır, hiçbir yanlışlığımız yok. Bu yolla bizden epey para kazandı. Bir keresinde patrona sizin adınızı da vermiş.”

“Vay canına... Hiç haberim yoktu ayol! Bana kesinlikle bahsetmedi.”

“Orasını bilemem. Ücrette anlaşırsak siz kârlı çıkarsınız.”

Kadın kısa bir duraksama geçirdi.

“Madam Eleni'nin haberi var mıydı?” diye sordu.

Heyecandan Madam Eleni'nin kim olduğunu toparlayamayan Ayhan, neden sonra bağlı oldukları ajansın sahibi olduğunu anımsadı.

“Orasını bilemem” diye mırıldandı.

Suzan eliyle yelpazelenmeyi bırakmıştı. Aklı karışmış gibiydi.

“Çok ilginç” dedi.

“Nedir ilginç olan?”

“Binnur'un bu işi yaptığını bilmemiş olmam.”

“Neden?”

“Biz çok yakın arkadaştık da... İçtiğimiz su ayrı gitmezdi.”

“Öyle mi? Size başınız sağ olsun demek isterim. Rahmetli iyi bir insandı. Çalışkan, uysal ve insancıl.”

Suzan Pınar tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

“Acaba aynı Binnur'dan mı bahsediyoruz?”

Ayhan da şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

“Şu Bebek'te oturan Binnur'u kast ediyorum ben” dedi. “Siz de aynı kişiden söz etmiyor musunuz?”

Kızın hayreti daha da artıyordu.

“Evet, ondan. Ama o, sizin bahsettiğiniz gibi hiç de uysal ve

insancıl biri olarak tanınmazdı. Seveni de çok azdı. Hatta benim onunla canciğer olmamıza pek çok kişi hayret ederdi.”

Ayhan gereğinden fazla konuştuğunu çabuk anladı. Durumu düzeltmek için:

“Fazla özelliğini bilemem fakat bizde uyandırdığı kanaat öyleydi. Ben şahsen çok severdim. İş disiplini iyiydi. Bir gün sete geç kalmamıştı. Randevularına sadıktı. Verilen her rolü başarıyla oynardı. Her neyse, şimdi biz işimize bakalım. Ne diyorsunuz?”

Fahişe hâlâ şaşkındı. Kendi kendine, “Allah Allah,” diye söylendi. İşittiklerine bir türlü inanamıyordu.

Ayhan bu ana kadar durumu fena idare etmemişti. Daha ilk görüşmelerinde, kadını ürkütmemek için Binnur'un at kuyruğu saçlı sevgilisi hakkında soru sormak istemiyordu.

Fahişenin güzel yüzüne baktı.

Kadın hem şaşkın hem de kararsız görünüyordu. Birden sordu:

“Bu nasıl bir film olacak? Açık saçık mı yoksa tam bir porno mu?”

“Porno.”

“Ücret nedir? Ne ödeyeceksiniz bana?”

“Orası kolay, anlarız.”

Ayhan rahat bir nefes aldı. Ücreti sorduğuna göre kadın teklifi kabul edecekti.

“Bunu şimdi bilmek isterim.”

“Bu konuyu patronumla konuşursunuz. Şayet sizi beğenip onaylarsa mesele yok demektir. Ben beğeneceğine eminim. Çok güzel bir kadınsınız.”

Suzan inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ama anlayamadığım bir nokta var. Patron onaylarsa ne demek? Beni zaten patronunuz istemiş mi?”

Ayhan heyecandan az evvel dikkatsiz konuştuğunu sezinledi.

“Evet ama Binnur Hanımın tavsiyesiyle. O sizi görmüş değil ki!”

“Eee?”

“İzin verirsiniz bugün burada, birkaç fotoğrafınızı çekip patrona götüreceğim, beğenirse problem kalmaz. O zaman ücret işini onunla görüşürsünüz.”

Fahişenin kaşları çatıldı.

“Çok anlamsız. Beni görmek istiyorsa kendi gelseydi.”

Ayhan sırıttı.

“Ayrıca fotojenik olmanız gerekir. Bunu ancak fotoğraf çekerek anlayabiliriz. Nice güzel kadınlar iyi fotoğraf veremez.”

Suzan Pınar pek ikna olmuş görünmüyordu.

“Ayol, bu gazetelerin tertiplediği güzellik müsabakası mı? Fotoğrafa ne lüzum var? Elalem yüzüme değil vücuduma bakacak, o işi becerip beceremediğimi değerlendirecek. Bunun fotojeniklikle ne ilgisi var?”

Ayhan kadının basitleşen ifadesi karşısında başını salladı.

“Yoo, bu işi hafife almayın. Biz ciddi çalışırız Suzan Hanım. Geniş bir pazarımız vardır. Çektiğimiz filmlerin çoğunu yurt dışına satarız. Gerçi adı pornodur ama sanatsal ağırlıklı, sıra dışı filmlerdir. Her karesinin mükemmel olmasına çalışırız.”

Ayhan söylediklerine şaşıırıyordu. Suzan önce sustu; bir süre düşündü. Rahatlamış gibiydi. Sonra, “Bu deneme fotoğraflarını nerede çekeceksiniz? Bu pislik yuvasında mı? Doğru dürüst stüdyonuz yok mu sizin?” diye sordu.

“Var tabii. Ancak, sizinle kesin anlaşmaya varmadan oraya götüremem sizi. Malum ya, bu işte gizlilik çok önemlidir.”

Kadın kafayı olmayan patrona takmıştı.

“Bunu anlayabilirim de, patronunuz acaba niye tenezzül edip buraya gelmediler?”

“Aynı gerekçeyle. Gizlilik... Siz o yönden hiç endişe etmeyin. Patron hem iyi, hem de eli açık bir insandır. Sizden memnun kalırsa, parasal olarak tatmin edecektir. Ona kefilim.”

“Bu deneme fotoğrafları için ödeme yapacak mısınız?”

“Hayır...”

“Ya fotojenik bulunmazsam?”

“O zaman fotoğrafları negatifleriyle beraber size iade ederiz.”

“Bundan emin olmak isterim. Çıplak resimlerimin piyasada elden ele dolaşmasını istemem de.”

“Hiç kuşkunuz olmasın. Size garanti veririm.”

“Pekâlâ öyleyse. Size güveniyorum. Başlayabiliriz.”

Ayhan derin bir soluk daha aldı.

Planı şimdilik yürüyordu, ancak yaptığı işten büyük bir pişmanlık duymaya başlamıştı. Ahlâksızca bir eyleme giriştiğinin farkındaydı.

Çantasını açarak fotoğraf makinesini çıkardı. Yeterince yedek filmi de vardı. Ama bunca yıllık meslek yaşamında böyle bir olayı ilk kez yaşıyordu. Kadının oturduğu iskemleye yaklaştı. Yakından yüzünün bir iki poz resmini çekti. Bir iki poz da profilden aldı. Sanki deklanşöre bastıkça daha rahatlıyordu. Yalanlarla dolu konuşmaları bırakmış, normal işine dönmüş gibi hissetmeye başladı kendini.

Bir yandan da asıl öğrenmek istediklerini kadını şüphelendirmeden nasıl soracağını düşünüyordu. Fahişenin bu oyuna biraz daha ısınması gerekirdi.

Suzan Pınar, rahatlamıştı. Kâh oturarak, kâh ayakta rahatlıkla poz veriyordu, hatta zaman zaman vereceği pozların açısını kendi ayarlıyordu. On beş, yirmi resim çektiler.

“Bu kadarı yeterli mi? Soyunayım mı şimdi?” diye sordu kadın.

“Evet, soyunabilirsiniz.”

Kadın büyük bir rahatlıkla sırtındaki pembe keten elbiseyi çıkarmaya başladı. Ayhan'a sırtını bile dönmeyi gerekli bulmamıştı. Sergilediği çıplaklığını sanki fotoğrafçının doya doya seyretmesini istercesine ağırdan alıyor, elbisesinin düğmelerini ya-

vaş yavaş iliklerinden çıkarıyor, çarpıcılığını bir striptizci edasıyla sergiliyordu.

Ayhan gözlerini kaçırdı, mesafeyi ve ışığı ayarlamak istercesine dikkatini elindeki makineye çevirdi. Suzan Pinar sırtındakilerini itina ile katlayıp iskemlenin arkasına yerleştirdi. Çırılçıplak kalmıştı. Pervasızca:

“Nasılım? Beğendin mi?” diye sordu.

Ayhan yutkunarak, “Harikasınız, Suzan Hanım” dedi.

“Ayol, boş ver artık şu hanım lafını. Bana Suzan de. Kuzum, senin adın neydi? Demin söylemişlerdi ama unuttum.”

“Ayhan.”

“Sahi ya, Ayhan'dı. Söyle bakalım şimdi nasıl poz vermemi istersin. Ben hazırım.”

“Şu somyaya uzansanız iyi olur.”

Kadın sereserpe yatağa uzandı.

Bir dizini kırarak poz verdi. Yüzünde yapmacık bir ifade oluştu. Yapay olarak, tahrik edici, baştan çıkarıcı havalara bürünmeye gayret ediyordu.

Ayhan mümkün olduğunca resim çekme işini kısa kesmeye çalıştı. Bu işten müthiş sıkılmıştı. Nihayet, “Bu kadarı yeterli” dedi.

“Hepsi bu kadarcık mı?” diye sordu kadın. Bu çalışmadan keyiflenmiş gibi süzüyordu genç adamı.

Kadın giyinmek için isteksizce iç çamaşırlarına doğru uzanırken Ayhan derin derin soludu. Ter içindeydi.

Suzan külotunu ayağına geçirip sutyenini giyerken işveli bir şekilde:

“Şunun klipsini takmama yardım eder misin?” dedi.

Eyvah, diye mırıldandı içinden Ayhan. Yardım isteği numaraydı; bu kadının niyeti askıntı olmaktı. Odaya ilk girdiği andan beri süzgün ve baygın bakışlarından sezinliyordu bunu. Bana kancayı takacak galiba, diye düşündü.

“Ayyy, takamıyorum bir türlü” diye bağırdı. Eli hâlâ sırtındaydı.

Ayhan zoraki yaklaştı. Kadın belli ki yaklaşmasını, kendisine dokunmasını istiyordu. Kadının niyetini iyice sezinlemişti artık. Elini özellikle tenine değdirmemeye gayret ederek sutyenin klipsini yerine taktı.

Kadın tam önünde duruyordu. Uzun saçlarını iki yana salladı. Saçları genç erkeğin yüzüne değerken, koltuk altlarından yükselen hoş ve kalite bir parfüm kokusu da burnuna çarptı.

Suzan dönerek fotoğrafçısına baktı. Hâlâ elbisesini giymemişti ve gözlerinin içi gülüyordu. “Nasıl, Binnur’dan daha güzel miyim?”

Binnur adı Ayhan’ı birden irkiltti.

Kekeleyerek, “Evet, daha güzelsiniz,” diyebildi.

“Ayol, hâlâ sizli bizli konuşuyorsun. Sen desene artık, aramızda gizlilik mi kaldı? Siz demek komik kaçmıyor mu?”

“Haklısın Suzan.”

Kıs istek dolu delici bakışlarını Ayhan’ın üzerinden alamıyordu.

“Ellerin titriyor. Etkilendin mi çıplaklığımdan?”

Genç adam ne diyeceğini kestiremedi. Önce inkâr etmeyi düşündü, sonra:

“Etkilenilmeyecek gibi değilsin” diye fısıldadı. “Çok tatlısın.”

“Sen de öyle. Sana kesildim ayol. Biliyor musun, ben herkeşe böyle yüz vermem. Senin patron akıllı adammış, ayağıma kimi göndereceğini iyi biliyormuş. Fotoğrafçı senin gibi yakışıklı olmasaydı, belki de çoktan sepet havası çalardım.”

Ayhan gülümsemeye çalıştı.

Suzan, “Çıktığın biri var mı? Senden hoşlandım.”

“Şu sıralar yok.”

“Hadi hadi, palavra atma! Senin gibi yakışıklıyı boş bırakırlar mı ayol?”

“İnan, şu sıralar kimseyle çıkmıyorum.”

Suzan birden elini Ayhan’ın omzuna atarak sordu.

“Söyle bakayım, Binnur’la yattın mı?”

“Hayır. Ben profesyonelim. İşle oynaşı birbirine karıştır-mam.”

Suzan inanmamış gibi başını iki yana salladı. Bakışları da-
vetkârdı.

“Öğleden sonra işin var mı?”

İşte, korktuğu başına geliyordu.

“Henüz bilmiyorum. Niye sordun?”

“Bir yerde yemek yeriz. Sonra bizim eve gideriz. Teklif ben-
den! Sana rüşvet veriyorum, anlamıyor musun? Ne dersin? İster
misin?”

Ayhan düşünmeye başladı.

Şayet bu kadını konuşturmak istiyorsa bazı riskleri göze al-
ması gerekiyordu. Daha ağzından en ufak bir bilgi alamamıştı.

“Yemek yiyebiliriz, ama sonrasını bilmiyorum” dedi.

“Neden? Yoksa benden korkuyor musun?”

“Yoo, neden korkacaktım ki?”

Suzan biraz daha yaklaşp bedenini Ayhan'ın vücuduna yasla-
dı. Kadın zaten yarı çıplaktı. Teninin bütün sıcaklığını bedeninde
hissetti. Nefesi yüzünü yaladı. Dolgun dudaklarını aralamış öpül-
meyi bekliyordu. Genç adamın kararsızlığını görünce:

“Hadi, durma öp beni” diye inledi.

Ayhan neredeyse dudaklarını uzatacağı. Son bir gayretle
kendini tuttu.

“Burda olmaz” diye mırıldandı. “Belki öğleden sonra.”

Suzan'ın sesi çıkmadı ama uzun tırnaklarını Ayhan'ın omuz-
larına gömdü.

* * *

Karşılıklı biralarını yudumladılar.

Suzan kalabalık yerlerde daha kontrollü ve ağır başlı görün-
meye çalışıyordu fakat frapan giyimi, şuhluğu ve arada sırada
unutup attığı kahkahalar çevredeki masaların dikkatini çekiyor-

du. Gerçi Ayhan bu kadarına çoktan razıydı. Nedense sesinin tonu biraz fazlaca kalın ve boğuktu. Ayrıca konuşmaya başlayınca, dış görünümündeki cilaya rağmen seviyesi düşüyor, gerçek değeri anlaşıyordu.

Ayhan onu rastgele bir kebabçıya sokmuştu; cebindeki para kısıtlıydı ama daha da önemlisi galiba kaliteli bir yerde onunla görölmek endişesiydi. İçinde bir eziklik duydu. Aslında ona hak-sızlık yaptığının farkındaydı. Her ne olursa olsun, kendi çıkarı için Suzan'ı kullanıyor, gerektiği yerde dil döküyor, yaklaşıyor sonra da görölmekten utanıyordu. Bu dürüst bir erkeğin davranışı değildi. Suzan da girdikleri kebabçıya burun kıvrımış gibi bunu fotoğrafçısına belli etmemeye çalışmıştı.

Ayhan'ın gözleri bir tanıdığa rastlarını endişesiyle hep etraf-taydı. Birden kadının konuşmasıyla irkildi, dikkatini yeniden Su-zan'a çevirdi:

“Vallahi şaştım kaldım,” diyordu genç fahişe.

“Nedir o şaşırdığın?”

“Binnur'un porno film çevirmesine.”

Kalın sesi yine yüksek çıkmıştı. Kameraman etrafındakilerin duyacağı endişesi ile yan taraftaki masalara baktı. Zaten duyma-mış olsalar bile bütün gözler Suzan'ın üzerindeydi. Erkekler sal-dıracak aç kurtlar gibi bakıyorlardı.

“Yavaş konuş, lütfen,” diye uyarmak zorunda kaldı.

Aldırmayan Suzan, “Kaç film çektim demiştin Binnur'la?” di-ye sordu.

“Sanırım dört tane.”

“Yok yahu?”

“Fazla sayılmaz. Ama hepsi iyi para getirdi.”

“Acaba niye bana hiç bahsetmedi?”

“Belli olmaz; her insanın kendine sakladığı bazı sırları var-dır.”

“Onun yoktu... Daha doğrusu olmadığını sanırdım, demek yanlışmışım.”

Tam sırasıydı.

Ayhan, artık yavaş yavaş asıl konuya girmesi gerektiğini düşündü.

“Belki o sevgilisi anlatmamasını istemiştir.”

Suzan gözlerini iri iri açarak ayrıranı yudumlayan Ayhan'a baktı.

“Sevgilisi mi? Ay, benim bilmediğim bir de sevgilisi mi vardı. Bak işte buna inanmam. Onun sevgilisi yoktu.”

“Nasıl olur? Haberin yok mu? Hani şu uzun boylu, at kuyruğu saçlı, her zaman güneş gözlüğü takan bir adam var ya? Hip-pi kılıklı, hep blucinle dolaşan.”

“At kuyruklu mu dedin?”

“Evet... Belki o söylememesini istemiştir.”

Suzan irkildi, gözlerini kıstı. Tuhaf tuhaf kameramana baktı.

“Sen onu tanıyor musun?”

Sesi endişeli ve titrek çıkmıştı.

İşte, nazik noktaya gelmişlerdi sonunda. Ayhan heyecanını bastırmak için ayrırandan bir yudum daha aldı. Meselenin üzerine çok dikkatli gitmeliydi.

“Son film çekimi sırasında birkaç kez sete gelmişti” dedi.

“Emin misin?”

“Tabii... Başka nereden tanıyabilirim ki?”

Suzan'da belirgin bir şaşkınlık olmuştu.

“Çok garip” diye fısıldadı sessizce.

“Nesi garip bunun?”

“O adamın Binnur'un sevgilisi olması.” Suzan omuzlarını silketti, konuyu kapatmak istercesine, “Her neyse, boş ver. Kızcağz öldü gitti” dedi.

Konunun kapanma tehlikesini gören Ayhan üsteledi:

“Anladığım kadarıyla o adamdan sen de hoşlanmamışsın. Benim de gözüm hiç tutmamıştı. Ters ve tuhaf biriydi. Kabaydı da. Kıza çok karışıyordu.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle ya! Sen neden hoşlanmadın?”

Suzan'ın yüz hatları kırıktı.

“Şayet aynı kişiden bahsediyorsak, itin tekiydi o!”

“Gördün mü? Sözüme geldin.”

Ayhan kızın konuşmaya devam etmesini bekledi. Fakat Suzan nedense bu konuda konuşmaya pek istekli görünmüyordu.

Ayhan deşeleli, “Yoksa sana da mı sulandı?”

“Evet... Hem de tanıştığımız ilk gece, Binnur'un yanında!”

“Yok yahu? Desene hızlı herifmiş!”

Kızın akli karışmış gibiydi. Gözlerinde garip parıltılar oluştu. Şaşkın bir durumda:

“Onun Binnur'un sevgilisi olduğuna emin misin?” diye sor-du tekrar.

“Adım kadar.”

“Bu işte bir terslik var. Allah Allah, nasıl olur yahu? Onlar o gece... Yani Binnur'un öldürüldüğü gece tanıştılar. Hatta bir ara... Onun katil olmasından bile şüphelendim.”

Ayhan az kalsın içtiği ayranı üstüne döküyordu.

“Ciddi mi söylüyorsun? Polise söyledin mi bu şüpheni?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Niye?”

“Saçmalama Ayhan! Ne tür bir işte çalıştığımızı biliyorsun, polise asla gidemezdin.”

Ayhan üstelemedi, hazır kız konuşurken devam etmesini bekledi.

“O da doğru ya,” diye mırıldandı.

“Fakat bana ters gelen, Binnur'un o herifi daha önce tanıdığını benden gizlemesi. Niye yaptı acaba bunu?”

“O herifle nasıl tanıştın?”

Suzan'ın gözleri daldı. O geceyi hatırlamak istercesine düşünmeye başladı.

“Ajansa telefon gelmişti. Binnur'la beni istiyorlardı Tarab-ya'dan. İşten çıktığımızda epey alkollüydük. Binnur işkembe çor-

bası içmek istedi. Arnavutköy'de bir işkembeciye girdik. O herife orada rastladık. Önce bizi göz hapsine aldı sonra masamıza geldi. Allah için, yakışıklı bir adamdı doğrusu. Uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, alına kırmızı bir band takmıştı. Vakit gece yarısını geçmiş olmasına rağmen dükkânın içinde bile güneş gözlüğü kullanıyordu, hani şu pilotların taktığı cinsten. Nedense Binnur adamdan çok hoşlanmış gibi davranıyordu. Devamlı açık saçık fıkralar anlatıyordu. Binnur zevkten dört köşeydi. Ben ise yakışıklılığına rağmen adamdan hoşlanmamıştım, nedense bana itici bir yanı varmış gibi geldi. İkimize de sulanıyordu. Binnur'a çaktırmadan masanın altından dizlerimi okşamaya başladı. Elini ittim, benden yüz bulamayınca Binnur'a iyice askıntı olmaya başladı. Hem yorgundum hem de sıkılmıştım. Ben kalktım, gidiyorum dedim."

"Ya olar?"

"Kaldılar. Hatta Binnur oyun bozanlık yapıyorsun diye bana bozuldu. Ama ben dinlemedim ve evime döndüm."

"Ve bir daha Binnur'u göremedin, değil mi?"

"Ne yazık ki öyle."

"Adamın adını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Söyleyip söylemediğine de emin değilim."

"Siz sormadınız mı?"

"Anımsamıyorum. Epey sarhoştuk. Belki sormuşuzdur."

Suzan birden aklına gelmiş gibi:

"Sen bilmiyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum. Ben de hoşlanmadığım için sette hep yanından uzak kalmışımdır."

Ayhan bir fırtınayı daha kolayca geçiştirdiğini hissetti.

Sıcağı sıcağına soruyu yapıştırdı.

"Sence de Binnur'u o gece o herif öldürdü, değil mi?"

"Ne yalan söyleyeyim, aklıma geldi doğrusu. Belli ki gecenin o saatinde işkembeciden çıkıp doğru Binnur'un evine gitmiş olmalılar. İşin garibi senin şimdi ortaya çıkıp ikisinin daha evvel ta-

nıştıklarını iddia etmen, hatta sevgili olduklarını söylemen. Bu kadarını anlamamaklığım olanaksız. Hatta o ana kadar birbirlerini tanımadıklarına kalıbımı basabilirdim.”

Ayhan kızın anlattıklarının gerçeği aksettirdiğini biliyordu. önceden tanışma hikâyesi kendisinin uydurduğu bir palavraydı. Bozuntuya vermedi.

“Sana bir tür şaka yapmaya kalkışmış olmasınlar?”

“Olacak şey değil! Binnur'u sen de biraz tanımışsın. O öyle davranacak biri değildi. Buna çok şaşırdım.”

“Adam size kendini nasıl tanıttı? Ne iş yaparmış, nerede otururmuş, hiç bunlardan bahsetti mi?”

“Yok canım, sadece sulandı. Kopuğun tekiydi. Şayet aynı adamdan bahsediyorsak, sen de görmüşsündür, o kılığıyla olsa olsa başı bozuk, rock'cı filan olabilir.”

“Neci dedin?”

“Canım şu kıtıpiyoz orkestralarda çalışan baterist filan gibi bir şey!”

“Haa, anladım.”

“Bir de hatırladığım herifin feci kokusuydu.”

“Ne kokusu? Ter mi?”

“Bilmem. Bütün vücudundan garip bir koku yayılıyordu etrafa. Ter olmalı.. Çok pis kokuyordu.”

Suzan merakla Ayhan'a baktı.

“Senin bildiğin benden fazla olmalı.” dedi. “Ne de olsa onu birkaç defa görmüşsün. Sen anlat şimdi.”

Ayhan olumsuzca başını salladı.

“Ne yazık ki, senin bildiğinden fazlasını ben de bilmiyorum. İki üç defa sete geldi, hepsi o. Onunla hiç konuşmadım.”

Suzan içini çekti, arkadaşının üzüntüsünü yüreğinde hissederek kebabını yemeğe devam etti. Bu konuda artık konuşmak istemiyor gibiydi.

Kızın işe yarar daha fazla bir şey bilmediğini anlamıştı Ayhan. Yine de ümitleri boşa çıkmamıştı. Suzan katili teşhise yara-

yacak mükemmel bir tanıktı. Şimdi kızı başından savmanın çarelerini aramalıydı.

* * *

Suzan'ı başından savması pek kolay olmadı. Kız bütün gün boşum diye başına epey askıntı oldu. Evine götürmek istiyordu. Ayhan, adresini ve telefonunu alarak ilk uygun zamanda arayacağını vaad ederek başından savdı.

Taksim'deki telefon kulübelerinden televizyon şirketini aradı. Sibel'i odasında bulamadı. Sekreter kıza, gecikeceğini, yeni bir haber peşinde koştuğunu Sibel'e iletmesini söyledi.

Sıcaklığın altında buram buram terliyordu. Üsküdar'a geçerek son öldürülen kız Ayşegül'ün komşularıyla konuşmayı düşündü. Bu haftaki "Olayların İçinde" programının en canlı bölümü o olacaktı. Yoğun çalışma temposundan eni konu yorgun düşmüştü. Sonra da eve giderim diye düşündü. Taksim'den dolmuşa atlayarak Karaköy'e inerken önce Suzan'a sonra da Sibel'e aklı takıldı. Vapurda bir ara uyku bastırdı, hafif bir şekerleme yaptı.

Kadıköy'e gelince de Üsküdar'a gitmekten vazgeçti. Evindeki özel karanlık odasında Suzan'ın filmlerini banyo etmeye karar verdi.

Üsküdar'daki araştırması yarına da kalabilirdi...

(4)

Bu defa Sibel'i Çırağan Otel'i'ne götürmüştü Turgut Atamer. Gerekçe olarak da otel yemeklerinin daha lezzetli, servis kalitesinin daha iyi olduğunu söylemişti. Gerçek payı olabilirdi, ama Sibel, asıl nedenin Turgut Atamer'in bu tarz bir yaşamdan zevk aldığını, lükse ve gösterişe meraklı olduğunu, halkın beğenisini kazanan daha sade fakat mütevazı yerlerden kaçındığını seziniyordu. Bu yaşam biçimi bir tür beğeniydi; etikete, görgü kurallarına çok uyuyor, inceliği hiç elden bırakmıyordu. Arabaya binerken asla Sibel'in kapıyı açmasına izin vermiyor, inerken de nazik bir şekilde hatırlatma ile kapıyı açmasına izin vermesini rica ediyordu. Sibel bu davranışlara pek alışık olmadığı için önce şaşırmış, hatta biraz rahatsız olmuştu ama artık alıştığı gibi hoşuna da gidiyordu. Sibel'in çiçekten hoşlandığını bildiği için bu gece onu almaya gelmeden önce yine nefis bir orkide göndermişti.

Sibel şarap kadehi ile oynarken onun masum ve durgun yüzüne baktı.

İri kirpikli yeşil gözleri bu gece nedense mahzun ve ateşli

parıltılardan yoksundu. Çekingen ve ürkek bir hali vardı. Yemek seçiminde Sibel'e yardımcı olmuştu. Başlangıç olarak soğan turşusu, yeşil mercimek sirkesi ve turp ile hazırlanan kaz ciğeri, ana yemek olarak da rokfor peynirli ızgara bonfile ve yumurtalı erişte tava ile servis edilen fırınlanmış ördek göğsü istemişti. Yemeklerin lezzeti tek kelime ile harikaydı. Tabii içki olarak da yine Kaliforniya şarabını seçmişlerdi.

Nedense bu akşam Turgut Atamer'in durgunluğu pek belirgindi.

Sibel dayanamadı, "Durgun görünüyorsunuz. Merak ettim, bir sıkıntınız mı var?" diye sordu.

Turgut kaçamak bir nazar attı Sibel'e.

"Affedersiniz, sizin de neşenizi kaçırdım anlaşılan. Bu nefis geceyi berbat ettim."

"Yoo, hayır. Durgun haliniz dikkatimi çekti de."

"Haklısınız.. Bilemiyorum..."

Kız ne demek istediğini anlamamıştı.

"Neyi bilemiyorsunuz?"

"Söze nasıl gireceğimi, size nasıl evlenme teklif edeceğimi. Bu konuda hiç tecrübem yok. Bu teklif acaba en uygun şekilde nasıl söylenir?"

Sibel'in gözleri irileşti. İyi işitip işitmediğini anlayamadı.

"Pardon?" dedi.

"Bakın, şaşırdınız! Hemen tepki göstermeye hazır bir haliniz var. İşte bundan çekiniyordum."

"Galiba sizi iyi duymadım. Affedersiniz, ne dediniz?"

"Size nasıl evlenme teklif edeceğimi bilemediğimi söyledim."

Sibel büyük bir şaşkınlıkla sırtını iskemleye dayadı.

Turgut Atamer'in ciddi konuşup konuşmadığını anlamak istercesine yüzüne baktı. İnanamıyordu bir türlü. Bu daha ikinci buluşmalarıydı. Olacak şey değildi, ama yanlış işitmemişti, bu düpedüz bir evlenme teklifiydi. Şaka olup olmadığını anlayamamıştı he-

nüz. Bu bir şaka ise hazırlıklı olmalıydı. Fakat Turgut Atamer'in yüzünde hiç de şaka yapan bir ifade yoktu. Şarap kadehini ağzına götürerek kuruyan dudaklarını aldığı tek bir yudumla ıslattı.

"Siz hep böyle aceleci misinizdir?"

Başka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Turgut Atamer hayretle ona bakıyordu.

"Aceleci mi dediniz?"

"Evet, öyle dedim?"

"Ama sizi tanıyalı bir hafta oldu."

Sibel gülümsedi.

"Doğru! Bu da çıktığımız ikinci yemek. Evlenme teklifi için yeterli bir süre mi?"

Turgut Atamer omuzlarını silkti:

"Sizi seviyorum."

Hafifçe kızaran Sibel, bu itiraftan hoşlandığını, gurur duyduğunu hissediverdi. Yüreği çarpmaya başlamıştı.

"Hakkımda beslediğiniz hislere ve teklifinize teşekkür ederim. Fakat kanımca evlilik bu kadar aceleyle getirilerek verilecek bir karar değil. Birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

"Ben sizi çok iyi tanıyorum."

"Buna inanmam."

Turgut bir suç işlemiş gibi başını önüne eğdi.

"Sizin hakkınızda geniş bir soruşturma yaptırđım."

Sibel şaşkınlıkla genç adama baktı. "Soruşturma mı?"

"Avukatımla, adamlarımla. Bütün özgeçmişinizi öğrendim. Ankara'daki ailenizi araştırdım, tahsilinizi, işinizi, kısaca akla gelebilecek her türlü ayrıntıyı."

"İnanamıyorum, ciddi misiniz?"

"Elbette. Siz söylediniz, evlilik ciddi bir müessesedir. Dikkatli karar vermek gerekir."

Sibel'in şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Anlayamıyorum bu aceleciliğiniz niye? Daha benim duygularımı, düşüncelerimi bile sormadınız."

“Bana verilen istihbarattan hayatınızda bir erkek olmadığını öğrendim, yanılıyor muyum?”

Turgut Atamer'in başı hâlâ utangaç bir çocuk gibi önüne eğikti.

“Ya size olan hislerim? Ya size aşık değilsem? O zaman ne olacak?”

Genç adam başını ağır ağır kaldırdı, yeşil gözlerini genç kıza çevirdi. Yüzündeki masumiyet şimdi kararlı bir ifadeye dönüşmüştü.

“Ben evlilik kurumunda aşka pek itibar etmem. Aslolan tarafların birbirine karşı olan saygı, sevgi ve anlayışdır. Aşk denen şey gelip geçici bir iltettir. Bir tür ruh hastalığı, bir kriz. Nasıl olsa, zaman içinde gelip geçer, ondan kurtulursunuz. Ama tarafların karşı cinse olan saygı ve bağlılığı ebedidir, yaşam boyu sürer.”

“Ya ben öyle düşünmüyorsam, evlilikte aşka inanıyor, ona özel bir değer ve yer veriyorsam, o zaman ne olacak?”

“O zaman bekleyeceğim. Sizi kendime aşık edinceye kadar bekleyeceğim. Bunu yapabilirim.”

Turgut'un kararlı ve ısrarlı konuşması Sibel'i biraz rahatsız etmişti. Kaşlarını çatarak baktı.

“Kendinizden emin görünüyorsunuz.”

“Pek de o kadar değil, Sibel Hanım. Beni korkutuyorsunuz.”

Genç kız gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı.

“Değişik bir insansınız Turgut bey.”

“Ne bakımdan.”

“Aceleci ve sabırsız. Daha benimle ilk karşılaştığınız akşam ısrarla yemeğe götürmek istediniz. Şimdi de evlenme teklif ediyorsunuz. Benim duygularımı, size olan hislerimi hiç dikkate almadan.”

“Haklısınız. Biraz acele ettiğimi kabul etmek zorundayım. Belki de yanıldım.”

“Hangi konuda?”

“Sizin de bana ilgi duyduğunuzu, beğendiğinizi sanmakla.”

Sibel bu kadar karşı koymakla pek yerinde davranmadığını sezinler gibi oldu.

Turgut Atamer'i yeterince tanımadığı doğrudur. Fakat genç adam çevredeki pek çok kızın rüyalarını renklendirecek kadar cazip bir koca adayydı. Yakışıklı ve gençti. Çok da zengin. Her iki buluşmalarında da kibar ve ölçülü davranmıştı.

Ona haksızlık ettiğini anladı.

Ama evliliğe hazır değildi henüz. Nedenini kendine bile tam olarak açıklayamıyordu. Bu tekliften gururlandığını, uygulandığını itiraf edebilirdi fakat fikren ve ruhen hazır olmadığını hissediyordu evliliğe.

“Size ilgi duyuyorum ve beğeniyorum da...” diyebilirdi.

“Ama aşık değilsiniz henüz, öyle mi?”

“Böyle de diyebilirsiniz.”

“Bu evliliğin gerçekleşmesi için önce bana aşık olmanız gerekiyor. Yanlış mı anlıyorum acaba?”

Sibel, “Evet,” demek istercesine başını salladı.

“Yoksa hayatınızda bir erkek mi var? Birine aşık mısınız?”

Genç kız gülümsedi.

“Bir insanın his dünyasını, polis soruşturması gibi başkalarına araştırtmak çok garibime gitti. Bunu niye bizzat siz öğrenmek istemediniz? Çok da kolaydı. Basit bir soru. Siz de sorabilirdiniz.”

“Bu konuda haklısınız. Hata ettim. Belki de, çekinip korktum. Beni atak, cüretkâr biri gibi tanıdınız, aslında çekingen ve ürkeğimdir. Gözlerimin içine bakarak, evet birini seviyorum, ona aşığım dersiniz, bunun yıkımına dayanamayacağımı düşündüm.”

“Çok romantik bir ifade. Biraz abartmıyor musunuz?”

“Kesinlikle hayır. Ama şimdi zor da olsa bu cesareti göstermek zorundayım. İşte, şimdi soruyorum, hayatınızda aşık olduğunuz biri var mı?”

Sibel kızardı.

Turgut'un zorlanarak içtenlikle sorduğu bu soru karşısında düşünmeye başladı.

Böyle biri var mıydı? Yoktu herhalde. Niye gözlerinin önüne birden Ayhan'ın neşeli, sürekli şakacı, sevimli, içten ve cana yakın hayalinin geldiğini anlayamadı.

Ayhan'a aşık mıydı?

Bunun cevabını bilemiyordu. Ona eziyet ettiğinin farkındaydı sadece. Ve bundan sadistçe keyif aldığıının da...

Ya Ayhan?

Onun kendisine aşık olduğunu biliyordu. Yüzde yüz emindi. Bunu özellikle Turgut Atamer ortaya çıktıktan sonra anlamıştı. Ayhan'ın nasıl bozulup sinirlendiğini, davranışlarının değiştiğini, kıskandığını onu tanıyan herkes rahatlıkla anlardı.

Elinde olmadan gözleri parıldadı, benliğini bir mutluluk seli kapladı.

"Çok düşündünüz" dedi Turgut. "Aşık olup olmadığınızı bilmiyor musunuz?"

Yerinde bir soruydu bu. Ne yazık ki cevabını Sibel de tam bilemiyordu.

Dudakları kımıldadı.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum" diye fısıldadı.

Turgut Atamer'in yüzü allak bullak olmuştu. Hatları gerildi, yeşil gözlerinde derin bir üzüntünün gölgeleri belirdi.

"Emin olmadığınıza göre bir rakibim var demektir."

"Olamaz mı?"

Genç adam sustu. Şarap kadehini eline aldı. Birkaç saniye dalgın dalgın düşündü.

"Olmamasına şaşardım zaten. Olabilir kuşkusuz, neden olmasın?" diye mırıldandı. "Aksini düşünmek bir yanılgıydı. Ve bu hatayı, gafleti yaptım. Sizin aşık olmadığınızı düşledim."

Sibel başını salladı.

"Aşığım demedim."

“Ama bunu ima ettiniz. Henüz kararsızsınız. O kişiyi gerçekten sevip sevmediğinizi kendinize bir sorun. Hislerinizden emin değilsiniz.”

Sibel hınzırca gülümsedi yeniden.

“Bunu da nereden çıkardınız şimdi? Böyle bir şey dedim.”

Turgut Atamer elindeki şarap kadehini Sibel'inkine uzatıp dokundurdu.

“Öyleyse bu meçhul sevgiliye ve rakibime içelim.”

Sibel hiç ses çıkarmadan kadehi dudaklarına götürdü. Böyle bir gecede Ayhan'ın şerefine kadeh kaldıracığını doğrusu hiç düşünmemişti.

Turgut kadehini masaya bırakırken, “Biliyor musunuz?” dedi. “Bu andan itibaren müthiş bir mücadele başlıyor.”

Sibel anlamamış gibi, “Ne mücadelesi?” diye sordu.

“Aşk... Sizin gönlünüzü çalmak için elimden geleni yapacağım. Çok inatçı ve mücadeleci bir insanımdır.”

Sibel, “Ve de aceleci,” diye gülümsedi...

* * *

Ertesi sabah Ayhan, evinden çıkmadan önce çektiği filmlerin banyosunu yaptığı karanlık odaya girdi. Fotoğrafları kurutmak için astığı yerden topladı. Suzan Pınar'ın resimleri nefis çıkmıştı. Kadın gerçekten fotojenikti. Aslından bile güzel görünüyordu. Negatifleri dahil hepsini sarı bir zarfa yerleştirdi. Bunları ona geri verecekti.

İçinde bir sıkıntı hissetti.

Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Alt tarafı o bir kameramandı. Başarıya ulaşamayacağı kesindi. Oysa bir tür polisçilik oynamaya kalkışmıştı. Aptalca bir davranıştı. Devletin gücü katili yakalamakta aciz kalırken o tek başına ne yapabilirdi ki? Koca bir hiç...

Bugün Üsküdar'a da gidip yine bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Ama ABC'ye dönünce Sibel'i bulacak ve bu araştırma işinden kendisini almasını söyleyecekti. Onun işi değildi bu yaptığı. Şu birkaç gündür eni konu sinirleri yıpranmıştı.

Şimdiye kadar ne yapabilmişti ki? Yalnız katilin giyim kuşamı ve kişiliği hakkında ufak tefek bilgiler. At kuyruğu yaptığı uzun sarı saçları, geceleri bile çıkarmadığı güneş gözlüğü, blucin elbiseleri, kocaman avcı bıçağı ve vücudunun neşrettiği pis ter kusu...

Yani komik bulgular. Belki polis için bir şey ifade edebilirdi ama kendisi için hiçbir değeri yoktu. Gerçi başka şeyler de biliyordu; örneğin katilin ruh hastası bir manyak oluşu gibi. Cinsel bir psikopat. Kendine av olarak, fahişeleri, kötü yola düşmüş uyuşturucu müptelası kızları seçmesi, önce onlarla cinsel ilişkide bulunup sonra feci bir şekilde katletmesi gibi. Ama bu bulguların hiçbiri katili tesbit için önemli değildi. Yine de bütün bunları Sibel'e söyleyip, programa bir ruh doktorunu çağırımları değişik bir boyut kazandırabilirdi. Soru-cevap yöntemiyle katilin kişiliği hakkında aydınlatıcı bir görüşme yapmak mümkün olabilirdi. Bunu unutmayım da, Sibel'e anlatayım, diye söylendi. Böyle kimse-lerin çoğu zaman hastalıklarının bilincinde olmadığını öğrenmişti bir yerlerden...

Evden çıktı Üsküdar'a, Doğancılar'a yollandı. Parkın önünde dolmuştan indi. Ağır ağır cinayetin işlendiği sokağın yolunu tuttu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen güneş tepesinde kayınıyordu. Kameranın ağırlığı da bütün bunlara tuz biber ekiyordu.

Sokakta oynayan çocuklar televizyon kamerası taşıyan birini görünce hemen etrafını sardılar. Kısa bir süre önce yaşadıkları olay, polis arabaları, ambulans, televizyon ekipleri, gazeteciler, fotoğrafçılar belli ki körpe beyinlerinden henüz silinmemişti. Yeni bir olayın olup olmadığını anlamak için hemen sormaya başladılar.

Ayhan çocukları başından savmak için epey dil döktü. Cad-

deye yakın olmasına rağmen fazla işlek bir sokak değildi. Ona rağmen kameralı birini görünce meraklı insanlar, soru soran gençler, pencereden dikkatle kendisini izleyen kadınların başlarını farkettiler. Anlaşılan sokağın sakinleri hâlâ olayın dehşetini üzerlerinden atamamışlardı.

Yanına yaklaşanlara program için, öldürülen kadın hakkında biraz bilgi toplayacağını söyledi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ama onun dikkatini on, on iki yaşlarında bir çocuğun bağırarak söylediği bir cümle çekti.

“Abi, abi, Rasim Amca katili görmüş,” diyordu.

Kalabalık arasında o cümleyi söyleyen çocuğu aradı. Kısa pantolonlu, esmer tenli, cin gibi bir veletti. Gözleri çok şey bilen biri gibi heyecanla parıldıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu.

“Anam avradım olsun doğru söylüyorum.”

Çocuk daha anlamını bile bilmediği bir yeminle söylediklerinin doğru olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşları onu susturmaya gayret ediyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Çocuk ise ısrarla kalabalığın arasından ileriye çıkmak gayretindeydi. Ayhan bu karışıklık içinde bir şey öğrenemeyeceğini sezinledi. Çocuklar, abi film çekeceksen bizi de görüntüle, demeye şimdiden başlamışlardı. Ayhan zar zor afacanı bir köşeye çekmeyi başardı.

“Kim bu Rasim amca?” diye sordu.

Çocuk önemini anlamış gibi kasılarak:

“Annemin amcası,” dedi.

“Nerede oturur?”

“Nah, şu evde.”

Çocuk eliyle cinayetin işlendiği evden iki ev uzaktaki bir apartmanı işaret ediyordu. Çocuklar yine etraflarını sarmışlardı. Bazıları, “İnanma ona ağabey, o yalancının tekidir, palavra atıyor” diye takılıyorlardı. Ayhan çocuğa döndü.

“Rasim amcan şimdi evinde midir?” diye sordu.

“Hayır. Dükkâna gitti.”

“Ne dükkânı bu?”

“Saatçi.”

“Yaa! Nerede bulabilirim bu dükkânı.”

Çocuk kendini beğenmiş bir ifadeyle konuştu.

“Ahmediye'de. Yokuşun hemen altında. Kime sorsan gösterir.”

“Sağol delikanlı” dedi çocuğa göz kırparak Ayhan. “Senin adın nedir bakayım?”

“Altan.”

Ayhan ağır ağır geriye dönüp caddeye doğru yürüdü. Çocuklar sokağın başına kadar konvoy halinde ona eşlik ettiler. Ayhan, Ahmediye'ye kadar yürüdü.

Sıcaktan sıırıslıklam terlemişti. Atleti sırtına yapışmış, boğazı kurumuştu. Çocuğun tarif ettiği dükkânı eliyle koymuş gibi buldu.

Yokuşun bitiminde sağa sapar sapmaz ikinci dükkândı. Ufakcık bir yerdi. Dar vitrinin önünde durup içeriye baktı. Sonra iki kişinin güç sığabileceği dükkâna daldı.

Vitrinde ve cam tezgahın üzerinde satılık yeni saatler varsa da, burada daha çok saat tamirinin yapıldığı belliydi. Duvar da bakım ve onarımı yapılmış bir yığın eski saat asılıydı. Ayhan omuzundaki kamerayı indirip, “Günaydın” dedi. “Rasim beyle mi görüşüyorum.”

Uzun boylu, asık yüzlü adam altmış yaşın üzerinde olmalıydı. Tezgahın arkasında oturduğu ufak tabureden kalktı.

“Buyru, benim” dedi.

Dükkân ufak olduğu için aralarındaki mesafe çok kısaydı. Adam konuşunca kesif bir koku burnuna çarptı Ayhan'ın. Önce bunu ağız kokusu sandı. Oysa leş gibi alkol kokusuydu. Adam içkili olmalıydı. Hem de bu sıcakta ve sabahın bu saatinde. Gözü adamın kalktığı taburenin yanına kaydı. Yarısı içilmiş bir votka şişesi duruyordu. İki de ufak sigara tablası. Biri ağzına kadar izmarit doluydu, diğ erinde ise sarı leblebi vardı.

Ayhan bakışlarını adama çevirdi.

Gözleri aldığı alkolden kızarmıştı. Yaşına göre bir hayli gür olan saçları kısa kesilmiş ve kirpi gibi dik duruyordu. Adamın dudaklarının kenarında birikmiş tükürüklerini silmek için ağzına götürdüğü ellerine gözü takıldı. Parmakları titriyordu.

O zaman bu sıcakta yokuşu boşu boşuna indiğini anlayıverdi.

Bu adam alkolikti. Soru sormaya başlarsa pek çok alkolik gibi yalan söyleyeceğini, görmediği, yaşamadığı olayları bine bin katarak uyduracağını, muhtemelen hayalinde yeni senaryolar üreteceğini düşündü. Keyfi kaçtı. Bu tür dengesizlikleri, tanıdığı bütün alkoliklerde görmüştü. Hatta bir an, konuya hiç değinmeden dükkândan çıkmayı bile düşündü.

Onun sessiz ve çekingen halini gören saatçi:

“Siz müşteri değilsiniz,” dedi. Derisi büzüşmüş sert yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. “Gazeteci olmalısınız. Şu bizim sokakta öldürülen kız için geldiniz.”

Ok yaydan çıkmıştı. Ayhan:

“Televizyoncuyum,” dedi. “Beni size küçük Altan yolladı.”

“Vay kerata! Röportaj mı yapmak istiyorsunuz? Gördüklerimi anlatırım. Ama ismimi kullanmamanız ve resim çekmemeniz kayıt ve şartıyla.”

Ayhan irkildi.

“Neden? Herkes televizyonda görünmeye bayılır; siz neden istemiyorsunuz?”

“Nedenini boş ver delikanlı. Film çekmek yok. Adımı yazmak da. Bana inanırsan sana gördüklerimi anlatabilirim. Yine de sen bilirsin... çünkü... herkes bana pek kulak asmaz... zira ben biraz içerim. Birazdan da fazla galiba.”

Ayhan gülümsedi. “Ne kadar?”

“Gece gündüz sürekli.”

Anlıyorum dercesine başını salladı Ayhan. Bu adamdan iş çıkmayacağı belliydi. Düşündü; nasıl olsa buraya kadar gelmişti

bir kere, palavra sıksa da dinlemekte sakınca yoktu. Attığını anlarsa, çekip giderdi.

“Tamam. Ne gördünüz, anlatın bakalım,” dedi.

Adam önce içini çekti, sonra Ayhan'a ikram etmeden pake-tinden bir sigara çekip yaktı. Dumanı burnundan çıkarken ko-nuşmaya başladı.

“O gece iki arkadaş Üsküdar'da iyice kafayı bulmuştuk. Emin değilim ama saat iki filan olmalıydı.. O Kuzguncuk'a doğru gitti. Ben de evin yolunu tuttum. Kafam iyice kıyaktı, anlıyorsun ya? Doğancılar yokuşunu tırmanıp tiyatro binasının önüne gel-miştim ki az ilerimde bir taksi durdu. Gecenin o saatinde pek trafik yoktu. Arabadan inen kıızı tanıdım. Bizim komşu Ayşe-gül'dü. İki kapı ilerimizde otururdu. Sağır bir anası vardır.”

“Evet, bunu biliyorum.”

Buraya kadar her şey normal gözüküyordu. Yalnız bir şey Ayhan'ın dikkatini çekmişti. Adama sordu:

“Niye acaba oturdukları sokağa girip de evinin önünde in-mediler? Tiyatro binasıyla kızın evi arasında 150-200 metre me-safe var.”

“Haklısın, bunu ben de düşündüm. İlk aklıma gelen, yanın-daki adam yüzünden evin önünde inmek istemediği oldu. Malum ya, burası biraz tutucu muhittir, kız ise bekar. İri yarı bir herif vardı yanında. Üstelik kız sarhoştı. Adamdan orada ayrılacağını sandım.”

Adam sigarasından bir nefes daha çekti.

“Sonra?”

“Ayşegül'e kendimi göstermek istemedim. Ne de olsa kom-suyuz. Çekinir, utanır, üzülür diye düşündüm. Durumu hiç de hoş görünmüyordu. Ayakta duracak hali yoktu. Bir apartmanın girişine sığındım, kendimi gizledim.”

“Onları görebiliyor muydun?”

“Hem de gayet rahat.”

“Yürüyerek eve mi gittiler?”

Adam başını salladı.

"Hayır, öyle yapsalardı dikkat etmez, onları gözlemezdim zaten."

"Peki, ya yaptılarsa?"

"Dedim ya kızın hali berbattı. Adam, düşmesin diye sıkı sıkıya ona sarılmıştı. Sonra kızın sendeleyerek duvar dibine gittiğini gördüm. Orada kustu. Hem de uzun süre."

"Senden başka gören oldu mu?"

"Bilmem. Etrafta pek insan yoktu. Arada sırada caddeden otomobiller geçiyordu tabii, ama o saatte kim durur da kusan biriyle ilgilenir ki?"

"Sen ne yaptın?"

"Hiç. Durup olabilecekleri bekledim."

"Sonra?"

"Kız kusunca biraz açıldı sanırım. Konuştuklarını görüyordum ama duymaklığım imkânsızdı. Arkalarından eve kadar gidişlerini seyrettim. Kasten biraz arkada kaldım. Evin önüne gelince adam kızın çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Kıza destek vererek içeriye soktu. Sonra gözden kayboldular. İşte hepsi bu kadar, tüm gördüklerimi anlattım."

Ayhan adamın yüzüne baktı. Bu bir alkolik senaryosu değildi. Mübalağa, abartma, sansasyon, ilave yoktu. Aslında adamın gördüğü sadece bir kusma sahnesiydi. Yalan olamazdı, adamcağız son derece sıradan bir olayın görgü tanığıydı. Yine de söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için bir şansı vardı.

"Şu adamı bana biraz tarif etsene."

Rasim dudaklarını büktü, kekeledi.

"Vallaha" diye mırıldandı, "Geceydi, karanlıktı etraf. Çok iyi gördüğümü pek söyleyemem."

"Olsun, gördüğün kadarını söyle."

Rasim yine sigaraya sarıldı. Parmaklarının titremesi daha da artmıştı.

"İri yarı ve uzundu. En az bir seksen beş boyunda vardı."

“Başka?”

“Şu zibidi gençler var ya, işte onlar gibi giyinmişti.”

Ayhan'ı bir heyecan aldı. Adamın zibidi diye neyi kastettiğini anlamıştı.

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Üstünde kovboy elbiseleri vardı. Hani ne diyorlardı onlara...”

“Blucin mi?”

“Hah! Onlardan işte. Daha da garibi saçları karı gibiydi. Hatta o iri yarı vücudu olmasa onu kadın sanabilirdim.”

“Saçlarını ensesinde toplayıp bir bant mı takmıştı?”

“Hay ceddine rahmet! Aynen öyle...”

“Peki, başka garibine giden bir şey oldu mu?”

“Ne gibi?”

“Bilmem, sen söyle!”

Adamın birden kanlı gözleri kısıldı, tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

“Bunu niye soruyorsun evlat?”

“Hiç! Onu biraz daha iyi teşhis edebilmek için.”

“Hayır... Sen onu tanıyorsun evlat. Ya da görmüşlüğün var.”

“Bunu da nereden çıkardın şimdi?”

“Sorduğun son sorudan. Yoksa sen benim ağzımı aramaya mı geldin?”

“Hangi soruyu kastediyorsun?”

“Bana başka garibine giden bir şey var mıydı diye sordun. Bunu biliyordun, çünkü adam gecenin o saatinde güneş gözlüğü takıyordu. Öğrenmek istediğin buydu, değil mi?”

Ayhan “evet” anlamında başını salladı.

Bu adam kesinlikle alkolik olamazdı. Muhakemesi, beyin gücü, tanıma yeteneği, hatırlaması mükemmeldi. Güldü.

“Senin söylediklerine neden kulak asmıyorlar, anlayamadım” dedi. “Bana çok yardımcı oldun, sağol.”

Saatçi Rasim zevklenerek sırtıttı.

“Adımız çıkmış bir kere evlat, alkolik diyorlar. Bana pek

inanmazlar. Hep düş gördüğümü sanırlar, boş ver, öyle sansınlar, beni ırgalamıyor artık. Bak, sen inandın. Akıllı bir gence benziyorsun.”

Gülüştüler. Aralarında sıcak bir ilişki kurulmuştu sanki.

Saatçi, tezgahın arkasından ufak bir tabure çekip Ayhan'a uzattı.

“Al şunu, biraz otur. Yorulmuşa benziyorsun.”

“Sağol Rasim usta” diyen Ayhan, tabureyi alıp üstüne çöktü.

Küçük dükkânın içinde boğucu bir sıcaklık vardı. Ayhan buram buram terlemeye devam ediyordu. “Bir kadeh votka atar mısın?” diye sordu saatçi.

Ayhan teşekkür etti; “Bu saatte içmem, çarpar beni. Daha çok taban tepeceğim.”

Adam ısrar etmedi. Yere bıraktığı votka bardağını alarak kocaman bir yudum aldı. İki leblebi tanesini ağzına attı.

“Peki, bu anlattıklarını polise de söyledin mi?”

“Yoo.”

“Neden? Katili görmüşsün; ifadenin polise çok yardımı olur.”

Adam omuzlarını silkti.

“Boş ver. Gece gündüz sarhoşum diye bana inanmazlar. Ayrıca ben polislerden pek hoşlanmam. Geçmişte ufak bir vukuatım vardı, senin anlayacağın sabıkalıyım. Böyle işlere burnumu sokmam artık.”

“Anlıyorum,” dedi Ayhan. “Ya şu öldürülen kız hakkında ne düşünüyorsun? Pek sağlam ayakkabı değilmiş galiba?”

Saatçi votkasından bir yudum daha aldı. “Kimsenin günahını almak istemem. Hakkında çeşitli söylentiler vardı. Serbest bir kız, onunla bununla düşüp kalkıyor derlerdi ama o geceye kadar ben bir şeyini görmemişim.”

Ayhan ayağa kalktı. Öğreneceğini öğrenmişti. Rasim ustaya veda etti. Televizyon şirketinin yolunu tutabilirdi artık..

(5)

Ayhan kapıyı açıp içeriye süzülürken Sibel'in alay dolu sesi kulaklarında çınladı.

"Ooo, beyefendi tenezzül edip teşrif edebilmişler. Demek hayattasınız. Sayın Ayhan Berkman. Oysa biz, bütün program çalışanları olarak, sizin bizi terkettiğinizi, ya da başka bir televizyon kanalıyla anlaştığınızı veya tatile çıkıp Akdeniz'in serin sularında nazik bedeninizi serinlettiğinizi düşünmeye başlamıştık. Acaba avdetinizin sebebini, bu yoğun ve kahredici çalışma ortamına dönüşünüzün nedenini öğrenebilir miyiz? Yoksa cebinizdeki istifa dilekçesini takdime mi geldiniz?"

Ayhan suratını asarak, "Çok komik!" diye homurdandı.

"Öyle mi? Halbuki biz zat-ı şahanelerinden ümidi kesmiştik."

Genç adam burnundan soludu.

"Yapma Sibel, günahımı alma. İki gündür öylesine yorgunum ki, popomdan ter damlıyor."

Sibel'in sinirli sesi kısılmadı.

“Kiminkinden damlamıyor ki? Nerelerdeydin yahu? Öldün mü, kaldın mı, insan bir haber verir. Telefon diye bir aletin mevcudiyetinden haberin yok mu? Meraktan öldük.”

“Büyütme lütfen, hem merak etsen evime bir telefon açardın. Ayrıca dün buraya telefon ettim; sana haber vermediler mi?”

“Yoo, kimse bana bir şey söylemedi. Çocuklara sordum, onlar da bilmiyorlardı. Allah bilir, yine bir yerlerde film çeviriyordun, değil mi?”

Bu kinayeye kendini tutamayarak güldü Ayhan.

“Az kaldı bir film çevirecektim ama olmadı.”

Sibel sinirli bir şekilde söylenmeye devam etti.

“Kadın artist mi yüz vermedi yoksa?”

“Tam tersi. Harika bir artist buldum ama ne yazık ki erkek oyuncuyu bulamadım.”

“Yok canım. O rol senin değil miydi?”

“Haklısın, kadın teklif etti zaten ama ben kabul etmedim.”

Sibel dik dik Ayhan'a baktı.

“Şamatayı bırak artık. Sana bu kadar ihtiyacımız varken kayboldun ortadan. Bir sürü çekime gönderecek adam bulamadım. Hangi cehennemdeydin?”

“Dedim ya, bir film çekimiyle meşguldüm.”

“Ne filmi?”

Ayhan odaya girdiğinden beri ilk defa sırıttı.

“Bir porno şahaseri.”

Kız sinirli bir şekilde saçlarını geriye savurdu.

“Evet, anlıyorum. Başrolde de kıymetli jönümüz Sayın Ayhan Berkman, öyle mi?”

“Yanılıyorsun, jeneriklerde adım fotoğraf direktörü olarak geçecekti ama ne yazık ki olmadı.”

Sibel ilk defa Ayhan'ın bu şakacı konuşması altında ciddi bir şeyin gizli olduğunu sezinler gibi oldu.

“Açıkça anlatsana şunu. Neler geveliyorsun?”

Ayhan sırtından çantasını indirdi, sarı zarfı çıkarmadan parmaklarının ucuyla Suzan Pınar'ın fotoğraflarından birini çekip çıkardı. Sırılarak kıza uzattı.

Kaşlarını çatan Sibel sordu:

“Ne bu?”

“Filmin baş oyuncusu!”

Ayhan utandığından Suzan Pınar'ın çıplak değil de, yakın poz çekilmiş, suratının bütün güzelliğini aksettiren bir resmini göstermişti.

Sibel resme dikkatle baktı. Yüzünün hatları hemen geriliverdi.

“Kim bu?”

“Öldürülen Binnur Kuşakçı'nın arkadaşı Suzan.”

“Resmi nereden buldun?”

“Ben çektim.”

“Yaa? Nerede çektin?”

“Orasını kurcalama.”

“Neden?”

Ayhan anlatmaya üşeniyormuş gibi omuz silkti.

“Uzun hikâye!”

“Bu fahişenin başka resmi var mı?”

“Yok.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Onu da nereden çıkardın?”

“Seni tanırım Ayhan. Yalan söylediğin yüzünden belli.”

“Şey... olabilir. Ama onları görmesen daha iyi olur. Biraz fazla açık saçık şeyler. Anlarsın ya, epey erotik.”

“Çıkar resimleri. Bakmak istiyorum.”

Ayhan kızın sinirlendiğini anlamıştı. Hınzırca gülümsedi.

“Olmaz. Görmesen daha iyi olur.”

“Göster diyorum. Yoksa çantandan zorla alırım.”

“Ama Sibel, onlar özel fotoğraflar. Kendim için çektim. Hem kıza iade edeceğime söz verdim.”

“Palavra. Bu resimleri şirketin makinesi ile çektin. Hepsi ABC'nin malı. Senin değil.”

“Yemin ederim kendi makinemle çektim.”

“Olsun, görmek istiyorum.”

“Hayır, buna izin veremem.”

Sibel hışımla yerinden fırladı, Ayhan'ın üzerine doğru yürüdü. Çantayı elinden kapmak istedi, genç adam ise çantaya sıkı sıkı sarılmıştı. Bir süre itişip kakıştılar. Sibel uzun tırnaklarını Ayhan'ın eline batırıyordu. Genç adam kendini korumak isteyerek kıza sarıldı. Birbirlerine değen vücutları aralarında şiddetli bir elektriklenmeye yol açmıştı. Göz göze geldiler. Sibel titriyordu. Bu anlamsız şiddet gösterisinin altında bir kıskançlık gösterisinin yattığı belli olmuştu. Neden sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Ellerini çekti. Ayhan da ona sarılan kollarını gevşetti. O an odaya biri girse, açıklaması güç bir durumda kalmışlardı. Suçlular gibi bakıştılar. Kızın diri, canlı vücudunu kollarının arasında hissetmek, teninden yayılan parfüm kokusunu duymak Ayhan'ı sersemletmişti. Sibel de ateş gibi yanan bedeninin, erkeğin kaya gibi sert göğsünde sıkışmasından duyduğu heyecanı üzerinden atamamıştı.

Bir süre ne diyeceklerini bilemeden bakıştılar.

Sibel, “Affedersin. Böyle bir tepki göstermemeliydim” diye fısıldadı. Başını önüne eğdi, utanarak masasına döndü. Başka ne diyeceğini kestirememişti.

Ayhan'ın içinde garip bir mutluluk vardı. Kıskanıldığını anlamıştı. Çantayı açıp sarı zarfı çıkardı, masanın üzerine koydu. Gözlerini kızıdan kaçırarak:

“Resimleri inceleyebilirsin. Ama seni temin ederim ki, o kıza elimi bile sürmedim.”

Ayhan bu teminatı neye verdiğini anlayamadı. Fakat kendisini buna mecbur hissediyordu adeta. Yorgun bir şekilde masanın yanındaki iskemlelerden birine oturdu. Göz ucuyla Sibel'e baktı.

Kızın yaşadığı olaydan duyduğu heyecan kaybolmamıştı. Si-

gara yakmaya çalışan elleri titriyordu ve yüzü al al olmuştu. Ama zarfa uzanmadı.

“İstersen olayları özetleyeyim” dedi Ayhan.

“Evet, iyi olur” diyen Sibel’in sesi boğuk ve mahcuptu.

Ayhan iki gündür yaşadığı olayları mümkün olduğunca yalın ve yorumdan uzak bir ifadeyle Sibel’e anlattı. Fakat Suzan’la yediği yemeği ve kızın davetini pas geçti. Ayhan hikâyesini anlatırken odaya giren asistanları ve birkaç iş arkadaşını sert ve otoriter bir sesle “Şimdi meşgulüz, sonra gelin lütfen” diye adeta tersledi Sibel.

Ayhan’ın anlatıtları bittiğinde, meraktan çatlamasına rağmen hâlâ sarı zarfa uzanamamıştı. Gururuna yediremiyordu. Durumu sezinleyen kameraman yerinden kalktı, niyeti Sibel’i yalnız bırakmak, resimleri tek başına incelemesine olanak sağlamaktı.

“Lütfen otur” dedi Sibel.

Sonra tedirgin bir şekilde sarı zarfa uzandı. İçinden rastgele bir fotoğraf çekerek göz attı. Kıpırmızı kesildi ve acele ile fotoğrafı zarfa tıktı.

Ayhan, Suzan’ın çırılçıplak resimlerinden birini gördüğünü hemen anlamıştı. Sibel’den ses çıkmadı önce. Sarardı sonra da mosmor oldu. İnce uzun parmaklarıyla, dalgın bir şekilde masaya vurarak oyalandı. Genç adam, onun konuşmasını, olaya bir yorum getirmesini istiyordu. Sessizlik bir süre devam etti. Sibel konuşmaya başladığında sesi boru gibi çatlak ve sinirden titrer haldeydi.

“Onunla yattın, değil mi? Bana doğruyu söyle!”

Bu soruyla gururunu ayaklar altına aldığını ve kıskandığını açıkça itiraf ettiğini biliyordu, lakin gerçeği öğrenmeden rahat edemeyecekti.

“Hayır, inan bana, onunla sevişmedim.”

“Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Fakat...”

Uzun zamandır bunalımda olan Ayhan isyan ederek kızın sözünü kesti.

“Evet, sormaya hakkın yok. Ben sana özel yaşamın hakkında soru soruyor muyum. Gelen çiçekler hakkında ağzımdan tek kelime çıktı mı? O zengin züppe ile ne haltlar karıştırdığınızı merak ediyor muyum?”

“Ama Ayhan...”

“Lütfen Sibel, bu işi uzatma. İkimiz de birbirimize karışamayız. Biz ne sevgiliyiz ne de birbirine sözü olan iki insanız. Sadece iş arkadaşısınız. Gerçek bu.”

Sibel sustu. Ayhan haklıydı.

Fakat bütün direncine rağmen gözünden iki damla yaşın akmasına engel olamadı...

* * *

Bu olayı takip eden günler Sibel için çok zor geçti. Kendini nedense küçülmüş ve alçalmış hissediyordu. O resimleri görmek için Ayhan'la yaptığı boğuşma nedeniyle kendini bir türlü affedemiyordu.

Ertesi gün Ayhan'ı aramadı. Fakat onu takip eden gün programdaki çekimler için bir araya gelmek zorundaydılar. Asistanlarıyla birlikte çalıştı. Mümkün olduğunca yalnız kalmamaya özen gösterdiler.

Program son derece başarılı oldu.

Pazartesi akşamı yayına girdiğinde halk İstanbul sokaklarında başı boş dolaşan bir caninin varlığından tedirgin olmuştu. Karındaşen Jak yakıştırmaları dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Televizyon kanalı, gelen telefon ve fakslardan geçilmiyordu..

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(I)

Didem Ersoy, kırk iki yaşında esmer güzeli, havalı ve çekici bir kadındı.

Göz altındaki hafif torbalanmaya rağmen yüz hatları güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yiyeceklerine dikkat etmesi, düzenli spor yapması nedeniyle vücudu bir genç kız kadar diri ve tazeydi. Gerçek yaşını bilmeyenler, taş çatlasa otuz civarında derlerdi.

Varlıklı bir kadındı ve çiçekçilikle uğraşırdı. Teşvikiye, Etiler ve Ataköy'de üç büyük dükkânı vardı. Yedi sene önce kocasından boşanınca, ilk olarak Teşvikiye'deki dükkânı açmış, sonra işlerini ilerleterek iki dükkân sahibi daha olmuştu.

On altı yaşında genç irisi bir oğlu vardı. Oğluyla birlikte yaşıyordu. Lisenin ikinci sınıfına geçen oğlu, yaz tatili nedeniyle temmuz ayını, her sene olduğu gibi ünlü bir sanayici olan babasının Bodrum'daki villasında geçirmek üzere gittiğinden on beş gündür Ulus'taki dairesinde yalnızdı.

Saat yirmi elliydi.

Son model Buick Skylark'ını bahçeye parketmiş hızla asansöre doğru yürümeye başlamıştı. Bu akşam bir arkadaş grubuyla Rumelihisar'ındaki konsere davetliydi. Gecikmişti ve çok az vakti vardı. Ancak kıyafetini değiştirecek kadar...

Anahtarıyla kapısını açıp dairesine girdi.

Işıkları yaktı. Elindeki kataloğu, dükkândan getirdiği klasörü masanın üzerine koydu, hızlı adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Saatine bir göz attı. Bir duş alacak kadar bile vakti yoktu. Bileti arkadaşlarında olduğundan, onları bekletmek istemiyordu.

"Hay aksi hay, çok geciktim," diye söylendi. Elbisesini çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Gardrobunu açarak kot pantolon ile ona uygun bir bluz çıkardı. Bir de yün hırka aldı. Hisar geceleri oldukça esintili olurdu.

Kapının çalındığını da o anda farkettiler.

Kim acaba, diye merak etti. Kapıcı bu saatte uğramazdı.

Pantolonunu ayağına çekerek çıplak ayakla kapıya yürüdü.

Çıplaklığını örtmek için alelacele düğmelerini iliklemeğe çalıştı. Kapıyı araladı.

Tanımadığı bir yabancı duruyordu karşısında. Hippi kılıklı, at kuyruklu ve koyu güneş gözlüklü bir adam. Didem Ersoy biraz ürkerek baktı adama.

"Evet?" dedi. "Kimi aramıştınız?"

"Didem Hanımla görüşmek istiyordum."

"Evet, benim."

Adam gülümsedi. "Ben Mete'nin arkadaşıyım."

Didem Ersoy biraz yadırgayarak yabancıyı süzdü. Adamın pejmürde bir giyimi vardı. Özellikle yaşı, oğlu Mete'nin arkadaşı olamayacak kadar fazlaydı.

Kapı hâlâ yarı aralıktı.

"Arkadaşıym mı dediniz?"

Adam tekrar gülümsedi.

"Arkadaşıym demek tabii lafın gelişi. Mete amatör orkestramızın yeni elemanı. Sizi gündüz aradım ama evde bulamadım."

“Dükkândaydım.”

“Evet, Mete söylemişti.”

“Bana oğlumdan bir mesajınız mı var?”

“Aaa evet, Mete gitarını istemişti. Dönerken getirmemi söylemişti de.”

“Gitarını mı?”

“Evet, orada amatör bir grup kurduk, geceleri eğleniyoruz.”

Kadın, telaşla kolundaki saate baktı. Çok geç kalmıştı.

“Acaba,” diye mırıldandı. “Yarın sabah uğramanız mümkün mü? Bu gece bir konsere davetliyim de, çok geciktim.”

Yabancı başını salladı.

“Üzgünüm hanımefendi ama yarın sabah uğramam imkânsız. İstanbul'da daha yapacağım bir sürü iş var.”

Didem Ersoy bir an kararsız kaldı.

Konsere geç kalması bir yana, bu yabancıyı gözü hiç tutmamıştı. Her ne kadar kibar ve ölçülü konuşuyorsa da, Mete'nin bunun gibi bir adamla arkadaşlık kuracağını hiç akli kesmemişti. Oğlu biraz sıkılgan ve içine kapanık bir çocuktu. Babasının yazlığına bile zorlanarak giderdi. Orada yabancılarla hemen kaynaşarak bir gruba dahil olması tuhaftı. Üstelik amatörce de olsa bir grupta yer alacak kadar gitar çalamazdı. Onunki sadece gel geç bir hevesti. Son zamanlarda eline gitar aldığını bile hatırlamıyordu. Aylardır duvarda asılı duruyordu gitar.

“Garip,” diye mırıldandı. “Daha iki gün önce telefonla görüştüm. Bana bu isteğinden hiç bahsetmedi.”

“Mümkündür hanımefendi. Oğlunuz çekingen bir çocuk fakat oldukça yetenekli. Bir haftadır onunla devamlı çalışıyoruz. Bana da bu başarıyı annem için tam bir sürpriz olacak, dedi.”

Didem Ersoy kapıyı biraz daha açtı.

“Bir dakika bekleyin lütfen. Odasından getireyim,” dedi.

At kuyruklu adam içeriye süzüldü ve usulca kapıyı kapadı.

Didem Ersoy eve henüz geldiğinden bütün pencereler kapalıydı ve havalandırmayı henüz çalıştırmamıştı. Burnunu tırma-

layan pis bir koku hissetti. Herhalde yabancidan gelen ter kokusu olmalıydı. İğrenç ve tiksindirici...

Bluzunun aceleyle alt düğmelerini iliklemeye fırsat bulamadığından belinin ve göbeğinin bir kısmı hâlâ açıktaydı ve görünüyordu. Adamın gözlerinin göbeğine ve çıplak ayaklarına takıldığını farketti.

Rahatsız olmuştu.

Tanımadığı bir yabancı ile koca evde yalnız olmanın tedirginliğini hissetti birden. Adam, oğlunuzun arkadaşayım diyordu ama deneyimli bir kadın olarak bu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Yabancıнын gözlerindeki arzu ve ihtirası hemen anlayıvermişti.

Tedirginliği arttı.

“Siz burada bekleyin, ben şimdi getiririm” dedi.

Yürürken de, keşke adamı içeriye almayıp kapının önünde bekletseydim, diye düşünmeye başlamıştı. Yalınayak hızla oğlunun odasına ilerledi. Odaya girip duvara asılı gitara yaklaştı. Adamın antrede beklediğini sanıyordu. Ama o iğrenç kokuyu oğlunun odasında da duyunca ürperdi. Acaba koku burnuna mı sinmişti yoksa adam peşinden mi geliyordu? Arkasında ayak sesi duymamıştı. Huylanarak geri döndü.

Adam tam arkasındaydı.

Didem Ersoy'un nefesi kesilir gibi oldu. Bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti. Bu adam iyi niyetli değildi. Ve asla oğlunun arkadaşı da olamazdı. Bunu daha önce anlaması gerekirdi. Ürperti, korkuya dönüşmüştü...

“Burada ne işiniz var? Size antrede beklemenizi söylemiştim” diye bağırdı.

Çıkan sesini bile tanımaktan acizdi. Bağırıldığını sanmıştı, oysa çıkan boğuk bir hırıltıydı.

Yabancı bu uyarıdan hiç etkilenmemiş gibi sırıtıyordu.

“Biliyor musunuz?” dedi. “Çok güzel ve çekicisiniz. Her erkeğin şiddetle arzulayacağı bir tip. Baştan çıkarıcı ve seksi. Toplum için zararlı.”

Didem güç bela, "Ne biçim konuşuyorsunuz siz?" diye kekeledi. Beti benzi atmıştı. "Ben arkadaşınızın annesiyim."

Adam sırtıarak:

"Arkadaşım mı? Ben o piçi birkaç kere kışın elinde gitarıyla yanınızda görmüştüm. Hepsi o kadar," diye cevaplandırdı.

Didem'in başı döner gibi oldu. Artık içinde bulunduğu tehlikeyi kesinlikle anlamıştı. Çaresiz ve de yalnızdı. Adama dehşetle baktı. İri yarı ve mücadele edemeyeceği kadar güçlü görünüyordu. Kanının donduğunu, nefesinin kesildiğini duyumsadı. Diğer yandan da içgüdüleri mücadele etmesini, karşı koymasını söylüyordu. Son bir gayretle bağırdı:

"Çık dışarı serseri! Defol git evimden!"

Adam hiç oralı olmamıştı. İhtiraslı bakışları kadının gözlerine çevrilmişti.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı.

"Hemen şimdi çekip gitmezsen bağıracağım. Bunu bilmiş ol."

Yabancı birden hayretle kaşlarını çattı. Şaşırmış gibi:

"Yoksa beni arzulamıyor musun?" diye sordu.

"Deli misin sen? Seni niye arzulayacaktım ki?"

Adam bir adım geri çekildi. Gözlerindeki şaşkın ifade kaybolmamıştı.

"Ama sen bir orospusun ve bütün orospular benimle yatmaya can atarlar..."

Şaşıрма sırası Didem Ersoy'a gelmişti.

Bu herif sadece tecavüze yeltenen birisi değil, aynı zamanda bir manyak, tehlikeli bir ruh hastasıydı galiba. Bu ihtimal Didem'i büsbütün korkuttu.

"İstiyorsan bağır..." dedi yabancı. "Yardıma kimse gelmeyecektir."

"Buna nasıl emin olabilirsin? Alt katta da, üst katta da oturan komşularım var... Kapıcı da duyabilir. Yakayı ele verirsin, hem de muradına eremeden."

tecavüz değildi; canına kastedecekti. Söylediklerinden bu anlam çıkıyordu.

Dizleri titredi. Düşecek gibiydi.

Allahım tam bir karabasan, diye inledi... Ne yapabilirdi ki?

Kendini korumaya kalkışmanın anlamı yoktu. Adam şiddet kullanmaya kalkarsa onunla baş edemeyeceğini biliyordu. Karşı koyma şiddeti davet edecekti. Belki adamın söylediklerini yanlış anlamıştı. Deli saçması şeyler zırvalıyordu. Hem söylediği, işini kolaylaştırmak, karşı koymaması için yapılmış bir blöf de olabilir-di.

Belki değil, kesinlikle öyleydi.

Bu adam kapıya dayanmış rastgele bir saldırgan olamazdı. Yaşamını, aile bireylerini daha önceden bilen biriydi. Oğlunun şu sıra Bodrum'da olduğunu, gitar çaldığını bilecek kadar onları tanıyordu. Kendisini daha önce mimlemiş olmalıydı. Üzerinde gözü vardı. Şiddet tehdidi sadece bir blöf olmalıydı; amacına rahatça ulaşabilmek için uçurulmuş bir balon...

Yine de bundan emin olamazdı.

Ve canı ırzından daha tatlıydı...

Önce canını düşünmek zorundaydı. Belki bu tecavüze katlanabilirdi de. Ölüm yoktu ya ucunda. Yarım saatlik bir ıstırap. Sonra her şey biter giderdi. Kırkını geçmiş bir kadındı. Bu olayın ruhunda, psikolojik dünyasında fırtınalar yaratmayacağı kesindi. Kapatır, gizler, kimse duymadan olayı geçiştirebilirdi.

Kendini toparlaması, en uygun, en az zarar verici çözümü bulması gerekiyordu.

Yabancıya dikkatle baktı.

Başka şartlar altında olsa, belki bu adamla yatağa girmekten zevk bile alabilirdi. İri yarı, güçlü ve de eni konu yakışıklıydı. Adeleli vücuduna, altın sarısı uzun saçlarına baktı.

Evet, katlanması gerekli olan şey sadece yarım saatlik bir acıydı. Ayrıca acı değil belki de büyük bir zevk olacaktı. Daha ondan bile emin değildi.

Aklı yeniden karıştı. Doğru düşünüp düşünmediğini bilemiyordu. Ya bu adam cesaret bulup ziyaretlerini tekrarlamaya kalkışrsa, o zaman ne yapardı? Ama önemli olan bu geceki tehkeyi savuşturmaktı. Nasıl olsa sonra bir çaresini bulurdu.

Evet, sonra hepsi unutulup gidecekti, hem de beyninde iz bırakmadan. Hatırlanmak istenilmeyen bir anı olarak kalacaktı belleğinde. Yaşamın gerçeklerinden kaçmamak daha doğrudu. Mühendis Fahir'le olan ilişkisini hatırladı. Üç kere yatmıştı onunla; hem de hiç zevk almadan, asla tatmin olmadan.

O da bir rüşvetti. Etiler'deki dükkânın satış işini ayarlamak için herifçioglu düpedüz yatmayı önermiş ve o da kabul etmişti. Avukat Rıza'yı anımsadı ardından. Bunlar normal ilişkiler miydi? Belki böyle bedensel zor ve şiddete dayanmıyordu ama hepsinin altında başka baskı unsurları ve çıkar ilişkileri vardı ve bu ilişkilerin hiçbirine gönül rızasıyla girmemişti. İşin özü hep aynıydı. Şimdi de baskı altında çıkarını düşünmek zorundaydı ve bu kez çıkarı kendi canı olabilirdi.

Didem Ersoy bluzunun üst düğmesini çözdü.

Parmakları ağır ağır, bir robot gibi ruhsuz hareket ediyordu. Korkuyu yenmiş, kendini olacaklara hazırlamış sayılırdı. Ve bu kadarına tahammül edebilirdi.

Bluz parmaklarının arasından yere kaydı.

İtirazı yoktu artık.

Beynini bu işe hazırlamıştı. Fakat kısa sürede çeşitli düşünceler altında ezilen ruhu böyle kolay bir teslimiyeti zor kabulleniyordu. Bütün bedeninin titrediğini duyumsadı.

Gözlerini at kuyruklu adama çevirdi.

Yabancı hareketsiz fakat durumdan memnun soyunmasını seyreliyordu.

"Sutyenini çıkar," dedi.

Emir olamayacak kadar yumuşacıktı sesi şimdi.

Didem istenileni yaptı. Dolgun göğüsleri ortaya çıktı. Yüzünü dalga dalga bir sıcaklık kapladı. Solukları hızlanmaya başladı.

Elinde olmadan gözlerini kapadı.

O kokuyu duydu yine. İğrenç ve pis ter kokusunu. Gözleri kapalı olmasına rağmen adamın ta yanı başına kadar yaklaştığını hissetti. Vücudunun zangır zangır titremesine engel olamıyordu. Tekrar adamın sesini işitti.

“Korkuyor musun?”

İşte buna kesinlikle evet dememeliydi. Kendini zorladı:

“Hayır,” diye mırıldandı.

Vücudunun kramp girmiş gibi kasıldığını farketti; adam me-melerine el atmıştı. Usul usul dairesel hareketlerle göğüslerini okşuyordu. Bir an kaçıp uzaklaşmak, kabus gibi gelen bu zaman diliminden sıyrılmak istedi. Ancak yerinden kımlıdayamadı.

Islak bir dil meme uçlarında dolaşıyordu şimdi...

Başı arkaya gitti Didem'in, inledi.

Allah kahretsin diye söylendi içinden, iğrenç bir duyguydu bu, fakat kendisini kandıramazdı, zevk almaya, adamın okşamala-rından haz duymaya, kendini engin bir heyecanın girdaplarında bulmaya başlamıştı. Tabiidir ki zaman zaman hayatına giren er-kekler oluyordu, fakat son zamanlarda kimsenin kendisine bu kadar cinsel heyecan verdiği olmamıştı. Vücudu yeniden kasıldı.

“Kendini bana bırak, gevşe, rahatla,” diyordu adam.

Bu isteğe karşı koymadı Didem Ersoy.

Yabancıнын dudakları şimdi boynunda dolaşıyordu.

Farkında olmadan kolları uzandı, adamın geniş omuzlarını kavradı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Nerdeyse yuvarla-nacaktı. Birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. At kuyruk-lu adam onu kucaklamış, oğlunun yatağına taşıyordu. Kulağında onun fısıltısını işitti. “Hazır mısın?”

Kadından ses çıkmadı. Ne evet, ne hayır...

Hazırdı tabii ve yabancı bunu gayet iyi biliyordu artık.

Onu yatağına yatırdı.

“Şu pantolonu da çıkar.”

Komut yine yumuşaktı. Tarzı emredici olsa bile!..

Didem yandaki fermuarı çekip, pantolonu fırlattı. Yabancı şimdi külotuna bakıyordu. Açık mavi renkli, dantel, avuç içi kadar bikinisine.

“Onu da çıkar.”

Adamın her emrini yerine getiriyordu Didem. Kendi nefsi-ne isyan eden bir aşağılık duygusu benliğini sarmak üzereydi fakat ruhunun derinliklerinden fışkıran hayvani çiftleşme arzusunun esiri olmuştu sanki. Tüm benliği bu şiddetli arzuyla yanıyordu ve bununla mücadele edemeyeceği açıktı.

Kalçalarını hafifçe kaldırarak külotunu sıyırdı ve yere halının üzerine fırlattı.

Adam her hareketini seyrediyordu.

Sırıtarak başını salladı.

Eliyle halının üzerindeki dantel külotu işaret ederek:

“Kalk o külotu bana ver,” dedi.

Didem hiç tereddüt etmeden ve nedenini düşünmeden yaktan kalktı, ayak parmaklarının ucuna basarak ilerledi, eğilip yerdeki külotu aldı ve bunu yaparken adama seksi görünmek için vücuduna ve hareketlerine özen gösterdiğini hayretle farketti.

Külotu adama uzattı ve niçin istediğini sormadı. Zaten konuşacak hali de yoktu. Adamın külotu avucunda katlayıp arka cebine soktuğunu gördü. Hiç umursamadı...

“Hadi bakalım, şimdi de beni soy,” dedi at kuyruklu adam. Tam önünde duruyordu.

Didem, adamın sırtındaki blucin yeleği çıkardı önce, sonra da tişörtünü. Yabancıнын iri ve kaslı göğsü ter içindeydi. Uzun sarı kıllarının uçlarında ter taneleri parıltıyordu. Kadın ince uzun parmaklarını adamın göğsü üzerinde dolaştırmaya başladı. Dudaklarını usulca göğsüne değdirdi, öptü. Arzudan alev alev yanıyordu Didem. Adamın kemerini çözerken o da ayaklarındaki tenis papuçlarını çıkartıp attı.

Sonra gözündeki güneş gözlüklerini çıkarıp yatağın baş

ucundaki komodinin üzerine bıraktı. Didem onu gerçek yüzünü ancak şimdi görebiliyordu. İri kıvrık kirpikli, düzgün kaşlı, yakışıklı bir erkek suratıydı. bu.

Didem, "Hadi kucakla, sahip ol bana," diye inledi.

Birlikte yatağa yuvarlandılar.

Adamın vücudundan yayılan o garip koku bile arzularını engellemiyordu artık. Dünya umurunda değildi. Ne az evvel yaşadığı ölüm korkusu, ne bu olayın yaratabileceği ruhsal bunalım, ne de kendisini Hisar'da bekleyen arkadaşları. Sadece çılgın gibi sevişmeyi ve çiftleşmeyi düşünüyordu...

Öyle de yaptı.

Bir süre sonra bitkin bir şekilde yatağa uzanmışlardı.

At kuyruklu adam, "Mükemmeldin," dedi.

"Sen de."

Soluklarını ayarlayan Didem Ersoy bir sigara arandı. Oğlunun odasında seviştiklerinden sigara paketi kendi yatak odasına bıraktığı çantasının içinde kalmıştı.

"Bir sigaran var mı?" diye adama sordu.

"Ben sigara kullanmam."

Adamın o garip kokusu devam ediyordu. Belki düşün altına girmek isteyebilirdi.

"Bir banyo yapmak ister misin?"

"Daha işim bitmedi. Sonra yaparım."

Didem Ersoy iliklerine kadar doymuştu. Bütün vücudu sızlıyordu. Yeniden sevişmeye hazır değildi. Ayrıca bedenindeki doymuşluğa rağmen beyninde huzursuzluk hissediyordu. Tatmine ulaştıktan sonra yaptığının doğru olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Az önceki o çılgın arzusunun etkisinden kurtulmuştu artık.

Düpedüz çılgınlıktı bu yaptığı.

Ne idiği belirsiz, hasta tipli bir zorba ile isteyerek sevişmişti. Üstelik müthiş de keyif almıştı. Bulduğu mazeretlerin hepsi de palavraydı. İçinde eziklik ve suçluluk duydu.

Bu adamdan derhal kurtulmalı ve yaşadığı dakikaları sonsuza dek unutmalydı.

Tam o esnada koridordaki telefonun zili çalmaya başladı.

Didem telefonu açmak için yataktan kalkmak istedi. Ama yabancı çoktan bileğini kavramıştı bile.

“Bırak çalsın.”

“Önemli olabilir. Arkadaşlarımdır. Bu gece onlarla bir konsere gidecektim. Gelmediğimi görünce arıyorlardır.”

“Boş ver, bırak arasınlar.”

Didem Ersoy yüzünü astı, sustu.

Telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Dayanamadı:

“Belki oğlum arıyordur.”

“S...tir et, piçi.”

Karabasan o zaman yeniden geri geldi.

Didem donakalmıştı. Dehşetle yabancıнын yüzüne baktı...

Gerçekler bütün açıklığıyla karşısındaydı şimdi. Adını bile bilmediği bir serseri ile yatağa girmiş, arzularına esir düşerek, sonucunu düşünmeden sevişmişti. İçini müthiş bir pişmanlık kapladı. Aman Allahım, diye inledi içinden. Ne yapmıştı? Bu beladan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Yaptığı hatanın bilincindeydi, ama sorun şimdi bundan nasıl kurtulacağındaydı.

Birden adamın kendisine sarıldığını hissetti. Üstüne çıkıyor-du yeniden. Hem de kabaca, canını acıtarak...

Çalan telefonun zili hiç umurunda değildi.

“Dur, yeter artık. İstemiyorum,” diye bağırdı.

Adamın hiç aldıracağı yoktu. Ona yeniden hoyratça sahip olmak isteğindeydi. Birden durdu, Didem'in isteksiz yüzüne baktı. Şaşırmış gibi:

“Ne var? Ne oluyor? İşine devam etsene!”

“Hayır, istemiyorum artık. İn üstümden, bırak beni.”

Yabancı parmaklarıyla çenesinden tutarak, gözlerinin içine baktı.

“Yavrum, bu senin görevin! İstemiyorum da ne demek?”

Didem isyan etti.

“Hadi ordan, sen beni fahişeye mi sandın?”

“Ya nesen peki? Yoksa burada ne işim var? Hadi, durma sen de kendine düşeni yap. Sakın şikayet de etme. Bak, sana bir ayrıcalık tanıyorum.”

Didem Ersoy bir şey anlamadan at kuyruklu adamın yüzüne baktı garip garip.

“Ne ayrıcalığı?”

“Ben asla bir fahişeye iki defa sahip olmam. Fakat sen mü-kemmeldin. Mesleğinin zirvesindesin. Erkeğe müthiş zevk veriyorsun. Bu nedenle sana bir ayrıcalık yapacağım.”

“Neler saçmalıyorsun sen? Ne mesleği?”

Yabancı, kadının anlayışsızlığı karşısında başını salladı.

“Hâlâ anlamamana şaşıyorum. Sen bir orospusun, ben de senin ölüm meleğimin.”

Didem iliklerine kadar ürperdi.

Dili damağı kurudu. Fısıltı halinde sordu:

“Yani beni öldürecek misin?”

At kuyruklu adam sıırttı.

“Ruhunu huzura kavuşturacağım. Bu kokuşmuş bedenini yaracağım, ruhunu çıkarıp sonsuzluk ve huzur âlemine göndereceğim. Gerçek huzuru bulacağın ilahi âleme. Buna kavuşacağın için ne kadar şanslı olduğunu anlayabiliyor musun?”

Didem haykırdı:

“Sen bir manyaksın!”

“Lütfen sus! Ağzını bozma. Ruhunu teslim etmeden önceki son dakikalarını nazik, kibar ve terbiyeli bir kadın gibi geçirmeye çalış.

Didem dehşet içinde adamın terli yüzüne bakarken:

“Ama şimdi bir orospu olduğumu söylüyordun,” diye mırıldandı.

“Aptal kadın, anlasana, ben ruhundan bahsediyorum, bu pis

ve kokuşmuş bedeninden değil. Senin ruhunu kurtarmaya geldim.”

Didem Ersoy, yabancıнын ciddi ve söylediklerine inanmış bir hasta olduğunu kavrayıverdi. Hiç yolu yoktu, adam onu öldürmeye şartlanmıştı.

Bir an şaşkın ve kararsız kaldı. Bir şeyler yapmalı, bu kötü duruma bir çare bulmalıydı.

Beyni bir çıkış yolu bulmak için çalışıyordu artık. Damarlarında akan kanın donmasına engel olmalıydı. Eli ayağı buz kesmişti. İçgüdüleri, her şeyden önce üstündeki adamın ezici ağırlığından kurtulması gerektiğini söylüyordu.

Bir yolunu bulup kurtulmalıydı. Ama nasıl?

Adamın kendisini nasıl öldüreceğini düşünmeye başladı. Acaba boğacak mıydı? Çok güçlüydü, bunu rahatlıkla yapabiliirdi. Onunla fiziki olarak mücadele şansı hiç yoktu. Belki başka bir yol dener, bir araç kullanırdı.

Önce şu yataktan kalkmalıydı...

“Beni öldürmekte kesin kararlı mısın?” diye sordu.

“Anlamıyorsun, öldürmekte değil kurtarmakta kararlıyım.”

“Öyleyse kalkıp bir apdest alabilir miyim?”

At kuyruklu adam sıırttı.

“Bak hele şuna! Dini duyguların mı depreşti?”

“Ama bu hakkım değil mi? Öbür dünyaya apdestsiz gitmemi istemezsin herhalde?”

“Buna hiç gerek yok. Bedenin önemli değil. O kirliliği temizleyemezsin zaten.”

“Bedenim için değil, ruhum için istiyorum.”

“Ne kadar kuş kafalısın. Hiçbir şey anlamıyorsun. Ben varım ya! Ruhunu ben kurtaracağım. Zaten benim görevim bu. Öbür dünyaya tertemiz göçeceksin, mutlak bir huzur ve rahatlık içinde. Her türlü pislik ve kirliliğini burada bırakarak. Daha ne istiyorsun?”

Bu adam deliydi!

Kesin deli. Tam bir hasta! Kendini ne sanıyordu.

İtiraz etmek istedi, sonra bunun anlamsızlığını hemen anladı. Ne söylese boştu. Bu tür bir insanı nasıl ikna edebilirdi? Öldürme onda bir saplantıydı. Başka bir yol bulmalıydı. Düşünmeye başladı.

“Beni nasıl öldüreceksin?”

At kuyruklu adam gülümseyerek yüzüne baktı.

“Merak mı ettin?”

“Evet. Acı çekmek istemiyorum.”

“Endişelenme, acı duymayacaksın. Canını bir anda alacağım.”

Didem Ersoy vakit kazanmak istiyordu.

“Beni boğacak mısın?”

Adam başını iki yana salladı.

“Hayır, boğmayacağım. Dedim ya, karnını deşeceğim.”

Didem ürpermesine engel olamadı.

“Nasıl?”

“Özel bir bıçakla. Korkma, hiç acı duymayacaksın. Diğerleri de acı duymadılar. Hiç hissetmeyeceksin. Bir anda her şey olup bitecek.”

Didem kekeleyerek:

“Diğerleri gibi mi?” diye sordu.

Yabancı küçümseyerek kadına baktı.

“Yoksa hâlâ benim kim olduğumu anlamadın mı?”

“Hayır... Anlamam mı gerekiyor?”

Yabancı suratını ekşitti.

“Sen hiç gazete okumaz mısın? Televizyon seyretmez misin?”

Didem yutkundu.

“Pek vaktim olmuyor. Anlıyorsun ya, işten güçten.”

Yabancı sinirlenerek köpürdü.

“Demek olmuyor? Bu kadar önemli bir konu gözünden kaçıyor ha?”

“Kusura bakma. Gazetelerde cinayet haberlerini pek okumam.”

“Televizyonda mı seyretmiyorsun? ABC kanalı her hafta özel olarak benden bahsediyor. Halkı uyarıyor, aranızda bir cani dolaşıyor, diye yayın yapıyor. Onlardan nefret ediyorum. Ahmak, kafasız, bir yığın insan.”

Didem Ersoy yabancıyı oyalamaya devam etti.

Belki hiç ummadığı anda bir kurtuluş yolu bulabilirdi.

“Niye onlara bozuluyorsun?”

“Bunu anlayamazsın. Zira sen de pisliğin tekisin. Kokuşmuş bir parazit. Bir mikrop. Toplumun yüz karası, adi bir orospu. Benim gibi mücadele veren, yaşadığımız ortamı sizin gibi pisliklerden temizlemeye çalışan, yüce bir amaç için çırpınan bir adama, cani, ruh hastası diyebiliyorlar. Ama sıra ona da gelecek. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Onun da ruhunu temizleyeceğim.”

“Kimden bahsediyorsun sen?”

“Sibel Candan denen o fahişeden.”

“Şu televizyon yapımcısından mı?”

“Evet, ondan.”

“Haklısın. Onu da öldürmen lazım.”

Didem'in tasdiki karşısında, at kuyruklu adam silkinerek irkildi.

“Yeter artık,” dedi. “Çok konuştuk. Zevkimi de kaçırdın.” Sonra biraz hayretle Didem'in gözlerinin içine baktı.

“Biliyor musun?” dedi. “Senin gibisine hiç rastlamadım.”

“Nasıl yani?”

“Günahlarının kefareтини ödemeye bu kadar hazır olanına. Kimisi yalvarır, ayaklarıma kapanır tövbe istiğfar eder, acındırmak için dil döker. Bazılarının konuşacak halleri yoktur, ödleri patlar. Kimilerinin ruhunu ise sızmışken alırım. Ama sen bir tuhafsin, sanki şimdiden sonsuzluğa geçmeye ve ruhunun sessizliğine hazır gibisin. Beni şaşırtıyorsun.”

“Sen Azrail misin?”

At kuyruklu adam, ciddi mi yoksa alay mı ediyor diye Didem'e baktı. Yüzünde yer alan ifadeyi yorumlayamadı. Sesini yükselterek, “Kes artık şamatayı” diye bağırdı. Sonra üstünden kalkıp yataktan fırladı.

Üzerindeki ağırlıktan kurtulan Didem derin derin soludu.

Doğrulup yatağın ucuna oturdu. Sızlayan vücudu adeta uyuşmuştu. Bundan sonra ne olacağını düşündükçe ürperiyordu. Aslında bir şey yapacaksa tam zamanıydı. Bundan sonra pek şansı olacağını sanmıyordu. Belki de böyle bir şans hiç yoktu...

“Hazır mısın?” dedi adam.

“Evet, hazırım.”

“Öyleyse sırtüstü uzan yatağa.”

“Neden?”

“Fazla konuşma.”

“Neden? Bilmek istiyorum. Bana yeniden sahip mi olacaksın?”

“Hayır. O fasıl bitti, anlamıyor musun? Hazırsan, karnını de-seceğim.”

Didem Ersoy kulaklarına inanamıyordu. Bir insanın bu kadar soğukkanlı davranabileceğine ihtimal veremezdi. Ama o normal bir insan değildi ki, akıl hastanesine kapatılması gereken hastaydı.

Titremelerine engel olamıyordu. Bütün vücudunu soğuk bir ter kaplamıştı. Etrafına bakındı, kendini savunacak, silah yerine geçecek, yabancıya savuracak ya da vuracak herhangi bir şey aradı.

Yoktu.

Lanet olası odada hiç böyle bir şey yoktu...

“Hadi uzan artık,” diyordu adam.

Çırlıçıplaktı ve ereksiyon halindeydi. Didem bunun hâlâ tatmin olmamış cinsel arzularından mı yoksa tamamlamaya çalıştığı işin verdiği doyumsuzluktan mı olduğunu kestiremedi.

Fakat hücum edeceği noktayı saptamıştı artık.

Evet, tek bir şansı vardı. Kısa bir an, çok kısa bir zaman süresi karşısındaki bu manyağı devirmek için yeterliydi. Aklına başka bir yol da gelmiyordu zaten.

Sabırlı olmalıydı. Zamanın daraldığını çok iyi biliyordu ama ne olursa olsun, adamın gafletinden istifade edip o kısa saldırı anını değerlendirebilirdi.

Didem, o zamana kadar farketmediği çadır bezinden yapılmış çantaya doğru eğildiğini gördü adamın. Haki renkli, omuza asılan bir çantaydı. At kuyruklu adam içinden kocaman bir avcı bıçağı çıkardı. Sırtarak elinde tuttuğu çeliğin ışık altındaki parıltısına baktı.

Didem ne korktu, ne de ürperdi.

Bu duyguları aşmıştı artık. Sadece ölüme karşı bir direnç içindeydi.

Yaşama içgüdüğü her şeyin üstündeydi şimdi. Vücudunu yay gibi germeye çalıştı. Sağ dizini yukarıya çekti, bekledi. Yabancı yaklaştı.

Yüzünde, gerçekten inandığı kutsal görevi yerine getirecek insanın rahat ve huzuru belirmişti. Bakışları daha masum bir hal almış, merhamet ve içtenlik kazanmıştı.

“Hadi uzan artık, yavrum,” diye fısıldadı kadına yumuşacık bir sesle.

Didem nefesini tuttu. Bu son şansı olabilirdi...

Gerdiği bacağına olanca hızıyla yabancıнын kasıkları arasına doğru salladı. Can havliyle atılmış sert ve acıtıcı bir tekmeydi bu. Gerçi çıplak ayakta ama hedefini bulursa o haldeki bir adamı duman edebilirdi.

Tekme tam yerini bulmuştu.

Kurbanından böyle bir direniş beklemeyen adam gafil avlanmış ve tekmeden kaçamamıştı. Gözleri karardı, bıçak elinden fırdı, iki büküm oldu ve acıyla inledi. Elleriyle kasıklarının arasını tutmuş, duyduğu acıyla kıvranıyordu.

Didem ok gibi yerinden fırladı. Bir an ne yapacağını bilemeden odanın içinde dört döndü. Eline kendini koruyacak bir silah geçirmeliydi. Şaşkın ve şuursuzdu. Oğlunun yatak odasında kendini savunacak ne bulabilirdi ki? Duvarda asılı gitarı gördü, yerinden alıp, tesbih böceği gibi kıvrılmış adamın kafasına geçirsem mi, diye düşündü. İşe yaramazdı. Bakışları başka eşyaların üzerine doğru kaydı, Allah kahretsin diye homurdandı, uygun bir şey bulamıyordu. Mutfağa koşmalıydı, orada işine yarar bir şeyler bulabilirdi. Kalın oklava, tezgahın üzerinde sıralanmış bıçaklar vardı.

Birden yabancıнын elinden fırlayan kocaman bıçağı hatırladı. Kendini koruyacak başka bir silah aramasına ne gerek vardı.

Ürpererek adama baktı. Hâlâ iki büklüm vaziyette inliyordu.

Kendisine karşı koyamazdı.

Hızla atılıp halının üzerindeki Rambo bıçağını kavradı.

Derin bir nefes aldı. Artık silahlıydı ve saldırganı kendi silahıyla bile öldürebilirdi. Didem'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Rahatlıkla bu kocaman bıçağı o manyak herife saplayabilirim, diye düşündü. Kendini güvenceye almanın huzuru yavaş yavaş tatlı bir rahatlık vererek tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Yüreğinin sevinçle attığını duyumsadı. Kozlar değişmiş, güçlü ve silahlı kendisi oluvermişti birden...

Adam dizlerini haliya dayamış, alnı yerde olduğu halde durumunu bozmamıştı hâlâ. Kesik kesik soluk alıyordu.

Didem Ersoy elinde bıçakla yabancıya doğru yürüdü.

Adama duyduğu hırs ve nefret gittikçe artıyordu. Çektiği acı dolu dakikaların bedelini ödetmek için bir adım daha attı. Bu pisliği öldürmeli, cezasını kendi eliyle vermeliydi. Gözü karar-mıştı. Sonucu umursadığı yoktu. Gerekirse kendimi korudum derdi.

Bıçağı tutan eli terden sırılsıklamdı.

Kararsızlığın beyninde yarattığı ilk sinyalleri de o anda almaya başladı. Adam katil, bir ruh hastası ya da şu anda ne olduğunu

tain edemeyeceği bir sapık olabilirdi. Fakat onunla az evvel, şu yatağın içinde büyük bir zevk duyarak uzun uzun sevişmiş ve çoktandır unuttuğu orgazmın doruklarına çıkmıştı. Ondan iğrenip, nefret etse bile az önce kendi isteği ile koynuna girmişti. şayet karnını deşmeye kalkmasaydı, acaba şu andaki hisleri ne durumda olurdu?

Eli titremeye başladı...

Bu adamı gerçekten öldürmek istiyor muydu acaba?

Adamın arkasına doğru yürüdü. Yabancı hâlâ tesbihböceği gibi kımıldamadan duruyordu. Sırt kasları gerilmiş, boncuk boncuk terlemiş, güçlü adelerlerinden damlacıklar süzülmeye başlamıştı.

Ona bıçağı saplamanın tam zamanıydı...

Kolunu kaldırdı, derin bir soluk aldı Didem. Yapacağı tek şey, bıçağı hızla indirerek geniş terli sırta gömmekti.

Son hamleyi yapamıyordu bir türlü. Eli havada öylece kaldı. Nefretiyle mantığı mücadeleye başladı. Düpedüz cinayet olacaktı bu. Hayır, diye mırıldandı kendi kendine, cinayet değil, nefsi müdafaa. Hukuk dilinde böyle diyorlardı galiba. Kaçınılmazlık halinde, başka yol kalmamışsa, canını kurtarmak için saldırganı vurma hakkı.

İçinden bir ses, “Hadi durma, indir şu bıçağı sapığın sırtına” diye uyarıyordu.

Tek kurtuluş yolu buydu. Kulakları uğuldamaya başladı...

Ama yapamadı. Bir türlü saplayamadı...

Adam yerde kıvranıyordu ve şimdi korumasız kalan oydu. Yapamayacağını, vuramayacağını anladı.

Yardım istemeliydi. Bağırabilir, imdat isteyebilir, konu komşuyu çağırabilir, polise telefon edebilirdi. Ne de olsa silahlıydı ve elindeki kocaman bıçağa güvenebilirdi.

şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı. En iyi çare 155 polis imdatı aramaktı. Gezici ekipler anında olay yerine yetişirler, duruma el koyarlardı. Daire bir anda polislerle dolardı.

Çıplaklığını hatırladı birden.

Utanarak etrafına bakındı. Örtünmek ihtiyacı duydu. Bluzu ile pantolonu yerde, adamın yanında duruyordu. Onları hemen alıp giymeli, çıplaklığından kurtulmalıydı. Yabancıнын müdahale edecek, kendini engelleyecek hali yoktu.

Adamın alıp sakladığı külotunu anımsadı. Bu dehşet dolu dakikalar içinde bunu nasıl hatırladığına kendisi de şaşıtı. Külotunun bu sapık herifte kalmasına izin veremezdi. Külotu hangi cebine tıkmıştı acaba? Olanları anımsadıkça tüyleri ürperiyordu. Neler yapmış, nasıl böyle bir zayıflık göstermişti? Adam daha elini vücuduna sürer sürmez gevşemiş, sanki yıllardır buna hasret çeken bir kadın gibi sevişmeye can atmış, adamı kendi elleriyle soymuştu. İnanamıyordu, gösterdiği açlığa lanet etti. Yanılmıyorsa, adam külotunu pantolonunun arka cebine sokmuştu. Öldürdüğü kadınların külotlarını anı gibi saklama alışkanlığı olmalıydı. Tam bir psikopata yakışacak fetişizmdi...

Ve hayatının en büyük hatasını yaptı.

Yavaşça yaklaşp eşyalarını yerden almak gafletinde bulundu. Gözleri tesbihböceği gibi yerde kıvrılmış adamın üzerindeydi. Çıkardığı boğuk inilti kulaklarında yansıyor. Oysa ilk şoku ve acıyı atlatan adamın, yeniden saldırıya geçmek için fırsat kolladığını düşünememişti.

Bluzunu almak için yer uzandı.

Ve her şey bir anda oldu.

Sert, çelik gibi bir elin bileğine yapıştığını ve hızla çektiğini hissetti. Boş bulunmuştu yine de canını kurtarmak için bıçağı indirdi. Hedefi bulamamış, dengesini yitirdiğinden bıçağın sivri ucu ısıklı gibi havayı delmişti.

Büyük bir gürültüyle halının üstüne düştü.

Beline ve sırtında korkunç bir ağırlık hissetti. Adam bir kedi çevikliği ile üstüne atlamıştı. Canı yanıyordu, var gücüyle bağırarak istedi. Ne çıplaklığı ne de başka bir şey umurunda değildi artık. Sadece tehlikeye giren canını düşünüyordu. Çığlıkları

boğazına tıkanı. Saldırgan eliyle ağzını kapatmıştı. Daha da kötüsü yere düşerken avcı bıçağı elinden kayarak gitmişti.

Nefesi kesilecek gibiydi. Saçlarını kökünden yakalayan adam şiddetle yüzünü halıya bastırıyordu. Son bir gayretle yabancı adamın ağzını örten elini ısırmağa çalıştı; bir ara bunu becerdi de. Fakat aynı anda ense köküne inen sert bir yumruğun etkisiyle önce gözleri sonra etrafı karardı, takatı kesildi, vücudu gevşedi ve kendinden geçti.

Didem Ersoy bayılmıştı.

At kuyruklu adam sırtını az önce seviştiği karyolaya dayayarak soluklanmaya çalıştı. Göğsü körük gibi inip kalkıyor ve hâlâ yediği tekmenin acısını duyuyordu.

“Alçak kahpe,” diye homurdandı. “Sana inanmıştım. Ruhunu temize çıkarmak için bana gerçekten teslim olduğunu sanmıştım. Yalancı, sürtük.”

Kadına baktı.

Karyolanın dibinde öylece kendinden geçmiş baygın yatıyordu. Ense köküne kötü vurduğunu biliyordu. “İnşallah ölmemiştir,” diye mırıldandı. Yüce görevini yerine getirirken sebebi ne olursa olsun, kadınları bir canı gibi öldürmek istemezdi. O yüce bir görevi yerine getirmek üzere seçilmişti.

Güçlkle ayağa kalktı. Kadının durumunu merak ediyordu, yaşayıp yaşamadığını anlamak için üzerine eğildi.

Çok şükür nefes alıyordu kadın...

Vurduğu yumrukla pisi pisine katil olmamıştı...

Kadını kollarının arasına alıp sevecen bir şekilde yatağa yatırdı. Didem Ersoy hareketsizdi. Uzun süre baygın kalacağına emindi. Gözleri yere düşen bıçağını aradı.

Tam o sıra telefonun zili tekrar çalmaya başladı.

Belki yine aynı şahıs arıyordu. Kadın, yalan söylemediyse, arkadaşlarıyla bir konsere gideceğinden bahsetmişti; acaba onu merak ederek evine uğramaya kalkışırılar mıydı? Zayıf olasılıktı, telefona cevap vermediğine göre evde olmadığı düşüneneceklerdi.

Ama daha fazla oyalanmasının anlamı yoktu. Kutsal görevini bir an önce yerine getirip burdan uzaklaşmalıydı. Baygın vücudu yatakta çevirdi. Kadının yaşına göre pürüzsüz ve gergin karnına baktı. Az sonra bunu yaracak ve bütün günahlarından onu arındıracaktı.

Görev heyecanı ile dudaklarını yaladı.

Müthiş susamıştı. Boğazı yanıyor, dudakları kuruyordu.

Yerden bıçağını aldı tek ve sert bir darbeyeyle Didem Ersoy'un karnına sapladı. Ona verdiği sözü tutmuş, acı duymamasını sağlamıştı. Her zaman yaptığı gibi bıçağı kanıtarak karnını yardı.

Oluk gibi kan akmaya başlamıştı. Bir adım geri çekildi. Üstüne sıçrayan fahişe kanlarından nefret ederdi. Bekledi. Kadının öldüğünden emin olmak istiyordu. Çok nadir de olsa bazıları bir süre daha inatla yaşamaya devam ederlerdi. Ama sonra müdahale edilmediğinden kan kaybından kesin ölürlerdi.

Kadının yüzünü inceledi.

Suratı bembeyaz kesilmişti. Gözleri kapalı, ağzı çarpıktı. Yüzünde nurlu bir ifadenin oluştuğunu gördü. İşte bu iyiye alametti; inancına göre ruhun temizlendiğinin, artık öteki dünyaya huzur ve güven içinde gidebileceğinin göstergesiydi.

Didem Ersoy ölmüştü...

At kuyruklu adamın omuzları sarsıldı, ağlamak ihtiyacı duydu. Kan bulaşmış dizlerini yere dayadı, halının üzerine çöktü. Kendini tutamadı, iki damla gözyaşı yanaklarından süzülüverdi. Hıçkırmaya başladı. Dudaklarından, "Anne... Anne niye yaptın bana bunu?" sözcükleri döküldü.

Bir iki dakika daha oturduğu yerde ağladı.

Sonra hışımla ayağa fırladı. Kanlı gözlerle etrafa bakındı. Avını parçalayan mağrur ve tatmin olmuş vahşi bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Şuursuzca bir şeyler arıyordu. Aradığını oda da bulamadı, çıplak ayak mutfığa koştu. Çekmeceleri karıştırdı, tahta bir kaşık buldu sonunda...

Cesedin yanına döndü. Nefret duygusu yine bütün benliğini kaplamıştı. Tahta kaşığı sapını kadının açık ve hâlâ kanayan yarasının içine daldırdı. Duvarın yanına koştu, kaşığı ucundaki taze kanla "Sıra sana da gelecek kaltak!" diye yazdı. Bazı kelimelerin ucundan henüz pıhtılaşmamış kan sızarak duvardan akmaya başladı.

At kuyruklu adam, duvardaki yazının karşısına geçip sırtarak baktı. Evet, bu sözünü mutlaka tutacak, Sibel Candan denilen o kadını da öldürecekti.

İşini bitirmiş, kutsal görevini bu kez de başarıyla tamamlamıştı.

Artık içinde büyük bir huzur duyuyordu.

Üstüne sıçramış kan pıhtılarıyla çırılçıplak banyoya gitti. Terli tenine sıçrayan kanlar kurumuştur. Duşun altına girip suyu açtı. Sabunlandı, Didem Ersoy'un fırçası ile vücudunu ovaladı. Ilık su bedenine bulaşan kanı temizliyor, pisliklerden arındırıyordu at kuyruklu adamı.

Küvet kıpkızıl olmuştu.

Sonra arkasında bıraktığı tüm parmak izlerini titizlikle silerek yok etti. Tahta kaşığı, vücudunu ovaladığı fırçayı, kurulandığı havluyu, mutfakta bulduğu bir poşete tıkarak, branda bezinden yapılmış çantasına tıktı. Geride kimliğini tesbite yarayabilecek hiçbir iz bırakmak istemiyordu...

(2)

Cinayet haberi ABC televizyonuna geldiğinde Sibel odasında dosyalarla boğuşuyordu. Yardımcılarından biri odaya dalarak haberi genç programcıya iletti. Sibel'in ilk sözü, "Ayhan nerede?" oldu.

Asistan kız, "Bir saat kadar önce onu kafeteryada gördüm" dedi.

"Lütfen, onu bul ve hemen yanıma gelmesini söyle," diye mırıldandı.

Bir yandan da düşünmeye başladı. Aynı çatı altında çalışmalarına rağmen artık Ayhan'ı sık göremiyordu. Kameraman elinden geldiğince kendisinden uzak durmaya gayret ediyordu. Farkındaydı bunun.

Aceleyle yerinden fırladı, çantasını kaptı, tam odasından çıkmak üzereyken kapıda Ayhan belirdi. Haberi aldığı yüzünden belliydi. Asık bir suratla:

"Beni çağırtmışsın," dedi.

Sesi her zamanki sevecenliğinden çok uzaktı.

“Haberı herhalde duydun?”

“Evet, az önce gazetenin polis muhabirlerinden işittim.”

“Eee, ne duruyorsun öyleyse? Kameranı kap, doğru cinayet yerine gidiyoruz.”

Garip bir isteksizlik içindeydi genç adam. Sibel hayretle yüzüne baktı. Onu hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. İşini seven, görevden asla kaçmayan biri olarak tanıyordu.

“Hasta mısın?” diye sordu.

“Hayır, bir şeyim yok.”

“Ne bekliyorsun? Niye kıvıldamıyorsun öyleyse?”

“Şef, mümkünse bu kez başka bir kameraman arkadaş al yanına.”

“Neden?”

“Ben, bu Karindeşen Jak işinden sıkıldım artık Kendimi bir kameraman gibi değil, polis hafiyesi gibi hissetmeye başladım. Benim görevim olayları filme almak, fotoğraflarını çekmek. Oysa ben polis gibi tahkikat yapıyorum, iz sürüyorum, görgü tanıklarıyla görüşüyorum, soruşturmaya gidiyorum. Bıktım bu işten. Birgün başıma iş açılacak, başım belaya girecek.”

Sibel omuz silkerek, “Her mesleğin bir riski vardır,” diye söylendi. “Ama senin neden kaçtığını anlayamadım.”

“Şef, yoksa yeteri kadar açık konuşamadım mı?”

“Konuşmasına konuştun ama ben senden polisçilik oynamanı istemedim. Gerekirse bilgi toplama işini başkasına da verebilirim. Fakat film ve fotoğraf işini sen yapmalısın. Bu konuda kimse eline su dökemez.”

“Bu seferlik beni bağışla. Çok yorgunum. İnan, bir tatile ihtiyacım var.”

“Olmaz.”

Ayhan dik dik kıza baktı.

“Yarın sana izin veririm. Oldu mu? Bir gün istirahat edersin.”

“Lütfen Sibel, Mehmet Ali ve Cavit aşağıdalar. Onları al..”

“Olmaz dedim Ayhan. Bu bir emir. Beraber gideceğiz. Mazeret istemiyorum.”

Göz göze geldiler. İkisinin de gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Ayhan, “Emredersiniz patron,” dedi.

Sibel’in “patron” kelimesine çok bozulduğunu biliyordu. Kız kötü kötü yüzüne baktı, “Hadi gidiyoruz,” diye homurdandı.

* * *

Cinayet mahalli her zamanki gibi ana baba günüydü. Dairenin içi Cinayet Masası memurları tarafından doldurulmuştu. Sibel açık kapıdan içeriye bir göz attı. Kapı önünde toplanan gazetecilerle polis arasında sürtüşme vardı. Polis, bu kez kalabalık gazeteci ordusunu içeriye sokmamakta kararlıydı. Basın mensuplarıysa görevlerine engel olunduğu iddiasıyla bağırıp çağırıyorlardı.

İki genç, içerde asık suratla dolaşan başkomiser Oğuz Tamer’i gördüler. Adamın suratından düşen bin parçaydı. Sinirli sinirli sigarasını içiyordu.

Yanlarına “Yarın” gazetesinin polis muhabiri Oktay yaklaştı. Merhabalaştılar. Sibel hemen sordu. “Öldürülen yine bir fahişe mi?”

“Yok canım! Bu sefer zengin bir çiçekçi kadın.”

“Çiçek mi?”

“Şu ünlü Mimoza’nın sahibi. Sosyete çiçekçisi. Üç tane dükkânı varmış. Meşhur müteahhit Orhan Ersel’in de eski karısı.”

“Yok yahu? Adamın adını işitmişliğim var. O dükkânı da biliyim. Yalnız mı yaşıyormuş kadın?”

Gazeteci Oktay başını salladı.

“Oğluyla. On altı yaşında bir çocuğu varmış ama oğlan şu sıralar Bodrum’da babasının yanındaymış.”

“Yine karnı değilerek öldürülmüş, değil mi?”

“Aynen öyle. Diğerleri gibi.”

Ayhan lafa karıştı. “Kadının hafif meşrepliği var mıymış?”

“Henüz bir şey öğrenemedik o konuda.”

“Cesedi kim bulmuş?”

“Kapıcı. Her sabah kapının önüne bıraktığı gazeteler üç gün birikince şüphelenmiş. Önce aldırmamış, yaz aylarındayız ya, belki haber bırakmadan tatile çıkmıştır filan diye önemsememiş ama bu sabah kadının dükkânından bir adam gelince merakla kalmış. Gelen adam, hanımefendi üç gündür dükkânlara uğramıyor deyince, birlikte dairenin kapısına dayanmışlar, zili çalmışlar açan yok. Adam uyanık, içerden leş gibi bir koku geliyor diye di-retmiş. Kapıcıyla beraber polise gitmişler. Çilingir çağrılıp kapı açılmış, sonrası malum.”

Ayhan sordu, “Uyuşturucu kullanıyor muymuş?”

“Bilmiyorum. Polis nedense bu kez hâlâ bir açıklama yapmadı. Bu defa işi çok sıkı tutuyorlar. Baksana, bizi bile içeriye almıyorlar daha. Tek bir fotoğraf çekemedik henüz. Anlaşılan yukardan esaslı bir zılgıt yemişler.”

“Mümkündür. Bu, bizim bildiğimiz dördüncü olay. Medya üstlerine çok gidiyor. Bizim programlar da etkisini gösterdi. Tuz biber ektik.”

Şimdiye kadar öldürülen bütün kadınlar, uyuşturucu müptelası ya da fahişelik yapan kadınlardı. Didem Ersoy istisna oluyordu.

Sibel’i bir düşünce aldı.

Katili hep fahişelere saldıran bir ruh hastası, akli dengesi bozuk, saplantıları olan bir psikopat olarak düşünmüştü. Oysa adam bu kez alışılmışın dışına çıkıyor, kimliğine uymayan bir cinayet işliyordu. Sonra bu gözlemindeki gerçek payının ilmi ve tıbbi geçerliliğini düşündü. Uzman bir doktorla konuşmalı, katilin gerçek hastalığı konusunda kesin bir kanıya varmalıydı. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Doktor bile hastayı muayene etmeden kesin bir sonuca varamazdı. Yine de hiç

yoktan iyiydi. Bir doktorun ekranda görünmesi, programa renk katardı.

Kapının önünde kaynaşma başlayınca düşüncelerinden sıyrılıp, içerdeki kalabalıkla ilgilendi. Savcı olay yerini terk ediyordu. Gazeteciler ağzından bir açıklama alabilmek için soru yağmuruna tuttular. Zayıf, kalın gözlüklü, sert bakışlı savcı hiçbir açıklamada bulunmadan gazeteci ordusunu yarıp çıktı. Bazıları ısrarla peşinden gitti.

Sibel kapı aralığından, içerde dolaşan başkomiserle bir an göz göze geldi. Oğuz Tamer, Sibel'i görünce içeriye girmesi için işaret etti. Bu davranışı gazeteciler arasında homurdanmalara, itirazlara yol açtı. Bazı basın mensuplarına farklı davranılıyor, diye söylenmeye başladılar.

Kapıdaki polis Sibel'le Ayhan'a yol verdi. İkisi de koşar adım içeriye daldılar. Ayhan kamerasını ayarlarken, Sibel komiserin yanına gitti.

Bu defa bir olağanüstülük sezinlemişti kız.

"Evet, komiser bey?" diye sordu.

Oğuz Tamer nazik bir tavırla kızı kolundan tuttu. "Sizinle biraz görüşmem lazım" dedi. "Daha doğrusu size bir şey göstermek istiyorum."

Beraberce cinayetin işlendiği odaya doğru ilerlediler. Ayhan onlardan uzak bir yerde çoktan film çekimine başlamıştı bile. Sibel, komiserin kendisine neden özel muamele yaparak diğer gazetecilerden önce içeriye aldığını anlayamamıştı. Komiserin konuşmasını bekledi. Yatak odasına girdiler. Sibel yatağa bir göz attı. Görüntü yine tüyler ürperticiydi. Kapısı camı üç gün kapalı kalmış odada ceset, temmuz sıcaklığının da etkisiyle kokmuştu. Sibel öğürmemek için mendiliyle burnunu tıkadı. Memurların bu kokudan nasıl rahatsız olmadan çalıştıklarına şaşıtı. Herhalde zaman içinde her şeye alışılıyordu. Dönüp komisere baktı yeniden. Adamın niyetinin sadece cesedi göstermek olmadığını anlamıştı.

Oğuz Tamer, kokudan midesi kalkmış, beti benzi sararmış kıza parmağıyla duvarı işaret etti. Sibel şaşırarak duvardaki yazıyı okudu. Kan pıhtılaşmış kurumuş, rengi solmuştu. Ama yine de gayet net okunabiliyordu.

Sıra sana da gelecek kaltak.

Önce bir anlam veremedi.

Mendilini burnundan çekmeden,

“Katil yazmış, değil mi?” diye sordu.

Başkomiser başını salladı. “Evet, öyle anlaşıyor.”

“Bu başka bir cinayet daha işleyeceği anlamına gelmiyor mu?”

“Haklısınız. Biz de öyle bir anlam çıkardık.”

“Acaba ne zaman ve nerede?”

“Bunu şimdilik bilmemiz imkânsız.”

Sibel neden sonra uyandı. Başkomiser özel bir muamele yapmış, duvardaki yazıyı diğer gazetecilerden önce kendisine göstermişti. Acaba bu ayrıcalığın sebebi neydi? Katil için özel bir program hazırlayıp, halkı uyardığı için miydi?

Gözü Ayhan’a takıldı. Çekim işini çoktan bitirmişti bile. Kamermanın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. O, cesetlerden pek etkilenmezdi, herhalde feci koku onu da sarsmış olmalıydı. Yeniden komisere döndü.

Adamın yüzünde anlamlı bir ifade vardı. Tedirgin ve ürkek.

“Neler oluyor?” diye sordu Sibel.

Sesinde olayları kavrayamamaktan doğan bir sıkıntı vardı.

Komiser onu odadan çıkartırken, memurlardan birine, duvardaki yazıyı silin, diye emir verdi. Şişman bir memur ıslak bez bulmak için mutfığa gitti. Başkomiser, Sibel’i kapıda bekleyen gazetecilerin göremeyeceği bir köşeye çekti.

“Sibel Hanım,” dedi. “Katilin yazdığı o yazıdan nasıl bir anlam çıkardınız?”

Sibel omuzlarını silkti. “Ne olabilir ki? Manyak, aklınca bu işlere devam etmek niyetinde olduğunu anlatmaya kalkmış.”

“Sizce bir hedef göstermiş mi?”

“Olabilir ama anlamadım. Siz anladınız mı?”

“Galiba bir şeyler sezinledik. Size bir mesaj gönderdiğini düşünüyoruz.”

Sibel'in gözleri irileşti. “Bana mı?”

“Lütfen telaşlanmayın. Bizim meslekte bu tür hastalarla sık sık karşılaşırız. Tabii hepsinin davranışı hastalıklarının şiddetine göre farklılıklar gösterir. Bazıları cinselliği kafalarına takmışlardır. Bir seks psikozu içindedirler ve çoğu zaman da saldırgandırlar. Kanımca bu adam eni konu hasta ve son derece tehlikeli. Mutlaka yakalanıp bir yere kapatılması gerekli. Ne var ki bunları normal akıl hastalarından ayırmak lazım. Sanırım bunlarda öldürme dürtüsü arada bir geliyor ve işte o zaman toplum için son derece tehlikeli oluyorlar. Belki de kriz dışında onunla normal, sıradan bir insan gibi karşılaşılıyor, aramıza giriyor ve normal ilişkilerimizi sürdürüyoruz.”

“Komiserim, bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?”

“Sanırım duvardaki yazıyı yeterince dikkatli incelemediniz? Manyağın kastettiği hedefin kim olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?”

“Yani katilin hedefi ben miyim?”

“Büyük bir ihtimalle. Sizin onu afişe etmenizi bir tür kendine meydan okuma saymış olabilir. İş iyice rayından çıktı artık. Bir kere onu kamuoyuna bir ruh hastası olarak tanıttınız. Öyle olduğundan hiç kuşku yok ama onlar kendilerini asla bir hasta olarak görmezler, daha doğrusu bu gerçeği kabul edemezler. Ayrıca onun eşkali ve giyim kuşamı hakkında ayrıntılı bilgi verdiniz. Uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapması, gece gündüz güneş gözlüğü kullanması, blucin giymesi falan gibi.”

“Ama bunlar benim görevim. Bunu işimin gereği olduğu için yapıyorum. Halkı aydınlatmak zorundayım.”

“Bunu, onun anlayabileceğine ihtimal veriyor musunuz? O bir hasta. Hem de tehlikeli bir hasta.”

Sibel sustu.

Başkomiser haklıydı. Kendini birden tehlike içinde hissetmeye başlamıştı. Yalnız yaşıyordu, ailesi Ankara'daydı ve kaldığı dairede Minnoş adlı kedi yavrusundan başka tek can yoldaşı yoktu. Sirtında soğuk terlerin oluştuğunu hissetti.

“Ama...” diye itiraza kalkıştı. “O sapık daha ziyade uyuşturucu kullanan, geçimini fahişelikle sağlayan kadınlara saldırıyor. Benimle ne zoru olabilir?”

“Bu bulgulara pek güvenmeyin. Didem Ersoy çevresinde namuslu bir kadın olarak tanınıyordu. Uyuşturucu kullanmadığını da tesbit ettik. Fakat öldürüldü. Ayrıca katil ilk defa mesaj bırakıyor, adeta bundan sonraki hedefini meydan okurcasına açıklıyor. Siz onun için mükemmel bir hedefsiniz. Onu açığa çıkardınız, güvenini sarstınız, sırrını çözdünüz.”

“Komiser bey, ABC kanalının bütün söylediklerini polisin de bildiğine eminim. Bizim polisten fazla bilgimiz yok.”

Oğuz Tamer gülümsedi.

“Bu doğru ve doğal. Ama biz öğrendiklerimizi katili yakalayınca kadar kamuya açıklamayız, siz ise göreviniz gereği bunu yapıyorsunuz.”

Sibel düşünmeye başladı, sonra komiserin endişeli yüzüne bakarak:

“Beni uyardığınız için teşekkür ederim. Fakat sakın bana bu yayından vazgeçmemi söylemeyin.”

“Keşke böyle bir şansım olsaydı. Yayından vazgeçmeyeceğinizi biliyorum. Bize zararı dokunuyor ama sizden bunu isteyemem.”

“Şu halde.”

“Size bir koruma vereceğim. Gece gündüz takip edecek, güvenliğinizi sağlayacak. Deneyimli biridir, yakın dövüş ustasıdır ve rahatlıkla sizi korur.”

Sibel itiraza yeltendi. “Sağolun ama buna hiç gerek yok.

Ben korkmuyorum. Ayrıca hareketlerimin kısıtlandığını hissedeceğim, rahatım kaçacak.”

Başkomiser sert bir tonla:

“Bunu sizinle tartışacak değilim,” dedi. “Sapığın tehditinden sonra sizi korumasız bırakamayız.”

Sibel sesini çıkarmadı. Anlaşılan itirazın bir yararı olmayacaktı.

Başkomiser birden kulağına eğilip yavaşça, “Tabii bundan kimsenin haberi olmamalı. Umarım programınızda bunu dile getirip, ben de koruma altındayım artık diye ilan etmezsiniz. Bizim kocaoglana bile bunu söylemek yok.”

“Kocaoglan mı? O da kim?”

“Kim olacak, Ayhan tabii. Zehir gibi bir genç!”

Başkomiser sırtıyordu.

“Size olan ilgi ve hayranlığının farkındayım. Bu tehlikeyi sezinlerse koruma görevine gönüllü olarak talip olabilir. Onu da tehlikeye atmayalım lütfen.”

Sibel kızarıverdi.

Utanarak Oğuz Tamer'e baktı. Allah Allah, dedi içinden. Demek komiser bile Ayhan'ın kendisine olan zaafını anlamıştı. Bunu en geç anlayan kişi kendisiydi demek. Bir de kadınların bu konuda çok duyarlı olduğu söylenir, diye düşündü. Oysa Ayhan'ın tutkusunu aylardır anlamamıştı. Şu Turgut Atamer olayı patlak vermese hâlâ da farketmeyecekti.

Komisere dönerek uygun bir cevap vermeyi düşünüyordu ki, Ayhan'ın yanlarına yaklaştığını gördü. Susmayı yeğledi. Ayhan'ın geldiğini Oğuz Tamer de görmüştü.

“Söylediklerimi unutmayın,” diye fısıldadı ve yanından uzaklaştı. Sibel korkularıyla baş başa kalmıştı.

* * *

Sibel kızartılmış ince patates dilimini ağzına atarken:

“Çevrede niye araştırma yapmadın? Bu kez ne komşularla ne de kapıcıyla görüşmedin. Hele kapıcıyla. O çok işimize yarayabilirdi. Ağzından çok şey alabilirdin.”

Ayhan bezgin bir şekilde hamburgerini ısırdı.

“Sana söyledim, polisçilik oyunu bitti. Görevimi yapar film, fotoğraf çekerim. Ama sadece o kadar. Fazlasını isteme...”

“Saçmalama Ayhan. Beni yalnız bırakamazsın. Program tam başarı kazanırken, reytingi yükselirken, hatta katil hakkında bazı ciddi ipuçları bulurken, ben yokum da ne demek? Olur mu öyle iş!”

“Yerime başkasını bul.”

“Onlarla senin gibi anlaşıp çalışamam. Biz tam anlaşılan bir ikiliyiz.”

Ayhan sıırttı. “Ne de anlaşırsız ya?”

Sibel somurtarak kameramana baktı.

“Yoksa başarıımı kıskanıyor musun?”

“Hadi ordan sen de! Neyini kıskanacakmışım ki?”

“İnsanoğlu bu, belli olmaz. Hak da verebilirim. Programın hazırlayıcısı da sunucusu da benim. Seyirci hep beni görüyor, dinliyor, beni tanıyor. Teknik ekibin sadece bitimdeki jeneriklerde adını okurlar, hoş çoğu okumaz da başarıyı ekranda sürekli gördükleri kadına mal ederler. Yalan mı? Halbuki bu işin ortaya çıkmasında senin büyük katkın oldu. İtiraf edeyim ki, benden çok fazla. Buna bozulmuş olabilirsin.”

“Yanılıyorsun. Ben haddimi bilirim.”

Sibel gülümsedi.

“Ben başarını inkâr etmiyorum. Bu programa katkın çok oldu.”

“İyi ya, bu gerçeği sen de kabul ediyorsun demektir. Benden bu kadar. Daha fazlasını bekleme.”

“Kuzum Ayhan sana ne oluyor? Bu çekilmez halin nedir? Bir sıkıntın mı var? Bir derdin varsa, söyle. Dinlerim.”

“Yoo, hiçbir derdim yok.”

“Hayır, var. Bunu bilmek istiyorum.”

“Neden? Benim sıkıntım seni ilgilendirir mi?”

Sibel önündeki Coca-Cola bardağından bir yudum aldı. Anlamlı bir şekilde genç adamı süzdü.

“Tabii ilgilendirir. Bunca zamandır arkadaş değil miyiz?”

Arkadaş kelimesini özellikle vurgulayarak söylemişti.

Ayhan kaşlarını çatı.

“Bazen insanın arkadaşlarına da söyleyemeyeceği sıkıntıları olabilir.” dedi.

“Demek yanılmamışım. Bir sıkıntın olduğunu kabul ediyorsun.”

“Olabilir.”

Sibel gözlerini süzdü.

“Kadın meselesi mi?” diye sordu. “Yoksa üzüntüne sebep şu resimlerini çektiğin fahişe mi?”

“Lütfen yine başlamayalım Sibel!..”

“Bozulma canım... İlk aklıma gelen o oldu da.”

Ayhan sinirden başını sallayıp dudaklarını kemirdi.

“Damarıma basmayı çok iyi beceriyorsun.”

Sibel'in de suratı asıldı. Kararlı bir şekilde:

“Programdan ayrılmana izin vermeyeceğim,” diye homurdandı.

“Ayrılacağımı söylemedim; sadece polisçilik oynamayacağım, dedim.”

“Sen bilirsin. Gerekirse kendim de bilgi toplayabilirim.”

“Tabii, neden olmasın? Zaten az önce olay yerinde başkomiserle nasıl fısıldaştığını gördüm. Maşallah, kısa zamanda küçümsediğin adamla hemen samimi oluverdin, kutlarım.”

Sibel kendini tutamayarak güldü.

“Ne o? Şimdi de onu mu kıskanmaya başladın?”

“Ne demek istiyorsun? Şimdiye kadar birini mi kıskandım ki, bir de komiseri kıskanayım?”

Sibel kısa bir duraksama geçirdi. Sonra gözlerindeki kadını gururla:

“Bana yalan söyleme,” dedi. “Turgut Atamer'i kışkandığını biliyorum.”

Ayhan sapsarı oldu.

“Kuru iftira!” diye kekeledi. “Senin erkek ardaşların veya flörtlerin beni hiç ilgilendirmez. Dilediğinle görüşebilirsin.”

“Palavra. Kışkanıyorsun... İtiraf et, doğruyu söyle! Rahatlar-sın...”

“Hayır, kışkanmıyorum. Kışkanabilmem için seni sevmem lazım. Oysa benim sana karşı en küçük bir ilgim yok. Bunu kafana koy. Anlıyor musun?”

Genç adam öylesine konuşuyordu ki, onu duyan herkes, gerçek duygularının aksini söylediğini rahatlıkla anlayabilirdi. Sesi titremiş, duygularını saklamak için renkten renge girmişti.

Sibel onun gözlerinin içine bakarak:

“Beni sevdiğini söylemek o kadar zor mu?” dedi.

Ayhan'ın nefesi kesilmiş gibiydi. Ağzından tek kelime çıkmadı.

Sibel ise daha fazla sıkıştırmanın anlamsızlığını anlamış gibi:

“Kusura bakma, yanılmışım,” dedi. “Son zamanlarda aramızda cereyan eden bazı olaylar, kurulan kontaklar, sürtüşmeler, imalı laflar demek bende böyle yanlış bir anlamının doğmasına yol açmış. Seni üzdüysem bağışla.”

Ayhan önüne baktı.

Duygularını tahlilden bile acizdi o an. Kızın haklı tahlil ve teşhisine en ufak bir karşılıktaki bulunamadığı gibi korkak ve kendinden emin olmayan bir erkek gibi sırf gururunu tatmin için, abuk subuk bir inkâr yoluna gitmiş, durumu daha da zorlaştırmıştı. Hamburgerini ısırarak yutmaya çalıştı. Lokma ağzında büyüyordu. Konuyu değiştirmek için, “Komiserle ne konuştunuz?” dedi.

Ayhan'ın hisleri konusunda kendinden emin olan genç kız

bu soru karşısında birden bocaladı. Oğuz Tamer'in söyledikleri aklına geldi. Komisere durumu Ayhan'a bile açmayacağına söz vermişti. Bunu gizlemek Ayhan'a haksızlık olacaktı. Adamın endişesini kendisini seven bu gence söylemeliydi. Fakat karar veremedi, geçiştirmeye çalıştı.

“Havadan sudan, işte,” dedi.

“Nasıl yani? Olay yerinde sadece sohbet mi ettiniz?”

“Yok canım, programın başarılı olduğunu, polise de yardımcı olduğumuzu söyledi.”

“Tuhaf!”

“Nedir tuhaf olan?”

“Genellikle gazetecilerden pek hoşlanmaz da.”

“Biz de polislerden hoşlanmayız.”

“Fakat dikkat ettin mi, bugün bize özel davrandı. Dışarda yığınla basın mensubu, televizyoncu, fotoğrafçı varken içeriye önce bizi aldı. İlginç değil mi?”

“Eh, o kadar ayrıcalığımız olacak. Karindeşen konusunu medyada ilk alevlendiren biziz. Cinayetler arasındaki benzerliği bulan da biziz. Yetmez mi?”

“Dikkatini çeken başka bir şey daha yok mu?”

“Yoo, ne var ki?”

“Duvardaki o yazı!”

Sibel ağzındaki patatesi zor yuttu.

“Ne olmuş o yazıya?”

“Komiser gazetecileri içeriye almadan önce o yazıyı sildirdi.”

Sibel bilmiyormuş gibi:

“Yok canım!” dedi. “Ne yazıyordu duvarda? Ben görmedim.”

Sibel yalan söylüyordu!

Ayhan, Sibel'le komiserin o yazıya bakarak konuştuklarını bizzat görmüştü. İşte, Ayhan'ı da uyandıran bu yalan oldu. Sibel acaba neden kendisini atlatmak, yalan söylemek gereğini duy-

muştı? İkisi de aynı taraftılar. Atlatma işi farklı gazeteciler arasında sık sık baş vurulan bir hileydi. Fakat ABC'nin iki elemanı, buna ne gerek duyabilirdi ki?

Kızın kızardığını da gördü.

Üstelik Sibel gibi işinde titiz ve en ufak detayı bile bilmek isteyen biri, yazıya pek ilgi göstermiyor, üzerinde durmuyordu. Sanki önemli değilmiş gibi...

Oysa o yazı, ilk gördüğü andan itibaren Ayhan'ı ürpertmişti. Sırası gelen **Kaltağın** kim olduğunu, katilin kimi kastettiğini hemen anlamıştı. Aslında tek istediği Sibel'in de paniğe, kendisinin yaşadığı korkuya kapılmamasıydı. Halbuki kızın halinde hiç de endişeye kapılmış bir hal yoktu. Gayet sakindi. Ama duvardaki yazıdan bu anlamı çıkarmaması olacak şey değildi.

Ve şimdi karşısına geçmiş yalan söylüyordu. Buna inanamazdı.

"Sen o yazıyı gördün," diye homurdandı.

Sibel'in yüzündeki kızarıklık biraz daha arttı. İnkâra kalkıştı.

"Evet, duvarda yazılı bir şeyler gördüm, rengi solmuştu, pek okunmuyordu. Ayrıca odadaki koku dayanılır gibi değildi. Kendimi dışarıya zor attım. Yazının sildirildiğini de farketmedim. Neden, önemli mi?"

"Bana yine numara yapma Sibel! Orada ne yazdığını merak etmiyor musun?"

Kız omuzlarını silkti.

"Ne olabilir ki? Bir manyağın saçmalıkları işte. Belki biraz da utanacağım açık saçık şeyler yazmıştır, diye bakmadım doğrusu. Zaten o kadar erkeğin arasında çırılçıplak yatan bir kadın cesedinin yanında rahatsız oluyorum. Elimde değil, utaniyorum."

Ayhan hayretle sevdiği kıza baktı. İnanılır gibi değildi. Sibel'in bu konuya bu kadar kayıtsız kalmasına şaşmıştı. İçin için de sevindi. Böylesi işine geliyordu, kızın kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyordu. Konuyu kapatmaya, başka şeylerden bahsetmeye karar verdi.

Sibel de biraz şaşırmıştı. Ayhan gibi zeki ve uyanık bir genç, katilin mesajının kendisine yönelik olabileceğini düşünür sanmıştı. Oysa onun aklına bile gelmemişti bu ihtimal. Hatta biraz bozuldu bile, seven bir erkeğin hassasiyetini gösteremiyordu. On-
dan daha farklı bir anlayış ve algılama beklerdi.

Bir an ikisi de susup düşünceye daldılar.

Ayhan laf olsun diye, "Sırtındaki elbise yeni mi?" diye sor-
du.

Şu meşhur deyimın tam yeri-ydi, "Dam üstünde saksığan,
vur beline kazmayı."

Hayati bir konuyu tartışırken sorulacak soru muydu bu? Dikkatsizliğe de şaştı. Sırtındaki elbiseyi geçen yaz almış ve kim-
bilir kaç kez giymişti. Sonra birden uyandı. Galiba Ayhan da ko-
nuyu değiştirmek istiyordu.

"Geçen yaz almıştım, yeni değil," dedi.

"Majestelerine çok yakışmış."

Aralarındaki konuşmalar geçmemiş gibi, normale dönmüş,
iltifat ediyordu. Eskisi gibi. Yüzünde görmeye alışık olduğu o se-
vimli, cana yakın ifadesiyle. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı
Sibel.

Bunun taktik olduğunu sezinledi. Ayhan bir şeylerin peşin-
deydi ama ne? Henüz anlayamamıştı. Uzun zamandır onun yüzü-
nü böyle neşeli görmüyordu. Sanki sihirli bir değnek değmiş,
Ayhan'ı birden değiştirmişti. Nasıl olsa anlarım, şimdi kokusu çı-
kar diye düşündü. O da sahte bir gülücükle sırtıttı.

Genç adamın beyni, yüzüne taktığı maske altında makine gi-
bi çalışıyordu. Sevdigi kızın ölüm tehditi altında olması onu çılgı-
na çevirmişti. Onu mutlaka bu tehlikeden korumalı bir şeyler
yapmalıydı. Manyak bir katile onu yem edemezdi. Düşündükçe
ter basıyordu. Aklına gelen ilk düşünce onun body-guard'lığına
soyunmak oldu. Evet, bunu becerebilirdi. Gizlice ve ona hiç his-
settirmeden. Bu göreve gönüllü olduğunu Sibel'e söyleyemezdi.
Güçlü, kuvvetli ve sağlam biriydi. Teke tek herkesle boğuşabilir-

di. Böyle bir karara varmak onu biraz daha rahatlatmıştı. Gerçi bu iş için deneyimsizdi ama konu Sibel olunca hiç önemi yoktu, elinden geleni ardına koymazdı.

Düşündü; katil hep geceleri ava çıkan biriydi. Bütün cinayetleri geceleri işliyordu. Bu durumda Sibel'in özellikle geceleri korunması gerekecekti. Buna bir çözüm bulmalıydı.

Birden genç kıza sordu, "Dayımdan sana hiç bahsetmiş miydin?"

"Dayımdan mı? Yoo..."

"Annemin büyük ağabeyi. Eskişehir'de oturur."

Sibel merakla yüzüne baktı. Şimdi durup dururken dayısından neden bahsettiğini anlamamıştı.

"Çok hasta."

"Vah vah. Nesi var?"

"Böbrek yetmezliği. Bir hayli de ağır."

"Yaşlı mı?"

"Seksene yakın. İşler bu kadar yoğun olmasa son bir defa yanına gitmek isterdim. Bana çok emeği geçmiştir. Belki bu günlerdeki sinirliliğimin bir nedeni de o."

"Çok üzıldüm Ayhan. Bana hiç bahsetmemiştin."

Ayhan dudağını büktü, yüzüne üzgün bir ifade verdi. Aslında böyle bir dayı yoktu, ama Sibel bu yalanı yutarsa, epey rahatlayacağı muhakkaktı.

"Diyecektim ki, acaba bizim Enver Alpay'a söylesek, bana on gün izin verir mi? Tabii senin de onayın şart."

Sibel'in gözleri ışıldadı. Ayhan'ın bir süre uzaklaşması için harika bir fırsattı. Gerçi ona ihtiyacı vardı ve özleyeceğini biliyordu. Fakat ayağına gelen bu fırsatı tepemezdi. Başkomiserin uyarısını hatırladı yeniden. Ayhan cin gibidir, sizi korumaya aldığımızı o bile bilmesin, demişti.

"Gayet tabii, hastalık bu. Ben Enver Bey'le görüşürüm. Yarından itibaren on gün izninizin. Merak etme, durumu idare ederim. Zaten henüz yıllık iznini de kullanmadın."

“Sağolunuz Majesteleri,” diye gülümsedi Ayhan. Sibel’in hiç tereddüt etmeden ve de itirazsız teklifini kabul etmesini yadırgamıştı.

Bu kız bir dolaplar çeviriyor, diye düşündü. Onu iyi tanırdı. Az öncesine kadar kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyen o değil miydi? Neden fikrini birden değiştirmişti acaba? Sebebi ne olursa olsun, önemsemedi. Onu koruması gerekiyordu ve izin istemesinin tek sebebi, geceleri uykusuz kalacağı için gündüzleri dinlenmesi, uyuması gerektiğindendi.

Öğleyin açlıklarını giderdikleri ufak hamburgerciden birlikte çıktılar. Sibel’in arabasına doğru yürürlerken genç kız ilk defa onun koluna girdi. Yüzünden mutluluk akıyordu. Ayhan, arkadaşça bile olsa, kolunda onun varlığını hissedince her şeyi unuttu bir anda...

* * *

Ayhan o gün, öğleden sonra yakın arkadaşı İlker’i aradı. Nazının geçtiği, güvenilir, ağzı sıkı bir gençti. Telefona İlker çıktı. Ayhan açıklamaya gerek görmeden, “Bir hafta veya on günlüğüne arabayı istiyorum,” dedi.

“Hayrola, yolculuk mu var?”

“Soru sormayı bırak şimdi. Araban bana lazım?”

“Tamam dostum, gel al. Akşama kadar bürodayım.”

“Sağol İlker. Birazdan uğrarım.”

“Yalnız anlayalım bakalım, yolculuk nereye?”

“Şimdi olmaz, sonra anlatırım.”

Telefonu kapattı. Araba işi hallolmuştu. Aslında arabayı geceleri Sibel’in evinin önüne çekecek, onun içinde kalacaktı.

* * *

Sibel televizyon binasına dönüp odasına girdiğinde ilk defa

düşünceleriyle baş başa kaldı. Başkomiserin endişelerini düşün-
dukçe sinirleri geriliyordu. Bir an kendini yatağında, karnı deşil-
miş, kanlar içinde yatan bir ceset olarak düşledi. Korkudan tit-
redi. Zihnini başka şeylerle meşgul edip, bu anlamsız ve dondu-
rucu korkudan sıyrılmalydı.

Önce dosyalarına eğildi fakat çalışamayacağını anlayarak ye-
rinden kalktı. İçinden söylenmeye başladı. Karşı karşıya kaldığı
tehditi ve korumaya alındığını Ayhan'dan saklaması çok saçmay-
dı. Bu kritik devrede Ayhan'a izin vermesi de saçmaydı. O en
yakın dostuydu. Ne akla hizmet edip de izin vermişti sanki? Üs-
telik programı hazırlarken her zaman ona yol gösteren fikirle-
rinden istifade ederdi. Daha şimdiden onu özlemeye başlamıştı.
Birden aklına geldi, acaba bugün çektiği filmleri banyo için stüdyo-
ya getirmiş miydi? Telefonu kaldırıp filmlerin banyo edildiği
laboratuvarı aradı.

Ayhan'ı gören yoktu.

Telaşa kapıldı. O görüntülere ihtiyacı vardı. Ayhan'ın filmle-
ri teslim etmeden izne çıkmasına ihtimal veremiyordu. Belki bi-
riyle stüdyoya gönderirdi. Yine de emin olmak için onu bulma-
lıydı. Acaba bu saatte evine dönmüş olabilir miydi? Masasına
çöktü, not defterinden Ayhan'ın evinin telefon numarasını ara-
maya başladı. Bir yere yazdığından emindi. Telaşla önce bulama-
dı, parmağını alfabetik defterin A hanesinde tutup birer birer in-
celedi, yine rastlayamadı. Homurdanmaya başladı, nihayet soya-
dı Berkman'dan buldu.

Numarayı çevirdi.

Yaşlı bir kadın sesi cevap verdi. Kendini tanıtan Sibel, Ay-
han'ın evde olup olmadığını sordu. Konuşan ince sesli, nazik ve
kibar bir kadındı. Herhalde Ayhan'ın annesiydi. Ayhan'ın henüz
gelmediğini öğrenince, mutlaka kendisini aramasını rica etti.

Tam telefonu kapatacakken içinden gelen bir hisle konuştu:

“Hanımefendi,” dedi. “Ayhan'dan işittim, galiba ağabeyiniz
rahatsızmış. Acil şifalar dilerim, efendim.”

“Yanılıyorsunuz yavrum. Bir yanlılık olmalı. Benim kardeşim yoktur.”

Sibel afalladı.

“Öyle mi? Kusura bakmayın, yorgunluk işte. Galiba sizi başka bir arkadaşın annesi ile karıştırdım. Affedersiniz.”

“Esağfurullah kızım, ne demek? Yanlış bile olsa, inceliğiniz için teşekkür ederim.”

Telefon kapandı.

Sibel düşüncelere daldı. Ayhan'ın şimdiye kadar işten kaçtığını hiç görmemişti. Neyin peşindeydi bu adam? Böyle bir yalana neden gerek duymuştu acaba?..

(3)

Sibel, perşembe akşamı ancak yedi buçukta işinden ayrılabilirdi. Yoğun bir gün geçirmişti. Zihni de bedeni de yorgundu. Bir an önce evine dönmek, kendini düşün altına atmak istiyordu. Trafik rahattı ve araçlar hızla akıyordu. TEM yolunda arabasını gazladı.

Bunca zamandır yalnız yaşamaya alışık olmasına rağmen sağlığın tehditinden sonra evi ürküntü veriyor, tedirginlik duyuyordu. Komiserin anlattıkları aklını allak bullak etmişti. Bir ara, bekar kız arkadaşlarından birini eve çağırmayı düşünmüştü. Evde can yoldaşı olur, bir iki laf eder, yalnızlığın o ürkütücü kuruntusundan kurtulmamı sağlar diye düşünmüştü. Ancak bu fikrinden hemen caydı. Ya bir saldırıya maruz kalırsa, o zaman haksız yere kızın başını da derde sokar, belki de bir felakete yol açardı.

Levend sapağından kıvrılıp Etiler'deki evine doğru yollandı. Biraz alışverişi yapması gerekiyordu. Tek başına yaşamanın bir sıkıntısı da buydu; bazen yorgun argın dönüp evde hazır bir kap yemek bulamamanın zorluğu. Ne çare ki, çalışan kadının şikayet-

lerinden biriydi bu. İşine ayırdığı zaman yüzünden evini ihmal zorunda kalıyordu. Allahtan temizlik işlerine bakan bir kadını vardı, eve haftada üç gün gelir, çeki düzen verirdi. Elinden her türlü iş gelen kadını eğer kandırabilirse, sonbahardan sonra her gün gelmesini sağlayacak böylece her akşam yemek yapmak derdinden de kurtulacaktı.

Evine yakın bir marketin önünde arabayı durdurdu. İlerleyen saate rağmen market kalabalıktı. Bir servis arabası olarak reyonları dolaşmaya başladı. İhtiyaç duyduğu şeyleri birer ikişer arabaya atıyordu.

Bu akşam evde yemeği yoktu. Bu saatten sonra da yorgun argın yemek yapmaya üşendi. Konserve balıkların yığıldığı reyonun önündeydi. Ton balığı almaya karar verdi. Bir de soğuk bira açardı. Bu gece onlarla idare etmeye karar verdi.

Ve tam konserve balıkları raftan alırken adamı gördü.

Dikkatle onu süzüyordu...

Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Adama baktı. Yaklaşık otuz yaşlarında, iri yarı ve sarı saçlıydı. Yüreği ağzına geldi.

Acaba o olabilir miydi?

Az kalsın konserve kutuları elinden düşecekti. Gözleri ketlenmiş gibi adamın üzerindeydi. Adam bakışlarını hemen başka bir yöne çevirdi.

Sibel büsbütün huylandı.

Adam arkasını döndü, biraz uzaklaştı, reyonun sonuna doğru yürüdü.

Sibel ne yapacağını şaşırdı önce. Yerine mihlanıp kalmıştı. Bütün vücudunu ter kapladı. Sonra kendi kendine telkinde bulunmaya başladı. İhtimal vermek istemiyordu. Bu sapık katil olamazdı. Bir kere adamın saçları sarı olmasına rağmen kısacıktı. Oysa katilin at kuyruğu olacak kadar uzun saçlı olduğunu biliyordu. Ayrıca güneş gözlüğü de yoktu yüzünde. Gerçi bu pek bir şey ifade etmezdi; belki katil avlanmaya çıktığı zaman peruk takıyor, kılık kıyafetini değiştiriyordu. Sadece tariflere güvenemezdi.

Bir iki adım attı, sarı saçlı adamı yeniden görebileceği bir yere geldi. Meyve reyonunda, kavun karpuzların önündeydi.

Onun gerçek bir müşteri olmadığını hemen sezinledi. Servis arabası da taşımıyordu.

Adam arkasını döndü, tekrar göz göze geldiler. Adamın rengi attı, utanır gibi oldu.

Sibel'in gözünden kaçmadı bu değişiklik. Rahat bir nefes aldı, biraz gevşedi, hatta bunu niye düşünemedim, diye kendine kızdı. Yaşadığı gerginlik, basit bazı gerçekleri görmesine engel olmuştu. Bu, günlük yaşamında sık sık karşılaştığı bir olaydı. Ne de olsa o ünlü bir kadındı, haftada bir gün en az bir saat ekranlarda görünüyordu.

Onu tanıyan izleyicilerin kendisine merakla bakmaları çok doğaldı. Ayrıca adam tanımasa bile peşine takılmış bir çapkın, güzelliğinden etkilenmiş sıradan bir erkek de olabilirdi. Her zaman her yerde başına gelen bir olay. Biraz yüz bulsa yanına gelir, konuşmaya da kalkışabilirdi.

Suratını astı, kaşlarını çattı, rahatsız olduğunu ima eden pozlar takındı. Gerçekten de huylanmıştı. A alışverişini kısa kesti, kasaların önündeki uzun kuyruklara doğru yöneldi. En kisasını seçip sıraya girdi.

Adama bakmıyordu artık.

Yine de içindeki tedirginliği bütünüyle atamamıştı. Kuyrukta epey bekledi. Kasaların arkasındaki marketin geniş çıkış kapısına baktı. Güneş çoktan batmış, uzun ve sıcak geçecek bir yaz gecesinin alacakaranlığı kaplamıştı etrafı.

Kasanın önüne geldi. Hesabı ödemek için servis arabasındaki malları döner bandın üzerine koyarken gözleriyle çevreyi tarayarak sarı saçlı adamı aradı. Göremedi. Gitmiş olmalıydı, rahatladı. Öteki kuyruklara baktı, onlarda da yoktu. Ya iş çıkmayacağını anlamış ya da ünlü bir kadını yeterince yakından incelemek fırsatını bulmuştu.

Kuruntusuna güldü. Olayı büyütmüşü.

Hesabı ödedi, aldıklarını poşetlere doldurup marketten çıktı.

Adam hâlâ oradaydı!..

Az ilerde dikilmiş bekliyordu. Markete kendisi için girmiş olduğunu hemen anladı; çünkü elleri boştu, hiçbir şey anlamamıştı.

Korku benliğini yeniden kapladı.

İçinden yükselen bir his yanıldığını, bunun bir çapkınlık olmadığını, adamın kendisinden hoşlandığı için takip etmediğini söylüyordu. Bu, ünlü birine duyulan ilgi de olamazdı. Kuyrukta en az on beş dakika beklemişti.

Elindeki poşetlerle hızlı hızlı arabasını parkettiği yere doğru yürüdü. Şimdi yüreği eskisinden daha hızlı atmaya başlamıştı. Korkmam için gerek yok diye söylendi. Marketin önü kalabalıktı. Sapık katil böylesine kalabalık bir ortamda saldırmaya cüret edemezdi. Aptallık olurdu. Ancak bu akli başında ve isabetli düşünen bir insanın yargısıydı; o ise akli dengesi bozuk biriydi. Ne yapacağı belli olmazdı. Hele içi intikam ateşi ile yanıyorsa. O zaman her şey beklenebilirdi.

Göz ucuyla adama baktı.

Hareket etmiş, peşine takılmıştı. Neredeyse yanına ulaşacaktı.

Aman Allahım, ne yapacağım şimdi ben, diye düşündü. Bir an evvel çılgık atıp etraftaki insanları olası bir saldırıdan evvel harekete mi geçirseydi? Nasıl olsa onu tanıyıp yardıma koşacaklar çıkardı.

Biraz daha bekledi. Arabasının yanına gelmişti. Poşetleri yere bırakıp çantasından arabanın anahtarlarını çıkarmaya çalıştı. Her an bağırmaya hazırdı. Anahtarı tutan elleri korkudan titriyordu. Bedenini olası bir saldırıya hazırlamıştı. Adamın arkasından yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Hışımla geri döndü. Yırtıcı bir panter gibi kendini savunacaktı. Hırsla adama baktı.

Sarışın adam kibar bir şekilde gülümsedi.

“Affedersiniz Sibel Hanım, galiba sizi korkuttum,” dedi. “Ben Cinayet Masasından Komiser Muavini Engin Tunca. Sizi korumakla özel olarak görevliyim.”

Sibel birden boşaldı. Sapır sapır titremeye başladı. Bunu hiç düşünmemiştir. Öyle ya, Oğuz Tamer gece gündüz kendisini korumaya alacağını söylemişti. Bütün endişeleri boşunaydı. Gülümsemeye çalıştı.

“Korkutmak ne kelime, ödümü patlattınız!” dedi.

“Bağışlayın efendim. Aslında cinayet gününden beri iki arkadaş nöbetleşe peşinizdeyiz. Varlığımızı mümkün olduğunca size hissettirmemeye çalışıyoruz. Başkomiserimin bu konuda kesin emri var. Bu akşam eve dönmekte geciktiniz, markete girince ben de peşinizden gelmek zorunda kaldım. Ne olur ne olmaz diye. Korkuttuysam tekrar özür dilerim.”

“Estağfurullah, asıl benim özür dilemem gerek. Hayatımı korumak için uğraşıyorsunuz.”

“Rica ederim, vazifemiz.”

Muavinin sıkıntılı bir hali vardı. Çekinerek sordu:

“Acaba bu geceki programınız nedir? Dışarıya çıkacak mısınız?”

“Hayır. Neden sordunuz?”

“Bunu bilmemizde yarar var. Peki, beklediğiniz herhangi bir misafir ya da ziyaretçi var mı?”

“Şimdilik yok. Sonrasını bilemem. Bunu da öğrenmekliğiniz gerekli mi?”

“Bize faydası olur efendim.”

“Memnuniyetle. Bir arayan olursa ya da ben dışarıya çıkmak istersem size bildiririm.”

“Biz bütün gece evinizin önünde bir arabanın içinde olacağız. Rahat ve huzurlu olun. Hiçbir tehlike yaşamayacaksınız.”

Sibel tekrar teşekkür etti. Arabasına binerken göz ucuyla muavini takip etti. Resmi plakalı siyah bir Renault'nun yanına git-

mişti. Arabanın içinde sivil giysili, bıyıklı, esmer bir memur otuyordu.

Sibel arabayı çalıştırıp huzur içinde evinin yolunu tuttu.

* * *

Önce marketten aldıklarını mutfağa yerleştirdi. Sonra soyunup kendini düşün altına attı. Sıcak su gergin sinirlerini gevşetmiş, rahatlatmıştı biraz. Sirtına penye, hafif bir ev elbisesi geçirdi. Mutfaka gitti, konserve balığı açtı, bir dilim ekmek kesti, soğuk birasını da bir tepsiye yerleştirerek televizyonun karşısına geçti. Eni konu acıkmıştı, atıştırmaya başladı. Köpüklü soğuk birayı bir dikişte yarısına kadar içti. Televizyon kanallarında cazip bir program bulamamıştı. Zappinglemeye başladı. Abuk subuk eski filmler vardı.

1950'lerden kalma Doris Day'in müzikalinde karar kıldı. Hiç yoktan iyiydi, boş gözlerle seyre daldı.

Önce Ayhan'ı düşündü. Hasta dayıma gidiyorum diye yalan söylediğini biliyordu artık. Acaba nereye gitmişti? Sonra aklına Turgut Atamer takıldı.

Keyifle tebessüm etti, tepsiyi itti masadan kalktı, ağzını kâğıt peçeteyle silerek, mütevazı evinin en lüks mobilyası olan Wesley marka kocaman televizyon koltuğuna oturdu, terliklerini ayağından fırlatıp, koltuğu iyice yatar hale getirerek hayal kurmaya başladı. Turgut Atamer'i kaç gündür aramamıştı.

Yakışıklı adamı düşünürken bedenine tatlı, zevk dolu bir gevşekliğin yayıldığını duymdası. Yaptığı evlenme teklifinin neticesini bekliyor olmalıydı. Ona, bu konuyu düşünmesi gerektiğini, söylemişti. Eli yanı başında duran telefona uzandı. Turgut'u aramaması ayıp olacaktı.

Ona ne cevap vereceğini düşündü.

Telefonun tuşlarına basamadı. Aslında bu konuyu uzun boyulu düşünecek zamanı da olmamıştı. Acı bir gerçektir; fakat evlenme teklifini aldıktan sonra değil bir karar vermek, konuyu düşü-

necek imkânı bile şimdi bulabilmişti. Onu beğeniyor, kibar jestleri nazik ve kadın ruhundan anlayan olgun davranışını takdir ediyordu.

Ama seviyor muydu acaba?

Bilmiyordu..

Beğenilerini aşk kavramı içinde değerlendiremezdi. Hayır, ona aşık değildi. Bunu kendisine de itiraf etmişti. İçini buruk bir duygu kapladı? Boş bakışlarla gözü telefona dikildi. Ona ne söyleyecekti? Telefon ederse Turgut'un yine o konuyu açacağına emindi. Yakışıklı ve çekici bir erkekti. Üstelik de zengin. İdeal bir koca adayı. Şu halde evet dememesi için ne eksigi vardı? Hiçbir şey! Ama ona evet demek gelmiyordu içinden.

Çocukluğundan beri evlilik müessesesinin aşk üzerine kurulu olduğunu düşünmüştü hep, öyle şartlanmıştı. Ama yine de ona hak vermekten kendini alamadı. Evlilikte aşk hiç de önemli değil diyordu, yeter ki karşılıklı güven ve saygı olsun.

Onunla konuşmalıydı. Düşünmek için biraz daha süre isteyebilirdi. Aramaması bu kibar adama saygısızlık olacaktı.

Birkaç tuşa bastı, sonra durdu. Geri kalan tuşlara basmaktan vazgeçti.

Ne söyleyeceği hakkında beyninde kesin bir fikir oluşmamıştı. Biraz daha beklemeliyiz ne anlama gelecekti? Geçen süre içinde ona aşık mı olacaktı yani? Hayatında başka biri var mı diye sormuş, o da hayır cevabını vermişti.

Şimdi bundan emin değildi artık.

Telefon elinde öylece kalakaldı. Aramayacaktı. Bu görüşmeye henüz hazır olmadığını sezinledi. Kendine kızdı. Cesaretsiz ve korkağım, diye söylendi. İç hesaplaşmasını halledemiyordu bir türlü. Turgut'a yalan söylediği için üzgündü. Aslında içinde biri vardı, onu beyninden silip atamıyor fakat bu gerçeği inatçı ve mağrur ruhuna kabul ettirmeyi başaramıyordu bir türlü.

Telefonun zili birden çalmaya başlayınca, az kaldı yüreğine iniyordu. Boş bulunmuştu, nerdeyse cihazı elinden fırlatacaktı.

İçinden bir his arayanın kim olduğunu hemen ona söyleyiverdi.

Turgut Atamer'di bu. Mutlaka oydu...

Telefonu açtı, ürkek bir sesle. "Alo..." dedi. Yanılmamıştı, genç adamın müşfik ve sıcak sesi kulağına geldi.

"İyi akşamlar Sibel Hanım."

Arayanın Turgut olduğu içine doğmasına rağmen kekeledi Sibel.

"İyi akşamlar," diyebildi.

"Kendinizi özlettiniz. Bir telefonu bile bana çok gördünüz."

"Sitem etmekte haklısınız. Öyle yoğun bir hafta geçirdim ki, işlerden hiç başımı kaldıracak vaktim olmadı."

"Bunu tahmin edebilirim. Çok hızlı bir tempo içinde yaşadığınız belli."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sanırım henüz bir karara varamadınız," dedi Turgut.

"Evet. İnanın bu konuyu enine boyuna düşünecek zamanım olmadı."

"Haklısınız. Acele karar vermemeniz lazım. Ben beklerim. Size anlayış göstermek zorundayım."

Sibel sevindi. Bu badireyi şimdilik atlatmıştı. Biraz da şaşırıldı. Turgut Atamer tanıdığı kadarıyla acele kararlar veren ve verdiği kararları hemen uygulamak isteyen bir yapıya sahipti. Bu konuda anlayış göstermesi, beklemeyi bilmesi sık boğaz etmemesi incelikti. Bunu yaparken zorlandığına emindi Sibel.

"Teşekkür ederim."

"Fakat sanırım bir karara varmamamız, görüşmemiz için engel değildi."

"Tabii değil."

"Şu halde yarım saat sonra sizi almaya gelebilirim."

"Bu gece mi? Durun durun, ben yanlış anladım galiba... Saat on. Biraz geç değil mi? Ayrıca sabah erken kalkmalıyım. Yarın akşama erteleseک olmaz mı?"

"Olmaz. Sizi çok özledim. Ayrıca beni aramamakla da kaba-hatlisiniz. Hem yaz gecesi için vakit hiç de geç değil."

Sibel bir an düşündü.

"Nereye gideceğiz?"

"Henüz düşünmedim. Serin bir yerde bir kadeh içkiye ne dersiniz?"

Genç kız, hayır derse ayıp olacağını düşündü. Turgut'u kırmak istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

"Yirmi dakika sonra oradayım."

"Yukarıya çıkmanıza hiç gerek yok. Ben kapıya inerim."

Sibel telefonu kapadı.

Turgut'u kapıda karşılamakla aynı zamanda nöbetteki polis-lere de haber verme olanağını bulacaktı. Aceleyle giyinmeye koştu...

* * *

Ayhan arabanın içinde esnedi...

Bacakları uyuşmuştu. Geceleri, arkadaşının arabası içinde nöbet tutma işinin hiç de sandığı kadar kolay olmadığını daha ilk gecedan anlamıştı. Bu gece tedbirsizdi ama yarın gece için uyku-sunu kaçırarak bir termos dolusu kahveyi evden getirmeyi şim-diden kafasına koymuştu. Bu akşamık durumu idare etmek için sokağın köşesindeki bakkaldan birkaç kutu meyve suyu almıştı. Onlar da hararetini gidereceğine büsbütün artırıyor. Keşke onların yerine pet şişelerde su alsaydım, diye hayıflandı. Ama saat ilerlemiş bakkal çoktan kapanmıştı.

Arabanın bütün camlarını açmıştı. Yaprak kımıldamıyordu. Uyuşan bacaklarını rahatlatmak için mokesenlerini çıkardı, ayak-larını yanındaki koltuğa uzattı. Sokaktan geçenlerin dikkatini çe-kebilirdi ama pek umursamadı. Gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Ter içinde kalmıştı. İlkide bir mendiliyle boynunu, göğsünü, şakaklarından akan terleri siliyordu.

Sibel eve gireli bir saati geçmişti. Yorgun görünüyordu ve alışverişten döndüğü elindeki poşetlerden belliydi. Yarın sabaha kadar evden çıkacağına ihtimal vermiyordu.

Apartman kapısında Sibel'i görünce birden irkildi. Yanılıyor muyum, diye dikkat kesildi. Hemen saatine baktı, ona beş vardı. Allah Allah, diye söylendi, bu saatte tek başına nereye gidiyordu acaba? Gerçi yaz gecesi için geç sayılmazdı ya.

Hayret, kapı önünde duran arabasına doğru yürümemişti. Sokağı kolluyordu.

Kıyafeti dikkatini çekti.

Lacivert üzerine kırmızı çiçek desenli şık bir elbise vardı üzerinde. İnce topuklu beyaz açık ayakkabı giymişti.

Ama onu asıl şaşırtan şeyi daha sonra yaşadı.

Sibel kendi arabasına gitmemiş, bir şey aranır gibi etrafına bakınmış sonra kendisiyle kaldırımın aynı tarafında parkeden siyah bir Renault'a doğru yürümüştü. Ayhan bir yandan kendini gizlemeye çalışırken bir yandan da başını uzatarak heyecanla diğer arabaya baktı. Şoför mahallinde iki adam oturuyordu. Sibel'i apartman kapısında görünce arabadaki adamlardan biri hızla yerinden fırladı. Genç kızın yanına koştu ve yarım dakika kadar onunla bir şeyler konuştu. Sibel o arabaya binmeyerek tekrar apartmanının kapısına dönmüştü.

Bu garipti işte. Aklına ilk gelen arabanın içindekilerin çevreden tanıdık komşuları olduğuydu. Görünce merhaba demek istemiş olabilirdi. Ama Sibel kendi arabasına da binmemişti. Şu halde onu alacak birisi vardı. Bunun kim olduğunu da tahmin etmekte gecikmedi. Turgut Atamer... Sibel'e vurgun ünlü zengin aşık!

Fena halde bozuldu, o sevdiği kız için kendini sıkıntıya sokarak hatta belki de hayatını olası bir tehlikeye atarak, sapık bir caninin saldırısından korumaya çalışırken, Sibel hoşlandığı adamla gezip tozmaya gidiyordu. Yüreği burkulmuştu; ne yazık ki hayatın gerçeği buydu. Sevgi tek taraflı fedakârlık isterdi.

Sonra usulca yana kayarak üç araba önünde parkeden Renault'yu dikizledi. Gözü plakasına ilişti. Resmi plakaydı. "Vay canına," diye homurdandı. Bu ilginçti işte! Bunlar komşu filan değildi. O zaman uyandı; düpedüz polistiler. Kıyafetlerinden ve bu Allahın sıcağında sırtlarından çıkaramadıkları ceketlerinden belliydi. Sibel'in başkomiserle yaptığı fiskosu hatırladı. Anlaşılan polis Sibel'i korumaya almıştı.

Anlayamadığı tek şey Sibel'in bunu kendisine niye söylemediğiydi. Bir anlam veremedi. Öğleyn hamburgerlerini atıştırırken aralarında geçen konuşmaları hatırladı. Kızın kendisinden bir şeyler gizlediğini, daha da ötesi, yalan söylediğini sezinlemişti. Morali bozuldu.

Burada nöbet tutmasının hiçbir anlamı kalmamıştı artık. Onlar profesyoneldiler ve Sibel'i kendisinden çok daha iyi koruyabilirlerdi. Hemen oradan uzaklaşmak geldi içinden. Böylece uzun ve güç bir görevden de kurtulmuş olacaktı.

Nerdeyse eli kontağa uzanıyordu.

Durup bekledi. Sibel gitsin, sonra buradan uzaklaşırdı. Şimdi hareket ederse belki kız onu görebilirdi. İçini başka bir heyecan da kapladı. Heyecandan çok bir kriz. Bir tür kıskançlık krizi veya merakı. Biraz beklerse, şu parababası herifi görebilecekti. Kendi iradesiyle mücadeleye başladı. Herifi görüp de ne olacaktı sanki? Sibel'in gönlü ondan yanaydı. Kaç kere yüzüne karşı, seni bir arkadaş olarak görüyorum demişti. Duygularını anlamaması olanaksızdı. Her kız kendisine aşık olan erkeği sezinler, anlardı. O da anlamıştı zaten; daha bu gün yemekte, bana aşıksın değil mi, hadi itiraf et, diye üstüne varmıştı. Adeta duygularıyla alay eder gibi...

Boş ver, buradan uzaklaşayım, diye söylendi ama gidemedi. Gecikmişti de, çünkü sokağın başında beliren güçlü farlardan adamın geldiğini anladı. Kocaman bir Amerikan arabasıydı. Son model bir Lincoln. En pahalı ve en sükseli Amerikan arabası...

Koltukta sinerek kendini farların ışığından korudu. Araba

tam kızın kapısının önünde durmuştu. Ayhan biraz daha kaykıldı. Nasıl olsa adam onu tanımazdı ama Sibel'e kesinlikle görünmek istemiyordu.

Genç kız kapı önündeki iki basamağı inerken, adam tam bir centilmen edasıyla yerinden fırlamış arabanın kapısını açmaya davranıyordu. Sirtında beyaz bir ceket, ayağında lacivert pantolon vardı. Kızın elini tuttu, sonra yanağına bir öpücük kondurdu.

Ayhan, "Pis züppe" diye mırıldandı içinden. Tipik "Playboy" numaralarıydı bunlar. Yemezdi. Ama Sibel'i tavlamak için yeterliydi işte!.. Hırsla dudaklarını kemirdi.

Sokak lambalarının ışığı altında adamı yeterince görmüştü. Acı da olsa itiraf etti. Adam sadece paralı değil, çok yakışıklıydı da. Uzun boyu, yapılı vücudu, uzun sarı saçları ile çekiciydi doğrusu.

Sibel'i arabaya yerleştirdi, kapıyı kapattı sonra seri ve çevik adımlarla yerine dönüp arabayı çalıştırdı.

Bu adamla aşık atması imkânsızdı!

"Oğlum Ayhan, sen vazgeç bu sevdadan" diye homurdandı. Hiçbir şansı yoktu ve atı alan çoktan Üsküdar'ı geçmişti. Sibel'i unutmalydı artık.

Lincoln hareket etti.

Ayhan rüyadan uyanırmış gibi oturduğu yerde dikleşti. Kendini toparlamaya çalıştı. Artık gidebilirdi. Eli kontak anahtarına uzandı.

Tam o sırada az ilerdeki polis otosunun motoru homurdandı. Memurlardan biri hızla arabadan fırlamıştı. Adam iner inmez resmi plakalı araba Lincoln'ün peşine takıldı.

Ayhan'ı bir düşünce aldı.

Belli ki arabadaki polis onları yakın takibe alırken, diğeri evi gözetlemeye devam edecekti. Polisler haklıydı; katilin Sibel evde yokken gizlice içeriye girip onun dönüşünü beklemesi, ansızın tuzağa düşürmesi mümkündü.

Ayhan bu duruma sevindi. Polis elinden geleni yapıyordu.

Evine dönmeyi düşündü bir an. Öyle ya, yapacağı bir şey kalmamıştı. Sibel korunuyordu. Arabayı çalıştırdı. Fakat içindeki kıskançlığın verdiği eziklik hissi galip geldi. Seri bir manevrayla sokağın içinde dönüp Lincoln'le polis arabasının uzaklaştığı yönde gazladı. Gittikleri yeri merak ediyordu. Giyim kuşamlarından bir eğlenceye gittikleri kesindi. Pahalı, lüks bir yer olmalıydı. Turgut Atamer'i ondan aşağı bir yer kurtarmazdı.

Sekiz silindirli kocaman Lincoln çoktan gözden uzaklaşmıştı. Ama onu takip eden polis otusunun stop lambalarını hâlâ görebiliyordu. Gaz pedalına sonuna kadar bastı. Yol تنها ve trafik hız yapmasına uygundu. TRT binasından Ortaköy'e inen Portakal Yokuşu'nda arabalara yetiştı. Sibel'in bindiğı araba gayet ağır seyrediyordu. Eh, bu da gayet normaldi. Sıcak ve mehtaplı yaz gecesinde aşıkların acele etmesi için hiçbir neden yoktu.

Ayhan gittikçe sinirlendiğini hissediyordu. Sibel'in yanındaki o züppeyi bir kaşık suda boğabilirdi. Ortaköy'e geldiğinde bu anlamsız takibe son vermek istedi fakat hisleri mantığına üstün gelince takibe devam etti.

Boğaz sırtlarında lüks bir kulüptü burası. Bahçe girişinde renkli neonlarla yazan Emos adını daha evvel hiç işitmemişti Ayhan. Kapının önü pahalı marka arabalardan geçilmiyordu. Arkadaşı İlker'in eski püskü Şahin'inin bu ortama yakışmadığını sezinledi. Park görevlisi yüzüne bile bakmamış, eliyle yer yok, diye işaret ederek, otoparka girişini engellemişti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı nereye bırakacağını düşündü.

Sibel'le Turgut Atamer'i gözden kaçırmıştı fakat onların peşindeki polis de hâlâ şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Sonunda o da gelip, az ilerisine parketti. Dışarda Emos Kulübe giremeyenlerin oluşturduğu ikinci bir otopark daha oluşmuştu.

Ayhan dışarıya çıkmadı. Durduğu yerden kulüp kapısını görebiliyordu, beklemeye başladı. Polis memuru sıcaktan bunalmışa benziyordu. Arabayı parkedince hemen dışarı fırladı. Durdu, parmaklarının ucuyla terden kaba etlerine yapışan pantolonunu

çekiştirerek rahatlamaya çalıştı. Zavalılık, herhalde beline ya da omuzuna asılı silahı görünmesin diye ceketini çıkaramıyordu. Kravatını çözüp arabanın içine attı, bir sigara yakıp beklemeye başladı.

Burası ilginç bir yerdi. Koru gibi sık ağaçlarla çevrili kulüp bahçesinin önü, içeriye giremeyen gençlerle doluydu. Demir parmaklıklara çekilen renkli branda, bahçedeki eğlencenin görünmesine engel oluyorsa da, yükselen müzik sesi etrafta bir sürü kızlı erkekli gençlerin toplanmasına yol açmıştı. Çoğunluğu yanlarında getirdikleri teneke kutulardaki biraları açarak ağaçların altına tünemiş, bedavadan müzik dinliyor, sohbet edip, şakalaşıyorlardı. Korunun dışı içeriden daha renkliydi.

Polis de Ayhan da beklemeye başladılar. Uzun ve sıkıcı bir beklemeydi bu. Saatler ilerledi. Müzik hiç bitmek bilmiyordu. Polis memurunun eni konu sıkıldığını peşpeşe yaktığı sigaralardan anlıyordu Ayhan. Polis onu tanımadığı için pek ilgilenmiyordu kendisiyle. Gözü hep kulübün kapısında idi.

Saat bire doğru memurun birden hareketlendiğini, arabasının motorunu çalıştırdığını farkettiler. Kapıda baktı, Sibel'le Turgut Atamer çıkmışlardı.

Ayhan hiç kımıldamadı.

İki sevgili kulübün otoparkına doğru yürüdüler. Sibel halinden gayet memnun görünüyordu. Yüzünde mutlu gülücükler vardı. Ruhunun daraldığını hissetti genç adam. Buraya kadar geldiğine pişman olmuştu.

Lincoln otoparktan çıktı. Polis otosu da hareket etti. Herhalde Turgut Atamer kızı evine bırakacaktı. Artık onları takip etmesinin bir anlamı yoktu. Kadıköy'e, evime döneyim, diye düşündü. Ama içindeki şeytan, takip et, Sibel nasıl olsa emniyette, sen şu herifin peşine takıl, evini gör, bakalım nasıl bir yerde yaşıyormuş diyordu. Bu gecesi rezil olmuştu, yarın da işe gitmeyecekti, nasıl olsa izinliydi, içindeki şeytana uydu. Turgut Atamer'i evine kadar takip etmeye karar verdi.

Dönüş sakın geçti.

Lincoln, Sibel'in evi önünde dururken Ayhan da arabayı so-
kağın başında kenara çekti. Adamın nerede oturduğunu, hangi
yöne gideceğini bilmiyordu.

Sevgililerin vedalaşması kısa sürdü. Ayhan, adamın Sibel'in
dairesine kadar çıkacağını sanmıştı; ama öyle olmadı, Turgut
Atamer arabadan indi, tam bir salon adamı inceliği ile kızın elini
öperek vedalaştı. Genç adam kanının alevlendiğini hissetti, için-
den hafif bir küfür salladı. Arabasına dönen mirasyedi Lincoln'ü
gazladı.

Ayhan, Lincoln'ün peşine takıldı yeniden. Polis arabasının
yanından süratle geçmesi belki polislerin dikkatini çekecekti ama
buna pek aldırmadı. Nasıl olsa kendisini bir daha görmeyecek-
lerdi.

Lincoln hızlı kaçıyordu. Onu takip etmekte zorlandı Ay-
han...

* * *

Komiser muavini Engin Tunca, Sibel'in kapısından az ilerde
arabayı parkedecek bir yer buldu. Motoru sustururken, karanlık
gölgelerin arasından fırlayan ekip arkadaşı arabaya atladı. Ayakta
dikilmekten dizlerine karasular inmişti.

Muavin Engin sordu:

"Kayda değer bir şey var mı?"

"Bende bir şey yok. Ya sende?"

Muavin güldü.

"Peşimizde bir araba vardı. Hep bizi takip etti."

"Yok yahu?"

"Biraz önce yanımızdan hızla bir araba geçti ya, o işte!"

"Şu yeşil Şahin mi?"

"Kızın peşinde mi?"

"Ben de onu anlayamadım. Şimdi Lincoln'ün peşine takıldı.
Kızın peşinde ise birazdan geri dönebilir."

“Yoksa adamı mı takip ediyor?”

“Şimdilik öyle görünüyor.”

“Takip edildiğini ne zaman farkettin?”

“Bu sokaktan çıkar çıkmaz.”

“Adamı teşhis edebildin mi?”

“Gittiğimiz kulübün önünde neredeyse arabaları yan yana parkettik. İşin garibi adam bizim mevcudiyetimizden haberdar. Benim ilgimi çekmemek için çok gayret etti.”

“Arabanın plaka numarasını aldın, değil mi?”

“Tabii aldım. Tahkik edeceğim.”

Salih omuzlarını silkti.

“İlk gece için hiç yoktan iyidir. Bir iz bulduk,” dedi.

“Bundan şüpheliyim. O genç sanırım Sibel hanımın değil, erkek arkadaşının peşinde.”

Salih homurdandı:

“Haklı olabilirsin. Kız, çıktığı adamın çok güvenilir biri olduğunu, endişelenmemize gerek olmadığını söylemişti. Gördüğüm kadarıyla adam çok zengin. Şahin'in içindeki onun özel koruması olmasın?”

“Saçmalama. Ben o adamın yerinde olsam beni bu kadar uzaktan takip eden bir korumayı hemen kovardım. Dur bakalım, neyin nesi, kimin fesi olduğunu öğreneceğiz..”

* * *

İçinden, “Kalıbımı basarım, bu herif evine gitmiyor,” diye söylendi Ayhan.

Etiler'den Bebek'e inen yol kavşağında hız kesmişti Lincoln. Şimdi gayet ağır gidiyordu, adeta durur gibi.

Yoksa takip edildiğini anladı mı, diye düşündü.

Saatine baktı, ikiye yirmi vardı. Cadde tenhaydı.

Lincoln yeniden hızlandı. Boş caddede bir U virajı alıp yıldırım gibi yanından geçti.

Ayhan biran duraladı. Acaba takibe devam etmeli miydi? Adam yanından geçerken kafasını çevirip bir kerecik olsun bakmamıştı bile. İçindeki merak galip geldi, arabanın burnunu çevirip Lincoln'ün peşine takıldı yeniden.

Turgut Atamer şimdi Levend'e doğru gidiyordu. Garipsemişti, gecenin bu saatinde sokaklarda ne dolaşp duruyordu bu adam? Yoksa gözü uyku tutmayan bir gece kuşu muydu?

Lincoln, Levend'te nasılsa hâlâ açık kalmış bir pastanenin önünde durdu. Ayhan takip ettiğinin anlaşılmaması için pastaneyi geçti, en yakın sokağa dalarak arabayı kenara çekti. İçinden çıkıp hızlı hızlı yürüdü. Pastanenin bütün ışıkları yanıyordu. Bulunduğu yerden içerisini rahatlıkla görebiliyordu. Karanlığa gizlenip bakmaya başladı. İçinden taşan bir his az sonra önemli bir olaya şahit olacağını söylüyordu. Dili damağı kurumuştı. Sezgilerinde pek yanılmazdı.

Turgut Atamer arabanın içinden pastaneyi süzüyordu.

Lincoln'den indi. Beyaz ceketini ve kravatını çıkardı, arabanın içine attı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Başını sallayıp uzun sarı saçlarını omzuna döktü.

Adamı gözleyen Ayhan'ın tüyleri diken diken oldu...

Bu uzun sarı saçlar tıpkı sapık katil hakkında verilen tarife uyuyordu. Arkadan bir band takılsa at kuyruğı gibi toplanabilirdi!

Yanılıyorum, diye düşündü. Benimki sadece bir yakıştıрма; adamdan nefret ettiğim için onu katil gibi görme arzusu. Olamaz, Turgut Atamer aradığımız adam olamaz. İmkânı yok! Yanılıyorum, diye söylendi.

Ama kuşkunun tohumları içine düşmüştü bir kere...

Beyninde çöreklenen bu şüpheden vazgeçemiyordu şimdi. Karanlık gölgelerin içinde donmuş gibi kaldı...

Lincoln'ün kapısını kilitleyen adam ağır ağır pastaneden içeriye girdi. Ayhan şaşkına dönmüştü. Gözlerine inanamıyordu; sanki sihirli bir değnek adama değmiş, onu bütünüyle değiştirmişti. Turgut Atamer'in yürüyüşü bile farklıydı şimdi.

Onu daha yakından izlemeliydi. Bulunduğu karanlıktan sıyrıldı pastaneye biraz daha yaklaştı. Işıl ışıl parıltıya vitrinden içeriye baktı.

İçerde çoktan temizlik başlamıştı. Gözü uykulu genç bir işçi bol detarjanlı suyla yerlere paspas yapıyordu. Kasanın arkasında gözünden uyku akan orta yaşlı bir adam bekliyordu.

Arka tarafta iki kadın ufak bir masaya oturmuş profiteröl yiyorlardı. Gecenin ikisi olmasına rağmen yanlarında erkek yoktu. Aşırı makyajlı suratlarından, giydikleri dekolte elbiselerden uygunsuz birileri olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

Temizlik yapmalarına rağmen içeriye müşteri almakta mahzur görmemişlerdi fakat kasanın arkasındaki uykulu yüzü tezgahtar arada sırada kadınlara bakarak ne zaman gideceklerini merak eder bir havadaydı. Bu saatte böyle müşterilere alışık olmalıydı.

Kadınlardan yüksek sesli kahkahalar geliyordu.

Ayhan içeri girmeye karar verdi.

Kasanın başındaki tezgahtar, yeni bir müşteri daha görünce yüzünü ekşiterek, "Buyrun" dedi.

Soğuk bir limonata istedi Ayhan.

Ne kadınlarla ne de Turgut Atamer'le ilgilenmiyor pozlardaydı.

Köpürerek soğutulan vişne suyu ve limonata kaplarının olduğu yerin önünde durdu. Karşısında boydan boya uzanan dekoratif aynadan arkasını seyredebiliyordu. Tezgahtar limonata vermek için ayağa kalktı.

Tahmininde yanılmamıştı.

Kadınların ikisi de fahişe kılıklıydı. Hem de en pespaye cinsinden. Hatta uzun boylusu travesti de olabilirdi. Kulağına gelen sesi boğuk ve erkeksiydi.

Çaktırmadan aynadan onlara bakmaya devam etti.

Turgut Atamer sanki kırk yıllık tanışıkmiş gibi yanlarına gitmiş, masalarına oturup koyu bir sohbeta dalmıştı. Daha çok es-

mer olan çıtıptı kızla şakalaşıyordu. Kadınlar seslerini biraz daha kıstılar. Anlaşılan pazarlık başlamıştı.

Gördüklerinin şaşkınlığı içindeydi Ayhan. Tam bir düş kırıklığı olmuştu. Daha yarım saat önce Sibel gibi bir kızın yanından ayrıldıktan sonra sokakta kızışmış hayvanlar gibi dolaşarak, böyle pespaye iki kadına yaklaşmasını anlayamıyordu bir türlü. Evet, Turgut Atamer de erkekti, bekardı, arzularını herhangi bir şekilde gidermek ihtiyacına kapılması normaldi ama her şeyin bir yolu yordamı vardı; bu iş bile dengi dengine olmalıydı. Toplumda onun gibi saygın, kişilikli ve mevki sahibi birinin gece yarısı sokaklarda fahişe aramasına bir anlam veremiyordu.

Birden yüreği cız etti. Aklına Sibel geldi.

Sibel büyük bir hatanın eşiğindeydi. Birinin bu gerçekleri kıza anlatması, onu uyarması lazımdı. Ama nasıl? Toz kondurmadığı sevgilisini, ah bir imkân olsa da şu anda bir görebilseydi...

Ayhan bunu yapamazdı. Sibel ona inanmayacak, kıskançlık bunalımına girerek iftira ettiğini, çamur attığını sanacaktı. "Umarım yanıliyorumdur," diye homurdandı. Ama bu gördüklerini nasıl açıklayabilirdi. Akla yakın bir açıklaması yoktu. Ya Sibel onu yanlış tanımış, çok farklı biri olarak anlatmıştı, ya da bu herif hasta, dengesizin biriydi.

Hele o uzun sarı saçlarını görünce keyfi büsbütün kaçtı. Olaylarla Turgut Atamer arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Aslında doğrudan bir bağlantı kuramıyordu, adamın saçının uzun olması ve de basit kadınlara duyduğu ilgi hiç şüphesiz onu katil yapmazdı. Ama limonatasını yudumlarırken düşündü. Yoksa katili uzaklarda ararken, adam burunlarının ucunda mıydı?

Gecenin bu saatinde pastanede daha fazla oyalanması dikkat çekebilirdi. Parasını ödeyip dışarı çıktı. Arabasının bulunduğu sokağın başına gelip bekledi. İçerdeki pazarlığı merak ediyordu. Bakalım olaylar nasıl gelişecekti?

Anlaşılan pazarlık uzamıştı. Bir türlü dışarıya çıkmıyorlardı.

Sabırsızlanmaya başladı. Yeniden pastaneye dönemezdi, çok yanlış olurdu bu. Herif şüphelenirse, peşinde olduğunu anlardı.

On dakika daha geçti. Turgut Atamer'in çıktığını gördü. Yalnızdı..

Islık çalarak Lincoln'e doğru yürüyordu. Demek pazarlıkta uyuşamamışlardı, ya da adam fahişelerden hoşlanmamıştı.

Turgut Atamer arabaya bindi, sertçe kapıyı kapadı. Sekiz silindirli dev homurdanarak hareket etti ve asfalt üzerinde hızla uzaklaşmaya başladı. Ayhan da arabasına koşup peşine takıldı.

Çıldırma işten değildi. Adam hâlâ boş sokaklarda dolaşıyordu. Yeni avlar arar gibiydi. Fazla yaklaşmak istemiyordu. Hatta aranın biraz açılmasına izin verdi. Lincoln dördüncü Levend'ten sonra Ayazağa yönüne saptı. Herhalde İstinye'den sahile inecekti. Yoksa sabaha kadar böyle dolaşacak mıydı?

Ayhan dişlerinin arasından homurdanarak, "Bu kahrolasica nerede oturuyor acaba?" diye söylendi. Sibel'in onun hakkında anlattıklarını anımsamaya çalıştı, galiba oturduğu yer konusunda hiç laf etmemişti, ettiyse de kızgınlık ve içini kemiren kıskançlıktan can kulağı ile dinlememiş olabilirdi.

İstinye kavşağını geçtiler, Tarabya sapağına yaklaştılar. Galiba Hacı Osman Bayırı'ndan Sarıyer istikametine gidecekti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı takibe devam ediyordu. Birden Lincoln'ün sağ sinyalinin yanıp sönmeye başladığı gördü. Anlaşılan Tarabya yönüne sapacaktı. Aralarında kırk metre kadar mesafe vardı. Kavşaktaki kırmızı ışığa yakalanmamak için hızını artırdı Ayhan ve iki araba da yeşil ışıktaki sağı saptı.

Şimdi yokuş aşağı Tarabya'ya doğru hızla iniyorlardı.

Birden Lincoln'ün sağ sinyali yeniden yanıp sönmeye başladı. Ayhan takibin bundan sonrasının zor olacağını hemen kavradı. Hızını iyice düşürdü. Üstelik buraları da pek iyi bilmezdi. Turgut Atamer toprak bir yola sapmıştı. Yol dar, uzun ve ağaçlık arasında içerilere doğru uzanıyordu. Gecenin karanlığında arkasından o yola girerse, farları hemen dikkat çekecekti. Ay-

han yol ağzını geçip durdu. Bir an ne yapacağını düşünmeye başladı. Uzun zamandır peşindeydi, belki adam takip edildiğini bile anlamış olabilirdi. Okkalı bir küfür savurdu. Peşinden o yola girmekte kararsızdı. Sıkışmıştı şimdi. Adam takip edildiğinin farkında değilse bile, peşinden giderse uyanacaktı..

Çaresizlikle arabanın uzaklaşmasını bekledi.

Lincoln'ün stop lambaları gözden kaybolunca, arabayı deli gibi geri vitesle takip toprak yolun başına geldi ve fazla düşünmeden yola sapıp sürmeye başladı.

Tarabya sırtlarında lüks villalara giden bir yol olmalıydı burası. İnşili çıkışlı ve engebeliydi. Arabanın içinde hoplayıp duruyordu. Ağzından sunturlu bir küfür daha çıktı. Bu yolu bilmiyordu ve nereye çıkacağını da..

Koru gibi, sık ağaçlıklı bir yerdeydi ve Lincoln gözden kaybolmuştu.

Yolun aşağısında bazı evlerin ışıkları görünüyordu. Site türünden özel villalar olabilirdi. Sağ taraf ise ağaçlarla kaplıydı. Yol ıssız ve sessizdi. Birden karşısına bir villa çıktı.

Ayhan aniden frene bastı. Araba zınk diye durdu. Merakla eve baktı. Bütün ışıkları sönmüştü. Bahçesinde bir Mercedes duruyordu. Bu ev olamaz diye düşündü. Arabanın farları ilerde birkaç villayı daha gösteriyordu. Bundan sonrasına yürüyerek devam etmeye karar verdi, arabayı yolun kenarına çekti, farlarını söndürdü.

Nerede olduğunu bile doğru dürüst tahmin edemiyordu. Adam izlendiğini hissettiyse çoktan izini kaybettirmiş olmalıydı. Söylenerek arabadan indi.

Çok تنها bir yerdi. Kendini dağ başında gibi hissetmeye başlamıştı. Ürkütücü bir sessizlik vardı etrafta. Biraz da gecenin ilerlemiş saatinin etkisi olmalı, diye düşündü.

Ayhan çocukluğundan beri ilk defa korkuya kapıldığını hissetti.

Ufak bir çakı bile yoktu yanında.

Tedbirsizlik yaptığını anladı. Eğer düşündüğü doğruysa sapık bir katilin peşine takılmıştı ve adamın bıçak kullanmakta ne denli usta olduğunu biliyordu.

Karanlık içinde ürpertisi daha da arttı. Her an kalın gövdeli ağaçların arkasından Turgut Atamer'in elinde bıçakla birden karşısına çıkacağını hayal etmeye başladı.

Dikkatle etrafı kolaçan ediyordu. Oysa en ufak bir hareket yoktu ortada. Çıt çıksa duyulacaktı. Poyraz yönünden esen ılık bir rüzgâr terli bedenini yaladı. Ağaçların yaprakları hışırdadı. Ayhan yine irkilerek etrafına bakındı. Nedense içinden saldırıya uğrayacağı hissini silkip atamıyordu.

Biraz daha yürüdü.

İlk gördüğü villayı geçmişti. Toprak yolu aydınlatan sokak lambaları çok aralıklıydı. Yolum karanlıkları içinde bir villayı daha gördü. İlk villa birbirine oldukça uzaktı.

Ve o binada ışık vardı.

Heyecandan nefesi kesilir gibi oldu. Sanki damarlarında güldür güldür akan kanın sesini duyuyordu. Adımlarını sıklaştırdı.

Lincoln villanın bahçesinde duruyordu. Turgut Atamer'in villasını bulmuştu sonunda ama bundan emin olmalıydı.

Durdu, bekledi.

Toprak yolun tam ortasındaydı. Yan taraftaki çalılara doğru yaklaştı. Evin giriş kapısının üstünde yanan bir lamba vardı. Adamın içeriye girdiğinden emin olmalıydı.

Durduğu karanlık ve kuytu köşede biraz daha bekledi. Buruna kurumuş ot kokuları geliyordu. Kapının üstündeki lamba sönmüyordu, belki güvence olarak sabaha kadar açık tutuyorlardı. Ayhan'ın tedbiri elden bırakmaya niyeti yoktu. Bir süre daha bekledi. Genellikle böyle تنها yerde oturanlar köpek beslerlerdi. Dikkat kesildi, havlama, hırıltı, ulama gibi sesler duymaya çalıştı. Köpek sesi gelmiyordu.

İçine biraz daha güven geldi.

Demir parmaklıklı bahçe duvarına iyice yaklaştı. Parmaklık-

larda o meşhur “dikkat köpek vardır” levhası asılı değildi. Görünürlerde kulübe de yoktu. Ama buna güvenip bahçeye dalamazdı. Villa oldukça büyük ve geniş bir bahçenin içinde yer alıyordu; gecenin karanlığında arka tarafları görebilmek kolay olmuyordu. O taraflarda da köpek kulübesi bulunabilirdi. Sonra düşündü; bahçeye girmenin ne anlamı vardı? Önemli olan adamın evini tesbit etmekte ve bunu da becermişti. Şayet gerekirse gündüz gözüyle gelir evi daha iyi inceleyebilirdi? Hatta Turgut Atamer'in olmadığı bir saatte, yolunu bulursa içeriye bile girebilirdi.

Uzaklardan bir köpek uluması işitti.

Düşüncelerinden ayrıldı, bahçe duvarının yanındaki çalılıkların arasından çıkarken parmaklıklara asılı levhayı gördü.

Üzerinde “Villa Atamer” yazıyordu.

İstediyini öğrenmişti. Koşar adım arabaya döndü. Evinin yolunu tutabilirdi artık.

Bu gece öğrendiklerinden sonra akli karma karışık olmuştu. Gördüklerinden sağlıklı bir sonuca varmak zordu. Kendisine mükemmel ve kusursuz diye tanıtılan bir insanın, kişilik ve karakter yetersizliğini gösteren önemli bazı olaylara şahit olmuştu. Bundan sonra Turgut Atamer hakkında kim ne derse desin, babasının sık sık kullandığı bir deyimle, “Mülahazat hanesini” açık bırakacaktı.

Ama içi rahattı.

Hiç olmazsa bu gece, Sibel güvendeydi artık...

(4)

Başkomiser Oğuz Tamer kahve fincanını masasının üzerine bırakırken:

“Evet Engin, o arabayı incelediniz mi?” diye sordu.

“Gerekli tahkikatı yaptık Başkomiserim.”

“Sonuç?”

“Sonuç ilginç.”

“Nasıl?”

“Trafik şubesinden aldığımız bilgi üzerine arabanın sahibini ve adresini araştırdık. Şahin marka araba İlker Topuz adlı birinin üstüne kayıtlı. İthalat ihracat yapan özel bir firmada pazarlama müdürü. Firmaya gittik adamı biraz sıkıştırdık, sorguladık. Sabıksız, temiz, sıradan bir vatandaş. Bizi karşısında görünce ödü koptu.”

“Eee?”

“Arabasını sorduk, kem küm etmeye başladı. İki gün evvel arabasını bir arkadaşına verdiğini söyledi.”

“Nasıl yani? Satmış mı?”

“Hayır efendim. Arkadaşı bir geziye çıkıyormuş, geçici olarak almış, bir hafta, on günlüğüne.”

“Arkadaşının kimliğini tesbit ettiniz mi?”

“İşte işin ilginç yanı da bu efendim. Adam ABC televizyon kanalında çalışan bir kameramanmış.”

Başkomiser güldü.

“Sakin Ayhan Berkman olmasın?”

Muavin Engin Tuncer irkilir gibi oldu.

“Tanıyor musunuz?”

“Tanırım. Cin gibi oğlandır. Zararsız. Ondan şüphelenemeyiz. Hatta bize bilmeden yardımcı bile oluyor. Bir konuyu kafaya taktı mı sonuna kadar ısrar eder, direnir, neticeye varmak ister. İyi bir insandır.”

Muavin pek memnun olmamış gibiydi.

Durumu sezinleyen Başkomiser onun yüzüne baktı.

“Ne o? Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Pek emin değilim efendim ama aklımlı kurcalayan bir nokta var. Bu sabah Şahin’in sahibiyle görüştüktan sonra ABC televizyonuna gittim. Program Dairesi Müdürü Enver Alpay ve Sibel Hanımla görüştüm.”

“Ne hakkında? Aklımlı kurcalayan sorun nedir?”

“Katil hakkındaki bilgilerimiz.”

“Anlayamadım?”

“Biliyorsunuz, elimizde işe yarar görgü tanığı yok. Tamamıyla varsayımlar üzerine çalışıyoruz. Şüphelenip sorguya aldığımız hiç kimse bize katilin eşkali hakkında bilgi veremedi. Zira onu görmemişler. Oysa ABC televizyonu, blucin giyen, saçlarını at kuyruğu gibi ensesinde toplayan, gece gündüz güneş gözlüğü takan birinden bahsediyor. Halkın beyninde katille ilgili böyle bir imaj yaratıldı.”

“Eee?”

“Sibel Hanıma bu bilgileri kimden topladıklarını sordum. Şayet bir görgü tanığı varsa adresini istedim. Fakat bana vermedi.

Bunun basın özgürlüğüne müdahale olduğunu söyledi. Hiç olmazsa bu bilgileri kimin topladığını söylemesini istedim.”

“Dur, ben sana söyleyeyim. Ayhan Berkman, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Eee, bu neden aklını karıştırıyor ki? Ayhan açık göz, uyanık bir gençtir. Yıllarca polis muhabirlerinin yanında fotoğrafçı olarak çalışmıştır. Polise ifade vermekten korkan görgü tanığı bulması çok mümkündür. Belki ellerine biraz para da sıkıştırmışlardır. Nasıl olsa arkalarında zengin bir televizyon kanalı var. Ayrıca bunlar gazeteci, bire bin katmaya da bayılırlar. Katilin saçları gerçekten at kuyruğu ise gözlüğü de onlar uydurmuş olabilir.”

“Ama Başkomiserim katilin tipini onların yarattığını hiç düşünmüyor musunuz?”

Oğuz Tamer ilk defa şaşırarak baktı.

“Ne demek istiyorsun sen?”

Muavin başını salladı.

“Pek kesin bir şey değil. Fakat katilin tipi hakkında söylenenler uydurma olabilir.”

“Sebe?”

“Olayların içinde programının daha cazip hale gelmesi, seyirci ve reyting kazanması için. Nasıl olsa hiçbir yasal sorumlulukları yok. Gerçekte katilin tipi başka olsa, onlara ne yazar ki? Bundan dolayı onları suçlayabilir miyiz?”

Başkomiser bir an düşünceye daldı.

“Çıkar şu baklayı ağzından,” diye homurdandı. “Asıl anlatmak istediğin nedir?”

“Benimki sadece bir olasılık efendim. Emin değilim.”

“Söylesene yahu! Emin olmadığın nedir?”

“Şu Ayhan Berkman! Anladığım kadarıyla Karindeşen diye tanımladıkları katille ilgili bütün haberleri toplayan ve hayali senaryoyu üreten hep o. Sözde görgü tanıklarıyla görüşen de o. Garip değil mi, işlenen bütün cinayetlerde biz tek görgü tanığı

bulamıyoruz, ama o her defasında birilerini buluyor. İsim vermeden, şahitleri görüntülemekten ifadelerini programa sokuyor.”

“Sen ne demek istiyorsun? Ondan şüpheleniyor musun ya-nı?”

“Katil zanlısı olarak suçluyor değilim tabii ama açıkçası benim için karanlık ve üzerinde durulması gereken biri, efendim.”

“Saçmalıyorsun Engin. Dedim ya, o çocuğu tanırım. Akli ba-şında, efendi biridir. Asla katil olamaz. Biz sapık, ruh hastası biri-ni aramak zorundayız.”

“Bu genci ne kadar tanıyorsunuz efendim? Kanımca katil şu meşhur Dr Jekyll ve Mr. Hyde gibi çift kişilikli. Zaman zaman işin-de başarılı, yetenekli ve sevilen biri ama hastalığının krizi tutunca, kimliği değişen, sapık kişiliği ön plana çıkan, öldürmekten zevk alan bir paranoyak. Olamaz mı? Mümkün değil mi, efendim?”

Komiser sırtıttı.

“Anlaşılan sen çok polis romanı okuyorsun. Zaten işin bu yahu, bıkmıyor musun böyle kitapları okumaktan? Hayret, bu ne düşgücü zenginliği!”

Muavin hiç cevap vermedi.

Yüzü asık ve düşünceliydi. Başkomiser, yardımcısının ciddi olduğunu anlayıverdi. Fakat böyle bir olasılığa inanmak bile istemiyordu. Gözünün önünde Ayhan canlandı. Neşeli, şakacı, gir-gin haliyle. Olacak şey değildi. Acaba bu kimliğin arkasında hasta bir ruh, saldırgan bir canı yatabilir miydi?

Mesleği gereği her türlü olasılığı hesaplamak zorundaydı. Böyle bir şüpheyi Ayhan'a yakıştıramıyordu. Ne var ki, hayatta her şey mümkündü ve muavini tecrübeli, işinin ehli biriydi; böyle bir kuşkuya kapıldıysa bu olasılığı değerlendirmek gerekirdi, yabana atamazdı.

Ayhan'la bira içtiği gün tele-kızların patronu Madam Ele-ni'nin telefonunu istediği anı hatırladı. O an bunu çok masum bir istek olarak karşılamıştı ama şimdi aklının karıştığını hissediyor-du. Keyfi kaçtı.

“Bu şüphenden kimseye bahsettin mi?” diye sordu.

“Hayır efendim. İlk defa size söylüyorum.”

“Sibel Hanım veya program müdürü bir şeyden kuşkulandı mı?”

“Hiç sanmıyorum efendim.”

“İyi... Ben Sibel Hanım'la görüşürüm. Siz şimdilik onu dikkatle korumaya devam edin.”

“Hiç endişeniz olmasın efendim.”

“Peki artık işinin başına dönebilirsin.”

Muavin odadan çıktı. İçerde yalnız kalan Başkomiserin aklı karışmıştı. Telefona uzandı ve ABC televizyonunu aradı.

* * *

Ayhan boncuk boncuk terlemişti...

Temmuz sıcaklığı arabanın içini kavuruyordu. Bütün pencereleri açmış olmasına rağmen en ufak bir esinti yoktu.

Ve Lincoln hâlâ bahçedeydi.

Anlaşılan Turgut Atamer henüz uyanmamıştı.

Ayhan dün gecedan yorgun olan bedenini rahatlatmak için, uzun uzun esnedi. Gece üç buçukta eve dönebilmiş ve kendini hemen yatağa atmıştı. Ancak gördüklerinden sonra gözü bir türlü uyku tutmamış, yatağın içinde dönüp durmuştu. Bu adam tekin değildi ve artık Sibel'in kesin bir tehlike içinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Ne yazık ki, şimdilik bu iddiasını kanıtlama imkânı yoktu ama ne yapıp edip bunu başarmaya kararlıydı.

Arabayı Atamer'in villasından otuz metre kadar ileride durdurmuştu. Bahçeyi rahatlıkla kolaçan edebiliyordu.

Sabahın sekiz buçuğundan beri buradaydı. Saatine baktı, ona geliyordu. Çok tenha ve ıssız bir yerdi burası. Ne gelen vardı ne geçen. Beklediği bir buçuk saat içinde sadece iki araba geçmişti. Onlar da işlerine giden villa sakinlerinin arabasıydı. Bir gözlemde daha bulunmuştu. Burada ne seyyar satıcılar vardı ne

de kapıcılar. Dokuz sularında nerden çıktığını göremediği ufak bir çocuk villalara gazete dağıtmak için gelmişti. Hiçbir yayaya rastlayamadı. Sanki hayat durmuş gibiydi. Böyle zengin kesimden insanların burada korkmadan nasıl yaşadıklarına hayret etti.

Arabanın açık penceresinden içeriye bir kuru ot kokusu yayılıyordu. Aynı kokuyu dün gece de duymuştu. Burnunu çekiş-tirdi.

Sonra kucağında duran fotoğraf makinesiyle oynamaya başladı. Makine ayarlanmış, deklanşöre basılmaya hazır durumdaydı. Nasıl olsa, uyanıp dışarıya çıkardı bu herif.

Hiç acelesi yoktu. Rahat rahat bekleyebilirdi.

Arkaya uzanıp evden getirdiği termosu aldı, plastik bardağa koyu kahveyi koyup yudumlamaya başladı. Kahve gerginliğine iyi geldi. Bir bardak daha içti.

Karşı taraftan gelen bir bisikletli gördü. On dört on beş yaşında bir çocuktü. Ayağında beyaz bir şort, sırtına astığı çantada da bir tenis raketi vardı. Arabanın yanından geçerken dikkatle Ayhan'a baktı. Anlaşılan burada yabancılar yadırganıyordu. Eh, bu da çok normaldi; kimsenin dolaşmadığı bir yerde, bir buçuk saattir duran bir araba dikkat çekerekdi tabii...

Biraz huylandı; acaba Atamer villasından da kendisini görüp şüphelenen birileri olmuş muydu? Boş ver, diye omuz silkti. Alt tarafı kanunsuz bir iş yapmıyordu. Burası özel mülk değildi ya, kim karışırı?

Canı sıkılmaya başlamıştı...

Arabayı aldığı arkadaşı İlker'e söylendi; şuna bir radyo bile taktırmamıştı. Arabada bir radyo olsa, hiç olmazsa onunla oyalanırdı. Sıcak da müthişti. Sırtındaki kolsuz gömlek terden sıırıslık-lam olmuş, arabanın koltuğuna yapışmıştı. Kucağındaki makineyi yan koltuğa bıraktı, uyuşan bacak adelerini gevşetmeye çalıştı.

İçinden, "Ulan şu zengilik ne güzel şey" diye homurdandı. Herifte ne iş vardı ne güç. Sabahtan akşama kadar yan gelip yatabiliyordu. Geçim derdi yok, aybaşı gelince borçları nasıl öde-

yeceği derdi yok, kısaca yok oğlu yoktu. Herifçioğlu bütün zamanını zevk-ü sefa içinde geçirebiliyordu. Gezme tozma, güzel kadınlar, eğlenceler, kulüpler daha ne beklenirdi ki hayattan.

Ayhan işaret parmağını büküp, nazardan korunmak istercesine arabanın paneline vurdu. "Yoo, bunu istemem," dedi. "Gerçi herifin bir eli yağda bir eli balda; ama ne yapayım böyle bir hayatı? Hastaydı adam. Sapık bir ruh hastası. Bir katil, manyağın teki... Şu kadere bak, Tanrı bu kadar zenginliği bir canıye nasip ediyor. Olacak şey değil."

Sonra suratını astı, düşüncelere daldı.

Belki de yanılıyordu.

Saçı uzun, fahişelere yakınlık gösteriyor diye adamı suçlamıştı. Bu iki ufak detay adamı katil yapamazdı. Hisleri onu yanıltıyor olabilirdi, özellikle de kıskançlığı. Adama karşı şartlanmıştı. Onu katil olarak görmek istiyordu. Katil olsa dün gece adamın eline mükemmel bir fırsat geçmişti. İstese onu öldürebilirdi. Eve döndüklerinde saat bir buçuktu. Şayet Sibel bir patavatsızlık yapıp polis tarafından korunduğunu söylememişse, bu işi rahatlıkla yapabilirdi. Niyeti bu olsa bir kahve içmek bahanesiyle yukarı çıkarak kızın hesabını görürdü.

Acaba mı, diye düşündü bir an.

Dün gece cinayet işlemek için gerçekten uygun muydu? Hiç de değildi. Birlikte bir kulübe gitmişlerdi. Sibel Candan tanınan, ünlü bir kişiydi. Ekranda görünen sempatik yüzünden, şöhretinden, o kulüpte onu tanıyan bir sürü kişi çıkabilir ve Turgut Atamer'le o gece beraber olduğuna tanıklık edebilirlerdi. Adam buna cesaret edemezdi. O hasta ruhun diğer yanında çok berrak ve güçlü bir zekanın olduğu inkâr edilemezdi. Hayır, diye söylendi. Dün gece cinayet için hiç de uygun bir zamanlama olmazdı.

Ayhan daha başka şeyler de düşünecekti ama Atamer villasının bahçesindeki hareketi farkedince her şeyi bir anda unuttu.

Yaşlı bir adam bahçede koşuşturmaya başlamıştı. Sırtındaki

önden düğmeli beyaz ceketten adamın evin uşağı olduğu kararı-
na vardı. Demir parmaklı bahçe kapısını açmaya uğraşıyordu.

Ayhan'ın yüreği hızla çarpmaya başladı.

Uğursuz herif nihayet ininden çıkıyor olmalıydı.

Ayhan bacağını arabanın vites kolu üzerinden aşırarak yan
koltuğa sıçradı. Mümkün olduğu kadar eğilip gizlenmeye çalıştı.
Başını cam hizasına kadar kaldırıp gözlerini bahçeye dikti. Ni-
kon'un objektifini ayarladı, artık her an o namusszu görür gör-
mez deklanşöre basabilirdi. Heyecanı doruğa yükselerek bekle-
di.

Uşak demir kapıyı açmıştı ama Turgut Atamer henüz orta-
larda yoktu.

Kaykıldığı koltukta iki büklüm beklemeye devam etti. Bir
buçuk saatten beri bekliyordu, bir iki dakika daha bekleyebilirdi,
ne çıkardı? Parmakları terden yıvışık hale gelmişti. Sağ elini ace-
leyle çekip pantolonuna sildi.

Ayhan derin bir oh çekti. Sonunda Turgut Atamer bahçeye
çıkılmıştı. Parmağı hızla deklanşöre basmaya başladı. Birbiri ardı-
na fotoğraf çekiyordu. Adamın sırtında desenli ipek bir gömlek
vardı. Beyaz keten pantolonu tiril tirildi. Önce Lincoln'e doğru
yürüdü. Sonra durup uşağına bir şeyler söyledi. Tabii bulunduğu
yerden konuşmaları duyması imkânı yoktu, fakat uşağına doğru
birkaç adım attığı anda onu cepheden yakalayabilmişti.

Ayhan zevkten kıkırdadı. Bunlar harika resimler olacaktı.
Bir iki poz daha çekti. Yeterliydi bu kadarı. Toparlandı. Bir an
önce korudan uzaklaşmak istedi. Makineyi arkaya bıraktı, araba-
yı çalıştırdı, gaza bastı.

İyi bir iş becermenin keyfi içindeydi. Düşündüğü gibi katil o
ise artık bunu kanıtlayabilecekti. Arabayı toprak yolda sürmeye
devam etti. İçi içine sığmıyordu. Bir an önce evine dönmek, ka-
ranlık odasına kapanarak filmleri banyo etmek arzusundaydı.

Boş yolda bir an gözü dikiz aynasına takıldı.

Lincoln peşinden yaklaşıyordu.

Hafif bir ürperti aldı Ayhan'ı. Turgut Atamer acaba resimlerinin çekildiğini görmüş müydü? Hiç sanmıyordu. Bu işi gizlice iyi kıvırmıştı.

Tekrar baktı aynaya.

Adam hızla yaklaşıyordu. Dün gecedен de biliyordu; sürat yapmaktan hoşlanan biriydi. Araba sürmesi bile farklıydı. Mağrur ve hoyratça.

Kendisini görmesini istemedi. O da hızını artırdı. Ana yola çıkan sapağa ondan önce varırsa sorun yoktu; sonra trafik artacak, dikkat çekmeyecekti. Fazla sürat yapmak da istemedi, adamın dikkatini çekebilirdi; sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi. Hele altındaki Şahin'in orada beklediğini görmüşse bu daha da dikkat çekecekti.

Biraz yavaşladı.

"Görürse görsün," diye homurdandı. Nasıl olsa kendisini tanıımıyordu. Birden irkildi, acaba dün gece pastanede karşılaştığımızı anımsar mı, diye düşündü. Kurt gibi bir adamdı, yüzünü hatırlarsa şüpheye düşebilirdi.

Yeniden gaza yüklendi. Ama şansı yoktu, sekiz silindirli koca Amerikan arabasından kaçamazdı. Dün gece hep kovalayan durumunda idi, şu anda ise arkasındaki arabadan kurtulmaya çalışıyordu.

Kısa bir klakson sesi işitti. Turgut Atamer yol istiyordu.

Toprak yolda epey toz kaldırmıştı. Çaresiz arabayı biraz sağa aldı. Lincoln tam arkasındaydı.

Adam hızlandı ve Ayhan'ı solladı. İki araba yan yana geldiklerinde Turgut Atamer öfkeli nazarlarla Ayhan'a bir göz attı. Sadece kısa bir an. Sonra ok gibi yanından geçip gitti.

Ayhan derin bir nefes aldı.

Adamın kendisini hatırladığını sanmıyordu. Bunu bakışlarındaki ilgisiz ifadedен çıkarmıştı...

* * *

Annesi, oğlunun şu son birkaç gündür yaşayışına bir anlam veremiyordu. Gerçi onun bir memur gibi saatle kayıtlı işi yoktu. Eve rastgele saatlerde gelir yine rastgele saatlerde çıkıp giderdi. Ama bu düzen şu sıralar iyice bozulmuştu. Ayhan sanki geceleri çalışıyor, gündüzleri istirahat ediyordu.

Kadıncağız uykusuzluktan kızarmış gözlerine baktı. Üzün-tüyle:

“Oğlum, nedir bu halin?” diye söylendi. “Ne biçim iştir bu? Ne günün belli ne gecen? Baksana, gözünden uyku akıyor.”

“Üzölme anneciğim, ben iyiyim. Turp gibi” diye atlatmaya çalıştı kadıncağızı. Tam filmlerini banyo yapmak için karanlık odaya dalarken annesinin söyledikleriyle mıhlanıp kaldı.

“Dün seni işyerinden bir hanım aradı, şefinmiş galiba. Adını da söyledi ama...”

“Sibel mi?”

“Evet, evet o.”

Sibel’in evine telefon ettiğini hiç hatırlamıyordu. Belki bir kere; o da yanılmıyorsa gidecekleri bir işin iptal edildiğini söylemek içindi.

Acaba niye aramıştı?

“Sana ne dedi, anne?” diye sordu.

“Galiba televizyon kanalına bırakacağın filmler mi varmış, nedir, onun gibi bir şey işte. En iyisi sen onu bir ara.”

Sonra kadın gülümsemeye başladı.

“Galiba yine bir dolaplar çeviriyorsun Ayhan? Ona hasta bir dayıdan bahsetmişsin, izin almışsın filan. Neler oluyor? Sana bu sabah söyleyecektim ama sabahın köründe çıkıp gitmişsin.”

Ayhan telaşla sordu, “Ona ne dedin anne?”

“Ne diyeceğim? Hiç erkek kardeşimin filan olmadığını. Kızcağız içten bir üzüntü gösteriyordu; anladığım kadarıyla çok duygulu bir taze.”

Ayhan sesini çıkarmadı fakat bozuldu. Sibel daha ilk gün yalanını ortaya çıkarmıştı. Hatalı davrandığını anladı. Hiç olmazsa

evdekilere durumu idare etmelerini tembih etmeliydi. Fakat Sibel'in eve telefon edeceğini de hiç düşünmemişti. Demek ona inanmamıştı. Fazla aldırmadı, söylenerek karanlık odaya daldı. Şu anda akli fikri filmlerdeydi.

Zoomlu objektifle çektiği filmleri banyo edip, büyüttü. Tam bir başarıydı. Resimler net ve mükemmel çıkmıştı. Hemen telefonun başına geçti. Heyecanı son haddine varmıştı. Artık elinde katili tanımaya yarayacak resimler vardı ve Turgut Atamer'in katil olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Yanından hiç eksik etmediği telefon defterini çıkardı ve Suzan Pınar'ın ev numarasını çevirdi.

Vakit öğle sularıydı, inşallah evdedir, diye içinden dua ediyordu.

Zil çalmaya başladı. Dört, beş defa çaldı, açılmıyordu bir türlü. "Hay, lanet olası" diye söylendi içinden. Kapatıp bir daha çevirdi.

Açan yoktu...

Suzan Pınar'ı mutlaka bulmalı, ona erişmeliydi. Katili teşhise gerekli kişi oydu. Arnavutköy'deki işkembecide oturup karşılıklı çorba içmişlerdi. Suzan'ın anlattıklarını anımsamaya çalıştı. Katil, Binnur Kuşakçı'nın öldürüldüğü gece iki fahişeye birden sultanmıştı. Tıpkı dün gece Levend'teki pastanede yaptığı gibi.

Neşesi kaçmıştı ama fazla önemsemedi; nasıl olsa Suzan'ı bulurdu. Elinde resimleri gösterebileceği bir görgü tanığı daha vardı. Resimlerin arasından özellikle iki tanesini seçti. Birinde Turgut Atamer'in yüzü gayet net görünüyordu, diğerinde ise biraz uzaktan olmasına rağmen, arabasının kapısını açmaya çalışırken çekilmiş boy resmiydi. Adamın boyu posu hakkında bilgi edinmeye yeterliydi. Öteki resimleri karanlık odada sakladı.

Telaşla evden çıktı. Annesi yine arkasından söylenmeye başladı. Kadıncağızın gönlünü alacak tek kelime söyleyemeden arkadaşından aldığı arabaya atladı...

Güneş yine etrafı yakıp kavuruyordu. Ayhan, Ahmediye'de arabayı parkedecek gölge bir yer bulamadı. Saatçi Rasim'in dükkânından iki sokak ilerde zar zor bulduğu ufakık bir yere bıraktı.

Daracık dükkâna girdiğinde, içerde yaşlı bir kadınla torunu olması muhtemel ufak bir çocuk, cicili bicili o yeni Japon kol saatlerinden almak için pazarlığa tutuşmuşlardı. Daha doğrusu yaşlı nine kendi kendine pazarlık ediyor, Rasim usta baygın gözlerle kadına arasıra olmaz diyordu.

Ayhan gülümseyerek adama bakta. "Merhaba," dedi.

Saatçi kafayı bulmuştu yine. Gözleri alkolden kan çanağı gibiydi. Nefesinden çıkan alkol kokusu duyuluyordu. "Merhaba," diye karşılık verdi.

Ayhan, müşteri gidinceye kadar hiç sesini çıkarmadan, sırtını duvara dayayıp bekledi. Heyecanını zor tutuyordu. Yaşlı kadın uzun bir pazarlıktan sonra saati aldı. Torununun bileğine takıp çıktılar. Çocuk kendini büyümüş biri gibi hissederek ikide bir gururla saatine bakıyordu. Ayhan çocuğa gülümsemekten kendini alamadı.

Dükkânda yalnız kalınca saatçi filozof bir tavırla:

"Seni buraya tekrar hangi rüzgâr attı, evlat?" diye sordu.

Ayhan, "Sana bir resim göstereceğim," dedi.

"O adamın mı?"

"Evet."

"Göster bakalım. Aferin, hızlı çalışıyorsun. Polisten de hızlı."

Ayhan gülümsedi. "Eee, ne yapalım? Biz de ekmek yiyoruz. İşimizin gereğini yapmak zorundayız."

Heyecanı son haddine varmıştı. Çantasından fotoğrafları çıkarıp, önce büyütülmüş yakın plan resmi uzattı. Saatçi gözlüğünü takıp resme bakmaya başladı.

Genç adamın kanındaki adrenalin artmıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nefesini tutup adamın ne diyeceğini bekledi.

Rasim uzun uzun fotoğrafı inceledi. Yüzünde kuşkulu bir ifade oluşmuştu. Cevap gecikince, Ayhan nefesini tutarak, “O mu?” diye sordu.

Saatçinin karara varamadığı belliydi.

“Başka fotoğrafı var mı?”

Ayhan ikinci resmi uzattı.

“Al. Bir de şuna bak.”

Rasim ikinci resmi de uzun uzun inceledi. Kâh gözüne yaklaştırıyor, kâh geri çekerek yeniden bakıyordu.

“Tamam mı? O mu?” diye sordu tekrar.

“Emin değilim.”

“Nasıl olur? O gece adamı gördüğünü söylemiştin.”

“Doğru, görmüştüm. Ama karanlıktı evlat, iyi seçememiş olabilirim. Biliyorsun ya kafam da dumanlıydı. Sonra adamdan çok bizim komşu Ayşegül’ün küfelik haline bakıyordum.”

“Yapma be Rasim Usta! Sen şu resimlere iyice bak. Tekrar tekrar bak. Bu çok önemli.”

Adam resimleri sanki Ayhan’ı kırmak istemiyorsa incelemeye devam etti. Sonra başını sallayarak önündeki cam vitrinin üstüne bıraktı.

“Kusura bakma ama çıkaramadım. Sana kesin bir şey söyleyemem.”

Ayhan’ın bir an sırtındaki ter soğudu. Bu beklemediği bir cevaptı.

“Anlayamıyorum,” diye mırıldandı. “Resim çok net. Eğer adamı gördüysen onu hatırlaman lazım.”

Adam omuzlarını silktiler, birden olaya ilgisizleşti.

“Dedim ya, çıkaramadım.”

Ayhan çaresizlik içinde çırpındı.

“Olacak şey değil! Adamı yakından gördün, cinayetin işlendiği eve kadar takip ettin, şimdi tanıyamıyorum diyorsun.”

Saatçi gittikçe titizlenmeye başlıyordu.

“Sana hatırlayamadığımı söyledim; üstüme varma! Emin olmadan kimsenin başını suçlu da olsa yakamam.”

“Sen ne diyorsun usta? Bu herif bir katil! Sadece benim bildiğim dört kadını öldürdü. Şimdi onu korumaya mı çalışıyorsun?”

Rasim dik dik Ayhan'a baktı.

“Sen hiç polisin eline düştün mü, hiç mahkeme kapılarında süründün mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsan, boşuna benim ağzımdan laf almaya kalkışma. Ben bilirim. Sana sabıkalı olduğumu söylemiştim. İnsanı bir şüphe yüzünden süründürürler, hayatını söndürürler. Emin olmadan kimseye çamur atamam ben, anladın mı?”

Ayhan düşünmeye başladı.

Haklı olabilirdi. Eğer resimdeki kişiyi vicdani rahatlık içinde teşhis edememişe bu tepkisinde haklıydı.

“Tamam, tamam anladım” diye mırıldandı. “Senden kesin tanımlama istemiyorum. Hiç olmazsa ona benzeyip benzemediğini söyle.”

“Söyleyemem. Etraf karanlıktı, adamı iyi seçemiyordum. Hatırladığım tek şey iri cüssesi ve saçını at kuyruğu gibi ensesinde topladığıydı. Bir de kullandığı o güneş gözlüğü. Gece karanlığında niye gözlük taktığını merak etmiştim. Hepsi o. Bu ne ifade eder ki? Kendine bir bak, sen de iri kıyım bir gençsin, biri senin fotoğrafını getirse, dükkânına gelen adam bu muydu, diye sorsa yine tereddüt edebilirim, emin olamam.”

Saatçi sustu, yutkundu.

Tezgahın altından çıkardığı votka şişesinden öfkeyle bir yudum aldı, yüzünü ekşitti.

Ayhan tam bir düş kırıklığı içindeydi. Rasim Usta'dan iş çıkmayacaktı. Ağır ağır resimleri topladı, çantasına koydu.

Yapacağı bir şey kalmamıştı. Tam gitmeye hazırlanırken saatçi çekine çekine:

“Hem bana gösterdiğin resimdeki adamın gözlüğü yok” de-

di. "Fotoğraflar gün ışığında çekilmiş, o herif gece karanlığında bile gözlük kullanıyordu."

Ayhan, onların, cinayet işlerken katilin kullandığı bir takım aksesuar, kimliğini değiştiren ya da gizleyen ayrıntılar olduğunu söylemedi. Rasim Usta'nın bunu anlayacağından şüpheliydi. Sesi ni çıkarmadı.

"Ayrıca," diye mırıldandı saatçi. "Bu resimdeki adamın saçları da... hani ne diyordun?"

"At kuyruğu."

"Evet, at kuyruğu değil. Farkına varmadın mı?"

"Biliyorum. Ama yeterince uzun."

Saatçi sıkılarak başını sağa sola salladı. Sıkılmış bir tavırla:

"Evet, benziyor. Öğrenmek istiyorsan söyleyeyim; benziyor. Ama kesin odur, diyemem.

"Anladım," diye fısıldadı Ayhan. Sonra çantasını sırtlayıp, biraz buruk dükkândan çıktı. Temmuz sıcaklığı bütün şiddetiyle etrafı kavurmaya devam ediyordu...

* * *

Sibel telefonu kapatınca düşünmeye başladı. Acaba Başkomiser Oğuz Tamer kendisiyle ne konuşacaktı? Bu sabah koruma memuru gelmiş abuk subuk sualler sormuştu. Onlara bilgi edindikleri kaynakları açıklamak zorunda değildiler. Yazılı ya da sözlü basının ayrıcalığıydı bu.

Bir yandan da başkomisere hak verdi.

Polis tam bir açmaz içindeydi. Yeterince ipucu bulamıyor, cinayetlerin önüne geçemiyorlardı. Kamuoyundaki tepki ve baskı şiddetini artırmış, polisi zor durumda bırakmıştı. Medya üzerlerine gidiyordu. Oğuz Tamer amirleri tarafından da sıkıştırılıyor olmalıydı.

Sibel masasından kalktı, kendine bir çeki düzen verdi, saçlarını taradı, rujunu tazeledi. Komiserin verdiği randevu saatine

epey vardı. Çantasından çıkardığı ufak aynadaki yüzüne bakarken aklı Ayhan'a takıldı. Acaba nereye gitmişti? Mutlaka bir kadının peşindeydi. Çapkınlığı ayyuka çıkmıştı zaten, bilmeyen yoktu. Sinirden dudaklarını kemirdi. Dönünce ona haddini bildirecekti. Bir de utanmadan, dayım hasta diye yalan söylüyordu. “Yemin ederim bunu burnundan fitil fitil getireceğim,” diye söylendi. Yeniden yerine oturdu, döner koltuğunu arkasındaki geniş pencereye çevirip önünde uzanan manzaraya daldı.

Galiba haksızlık ediyordu.

Onun kendisine aşık olduğunu biliyordu. Peki, daha ne istiyordu? Bunu kendisine itiraf etmesini mi? Çocukça bir bekleyiş değil miydi bu? Birbirlerine çocuklar gibi davranıyorlardı. Ayhan'ın duygularını önce açıklaması şart mıydı? İkisi de erişkin insanlardı; şayet birbirlerini seviyorlarsa bunda önceliğin ne mantığı vardı?

Kendine kızmaya başladı. Keşke ben açılıyaydım, diye homurdandı. Oysa ne yapmış, toy bir kız gibi genç adamın ısrarla damarına basıp, gururuyla oynamıştı. Sevgide gurur anlamsız bir şeydi, insanın karşısındakine sevdiğini söylemesi gibi yüce ne olabilirdi? Ayrıca o fahişenin resimleri yüzünden de kendisini küçük durumlara düşürmüştü. Bütün yaptıklarını saçma ve anlamsız, diye düşünmeye başladı. Karar verdi, Ayhan döner dönmez ona deli gibi aşık olduğunu söyleyecekti. Sonra kendini toparlayıp hayal aleminden sıyrıldı. İşine döndü ve komiserin gelişini bekledi.

* * *

“Bunca işiniz arasında bana ayıracak zaman bulduğunuz için teşekkür ederim,” dedi Oğuz Tamer.

“Esağfurullah komiserim, polise yardım etmek görevimiz.”

“Sağolun.”

“Söyleyin bakalım, bu ziyaretinizi neye borçluyuz?”

Başkomiser Sibel'in yüzüne baktı. Gözleri parıltıyordu. Sibel Candan hem güzel hem de zeki bir kızdı. Televizyonculukta ki başarıları bunun canlı kanıtıydı.

"Kaç yıldır bu iştesiniz?" diye sordu.

Kız gülümsedi.

"Bu sorunuz merakınızla mı yoksa yaptığınız soruşturmayla mı ilgili?"

"Her ikisiyle de," diye karşılık verdi Oğuz Tamer. Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Beş yıl oldu. Belki hatırlarsınız, o tarihlerde müzikseverlere keyifli dakikalar yaşatan Caz Dünyası adlı bir program vardı. Sunuculuğunu üstlendiğim bu program dillerden düşmeyen melodilerin klipleri ve müzik dünyasından haberler yayına giriyordu. Daha önce TRT'de buna benzer bir program yapmıştım. O ilk deneyimimdi. Hafta içi her gün ekrana gelen Caz Dünyası'nda özellikle sanatçılarla yapılan röportajlar çok ilgi çekiyordu. Program tutulmuştu, iki yıl kadar sürdü. Sonra program müdürü Enver Alpay çok cazip bir teklifle karşıma geldi. Haftanın önemli olaylarını yansıtacak sosyal içerikli, sanatsal boyutu da olan yeni bir program yapmayı planlıyordu. Bu işi becerip beceremeyeceğimi sordu. Teklif harikaydı, hiç düşünmeden kabul ettim. Olayların içinde işte böyle doğdu, üç yıldır da devam ediyor. Sanırım başarılı da olduk."

"Bundan hiç şüphem yok. Fırsat buldukça ben de izliyorum."

Komiser öksürüp genzini temizledi. Sonra ilgisizmiş gibi görünerek:

"Herhalde bu bir ekip işidir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hiç kuşkusuz. Altı kişiyiz. İki yardımcım var. Üç de kameramanım."

"Bunlardan biri de Ayhan Berkman değil mi?"

Sibel birden irkildi. Başkomiserin bu beklenmedik ziyareti galiba Ayhan'la ilgiliydi. Son cinayet mahallinde Oğuz Tamer'le

konuşurken, adamın yaptığı uyarıyı hatırladı. Düpedüz, Ayhan si-
ze aşık demeye getirmişti. Elinde olmadan yüzü asıldı.

“Evet,” dedi. “Ayhan bey de kameramanlarımdan biridir.”

“Ne kadar zamandan beri sizin yanınızda çalışıyor?”

“Üç yıldır. Yani bu program başladığından beri. Niye sordu-
nuz?”

Komiser soruyu duymamış gibi, “Hıı..” demekle yetindi.

İlk defa Sibel'i içine bir kurt düştü.

Kendisini korumakla görevli muavinin de bu sabah televiz-
yona gelip Ayhan'la ilgili sorduğu soruları anımsadı.

“Bugün onu burada göremedim. Görevde mi?”

Sibel kuşkuyla, “Hayır, izinli,” dedi. “Neden sordunuz? Bu
sabah yardımcınız da onunla ilgili bazı sorular sordu.”

Başkomiser bir süre dalgın bakışlarla kızı süzdü.

Sibel titizlenerek, “Bir şey mi var?” diye sordu.

“Hayır. Şimdilik hiçbir şey yok.”

Sibel'in tedirginliği artıyordu.

“Şimdilik ne demek? Yoksa ondan şüpheleniyor musunuz?
Bilmediğim bir suç mu işledi?”

Komiser gülümsedi.

“Hayır, öyle bir şey yok. Unutmayın, biz polisiz. Herkesten
şüphelenmemiz görevimiz gereği. Şüphelendiklerimizin suçlu
çıkması gerekmez.”

Sibel telaşa kapılarak sordu:

“Bu ifadeniz ondan da şüphelendiğiniz anlamına gelmiyor
mu?”

“Evet, öyle!”

“Ayhan'ın nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsunuz?”

“Cinayet!”

“Cinayet mi? Şaka mı bu?”

“Hayır, şaka değil.”

“Kulaklarıma inanamıyorum. Onu nasıl suçlayabilirsiniz?”

“Henüz kimseyi suçladığımız yok Sibel Hanım. Bizimki sadece bir şüphe. Bir varsayım.”

“Çok komik! Böyle bir ihtimali düşünmek, gerçekten çok komik. Bir sıralama yapılacak olursa şu koca memlekette herhalde en son aklıma gelebilecek kişi o olur. Lütfen bana söyley misiniz, sizi bu düşünceye götüren sebep ya da sebepler nedir?”

Başkomiser gülümseyerek başını kaşıdı.

“Bakın, tekrar ediyorum, henüz kimseyi suçladığım yok. Ama her türlü ihtimali değerlendirmek zorundayım. Ayrıca bu tepkinize de hak veriyorum, zira yanılmıyorsam onunla aranızda bir gönül bağı var.”

Sibel sustu. Ne evet dedi, ne de hayır.

Cevap alamayınca komiser konuşmaya devam etti.

“Size sorabilir miyim, Ayhan'ın sizin ekipteki işi tam olarak nedir? Sadece olayları görüntülemek mi?”

“Genel olarak öyle. Bir de bir çekim esnasında röportaj da yaptığı olmuştur. Fakat bu daha çok benim ve asistanlarımın işidir.”

“Peki, Ayhan şu işlenen seri cinayetler konusunda bazı kişilerle konuşmaya gitti mi?”

Sibel başını salladı, “Evet... Gitti.”

“Mesela kimlerle konuştu?”

“Öldürülenlerin arkadaşları, apartman komşuları filan gibi.”

“Merak etmeyin, isim almak konusunda sizi zorlamayacağım. Yasal haklarınızı biliyorum. Ama öğrenmek istediğim şu; bu görüşmelere siz ya da yardımcılarınızdan biri Ayhan'la birlikte mi gitti?”

Sibel bir an düşündü.

Bu görüşmelerin hemen hemen hepsini Ayhan tek başına yapmıştı. Zaten Binnur Kuşakçı ile Jale Kunter'in ölümü arasındaki benzerliği de ilk bulan, gündeme getiren, program yapılmasını isteyen oydu. Sibel onun becerisine güvenmiş, çoğu zaman

olayların peşine onu salmıştı. Doğrusu çok ilginç ipuçları da yalamıştı Ayhan.

Yine de sebebini bilmediği bir ürperti hissetti içinde.

Komiser bu soruyu neden sormuştu acaba?

Hatırlamaya çalıştı; Jale Kunter olayında iki defa Beyazıt'a gitmişlerdi beraber. İlk gidişlerinde Hilmi diye bir üniversite öğrencisiyle konuşmuşlardı çay bahçesinde. Ertesi gün de fakülte bahçesinde Nesrin denen o uyuşturucu kullanan kızla. Hatta kız, Ayhan'la yalnız konuşmak istemiş, o da ilerdeki bir bankta beklemek zorunda kalmıştı.

Ya diğerleri?

Doğancılar'da öldürülen Ayşegül adlı kadının araştırmalarını Ayhan tek başına yürütmüştü. Sonra Binnur Kuşakçı'nın fahişe arkadaşı Suzan Pınar'ın çıplak fotoğrafları geldi aklına...

İçindeki ürperti büyüyordu.

Komiserin beynine soktuğu korkunç düşüncayı kovmaya çalıştı.

Ayhan o iğrenç fotoğrafları niye çekmişti? Yoksa bu, görevden öte, sapık cinsel eğiliminin bir belirtisi miydi? Bütün bunların altında düşünmek bile istemediği korkunç bir sır mı yatıyordu?

Aman Allahım, diye düşündü. Aklına doluşan ihtimaller mi-desini bulandırdı. Polis durup dururken böyle sorular sormazdı. Bir yandan kendisini korumaya alıyorlar, diğer yandan sevdiği adam hakkında sorular soruyorlardı. Akli iyice karışmaya başlamıştı.

Neden sonra komiserin sorduğu soruyu hatırladı.

“Evet,” diye kekeleydi. “Bu soruşturup koşuşturmanın çoğunu Ayhan tek başına yaptı. Ama birkaç kere ben de yanında oldum.”

Komiser yine başını sallayıp, “Anlıyorum,” dedi.

Ne var ki bu konuşmadan hiçbir şey anlamayan Sibel'di.

Oğuz Tamer birden sordu:

“İlker Topuz adı size bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır... Tanımalı mıyım?”

“Yoo, sadece sordum.”

“Yapmayın komiser, benimle açık konuşun. Bu adamın olaylarla bir ilgisi olması lazım. Yoksa bana sorar mıydınız hiç?”

“İlgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece sizin tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istedim.”

“Onu tanımadığımı söyledim. Kim bu adam?”

Komiser kızın gözlerinin içine baktı.

“Ayhan'ın bir arkadaşı,” dedi. “Dün onun arabasını ödünç almış. Bir hafta, on gün için.”

Sibel bir soluk aldı.

“Bunda ne kötülük var ki? İzne çıktı. O araba ile yolculuk yapacaktır. Bunun suç olduğunu sanmıyorum. Polisi ilgilendirir mi?”

Sibel, kendini rahatlatacak, yüreğine çöken kara bulutlardan kurtulacak bir can simiti gibi sarılmıştı bu araba işine. Tam, Eskişehir'e hasta dayısını ziyarete gitti diyecekti ki, son anda kendini tuttu. Dün, annesine ettiği telefonda bunun yalan olduğunu öğrenmişti.

İçinde o tatsız burukluğu yeniden duyumsadı.

Aynı gün içinde iki polisin gelip ağzını aramaları hiç de doğal değildi. Polisin öğrenmek istediği önemli bir şey olmalıydı.

Başkomiser sordu:

“Ayhan'ın iznini nerede geçireceği hakkında bir bilginiz var mı?”

Sibel bu soruyu bekliyordu.

“Hayır... Sormadım.”

“Peki, o size söylemedi mi?”

“Söylemedi.”

Başkomiser dudaklarını büktü.

“Tuhaf,” dedi. “Üç yıldır birlikte çalışıyorsunuz ve arkadaşınızın tatilini nasıl değerlendireceğini sormuyorsunuz. Biraz garip değil mi?”

Sibel suratını astı. Kaşlarını çattı.

"Bunu sormaya hakkım yok. O da söylemedi. Herhalde bir planı vardır."

"Herhalde vardır," diye fısıldadı Oğuz Tamer. "Belki bir kız arkadaşıyla birlikte gitmiştir, olamaz mı?"

"Olabilir tabii, niye olmasın?"

Kızın gittikçe sinirlendiğini görüyordu başkomiser.

"Onun çapkın olduğunu duydum; bu camiada herhangi bir kızla uzun süreli ilişkisi oldu mu, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ayrıca beni ilgilendirmez."

"Biraz sinirli gibisiniz, yoksa bu konu sizi rahatsız mı ediyor?"

Sibel isyan etmek üzereydi.

"Doğrusu rahatsız ediyor. Burada çalışanların özel hayatı beni hiç ilgilendirmez, ben onların mesleki performanslarına bakarım. Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum."

"Öyleyse başka bir soru sorayım. Sizi korumaya aldığımızı Ayhan'a söylediniz mi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bunu özellikle tembih etmiştiniz, unuttunuz mu?"

Başkomiser sesini çıkarmadı.

Sigara paketini çıkardı, nezaketle içip içmeyeceğini sordu. Kız başını sallayınca bir tane de ona uzattı. Sonra sigaraları çakmağıyla yaktı. Bu arada dikkatle kızı süzüyordu.

Birden, "Ayhan'ın tatile çıkmadığını tespit ettik," dedi.

Sibel'in göstereceği tepkiyi anlamak için gözlerinin içine baktı. Kızın birden yanakları kızarmıştı.

"Öyle mi?" diye kekeledi. Heyecanlandığı açıkça belli oluyordu. "On günlük izni var. Yarın ya da daha sonraki günde bir yolculuğa çıkabilir."

"Tabii, bu da mümkündür. Ama dün gece sizin kapınızın önündeydi."

Sibel'in gözleri irileşti.

"Benim kapımın önünde mi?"

Genç kızın çok şaşırmış bir hali vardı.

"Evet. Ve erkek arkadaşınızla gezmeye çıktığınızda peşinize takıldı."

"Yani bizi takip mi etti?"

"Aynen öyle. Arkadaşından aldığı arabayla sizin kapınızın önünde bekliyordu ve siz Emos Kulübe gidinceye kadar peşinizden ayrılmadı."

"Ya sonra?"

"Lincoln'lü arkadaşınızın peşine takıldı dönüşte."

Sibel arkasına yaslandı.

Rahatlamıştı şimdi. Sigarasından derin bir nefes aldı. İçine huzurun ve gevşemenin sevinci yayıldı. Bütün olup bitenleri, polislin niye telaşa düştüğünü kavramıştı artık. Biraz utandı, yüzü kızarak, kekeleydi:

"Endişelerinizin yersiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bu büyütülecek bir mesele değil" diye mırıldandı. "Ve işlenen cinayetlerle hiç ilgisi yok! Tamamiyle özel bir konu. Ayhan'la benim aramda."

"Sakıncası yoksa, açıkla mısınız?"

"Bunu anlatmak zorunda mıyım? Dedim ya tamamen kişisel bir şey."

"Anlatırsanız sevinirim. Söyledikleriniz bizi tatmin ederse Ayhan'ı şüpheliler listesinden sileriz."

Genç kız başını önüne eğdi. Hem utanmış, hem de eziklik hissi duymaya başlamıştı. Kelimeleri çok dikkatli seçmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"Sanırım, Ayhan beni seviyor," diye fısıldadı.

"Bunu tahmin edebiliyorum."

"Şu sıralar hayatımda biri var. Benimle evlenmek istiyor. Sanırım bu kişinin varlığı Ayhan'ı bir hayli etkiledi. Huysuz ve hırçın oldu. Kıskanıyor."

“Hepsi bu mu?”

Genç kız şaşırarak komisere baktı.

“Başka ne olabilir ki?”

“Bilmem? Dün gece arkadaşınızı onun için mi takip etti dersiniz?”

“Herhalde.”

Komiser oturduğu koltuktan kalktı, ağır ağır geniş pencerenin önüne doğru yürüdü. Bir süre dalgın bakışlarla dışarsını seyretti.

Sıkıcı bir sessizlik oluştu.

“Ayhan’ı seviyor musunuz?” diye sordu.

Sırtı hâlâ Sibel’e dönüktü.

Kız yeniden kızardığını hissetti. Ne demesi gerektiğini kestiremedi.

“Emin değilim,” dedi. “Olabilir. Ben bugüne kadar hiç aşık olmadım. Bu duyguyu tatmadım.”

Geriye dönen Komiser, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Gelin, biraz da Ayhan’ın ruh dünyasından sözedelim. Onu nasıl tanırsınız?”

Konunun kendisinden Ayhan’a kaymasına sevinmişti genç kız. Bir yabancı önünde duygularından, özel yaşamından, hayatındaki erkeklerden bahsetmek onu rahatsız ediyordu.

“O her zaman canlı, hareketli, neşe dolu bir insandır. Sevecendir. İnsanlara yaklaşmayı, yardım etmeyi sever. Cimri gibi görünür ama asla değildir. Duygusaldır.”

“Onu hep bu yanlarıyla mı gördünüz?”

“Evet, benim tanıdığım Ayhan böyle biridir.”

“Bunun dışında, hayata küskün, hırs ve nefret dolu, hasta ruhlu, sadist eğilimleri olan, paranoya içinde biri olabileceğini hiç düşündünüz mü?”

“Şaka mı yapıyorsunuz Oğuz Bey? Bu söyledikleriniz kesinlikle Ayhan’a uymayan tanımlamalar.”

“Emin misiniz?”

“Onu üç yıldır tanırım. Birlikte çalışıyoruz. Böyle bir yanı olsa, hiç farketmez miydim?”

“Ya bu yanlarını başarıyla saklıyorsa?”

Kız dikkatle komisere baktı.

“Siz neyi anlatmaya çalışıyorsunuz? Yani onun iki ruhlu, iki farklı kişiliğe sahip biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Olamaz mı? Yanılmadığınıza kesinlikle emin olabilir misiniz?”

“Bu komik bir iddia. Ayhan'ı sizden daha iyi tanıdığımı biliyorum.”

“Bu tür hastaların özelliği de budur zaten. Gerçek ve hasta kimliklerini başarıyla saklayabilirler.”

Sibel'i yeniden bir titreme aldı.

Bu adamın bildiği bir şey vardı kesinlikle...

“Buna ihtimal veremem.”

“Neye ihtimal veremezsiniz? Hasta insanların gerçek kimliklerini saklayabilmelerine mi yoksa Ayhan'ın bir hasta olabileceğine mi?”

Genç kız sustu.

Komiser tane tane ve kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya devam etti:

“Biri ilmi ve tıbbi bir gerçektir. Ayhan'a gelince onun hasta olup olmadığından henüz emin değilim.”

“Siz neler söylüyorsunuz anlayamıyorum. Ondan nasıl şüphelenebilirsiniz?”

Komiserin yüzü asılmıştı.

“Çok basit! Meçhul katilin eşkalini onun yarattığını söyleyebiliriz. O açıklama bir hayal ürünü. Çünkü ortada katili gören tek bir görgü tanığı yok. Polis şimdiye kadar böyle bir tanığa rastlayamadı. Ama o buldu. Ve programınızda katilin tipini en ince ayrıntılarına kadar açıkladı. Hep blucin giydiğini, saçlarını at kuyruğu gibi topladığını ve güneş gözlüğü taktığını söyledi. İşte burada hasta bir ruhun mantıksal tutarsızlığı var. Katil bu eşkal-

de ise yakalanmamak için hemen kıyafet değiştirdi. Artık bütün toplum onu o kıyafetle tanıyor. Katile yakıştırdığı bir imaj var.”

“Ama katilin bir hasta olduğunu siz söylediniz. Bakalım o böyle bir mantık yürütebilir mi?”

“Unutmayın onların çift kişilikleri var. Bu krizden sıyrıldıkları anda sizin bizim gibi akli başında, güvenilir, zeki insan görünümü sergiliyorlar.”

“Aman Allahım! Buna inanmak istemiyorum.”

“Haklısınız, ama bu gerçek olabilir.”

“Yani siz, aranan katil Ayhan mı demek istiyorsunuz?”

“Hayır, kesinlikle o demiyorum. Ama olabilir de. Araştırıyoruz.”

Sibel neredeyse oturduğu yere yığılıp kalacaktı.

Boğazı kurudu, konuşamıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Akli karışmıştı. Sağlıklı bir şekilde düşünemediğini biliyordu.

Başkomiser bastırdı.

“Çiçekçi kadının öldürölmesinden ve duvara kanla yazılan tehditten sonra sizin hayatınızı korumak zorunda kaldı. Katilin sapık ruhu bu noktada, kendisine olan aşırı güvenden açık verdi. O yakalanamayacağından emin. Söyleyin bakalım şimdi, katilin eşkaline ait bilgiler hep Ayhan'ın hayal ürünü değil mi? Siz de itiraf ettiniz, ekibinizde kimse görgü tanıkları ile görüşmemiş, bütün bilgiler Ayhan'ın kanalıyla geliyor. Daha doğrusu ortada gerçek bir görgü tanığı yok. Bu Ayhan'ın yakıştırması.”

Sibel yeniden itiraz etti.

“Hayır, yanılıyorsunuz var. Onları biliyorum.”

“Yani katili görmüşler mi?”

Genç kız yutkundü. Aklına üniversite öğrencisi Hilmi'nin ifadesi geldi. At kuyruklu adamın ilk tarifini ondan işitmişti. Ama oğlan, sadece öldüröl Jale'nin onu son kez gördüğü gece, yanındaki adam diye bahsetmişti. Katil o olabilir diye, asla kesin bir şey söylememişti. Dehşetle irkildi Sibel; bu gerçekten Ay-

han'ın marifeti olabilir miydi? At Kuyruklu Adam tiptemesi o andan itibaren ortaya çıkmıştı.

Başkomiser ısrar etti, "Şayet gerçekten katili gören tanıklarınız varsa, durmayın onların adlarını verin bana," diye çıkıştı.

Sibel birden uyanır gibi oldu. Galiba komiserin niyeti farklıydı. Ayhan'ı bahane edip kendisini korkutarak ağzından tanıkların kimliklerini almak istiyordu.

Hemen savunmaya geçti.

"Biliyorsunuz, buna yasal hakkınız yok. Basın ve her türlü medya kuruluşları bilginin kaynağını saklamak hakkına sahiptir."

Komiser başını salladı.

"Yanıyorsunuz. Size gözdağı verdiğimi sandınız, değil mi? Oysa ben Ayhan'ın suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Onun suçlu olabileceği fikri bana ait değil. Yanımda çalışan arkadaşlarım böyle düşünüyor..."

"Ben hâlâ Ayhan'ın böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum." Komiser sigarasını tablaya bastırdı.

"Siz bilirsiniz," dedi. "Size baskı yapacak değilim. Ama arzum, kanundan, adaletten haktan yana olmanızdır. Ne zor şartlar altında çalıştığımızı takdir edersiniz. Üzerimizde müthiş bir baskı var. Bize yardım edeceğinizi ummuştum."

Sibel soğuk bir şekilde, "Ben de bunu bütün kalbimle isterim," dedi.

Komiser yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü.

"Pekâlâ, ama dikkatli olun. Hayatınızın tehlikede olduğunu bir kere daha hatırlatmak isterim. Biz elimizden geleni yapıp, sizi korumaya çalışacağız fakat karşımızda bir sapık var. Ne zaman ne yapacağını kestiremeyiz."

"Teşekkür ederim komiser. Dikkatli olacağım."

"İyi günler Sibel Hanım. Yine görüşürüz."

"İyi günler." Başkomiser kapıyı örtüp gitti.

Sibel hâlâ titremeye devam ediyordu. İşittiklerinden çok sarsılmıştı. Ayhan'ın asla bir katil olabileceğini düşünemezdi.

İmkânı yoktu. Onu çift kişilikli bir katil olarak düşünmesi bile olanaksızdı.

Bir sigara daha yaktı. Dumanı burnundan çıkarırken bu komiser aptal, diye düşündü. Sonra koltuğunda yavaş yavaş kaykıldı. Beyni yeniden bulanmaya başladı. Acaba Ayhan, Turgut Atamer'i neden takip etmek ihtiyacını duymuştu? Sadece kıskançlık mı? Komisere inanmıyordu ama söylediklerinde gerçek payı olabilir miydi? Birden anımsadı, nedense onu Kumru Bar'a götürmekten hep çekinmişti. Yoksa orada tanınıyor muydu? Tüyleri diken diken oldu. Bu temmuz sıcaklığında neden üşümeye başladığını anlayamadı, elleriyle çıplak kollarını titreyerek sıvazlamaya başladı...

(5)

O nu ancak akşam altıya doğru evde bulabildi. Suzan Pınar nihayet telefonuna cevap verebilmişti. Hatta bir an yanlış numara düştüğünü bile sandı. Çünkü öğleden beri evi devamlı arıyor fakat telefon açılmıyordu.

“Merhaba, ben Ayhan Berkman,” dedi.

“Kim?”

Kadın galiba sesini alamamıştı.

“Ayhan.. Fotoğrafçı.”

“Haa, anladım. Merhaba tatlım. Nerelerdesin yahu? Beni aramadın. Sana küsüm.”

Genç fahişe sesine kırılgan bir çocuk ifadesi vermiş, öyle konuşuyordu.

“Ancak şimdi imkânım olabildi. Seninle görüşmemiz lazım.”

“Tabii, olur. İş tamam mı?”

Ayhan böyle bir soruyu bekliyordu. Yalan söylemenin sıkıntısıyla:

“Tamam sayılır,” diye geveledi. “Ufak bir pürüz var. Seni ne zaman görebilirim?”

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Fahişe düşünüyordu. Anlaşılan randevularında bir ayarlama yapacaktı.

“İki saat sonra buluşalım.”

Ayhan derin bir nefes aldı. Bu kadar saat beklemişti; iki saat daha bekleyebilirdi nasıl olsa. “Nerede buluşacağız?” diye sordu.

“Evime gel. Adresimi vermiştim sana.”

“Evet, biliyorum.”

“Beni aradığına sevindim. Görüşürüz.”

Telefon kapandı.

Ayhan ter içindeydi. Telefon kabininden çıktı. Heyecandan içi içini yiyordu. İki saat sonra bilmece çözülecekti. Resimleri taşıdığı çantanın omzuna astığı kayışı nasıl sıktığını farketti. Parmaklarını gevşetti. Az sonra ak mı kara mı her şey ortaya çıkacaktı.

Katili teşhis edecek en önemli görgü tanığını bulmuştu artık.

Yüreği pır pır atıyordu. Hem Sibel'i büyük bir tehlikeden kurtaracak hem de caninin tespit ve yakalanmasında polise büyük katkıda bulunacaktı. Suzan Pinar adamı tanırsa koşa koşa Başkomiser Oğuz Tamer'e giderim, diye düşündü. Kim bilir adamcağız ne kadar sevinirdi. Bütün sorun Suzan'ın “evet” demesine kalmıştı.

Bunun için bir bedel ödeyeceğinin farkındaydı.

Kadın kendisini eve çağırmıştı, bunun ne anlama geldiğini kestirebiliyordu. Ama ne bedel, diye düşündü. Yerinde hangi erkek olsa bunun için can atardı.

Oysa o profesyonel kadınlarla ilişki kurmaktan hoşlanmazdı ve kendini seks yapmaya hazırlıklı hissetmiyordu. Ve en kötüsü bu kez kadının elinden kurtulamayacağını farkındaydı..

Adresi bulmakta zorluk çekmedi. Not defterini çıkarırken

Suzan'ın Gayrettepe'de oturduğunu anımsamıştı. Emin olmak için adrese bir daha baktı. Sokağı ve kapı numarasını ezberledi.

İki saat sonra arabası evin önündeydi. Kapının zilini çaldığında saat tam tamına sekizdi. Kapı hemen açıldı. Suzan çocuksu çehresi, diri ve körpe vücuduyla karşısındaydı. Ayhan şaşırды. Yüzünde en ufak bir makyaj yoktu. Sırtına, göbегini açıkta bırakan penye bir büstiyer, kısacık bir etek giymişti. Altın sarısı uzun saçları omuzuna dökülmüştü. İnsanı baştan çıkaracak giyimine karşın, yirmi yaşlarında, saf ve temiz bir ev kızı gibi görünüyordu.

Ayhan'ı etkilediğini farkederek gülümsedi.

“Hadi durma, gir içeri.”

Uzanarak yanağına masum bir öpücük kondurdu. Evin içi tahmin ettiğinden de zevkli dekore edilmişti. Suzan'ın kazancı iyi olmalıydı.

Kadının arkasından salona geçti. Suzan oturması için geniş bir kanepeyi işaret etmişti, sonra gözlerinde mutluluk dolu parıltılarla yanına gelip oturdu.

“İçecek soğuk bir şey ister misin?”

“Biran var mı?”

“Birayı boş ver. Sana güzel bir sofrayı hazırladım. Buz gibi rakı içeceğiz. İstersen bir bardak su ya da kola vereyim. Rakı öncesi bira iyi gitmez. Yemekten sonra bira ile cila yaparsın.”

Ayhan zoraki bir gülümseme ile, “Zahmet etmişsin,” diye mırıldandı.

“Zahmet ne kelime. Kendi ellerimle hazırladım her şeyi.”

Suzan sevgi ve sıcaklık dolu bakışlarla süzüyordu genç adamı. Ayhan her zaman bunu anlamakta zorluk çekerdі; hayatını fuhuş yaparak kazanan kadınların kalplerinin taşlaşp, nasırlaştığını, gönüllerinde aşka ve sevgiye yer olmadığını düşünürdü hep. Onların da sevgiye, okşanmaya, saf ve duru bir ilişkiye ihtiyaç duyabileceklerini kabullenemezdi bir türlü. İçi burkudur gibi oldu. Kendini toparlamaya çalışp:

“İstersen önce işi konuşalım,” dedi.

“Sen nasıl istersen hayatım.”

Ayhan yutkundu.

“Resimlerini patrona gösterdim.”

“Nasıl buldu? Beğendi mi?”

Ayhan başını salladı. “Oldukça iyi dedi.”

“Oldukça iyi mi? Böyle mi söyledi? Bak şu terese! Ayol benden iyisini nerede bulacak? Senden sonra bu işi biraz kurcaladım. Bizde bu iş gelişmiş değil, kusura bakma ama nerede en müptezel orospular var, onları bulup oynatıyorlarmış. İğrenç, hepsi yüzlerine bakılmayacak kadar adi karılar. Beş para etmezler. Hatta bana, aman dikkat et, bu film işine sakın bulaşma dediler.”

Ayhan sıkılarak Suzan'a baktı. Sesi çıkmadı.

“Senin patronunun adı Şakir mi?”

“Hayır. Niye sordun?”

“Erzurumlu bir prodüktör Şakir varmış; piyasanın en kaliteli filmlerini galiba o çekiyormuş, öyle söylediler.”

“Hayır, benimki o değil.”

“Yaa! Seninkinin adı nedir?”

Ayhan birden isim bulmakta zorluk çekti.

Yüzüne garipseyerek bakan Suzan:

“Söylesene tatlım, nasıl olsa tanışmayacak mıyız!”

“Tabii,” diye mırıldanan genç adam neden sonra babasının adını söyledi. Ne hikmetse aklına başka ad gelmemişti o anda.

“Adnan.”

Kız dudağını büktü.

“Hayret! Öyle bir isimden hiç söz etmediler. Eee, ufak bir pürüz var demiştin telefonda nedir o?”

“Filme başlamamız biraz gecikecek.”

“Ne kadar?”

“Patronun dediğine bakılırsa bir ay kadar.”

“Dert değil. Nasıl olsa daha senin prodüktörle tanışacağız,

ücret konusu görüşülecek, gelip gitmeler filan derken bir ay geçiverir, zaman dediğin nedir ki?"

Ayhan elinde olmadan kıza hayretle baktı. Porno filmlerin nasıl hazırlandığı konusunda belli ki hiçbir fikri yoktu. Hoş, kendisi de bilgi sahibi değildi ama Suzan neredeyse senaryo hazırlıklarından bahsedecek kadar işi ciddiye alıyordu.

Film işini şimdilik atlattığı için derin bir nefes aldı.

Heyecandan yerinde duramamasına rağmen, çantadaki resimleri birden çıkarıp önüne koyarak, bu adamı bana teşhis et, işkembecide çorba içerken yanınıza gelip, sulanan adam bu muydu, diye sormak istemiyordu.

Biraz daha beklemeyi uygun buldu.

Bir süre havadan sudan konuştular. Suzan, ağzını arayarak bir sevgilisi olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Ayhan şu sıralar kimseyle ciddi bir ilişkisi olmadığını söyledi. Suzan neşeyle gelip dizlerine oturdu, minyon vücuduyla sıkı sıkıya Ayhan'a sarıldı. Senden çok hoşlanıyorum diye, dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırıp uzun uzun öpmeye başladı.

Bunlar Ayhan'ın istemediği anlardı. Genç kadına karşı isteksizdi. Sebep kadının sırf fahişe olması değildi; şu anda kucağında oturan Suzan, makyajsız ve çocuksu görünümü ile onu etkileyebilirdi. Canlı, diri ve istekliydi. Kollarını sıkı sıkıya boynuna dolamış, dilini dudaklarının arasından ağzına sokmaya çalışıyordu.

Ayhan gayret etti, kendini zorladı ama nafiye, kıza karşı arzu duymuyordu. Sibel'in hayali sanki dev bir poster gibi aralarına girmişti. Daha elini bile tutmadığı sevgilisine ihanet ediyormuş duygusuna kapıldı. Çok anlamsız olduğunu biliyordu hissettiklerinin ama az kaldı Suzan'ı kucağından fırlatacaktı.

Dudaklarını kızın ağzından kurtaran Ayhan:

"Hadi, önce bir şeyler yiyip, iki kadeh atalım," dedi.

Suzan istemeye istemeye kollarını genç adamın boynundan çekti. Ne de olsa bu konuda son derece deneyimli bir kadındı.

Ayhan'ın gözlerinin ta içlerine baktı. Yüzü biraz gölgelenir gibi oldu.

“Ne o, yoksa beni istemiyor musun?” diye sordu.

Kız isteksizliğini anlamıştı.

İçinden, lanet olsun, diye söylendi. Çapkın, uçarı, yakışıklı, zampara diye adı çıkmış, yaramazlığı herkesin diline düşmüştü. Gerçekten de öyleydi. Ama bütün bu nitelikleri ona en gerekli olduğu sırada işe yaramıyordu.

“Bunu da nereden çıkardın şimdi?” diye söylendi.

“Baksana, aşağıda hiç hareket yok.”

Ayhan kıpkırmızı kesildi.

Hayatında ilk defa başına geliyordu.

“Yorgunluktan herhalde,” diyebilirdi utanarak. “Şimdi bir iki kadeh atınca her şey yoluna girer.”

Kız kucağından kalkmamıştı. Ayhan'ın çenesinden tutup gözlerini aradı.

“Doğru söyle, benden hoşlanıyor musun? Yoksa bunu iş gereği mi yapıyorsun?”

Kızın içtenliği karşısında Ayhan yalan söylemekten nefret ediyordu. İnsanları aldatmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama ne çare ki ona ihtiyacı vardı.

Ve bu tatsız oyuna devam etmeliydi.

“Yanılıyorsun,” diye fısıldadı. Elleriyle kızın çıplak belini tuttu. “Bunu sana ispat edeceğim.”

Suzan'ın gözleri ışıldadı.

“Hadi öyleyse, sofraya oturalım şimdi,” dedi, kucağından fırlayıp Ayhan'ı çekti.

Suzan Pınar harika bir sofra hazırlamıştı. Çeşitli soğuk ve sıcak mezeler vardı masada. Midye dolması, tarama, rus salatası, muska böreği, sosis sote vesaire. Ayrıca telefonundan sonra mutfağa girmiş, zeytinyağlı ayşekadın fasulye ile bol domatesli bir de pilav yapmıştı.

Bardağına rakı doldururken, “Bakalım yaptıklarımı beğene-

cek misin?" diye çocuksu bir heyecan ile soruyordu. Suzan gerçekten lezzetli yemekler pişirmişti ama Ayhan'ın aklı fikri çantasındaki resimlerdeydi. İlk kadehi yarılacakları zaman Ayhan sanki yeni hatırlamış gibi:

"Aa, az kaldı unutuyordum; sana bir sürprizim var," dedi.

"Nedir o? Benimki mi?"

"Hayır, Binnur Kuşakçı'nın sevgilisinin resmi. Hani şu beraber işkembe çorbası içtiğiniz adamın."

Kendini hoş bir sürprize hazırlayan kızın dudakları hoşnutsuzca büzüldü. Hatta o adam yeniden konu olduğu için bundan hoşlanmadı bile. Yine de, "Göster bakalım," demekle yetindi.

Ayhan heyecanla sofradan kalkıp, salonda bıraktığı çantasının yanına giderek içinden iki fotoğrafı çıkardı. Önemli an gelmişti. Ağzı kurudu, yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Neredeyse kadının adamı tanınması için dua edecekti. Sakin ol, telaşlanma diye kendi kendine telkinde bulundu. Resimleri kıza uzattı.

Kız istemeyerek resimleri aldı. Önce şöyle bir göz attı. Dikkatle inceliyordu.

Ayhan'ın nefesi kesilmişti.

Suzan kesin bir ifadeyle, "Bu o değil, ayol," dedi.

Bir kova buzlu su başından aşağı geçirilmiş gibi oldu Ayhan'ın. Bütün ümitleri bir anda yıkılmıştı.

Sesindeki çaresizlik ve yenilmişlik ifadesiyle, "Emin misin?" diye sordu.

"Tabii. Baksana şu resme. Temiz pak, şık giyimli, zengin birine benziyor bu adam. Şu yanındaki otomobile bak. Arabalardan pek anlamam ama bu Amerikan otomobili, değil mi? Yahu bizimle konuşan, zibidi kılıklı, serserinin tekiydi. Bu o değil."

"Kılık kıyafetine bakma. Sen adamı teşhise çalış."

Kız resimleri masanın üzerine attı.

"Dedim ya, resimdeki adam o değil."

Ayhan ümitsizlikle inledi:

"Lütfen Suzan, bir daha incele. Emin olmanı istiyorum."

Genç adamın ısrarı üzerine kız zoraki bir şekilde resimleri tekrar eline aldı, bir daha baktı. "İlh," dedi. "Kesinlikle değil."

Kız resimleri incelemeye devam ediyordu.

Ayhan, "Giyimi seni yanıltıyor olmasın, çünkü Binnur'u stüdyodan almaya gelirken sık sık blucin giyer, saçlarını at kuyruğu gibi toplardı."

"Ama bunun güneş gözlüğü yok."

"Resimlerin çekildiği anda takmamış olabilir."

"Yahu o, gecenin karanlığında bile gözlük kullanıyordu."

"Olabilir, sen resimdeki adamı da gözünde gözlük varmış gibi hayal et."

Kız birden yeni uyanmış gibi durup Ayhan'a baktı.

"Kuzum sen bu resimleri nereden buldun?"

Genç adam kem küm edip yutkundu. Suzan'ın böyle bir soru yönelteceğini daha önceden tahmin etmişti.

"Bir gün Binnur'u almaya stüdyoya geldiğinde orada unutmuştu. Yani senin anlayacağın tesadüfen elime geçti."

Kız bu hikâyeye galiba pek inanmamıştı.

"Peki, niye bu kadar ısrar ediyorsun? O'dur dersem, ne farkedecek?"

"Ben de senin gibi onun Binnur'un katili olmasından şüpheleniyorum. Şayet onu teşhis edebilirsen polise ihbar edebilirim."

"Eline ne geçer ki? Binnur'u geri getirir mi?"

"Yapma Suzan, o bir katil. Manyağın teki..."

"Olsa bile, Binnur'u öldürdüğünü nasıl ispat edeceksin?"

"Bilmiyorum. O polisin işi. Onu polis düşünsün."

Kız huzursuz bir şekilde iskemlesinde kıpırdandı. Bakışlarını yeniden resimlere çevirdi.

"Gerçi boyu posu benziyor ama emin olamam. Hem sonra aklımı kurcalayan bir yan var."

"Nedir o?"

"Sen bu adamın Binnur'un sevgilisi olduğunu söylüyorsun; sana anlattım. Binnur'la içtiğimiz su ayrı gitmezdi, bir sevgilisi ol-

saydı, kesinlikle haberim olurdu. Oysa işkembecide o herif yanı-
mıza bir yabancı olarak yaklaştı, ikimizi de tanımadığına kalıbımı
basarım. Şimdi daha iyi anımsıyorum, isimlerimizi bile sordu.
Binnur'un sevgilisi olsa hiç öyle davranır mıydı? Sen yanıyorsun.
Belki o adam Binnur'un katili olabilir ama sevgilisi değildi."

Suzan'ın haklı olduğunu biliyordu Ayhan. Söyledikleri de ga-
yet mantıklıydı.

"Bak, Suzan," dedi. "Benim senden tek istediğim şu fotoğ-
rafta gördüğün adamın, rastladığınız o serseri olup olmadığını
söylemen. Hepsi o kadar. Onu hatırlaman gerekir; en az yarım
saat aynı masada adamlarla karşı karşıya oturmuşsunuz, sohbet et-
mişsiniz, hatta adam sana elle sarkıntılık etmiş. Nasıl hâlâ emin
olamazsın, anlayamıyorum."

Kız öfkelen-di.

"Hayatım, çok üstüme varıyorsun. Aradan zaman geçti, ha-
tırlayamıyorum işte! Ne yapayım? Zaten it kılıklı herifin tekiydi.
Rezilin biri. Hiç gözüm tutmamıştı. Leş gibi ter kokuyordu, ağzı
bozuktu."

"Ama Binnur ondan hoşlanmış. Sonra da beraber olmuş-
lar."

"Bundan da emin değilim. O Binnur'u son görüşümdü."

"Bu konu açıkça belli. Binnur'un evine gittiler ve o serseri,
kızı evinde öldürdü."

"Gerçi ben de öyle düşünüyorum ama bunu kanıtlayamayız
ki."

"Resimdeki adamın o olduğunu tanımlarsan buz gibi kanıtla-
rız."

Kız dik dik Ayhan'ın suratına baktı.

"Kuzum, sen bu işin üstüne niye bu kadar gidiyorsun? Senin
ne üstüne vazife? Polis misin sen?"

"Yapma be Suzan! Binnur senin arkadaşın değil miydi? Kati-
lin eli kolu serbest dolaşmasını ister misin? Dün onun başına ge-
len, yarın senin de başına gelebilir."

Suzan elini masaya vurup, "Allah korusun" dedi. Sonra üzüntülü bir şekilde söylendi. "Ben ne yapabilirim ki? Bırak, polis meşgul olsun. Bir gün mutlaka yakalarlar. Bu onların işi. Başımı belaya sokmak istemem."

"Korkuyor musun?"

"Söyledim ya, polisle başımın derde girmesini istemem."

"Polisi amaçlamadım. O serseriden korkuyor musun diye sordum."

"Ondan niye korkayım ki? Adamı doğru dürüst tanı mıyordum bile."

Ayhan kızdan bir iş çıkmayacağını anlamıştı.

Resimler teşhise yararlı olmamıştı. Ya da At Kuyruklu Adam gerçekten Turgut Atamer değildi. Aklına gelen son çareyi, daha doğrusu son kozunu da oynamaya karar verdi.

"Peki, resimdeki adamı sana göstersem, sesini duysan, onunla konuşsan, o serseri olup olmadığını çıkarabilir misin?"

Suzan bir an düşündü.

"Bak, bu olabilir. O zaman belki sana kesin bir şey söyleyebilirim."

"Tamam. Sana bunu sağlayacağım. Başka çare yok."

Kız yine kuşkuyla Ayhan'a baktı.

"Bana doğruyu söyle," diye mırıldandı. "Niye bu adamın üzerine gidiyorsun bu kadar? Bir çıkarın mı var yoksa?"

"Yok canım, kafayı taktım bir kere. Söyle bakalım, sen hangi gün boşsun? Bana bir gün ayırmanı istiyorum. Bütün bir gün ve gece."

"Salı olabilir. O gün çalışmıyorum."

Ayhan aklından bir hesap yaptı. Günlerden cuma idi. Demek ancak dört gün sonra boş olabilecekti. Ona çok uzun geldi ama başka şansı yoktu.

"Tamam, anlaştık," diye güldü.

Suzan da bu konudan sıkılmıştı artık, "Yeter, bu konuyu kapatalım," dedi.

Sonra sevgilisinin kadehindeki rakıyı tazeledi.

* * *

Ayhan, Suzan'ın evinden çıktığında saat ikiyi geçiyordu. Yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Arabayı çalıştırırken dizlerinin titrediğini hissetti. Suzan illiğini kemiğini sömürmüştü. Gözlerinden uyku akıyordu. Kadın sabaha kadar kalması için çok ısrar etmiş Ayhan zar zor yakasını elinden kurtarmıştı. Yine de önce Etiller'e Sibel'in oturduğu sokağa doğru sürdü arabayı. Polis korumasının devam edip etmediğini öğrenmek istiyordu. Sokağa girdi. Ağır ağır seyrederek gözleriyle baştan aşağı sokakta parkeden arabaları taradı. Duran arabaların hepsi boştu. Biri hariç. Polis bu kez arabayı değiştirmişti. Nöbette beyaz bir Opel Vectra vardı. İçinde de yine iki sivil memur. Sigaraları tellendirmişlerdi. Onların polis olduğunu hemen anladı. Yanlarından hiç durmadan geçerken, dikkat kesilmişlerdi. Sibel güvende sayılırdı.

Ama hâlâ rahat değildi.

Geceyi huzur içinde geçirebilmesi için o manyağın evine çekilip çekilmediğini kontrol etmesi gerektiğine inanıyordu. Yorgunluğuna aldırmadı, gaza bastı, Tarabya sırtlarına kadar gitti.

Toprak yola saptı. Korumayı yine karanlık ve ürperticiydi. Villanın önüne gelince iyice yavaşladı. Kocaman Lincoln bahçede duruyordu.

İçini huzur kapladı.

Anlaşılan sapık cani bu akşam da avlanmayacaktı...

(6)

Sibel, stüdyodan çıkarak gergin ve sinirli adımlarla asansöre doğru yürüdü. Bu hafta her şey ters gidiyordu. Çiçekçi Didem Ersoy'un oğlu ve boşandığı kocasıyla yapılan röportajlar yeterince başarılı olamamış, filmler net ve kusursuz çekilememişti. Söylenerek odasının yolunu tuttu.

Kimseyi suçlayamazdı; röportajların çoğunu bizzat kendisi yapmıştı. Ayhan'ın yerine de en az onun kadar deneyimli bir kameraman kullanmıştı ama sonuçlar yine de istediği düzeyde değildi. Kime kızacağını ve öfkesini kimden çıkaracağını bilmiyordu.

Odasının kapısını sertçe açarak içeriye daldı.

Ayhan'ı bir iskemlenin üzerine tünemiş, düşünürken buldu.

Onu burada bulacağını hiç ummuyordu. Şaşıarak yüzüne baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Komiserin ziyaretinden beri allak bullak olan beyni, onu karşısında görünce daha da karıştı. Sormurarak, "Ne o? Tatilini kısa mı kestin?" diye homurdandı. İstemeyerek de olsa, sesi sert ve soğuk çıkmıştı.

Ayhan, "Majesteleri, bu ne biçim karşılama? Beni gördüğüne memnun olacağını sanmıştım" diye karşılık verdi.

Sibel komiserin söylediklerini hatırladı birden. Çift kişilikli, hasta ruhlu bir Ayhan!.. İnanmak gelmiyordu içinden ama içini kemiren kuşkuları da tamamen silip attığı söylenemezdi. Kendini toparlamaya çalıştı.

“Neredeydin?” diye sordu.

“Söylemiştim ya, dayımı ziyarete gittim.”

Sibel gözlerinin içine baktı. Herhalde annesine ettiği telefondan haberi yoktu. Bile bile bu numara devam edemezdi.

“Hastan nasıl?”

“İyi değil. Durumu epey kritik.”

“Vah vah. Niye döndün öyleyse?”

Ayhan omuzlarını silkti.

“Doktorların verdiği bazı ilaçlar Eskişehir’de bulunmuyor. Onları buradan bulmak için geldim. Gelmişken bir de sana uğrayayım, işler nasıl gidiyor sorayım, dedim.”

Sibel alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

Ayhan içinden, aklınca benimle oyun oynamaya çalışıyor, diye düşündü. Varsın oynasın, içinde bulunduğu tehlikeyi nasıl olsa anlamıyor diye geçirdi. Onu ikna etmek, gerçekleri gözüne sokmak çok zor olacaktı.

Sırıtarak, “Eee, durumlar ne vaziyette?” diye sordu. Bir gözünü de anlamlı şekilde kırpmıştı.

Sibel hiç anlamamış gibi söylendi. “Program hazır sayılır. Vali ile görüşme yaptık, liman işçilerinin grevine Niyazi’yi yolladım. Ressam Bedii Aksel’in sergisine Nilüfer gitti, yani anlayacağın her şey yolunda.”

“Ben onu kastetmedim.”

“Ya neyi kastettin?”

“Saygı değer arkadaşın Turgut Atamer’i.”

Sibel hiç bozuntuya vermedi.

“Ne olmuş ki ona?”

“Bir şey olduğu yok canım, sadece sordum, arkadaşlığınız

nasıl gidiyor diye?”

“İyidir! Ya senin şu fahişe ile ilişkin nasıl? Neydi adı... toparlayamadım?”

“Suzan.”

“Evet, Suzan'dı ya...”

“Dün gece beraberdik.”

“Allah versin.”

Sibel bunun yalan olduğunu, Ayhan'ın damarına basmak için böyle konuştuğuna emindi. Yine de bozuk bir şekilde birbirlerine baktılar.

Sibel hiç etkilenmemiş gibi, “Sana bir nescafe ikram edeyim mi?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Buraya seninle çok önemli bir konuyu görüşmek için geldim.”

Genç kız, Ayhan'ın yüzündeki değişen ifadeyi gördü. Yüz hatları gerilmiş, görmeye alışık olmadığı bir sıkıntı kaplamıştı adamı.

“Nedir bu konu?”

Ayhan gelmeden önce söyleyeceklerini epey düşünmüş, Sibel'i kırmadan şüphelerini nasıl açıklayacağını belki bin kere aklından geçirmişti. Fakat bir süre söze giremedi.

“Evet, seni dinliyorum.”

“Bak, Sibel...”

Sözünün devamını getiremedi.

“Konuşsana. Niye durdun?”

Ayhan birden patladı. “O adamla bir süre görüşmeni istemiyorum. Çok ciddiym. Anlıyor musun beni?”

Kız dikkatle genç adamı süzdü. Sakin olmaya çalışarak:

“Sana ne?” dedi. “Bu seni ilgilendirir mi? Hem sen kim oluyorsun da, benden böyle bir istekte bulunuyorsun?”

Ayhan kızardı ama yılmadı.

“Haklı olabilirsin. Yalnız bilmediğin çok önemli bir nokta var.”

“Öyle mi? Onu da söyle bakalım, neymiş bu önemli nokta?”

Genç adam dayanamadı, söyleyeceklerini yumuşatmaya gerek duymadan bağırdı.

“Turgut Atamer aradığımız katil olabilir.”

“Yaa?”

Sibel irileşen gözlerini Ayhan'dan alamadı.

Korkudan çok içini bir acıma duygusu kapladı. Galiba sonunda komisere hak vermek zorunda kalacaktı. Bu sadece kışkıncılık değil, hastalık belirtisi olmalıydı. Bir tür saplantı. Hasta bir beynin saçmalığı Ayhan şimdi de Turgut Atamer'e takmıştı.

Ense kökünden kuyruk sokumuna kadar ter başladığını hissetti. Soğuk soğuk ürperdi. Böyle bir iddiaya ne cevap verebilirdi ki?

“Öyle mi?” diyebildi sadece.

“Ondan şüpheleniyorum. Henüz kesin değil ama çok yakında bunu anlayacağım. Bana güvenebilirsin. Onun katil olduğunu kanıtlayacağım. Hem de görgü tanığıyla. Hasta, karaktersiz herifin teki o. Bir psikopat..”

Sibel'in gözleri büyüdü.

Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Ayhan'ı seviyordu. İçinden Tanrı'ya isyan etmek geldi. Hayatında ilk kez birine şık olmaya başlamıştı, ne yazık ki o da ruhsal dengesi bozuk biri olarak karşısına çıkıyordu.

Gözlerinde biriken yaşları tutamadı.

Ayhan, sevdiği kızın yanaklarından süzülen iki damla yaşı gördü. Ağlamasını yanlış yorumlamıştı. İçi burkuldu.

“Çok üzgünüm Sibel. Sevdiğin adamın hasta bir katil çıkmasını istemezdim, cidden üzgünüm. Fakat tedbirli olmalısın. Ona güvenemezsin. Senin hayatın da tehlikede. Her an canına kastedecek bir harekete girişebilir.”

Sibel biraz da korkarak kameramanın yüzüne baktı.

Ona inanmış gibi görünerek sordu:

“Emin misin? Gerçek katil o mu?”

“Evet! Salı günü sana kanıtlayacağım. Lütfen salıya kadar bu adamla hiçbir şekilde buluşma. Seni ararsa bir bahane bul, atlat onu.”

Sibel parmak uçlarıyla yanağına akan yaşları sildi. Ayhan'ı kuşkulandırmamalı ve ilk fırsatta durumu komisere bildirmeliydi. Aklına başka çare gelmiyordu.

“Bunu nasıl anladın?” diye sordu.

“Sana anlatmam şimdilik zor. Ama sonra her şeyi birer birer anlatacağım. Söz veriyorum. Biraz daha sabret.”

Sibel, Ayhan'ın nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için aklına geleni çekinerek sordu:

“Madem bu kadar eminsin, pazartesi günü gösterilecek programda açıklayayım mı, ne dersin?”

Ayhan dehşetle kıza baktı.

Bu şaşkınlığında fikrin saçmalığı kadar, kızın gösterdiği duygusuzluğun da etkisi vardı. “Deli misin yoksa şaka mı yapıyorsun?” diye gürledi. “Nasıl olur? Adamı uyarmaktan başka ne işe yarar bu? Onu uyandırmak mı istiyorsun. Turgut harekete geçebilir, delilleri ortadan kaldırır, ufacak ipuçlarını da yok edebilir.”

“Delilleri mi? Ben ortada hiçbir delil olmadığını sanıyordum. Yoksa yeni bir şeyler mi buldun?”

Ayhan yutkundtu. Bazı şüpheleri vardı ama şimdilik bunları sevdiği kıza bile söylemekten çekiniyordu.

“Olabilir,” diye mırıldandı.

“Mesela ne? Anlat bana.”

Ayhan yine tereddütte kıvrandı.

“Hadi söyle, bilmek istiyorum.”

Ayhan'ın söyleyebileceği bir şey olmadığına emindi.

Kameraman başını önüne eğdi, kaşları çatıldı, buruk bir sesle:

“Hiç dikkat ettin mi?” diye sordu.

“Neye?”

“Bütün öldürülen kadınlar külotsuzdu.”

Sibel elinde olmadan kızardı.

“Bu doğal değil mi? Cani hepsiyle cinsel ilişkiye girmişti.”

“Ama polis o dağınık odalarda, yerlere saçılmış eşyalar arasında öldürülen kadınların külotlarını bulamadı.”

“Bunu nereden biliyorsun? Belki de yatakların altına atılmış filan olabilir. Gözden kaçması olasıdır.”

“Hiç sanmıyorum. Çoğu zaman olay yerinde sıcaklığı bulundum. Daha polis soruşturmasını tam bitirmeden.”

“Yani ne demek istiyorsun.”

“Kanımcı bu adam aynı zamanda bir fetişist. Öldürdüğü kadınların külotlarını da saklıyor. Gerçi her insanın içinde ufak tefek fetişist eğilimler olabilir, normal insanlarda buna cinsel fantezi olarak da bakabiliriz ama onunki farklı, ırzına geçtiği kadınların külotlarını büyük bir olasılıkla anı diye saklıyor. Tabii benimki henüz bir tahmin, bunu kanıtlayamam ama polise ihbar ederek ani bir baskın yaptırabilir ve evini aratabiliriz.”

Donmuş gibiydi Sibel.

Neler hayal ediyordu Ayhan! Sürekli yeni senaryolar yaratabiliyordu. Belki başka şeyler de uyduracaktı daha...

Kendini tutamadı, “Ama bu söylediklerin Turgut Atamer'in suçluluğunu kanıtlamaya yarayacak delil değil ki. Sen elimde görgü tanığı var demiştin.”

“Evet, var. Onun için de salıyı beklemem gerek.”

“Salı günü ne olacak?”

“Bekle ve gör. Yeni stratejim bu!”

Genç kız, Ayhan'a acıyarak baktı. O ise başını önüne eğerek:

“Bunu senin iyiliğin için istiyorum Sibel. Dikkatli olman gerekiyor.” dedi.

“Anlıyorum, sağol Ayhan.”

Oturduğu koltuğa büzüldü kızcağız. Ruh dünyasındaki korkunç dalgalanmayı bastırmaya çalıştı. Bundan böyle tehlikeli, çekinilecek biriydi Ayhan. Başını ellerinin arasına aldı. Üç yıl birlik-

te çalışmıştı onunla. Hasta ruhunun en ufak bir belirtisine rastladığını hatırlamıyordu. Ne olmuştu böyle birden? Bir dergide okuduğunu anımsadı; bu tür psşik anomaliler daha çocukluk yıllarında kendini gösterir, işaretler verirmiş.

Oysa Ayhan otuzunu aşkın ergin biriydi. Fakat bilemezdi ki, belki daha evvelki yıllarda da buna benzer krizler geçirmiş, suç işlemiş olabilirdi. Emin olduğu bir konu vardı; Ayhan yalan söylüyor, bazı gerçekleri saklıyordu. Tam komiserin söylediği gibi çifte kişiliğe bürünmüştü.

Ayhan'ın sorusuyla irkildi, dalgınlığından sıyrıldı.

“Söylediklerim seni ürküttü mü?”

“Biraz.”

“Böyle bir olasılığı hiç ummazdın, değil mi?”

En iyisi şimdilik suyuna gitmekti.

“Doğrusu ummazdım.”

“Yine de fazla şaşırmışa benzemiyorsun. Yoksa sen de şüphelendin mi ondan?”

“Hayır... Şüphelendiğimi söyleyemem.”

“Haklısın, kimin aklına gelir ki?”

Sibel göz ucuyla kameramanı süzdü.

“Peki, sen nasıl farkettin?”

Ayhan ayağa kalktı, bir sigara yaktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Kararsız ve huzursuz görünüyordu.

“Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum majesteleri,” dedi.

“Utaniyorum. Beni affetmeyeceğinden korkuyorum.”

Kız dikkat kesildi. Herhalde yeni bir şeyler uyduracak diye düşündü.

“Aslında her şey Didem Ersoy'un ölümüyle başladı. Katil duvara sıra sende kaltak diye yazı yazmıştı, hatırlıyorsun değil mi?”

Sibel başını salladı.

“Katilin ‘kaltak’ diye bahsettiği kişinin sen olduğunu düşündüm. Çünkü yaptığımız programla onun eşkalini belirleyen, hatta polisten ileri olduğumuzu gösteren ifadeler kullandık. Bu, katili rahatsız etti, hatta çileden çıkardı ve kanımca sana da saldır-maya karar verdi.”

“Ama o bulguları sen topladın. Katilin özelliklerini sen ortaya çıkardın. Niye seni değil de beni öldürmeye çalışsın?”

“Çocuk gibi konuşuyorsun Sibel. Katil benim gibi sıradan bir kameramanın olayın üzerine bu kadar eğildiğini nereden bilebilir? O, program yapımcısı olarak sadece seni tanıyor, anlasana, şöhretin dezavantajı.”

“Devam et.”

“Artık onun yeni hedefi sendin. Hayatın tehlikedeydi. Adam geride hiç iz bırakmadan cinayetlerini işliyordu. Ama sen onun için bir tehlikeydin. Hasta ruhu seni ortadan kaldırmak istiyordu.”

Sibel sapsarı kesildi.

Ayhan da derin bir soluk aldı.

“Seni korkuttuğumun farkındayım. Ama bunu anlayınca beynimden vurulmuşa döndüm. Ne yapıp edip, seni korumalıydım. Bu bilgileri ben toplamıştım. At kuyruklu adamın katil olduğunu kesin söyleyemezdik ama ne çare ki elimizde başka şüpheli de yoktu. Bilmediğin bazı görgü tanıklarıyla konuştum. Katilin sevgilin olduğuna inandım.”

“Dur bir dakika! Hangi bilmediğim görgü tanıklarıyla konuştun?”

“Acele etme. Sırası gelince söyleyeceğim. Bütün cinayetler gece işleniyordu. Bu durumda gündüzleri senin için bir tehlike yok sayılırdı fakat geceleri seni korumaya almam gerekecekti. Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm. Bu yüzden de sana bir yalan kıvrıp izin aldım. Benim hasta bir dayım yok, daha doğrusu hiç dayım yok. Sen de bu gerçeği anneme telefon ederek öğrendin ama nedense yüzüme vurmadin. Bir arkadaşımın arabasını

alarak evinin önüne geldim. Niyetim geceleri seni at kuyruklu adamdan korumaktı. Seni korkutmamak için de yaptıklarımı söylemedim. Daha ilk gece bir gerçeği öğrendim; polis seni zaten korumaya almıştı. Bu, düşüncelerimi daha da pekiştirdi, demek doğru iz üzerindeydim.

Ayhan yine susup, soluklandı.

Sibel nefesini kesmiş onu dinliyordu.

“O gece beklemediğim bir şey oldu. Turgut Atamer seni almaya geldi. Tabii geleceğini bilemezdim; seni kapının önünde görünce heyecanlandım. Ve sen kapıya inince kaldırımın kenarında duran otomobilin içindekilerle konuştun. Onların polis olduğundan emindim artık. Arabanın plakası bile resmiydi. Anlayamadığım nokta polis korumasında olduğunu neden bana söylemediğini.”

Sibel bu sefer kızardı ama sesini çıkarmadı. Dinlemeye devam etti.

“Anlaşılan polis işi sıkı tutuyordu. Kimseye söylememen istenmiş olmalıydı. Siz Turgut Atamer'le uzaklaşınca polis arabası peşinize takıldı. Bunu biliyor muydun?”

Sibel sıkılarak, “Evet” diyebildi.

“Ben de sizi takip ettim. Gece kulübünden çıkıncaya kadar bekledim. Sonra belirli aralarla geri döndük. İtiraf edeyim ki o ana kadar Turgut Atamer'den şüphe etmek aklıma bile gelmemişti. İki sevgilinin yaptığı bir gezinti, eğlence, hoşça vakit geçirme diye düşünmüştüm.”

Ayhan sustu, önüne baktı.

“Bundan sonra anlatacaklarımın seni üzeceğini biliyorum. Ama senin iyiliğin ve hayatının korunması için anlatmalıyım. Ne ciddi bir tehlike içinde olduğunu bilmen gerek.”

Sibel dikkatle adamı süzdü.

İşittikleri, şu ana kadar hasta bir adamın açıklamalarından çok, normal düşünen, akli başında ve itiraf etmese de seven bir erkeğin davranışları gibi geldi genç kıza. Acaba yanılıyor muydu?

Yoksa bunlar da hasta bir ruhun fakat pırıl pırıl işleyen bir zekanın oyunları mıydı? Karar verememişti. Anlamak o kadar zordu ki!

“Dönüşte Turgut Atamer’i takip etmeye karar verdim. Bunun doğru bir davranış olmadığını biliyordum. Yapmamalıyım. Sanki beni iten bir güç vardı içimde. Belki onu daha yakından tanımak arzusu ya da kıskançlık.”

Kullandığı son kelimedenden sonra kıza kaçamak bir bakışla baktı.

Sibel hiçbir tepki göstermemişti. Kelime yerine oturmuş gibi sessizce dinliyordu.

“Gördüklerim beni çok şaşırttı. Adam sokaklarda arabasıyla başıboş dolaşıyordu. Bir anlam verememiştim ve ne arandığını da anlamamıştım. Derken Levend’te o saatte nasılsa açık kalmış bir pastaneye girdi. İçerde fahişe oldukları her hallerinden belli iki kadın vardı. Doğruca yanlarına gitti ve pazarlığa başladı.”

Sibel içinden, “Tamam,” dedi. Yine saçmalamaya, yalanlar kıvırmaya başlıyordu Ayhan. Bu olacak şey değildi; Turgut gibi soylu, olgun bir salon adamının, sokak fahişeleri ile pazarlığa kalkışacağını gözüyle görse inanmazdı.

“Uzun süre onlarla görüştü fakat anlaşılamadı. Yeniden arabasına bindi ve Tarabya sırtlarındaki evine gitti. Evini tespit ettim. Ertesi sabah yeniden evinin yakınında gizlendim ve dışarıya çıkarken resimlerini çektim.”

“Sahi mi?” diye sordu Sibel.

Buna da inanmamıştı. Fotoğrafçılık onun mesleği idi ama yine uydurduğunu, attığını sanıyordu. Kuşkuyla bir ifadeyle, “Görebilir miyim?” diye sordu. Ayhan’ın resimleri gösteremeyeceğini, kemküm ederek bozulacağını sanıyordu.

Ayhan çantasına uzanarak Turgut Atamer’in resimlerini çıkarıp kıza verdi.

Sibel donup kaldı bir daha. Resimleri gerçekten çekmişti.

“Seni gördü mü?” diye sordu telaşla.

Ayhan başını salladı, "Hayır."

"Sonra?"

"Bu fotoğrafları daha önce katili gördüklerini bildiğim iki tanığa gösterdim."

Sibel nefesini tutmuştu. "Tanıdılar mı?"

Ayhan suratını astı.

"Kesin cevap veremediler. Benzettiler ama bir türlü emin olamadılar."

Sibel tuttuğu nefesini koyuverdi. Dili damağı kurumuştur.

"Gördün mü bak? Demek o değilmiş!"

"Ama hayır da demediler. Sadece kesin emin olamadılar. Çünkü onların gördükleri adam, cinayet öncesi, o bunalıma düştüğü zamanlardaki giysileri içindeydi. Yani tam bir serseri kılığı, oysa resimdeki kerli ferli giyinmiş, şık biri. Elbette ikisi arasında bir bağlantı kurmakta zorlandılar. Bu, sorumluluk isteyen bir işti. Evet derlerse adamın okka altına gideceğini biliyorlardı."

"Sonuçta bir şey kanıtlamış değilsin."

"Onu da yapacağım merak etme. Salıyı bekle!"

"Salı günü ne olacak?"

"Onu şimdi sana söyleyemem."

Sibel çaresizlik içinde kıvrandı.

"Ayhan, vazgeç bu sevdadan," diye inledi. "Turgut katil olmaz."

Genç adam kaşlarını çatı.

"Demek hâlâ bana inanmıyorsun? Inanmayacağını tahmin etmeliydim zaten."

"Senin gerçekten bir tatile ihtiyacın var. Bir süre bütün işleri yüzüstü bırak, bir yerlere git dinlen, kafanı boşalt, sonra gel. En iyisi Olayların İçinde programını şimdilik unut. İstersen seni bu görevden alalım."

"Olmaz, seni bu kadar tehlikedeyken bırakamam."

"Benim için endişelenme, nasıl olsa polis beni koruyor."

“Ama tehlikenin gerçek kaynağını bilmiyorlar. Bu adam sana çok yakın ve sen dahil kimse ondan şüphelenmiyor.”

“Öyleyse bana anlattıklarını komiser Oğuz Tamer'e de anlat. O sana inanır ve gereğini yapar.”

“Anlatacağım zaten. Ama salı gününden sonra. Çünkü salı günü elimde kesin tanık olacak.”

Sibel sustu.

Ne dese boştu. Ayhan'ın beyni sabit fikirlerle doluydu. Ve artık tehlikeliydi. Polisin neden onu tutuklamadığını da anlayamıyordu. Hiç olmazsa içeriye alıp sıkı bir sorgulamaya çekebilirlerdi. Ya da bir doktora teslim edebilirlerdi.

Yüreğinin yandığını hissetti.

Ayhan'a olan tutkusu şimdi acımaya dönüşmüştü...

(7)

Kendini müthiş yorgun hisseden genç kız, o gece erkenden yatağa girdi ve hemen uyudu. Gün boyu çok sarsılmıştı, Ayhan'ın durumunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Yatmadan evvel baş ağrısı için bir aspirin almış, küveti doldurup adele ve sinirlerini gevşetmek için de banyo yapmıştı.

Gecenin ilerlemiş bir saatinde, ılık, rahatlatıcı bir rüzgâr açık penceresinin tüllerini kımıldattı. Sibel yatağın içinde gözlerini açtı. Onu uykudan uyandıran bir şey olmuştu. Sanki derinden gelen bir ses..

Yattığı yerden karanlığı dinledi.

Derin bir sessizlik vardı odanın içinde. Yaz rüzgârının oda-ya dolan serinliğinden başka bir şey hissedilmiyordu. Dikkat kesilip kımıldamadan öylece bekledi.

Bir ses işitip işitmediğine emin değildi.

Ama uykusunu bölen, onu uyandıran bir şey olmuştu.

Vücudunu anlayamadığı bir ürperti kapladı.

Kolundaki fosforlu saate baktı. Üçü beş geçiyordu. Herkesin uykuda olduğu gecenin ilerlemiş bir saati...

Hafifçe yatağın içinde doğruldu. Kendini güvende hissetmiyordu. Hiç ses çıkarmamaya gayret ederek uykusunu bölen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sokak kapısının önünde onu korumakla görevli iki memur bekliyordu; tehlikede olamazdı.

Gözleri karanlık odayı taradı.

Kulağı hâlâ kırıyordu. Her an yeni bir ses duyacak gibi...

Kocaman gardrobu, ürkütücü karanlık bir gölge olarak duvar boyunca uzanıyordu. Sokak lambasının titrek ışıkları açık pencereden süzülerek tuvaletinin aynasından yansıyor ve odadaki koyu karanlığı belli belirsiz aydınlatıyordu.

Kendi kendine, "Endişelenecek bir şey yok," diye mırıldandı. Akıllı karıştı, belki uykusunu bölen bir rüya görmüştü, ancak rüya ile ilgili hiçbir şey anımsamıyordu.

Elini baş ucundaki komodinin lambasına uzattı. Fakat son anda, nedenini bilmeden yakmaktan vazgeçti. Ayaklarını sallandırıp karanlıkta terliklerini aradı. Tuvalete gitmeliydi. Belki de uykusunu bölen neden tuvalet ihtiyacıydı.

İçinde filizlenen korkunun nedenini kestiremiyordu.

Endişelenip korkmam için bir neden yok, diye kendi kendine telkinde bulundu. Burası onun kendi eviydi ve onu her türlü tehlikeden uzak tutacak tek barınaktı.

Acaba gerçekten öyle miydi?

Terliklerini ayağına geçirip yataktan kalktı. Elinde olmadan etrafa tekrar kulak kabartmak gereğini duydu. Açık pencereden hızla geçen bir arabanın sesi doldu odaya. Belki de bunun gibi bir ses bölmüştü uykusunu. Gürültü çıkarmamaya çalışarak yavaşça yürüyüp açık pencerenin önüne geldi. Başını uzatıp aşağıya baktı.

Polislerin beyaz Opel'i kaldırımın kenarına parketmiş duruyordu. Arabanın açık camından dışarıya kolu sarkan memurlardan birinin yanan sigarasını gördü. Gecenin bu saatinde uyanıktilar ve kendisini olası bir tehlikeden korumak için bekliyorlardı.

İçindeki endişe biraz azalır gibi oldu.

Güvencedeydi.

Bu, sadece sarsılan ruh dünyasının ve gerilen sinirlerinin içine aldığı yersiz bir endişe olmalıydı. Korkulacak bir şey yoktu. Yatak odasının kapısını açarak koridora çıktı. Elektrik düğmesini çevirdi, koridor sarı bir ışıkla aydınlandı. Her şey yerli yerindeydi.

Tuvalete doğru yürüdü.

Kapı tokmadığına elini uzattı ve birden yerinde taş kesildi. Yine bir ses duymuştu ve bu sefer yanılmadığına emindi.

Bir gıcirtı...

Yerdeki eskimiş parkelerin üzerinde yürürken ağırlık altında ezilmesinden çıkan ahşap gıcirtısı... Sanki sessizce yürüyen birinin ayak sesi...

Tüyleri diken diken oldu.

Evde biri olmalıydı... Bir yabancı...

Hem de sokakta bekleyen iki polis memuruna rağmen eve girmeyi başarmış gibi.

Kesinlikle hırsız olamazdı. Aklına sadece korkunç bir ihtimal geliyordu. O ruh hastası katil...

Tuvalet kapısının önünde öylece kalakaldı. Korkudan soluğu tutulmuştu. Bağırıp çığlık atmak geldi içinden. Yapamadı. Yararı da yoktu zaten. Sokak kapısında kilit ve sürgü vardı. Çığlık atıp imdat istese bile, dışardaki memurlar hemen yardımına koşamazlardı. Kapıyı kırıp içeriye girmeleri epey zaman alırdı. Katil o zamana kadar çoktan işini bitirirdi.

Gözleri kapının sürgü ve kilidine takıldı. Adamın içeriye nasıl ve nereden girdiğini anlayamamıştı. Birden hiç de sandığı kadar güvende olmadığını acı bir gerçek olarak sezinleyiverdi. Başının çaresine bakmalı, kendi imkânlarıyla canını korumalıydı. Sibel aslında korkak biri değildi. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlayınca hızla ve ümitsizce bu güç durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

Duyduğu gıcirtılar salondan gelmiş olmalıydı. Salon parke

kaplıydı ve sesin yönü de orasıydı. Koridorun ışığını yakınca es-rarengiz ziyaretçisi saklanmak gereğini duymuş olmalıydı.

Ama neden?

Neden birden karşısına çıkıp saldırıya geçmemişti? Yoksa uykuda gafil avlamak mı istiyordu? Hareketsiz ve savunmasız, derin bir uykuda iken!..

Olabilirdi...

Tüyleri bir kere daha dehşetle ürperdi. Katil her seferinde kurbanlarının ırzına da geçiyordu. Anımsadığı kadarıyla bütün cesetler yatakta bulunmuştu ve hiçbir olayda öldürülenlerin katille boğuştuğuna ilişkin bulgular yoktu. Kurbanlar kendi istekleriyle cinsel ilişkiye giriyorlardı. O hasta manyak bunu nasıl beceriyordu acaba?

Dizleri titremeye başladı. Bir adım atamıyordu.

Salonun kapısını açarsa Ayhan'la yüzyüze gelebileceğini düşündü bir an. Komiserin anlattıklarının, bugün Ayhan'la konuşuklarının etkisinde kalmıştı. Hâlâ inanmak istemiyor, aklına gelen düşüncelerden nefret ediyordu.

Gerçekten Ayhan mı vardı içinde? Mümkün müydü bu?

Sevdiği ve onun tarafından sevildiğine inandığı kişi! Onu elinde kocaman bir bıçakla hayal etti karşısında. Saldıracak, ırzına geçecek sonra da karnını bir baştan bir başa yarararak öldürecekti.

Boğazı düğümlenir gibi oldu. Tanıdığı Ayhan yapar mıydı bunu?

Gerçek bir hasta ise yapardı tabii. İyi ve kötüyü, doğruyu ve yanlış ayırt edemeyecek akıl yapısına sahip biriye, kendisine aşık olması hiçbir şeyi değıştirmezdi. Beynindeki sabit fikirlerin etkisi altındaydı şimdi.

Vücudundan soğuk terler boşandı. Sabaha kadar böyle hareketsiz, kımıldamadan, antrenin orta yerinde kalamazdı. Bir şeyler yapmalı, bu ürkütücü hareketsizlikten kurtulmalıydı. İçindeki merak yavaş yavaş korkusuna üstün geliyordu.

Ya karşısına çıkacak adam Ayhan değilse, hiç tanımadığı bir yabancı ise, o zaman ne yapacaktı? Artık bunu düşünmek için zaman geçti.

Salona doğru birkaç adım attı..

Salonun kapısı aralıktı.

Yatmaya giderken kapıyı kapatıp kapatmadığını anımsayamıyordu. Evde yalnız yaşadığı için oda kapılarını kapatmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Oysa kapı şimdi iki parmak aralık duruyordu. Ne açık ne tam kapalı...

Salona girmekten vazgeçip sokak kapısına doğru hamle yaparak kilit ve sürgüleri açıp dışarıya fırlamayı akıl etti. Salondaki adamın kendisine saldırmamasından önce davranıp dışarıya çıkabilirse, polisleri yanına katarak tekrar yukarıya çıkabilirdi. Gece-likli, yarı çıplak halini düşünecek zaman değildi.

Aklına geleni yapmaya karar verdi.

Başka şansı da yoktu. Tekrar geriye dönüp pencereden polislere seslenmesi bir kurtuluş değildi. Kapıları kilitli evde katille başbaşıydı. Fakat sokak kapısına erişebilmek için salon kapısının önünden geçmesi gerekti. Adam tam o sırada saldırmazsa kurtulmuş sayılırdı. Kilidi ve sürgüyü açmak birkaç saniyelik işti.

Bir yandan da ışıkları sönmük salondaki adamın, niye hâlâ ortaya çıkmadığını anlamaya çalışıyordu. Şu anda koridorda yalnız ve korunmasız olduğunu nasıl olsa düşünürdü. Oysa katil saklanmayı ve hareketsiz kalmayı yeğlemişti.

Sokak kapısına doğru bir adım daha attı.

Artık fırlayıp koşması gerekiyordu.

Ve aynı gıcırıltıları yeniden işitti.

Meçhul ziyaretçi nihayet harekete geçmişti. Üstüne basılan parkelerin gıcırıtısını gayet net işitiyordu şimdi.

Yüreği hopladı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gözleri aralık salon kapısına takıldı kaldı. Galiba katil beyninden geçenleri anlamıştı.

Sibel de kaçmak için çok az zamanı kaldığını...

Fakat sanki yere çakılmıştı. Taş kesilmiş, adaleleri beyninin emirlerini yerine getirmemekte ısrar ediyordu.

Gıcırtilar daha da artmıştı.

Sonra gerçeği birden farketti. Sesler salondan gelmiyordu. Şaşkınlıkla işittiği seslerin nereden kaynaklandığını saptamaya çalıştı. Bakışları yavaş yavaş tavana kaydı. Bunu çoktan anlaması gerekirdi. Yukardaki yaşlı komşusu uykuyu pek sevmeyen, emektar generalin dairesinden gelen ayak sesleriydi bunlar. Gündüz vakti, şehrin gürültüsünden pek duyulmayan bu sesler, gecenin sessizliğinde rahatlıkla aşağıdan işitilebiliyordu.

Vücutundan ter boşanmasına rağmen gülmeye başladı.

Aman Allahım, neler düşündüm, diye sarsılarak gülüyordu. Bir kere daha kulak kabartıp, yanılmadığını anlamaya çalıştı. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Başını tuvaletin kapısına dayayıp derin derin soluklandı. Her yanı titriyordu. Az sonra kendini tutamayarak, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Neden sonra toparlanıp salonun kapısını ardına kadar açtı, elektrik düğmesini çevirdi, içersi gündüz gibi aydınlandı.

Sevdiği, sıcacık salonu bomboştu...

Ne Ayhan ne de başka biri vardı...

Fakat tuvaletten çıkıp yatağa uzandığında artık uyuyamayacağına anlamıştı. Yatağın içinde yeniden uyabilmek için debelenip durdu. Midesi kazınıyordu, kalkıp bir bardak süt içti. Sabaha karşı beşe doğru göz kapakları ağırlaştı ve uykuya daldı...

* * *

Ertesi sabah yorgun ve dermansız hissetti kendini. Uykusunu alamamıştı, bütün gece ağır bir yük taşımış gibi tüm adaleleri sızlıyordu. Uzun uzun gerindi. Yüzünü gözünü yıkamadan önce tuvalet aynasının karşısına geçerek yorgun görüntüsüne baktı. Saçı başı dağınık, omuzları çökük, bitkin ve ruhsuzdu.

Bu sabah canı yataktan çıkmak istemiyordu. İşe gitmemeyi düşündü. Okulu kıran öğrenciler gibi, bir gün bile olsa, işten

kaytarmak kim bilir ne kadar hoş ne zevkli olurdu? Ayrıca böyle kafadan bir izne de ihtiyacı vardı. Son zamanlarda çok yorulmuştu. Kendini ihmal ettiğinin de farkındaydı. Aynaya dikkatle baktı; saçının r flesini yenilemeliydi. Geceliğinin eteklerini yukarıya çekip uzun ve düzgün bacaklarına göz attı. Seyrek de olsa kıl kökleri belirginleşmişti; mevsim yazdı ve bacaklarındaki kıllara katlanamazdı. Ağdacısına uğramalıydı.

Birden karar verdi; işe gitmeyecekti bugün. Ölüm yoktu ya ucunda, onsuz da idare edebilirlerdi. Kendini yeniden yatağına attı, her şeyden önce bedenini dinlendirecek derin bir uykuya ihtiyacı vardı, karar vermenin rahatlığı ile ince pikeyi üstüne çekti ve derin bir uykuya daldı.

Sibel'i uyandıran baş ucundaki telefonun acı zili oldu. Yerinden sıçradı, uyku mahmurluğı ile ilk işi saate bakmak oldu. On biri on geçiyordu. Esneyerek telefona uzandı.

Arayan Ayhan'dı.

Kameramanın "Günaydın" diyen sesi kulaklarında çınladı. Onun sesini i itmek sanki k busu geri getirmişti. Cevap vermeden öylece bekledi bir süre. Dün gece yaşadığı olayı anımsadı. Neden sonra, "Efendim?" diyebilirdi.

"Merhaba Sibel," diyordu genç adam. "Seni iş yerinden aradım, arkadaşlar gelmediğini söylediler. Sen görevini hiç aksatmazsın da, şaşırıdım ve merak ettim. Yoksa hasta mısın?"

Bugün canının kaytarmak istediğini, kuaf r ne ve ağdacıya gideceğini söyleyemezdi. "Hayır, bir şeyim yok. Dün gece geç yattım, sabah da uyanamadım" dedi.

Ayhan duraksadı. "Dün gece dışarda mıydın?"

Genç kız bu sorunun altındaki gerçek amacı, neyi öğrenmek istediğini tahmin edebiliyordu. Keyfi kaçtı. Ayhan'ın bu merakını özel hayatına bir müdahale gibi algıladı. Buna kesin bir şekilde set  ekmeliydi. Aksi halde bu müdahalelerin onu koruma maskesi altında daha derin ve sıkıcı boyutlara ulaşacağını tahmin edebiliyordu.

Sert bir şekilde, "Niye soruyorsun?" dedi.

Tabii sesi tiz ve hırçın çıkmıştı.

Ayhan alınır gibi oldu. "Senin için endişeleniyorum."

"Demek beni ciddiye almıyorsun? Bu çok kötü Sibel! Anlaman lazım, tehlikesdesin ve ben çok endişeleniyorum. Bu adam er geç seni öldürmeye kalkışacak. O bir hasta."

Sibel az kaldı, "Asıl hasta sensin" diyecekti, zor tuttu kendini.

Üstüne varmamalıydı. Sesini çıkarmadı.

"Yoksa dün gece onunla mı çıktın?" diye sordu Ayhan.

"Hayır."

"Çok şükür. Bunu duyduğuma sevindim. O halde niye geç yattın?"

"Sana ne canım? Her şeyin hesabını sana verecek değilim ya!"

"Affedersin."

Genç kız yutkundu.

Yine sert ve kırıcı davrandığını farketti. Ayhan bir şüpheli olabilir ama bundan kesin emin değildi. Sesini biraz yumuşatarak, "Dün gece rahat uyuyamadım" diye mırıldandı. "Herhalde sıcaklardan."

"Olabilir tabii. Bugün işe inecek misin?"

"Hayır."

Hatta bir sessizlik oldu.

Sibel, Ayhan'ın nedenini sormamak için kendini zorladığını sezinledi. Daha fazla konuşmak istemiyordu. "Biraz dinleneceğim," dedi.

"İyi edersin," diyen Ayhan telefonu kapatmıştı.

Genç kız bir süre elinde telefonla düşüncelere daldı. Ayhan masumsa ona karşı büyük bir haksızlık ettiğinin farkındaydı.

Kendi kendine, "Dilerim, masumdur," diye fısıldadı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

(I)

Karanlık, sihirli bir sis perdesi gibi şehrin üzerine inerken, İstanbul boğucu ve sıcak bir yaz gecesine hazırlanıyordu. Bir yanda batan güneşin son turuncu ve leylak rengi ışınları ufukta azalırken, doğudan da gecenin habercisi koyu ve dipsiz bir karanlık etrafa yayılıyordu.

At Kuyruklu Adam, cebinden çıkardığı mendille güneş gözlüğünün tozunu sildi.

Benliği, iki gündür kutsal görevinin yakıcı ateşiyle kavruluyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti ve bu gece yeni bir kurban bulmalıydı. Daralan ruhu, içindeki dürtüyü daha da şiddetlendiriyordu. Rahatlaması lazımdı ve bunun tek çaresi kirli, kokuşmuş bir ruhu almaktı.

Taksim meydanında ağır ağır dolaşmaya başladı. Bir süre kaldırımlardaki kalabalık arasında boş boş yürüdü. Otobüs duraklarının çevresinde durup bakındı. Özellikle yalnız kadınlara dikkat ediyordu. Bu çevre yeni bir av için en uygun yerlerden biriydi. İş çıkmazsa Ortaköy'e uzanmayı aklından geçirdi.

İlgisini çeken uygun birine rastlayamadı. Ne olmuştu bunca günahkâra, kendisinden mi kaçıyorlardı yoksa? Yirmi dakika kadar oyalandı. Gerginliği artıyordu. Nedenini bilmiyordu ama av zamanı sinirleri gerildikçe vücudundaki ter bezlerinin salgısı artar, pis bir koku yayardı etrafa. Bu kokudan nefret ederdi; biliyordu, normal ter değildi bu, daha farklı, bir tür uyarıcı, görevini hatırlatan, hayvani bir cilt özelliği olmalıydı.

Meydanda bir şey bulamayınca İstiklâl Caddesi'nden Galatasaray'a doğru yürümeye başladı. Bilinçsizce bir pastaneye daldı. İçerisi fırından yeni çıkmış yiyeceklerin tarçın, vanilya ve çikolata kokularıyla kaplıydı. Burnuna hoş gelen, iştah açıcı, mis gibi bir koku.

Dar koridorun sol yanında taze ürünlerin sergilendiği uzun bir tezgâh, sol tarafta ise müşteriler için sıkışık bir şekilde sıralanmış iskemleler ve dört mermer masa vardı. At kuyruklu adam, sosu bol bir tabak profiterol seçti, sonra oturacak bir yer aradı. Bakındı, masaların hepsi doluydu. Kapı kenarındaki masada ise, sırtı dönük bir kadın tek başına oturuyordu.

Arkadan yüzünü görememişti. Ağır ağır o masaya doğru ilerledi.

"İzniniz olursa, oturabilir miyim?"

Kadını inceledi. Balık etinde, beyaz tenli, saçlarında tek tük aklar belirmiş, yaklaşık kırk yaşlarında biriydi. Göze batan bir giyimi yoktu. Hatta içinde bulundukları mevsime göre fazla kapalıydı. Orta sınıf, tutucu bir ailenin temsilcisi olmalıydı.

Kadın kısa bir an bakışlarını uzun boylu adama çevirdi. İnce, kısık ve utangaç bir sesle, "Buyrun oturun. Ben de zaten kalkmak üzereydim," diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam kadına ilgisizdi.

Kurban olacak nitelikte, ruhu kokuşmuş, toplumun ahlâki değer ölçülerine ters düşecek birine hiç benzemiyordu. Onu hiç ilgilendirmezdi.

İskemleyi çekip oturdu, bacak bacak üstüne attı, tabağında-

ki profitorolü kaşıklamaya başladı. Acelesi vardı, bir an önce yiyip sokağa fırlamalı ve kutsal görevine dönmeliydi. Tabağındaki son sos artıklarını kaşığına toplamaya çalışırken sanki biri dürtmüş gibi birden karşısında oturan kadına baktı.

Bir önsezi, ruhunun ta derinliklerindeki kıpırdanış, tıpkı bir dürtü gibi içinden yükselen uyarı, avının burada, hemen yanı başında olduğunu söylüyordu.

Ağızına giden kaşık havada kaldı...

İnanamaz gözlerle kadına baktı. Olabilir miydi?

Bir an göz göze geldiler.

Kadın utanıp kızarak hemen başını önüne eğdi.

At Kuyruklu Adam hâlâ kuşkuluydu. Asla hata yapmak istemezdi. Bu kadında kesinlikle fahişe hali yoktu. Çoluk çocuğa karışmış, derli toplu bir aile kadını...

Neden olmasını?

Saat dokuza geliyordu ve o bu caddede tek başına oturup bir şeyler atıştırmak cesaretini kendinde bulmuştu. Oysa kendini bilen bir kadın, mecbur kalmadıkça, karanlık bastırıldığında bu iğrenç ve kokuşmuş caddede tek başına dolaşmazdı.

Kadının önündeki boş tabağa gözü ilişti. Yediği poğaçalardan kırıntılar vardı. Bir de yarısı içilmiş limonata bardağı. Bir tür akşam yemeği...

Az evvel kalkacağını söylemişti ama hâlâ oturuyordu!..

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemeyen kadın yeniden kızardı. Yanakları al al oldu.

Kısaca, "Hayır," dedi. "Niye sordunuz?"

Adam gülümsedi. "Siz bağlı, dürüst bir ev kadınına benziyorsunuz. Bu saatten sonra bu cadde sizin gibi hanımlar için biraz sakıncalıdır da."

Kadın başını önüne eğdi, cevap vermedi.

"Kusura bakmayın, galiba ukalalık ettim."

"Esağfurullah, sanırım haklısınız."

Sesi biraz titrek çıkmış, yüzü daha da kızarmıştı.

“Bir yerde çalışıyor musunuz?”

Kadın iyice sıkılıp tedirginleşmişti. Yabancılarla konuşmaya alışkın olmadığı belliydi. Kekeleyerek:

“Niye sordunuz?” diyebildi.

“Sadece meraktan. Burada bir şeyler atıştırdığınıza göre herhalde iş çıkışıdır, diye düşünmüştüm.”

Cevap vermedi kadın. Yeniden başını önüne eğdi, gözlerini kaçırdı.

At Kuyruklu Adam yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Bu tam bir Anadolu kadınıydı; şivesinden İstanbul’lu olmadığı anlaşıyordu, aradığı av olamazdı. Sezgileri galiba yanıltmıştı onu.

Fakat kadın birden konuşmaya başladı.

“Evet, çalışıyorum. Bir trikotaj atölyesinde.”

Hayret! Zorlanıp sıkılarak da olsa kadın cevap vermişti.

“Bu civarda mı?”

“Yoo, çok uzakta. Merter’de.”

Sonra yine susarak önüne baktı. Adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Anlaşılan Beyoğlu’na gezmeye çıktınız?”

“Hayır... Düğme almaya.”

“Düğme mi?”

“Evet... Kendime bir elbise dikiyorum da.”

“Tabii ya, trikotaj atölyesinde çalıştığınıza göre elinizden terzilik geliyor demektir.”

Bunu bir iltifat olarak algılayan kadın büsbütün kızardı.

“Biraz.”

“Eşiniz çok şanslı olmalı.”

Kadının ince ve kızarmış yüzünün teni gerildi.

“Evli değilim,” diye fısıldadı.

“İşte buna inanmam. Alımlı ve güzel bir kadınsınız. Bekar kalmanız imkânsız.”

Kadın konuşma bitmiş gibi yerinden kalkmak istedi. Bir ya-

bancı ile olmayacak şeyler konuşmaya başlamıştı. Hem de hiç alışık olmadığı konuları. Bu cesreti nasıl gösterdiğini anlamıyordu. Densizlik etmişti.

At Kuyruklu Adam birden, “Yoksa sizi rahatsız mı ettim?” diye sordu.

Kadın duymazdan geldi. Bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

“Bağışlayın, niyetim sizi incitmek değildi. Beğendiğimi ifade etmek istedim sadece. Art niyetim yoktu.”

“Tuhaf! Birbirimizi tanımıyoruz bile. Siz ise...”

At Kuyruklu Adam, kadının sözünü kesti.

“Haklısınız. Henüz birbirimizi tanımıyoruz. Ancak bildiğim bir şey var.”

Kadın gergin ve yorgun bir ifadeyle adama baktı.

Gülümsüyordu adam.

“İkimiz de yalnızız.” dedi. “Şu yorgun ve duygulu ruhlarımızı anlayacak bir dosta ihtiyacımız var. Sizin de benim de.”

“Bunu da nereden çıkardınız?”

“İtiraf edin, doğruyu söyleyin bana. Böyle bir dost aramıyor musunuz? Anlayışlı, sevecen, almadan vermeyi bilen, gerçek bir dost.”

Karşısındaki yabancı erkek sanki ruhunu okuyordu.

“Hem artık yabancı da sayılmayız. Trikotaj atölyesinde çalıştığınızı, elinizden iyi dikiş geldiğini ve bekar olduğunuzu biliyorum. Bu kadarı yetmez mi. Adım Sadi Yamaner. Ressamım, güzel gitar çalarım, ben de bekarım ve parasızım. Tanıştık mı şimdi?”

At Kuyruklu Adam tokalaşmak için elini uzattı. İnci gibi dişleriyle gülümsüyordu.

Kadın kuşkuyla baktı bir an. Sonunda o da gülümsedi ve elini uzattı.

Tokalaştılar.

Adam hâlâ gerçek bir kurban bulup bulmadığının tereddütü içindeydi. Öncezileri olmasa kesinlikle bu kadınla ilgilenmezdi.

Ama kadının elini bırakmadı.

Bu basit ten temasından kadının yaprak gibi titremeye başlaması dikkatinden kaçmamıştı.

“İşte tanıştık! Artık yabancı sayılmayız, değil mi?”

“Bilmiyorum. Buna tanışma denir mi?”

“Bana bir şans tanıyın ve kendimi size daha iyi tanıtmaya olanağı bulayım.”

“Nasıl?”

“Mesela buradan çıkıp daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

“Buranın nesi var? Anlatacağınız bir şey varsa, burada anlatın.”

“Burada mı? Bu kalabalık yerde? Dedim ya ben bir sanat-kârım, sizin gibi hoş, güzel bir kadına hislerimi, görür görmez duyduğum heyecanı bu ortamda nasıl anlatabilirim?”

Kadın gülümsedi. Yarı şaka yollu:

“Yalan söylüyorsunuz. Ben güzel bir kadın değilim,” dedi.

“Yanılıyorsunuz, çok güzelsiniz. Sanatkâr ruhumda fırtınalar yaratacak kadar hoş bir fiziğiniz var. Yalnız kendinizi ihmal etmiş, boş vermiş olduğunuzu söyleyebilirim. Yazık, çok yazık.”

Adamın söyledikleri kadının gururunu okşuyordu.

Yalan bile olsa, erkeklerden böyle iltifatlar duymaya alışık olmadığından heyecanlanmıştı. Keşke hep konuşsa, güzelliğini anlatsaydı. Dayanamadı:

“Belki başka bir zaman,” dedi.

“Ama neden bu gece değil? Bir bekleyeniniz mi var?”

“Hayır, yok.”

“Şu halde beni başınızdan savmak istiyorsunuz. Bunu seziyorum.”

“Şey... Ben... nasıl söyleyeyim, biraz tutucu bir çevrenin insanıyım. Bu tür ilişkilere de pek alışık değilim. Tanımadığım insanlarla görüşmek zor gelir bana. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Bunlar hikâye! Önemli olan görüşmeyi isteyip istemediğiniz.”

“Bilmiyorum...”

“Hayır, biliyorsunuz ve istiyorsunuz.”

Kadın renkten renge girdi.

Adamın ruhunu okumasından rahatsız oluyordu. Tokalaşmak için uzattığı elini çekmek istedi. Avcunun içine hapsettiği elini bırakmıyordu adam. Utanmıştı, kalın dudakları titredi. Kekeleyerek, “Siz hep böyle misinizdir?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Hızlı ve aceleci.”

At Kuyruklu Adam başını salladı. Baştan çıkarıcı bir gülümseme ile mırıldandı.

“Evet, genelde öyleyimdir.”

Kadın sonunda elini adamın avcundan kurtarabilmişti. Başını topuz yaptığı saçlarını iki yandan sıkıştırmaya çalışırken:

“Belki” dedi. “Belki bir gün buluşuruz.”

Kendini Sadi diye tanıtan adam, kadının utangaç gözlerinin içine baktı. Onu bekleyecek vakti yoktu. İstekliyse, her şey bu gece olup bitmeliydi.

“Daha adınızı bile bilmiyorum.”

“Serap.. Serap Uzunova.”

“Size, sen diye hitap edebilir miyim?”

“Bence sakıncası yok.”

“Nerede oturuyorsun Serap?”

“Süleymaniye’de.”

At kuyruklu adam şansını denemekte kararlıydı.

“Birbirimize yakın sayılırız.”

“Öyle mi? Ya siz?”

“Fatih’te.”

Serap Uzunova dikkatle adamı süzdü. Semtin tutuculuğu karşısında adamın giyim kuşamına bakarak durumu biraz yadırgamıştı. At kuyruğu yaptığı saçları, alnındaki kırmızı bandı, blucini ile hiç de o semtin insanı olmadığı belliydi. Ama bir sanatkar olduğunu söylemişti, bunu yadırgamamalıydı.

“Ne zaman buluşacağız?”

Kadın düşünür gibi yaptı.

“Yarın olabilir. Yarın öğleden sonra. Uygun mu?”

“Tabii, neden olmasın?”

Serap Uzunova'nın nefesi duracak gibiydi. Buluşmayı kabul etmişti.

“Nerede buluşacağız?”

“Benim için farketmez. Sen nereyi istersen.”

Serap bir an düşündü. “Burası uygun mu?”

“Tamam, oldu. Yarın ikide.”

Kadın ayağa kalktı.

Vücutundaki titremeye engel olamıyordu. Yıllar sonra bir erkekle buluşacaktı. Ne fikren de de bedenlen buna hazır olmadığını biliyordu. Bu işin sonunun nereye varacağı açıktı. Önünde sonunda bu adam kendisiyle yatmağa kalkışacaktı. Yanında gülümseyen uzun boylu, sarışın adamı yan gözle süzdü. Çok hoş ve yakışıklıydı. Üstelik yaşça da kendinden küçük. Acaba bende ne buldu, diye meraka kapıldı. Kendinin hiç de adamın söylediği kadar güzel ve çekici olmadığını biliyordu. Kırk beş yaşına yaklaşıyordu, karnı ve baseni yağ bağlamıştı. Adam bu yakışıklılığı ile kendisinden çok daha güzel kadınlara yaklaşabilirdi. Sadi Yamaner ne umuyordu? Aslında bunu düşünmesi bile saçmaydı. Hiç değişmeyen doğa kuralıydı bu; etini, bedenini istiyordu. Her erkek aynı şeyi isterdi. Bunun için Sadi'yi suçlayamazdı. İçi titreyerek itirafa çalıştı, kendisi de böyle bir fırsatın doğmasını bekliyor, bunu arzuluyordu.

Boş ve yalnız geçen seneleri düşündü.

Ölen kocasından bu yana tam on iki yıl geçmiş ve eline tek bir erkek eli bile değmemişti. Bunun ne büyük bir acı olduğunu ve içinde esen fırtınaları nasıl dindirdiğini bir Allah bilirdi, bir de kendisi. Sadi'nin yakışıklılığı karşısında, bunca yıldır süren mücadelesi ve iradesi bir anda tükenmiş, eriyip gidiyordu. Bunun

böyle olacağı belliydi, gerisi sadece zaman ve tesadüflerdi ve kader karşısına hiç ummadığı bir anda bu adamı çıkarmıştı..

Pastaneden birlikte çıktılar.

Taksim'e doğru yürüyorlardı. Yıllardır bir erkekle yan yana bile yürümediğini hatırladı Serap. Tutucu ve dar kafalı kocası karısıyla sokakta bile yan yana yürümenin uygun olmadığını düşünürdü. Vücudundaki bu titremeler, hep şuur altına attığı, gizleyip, bastırmaya çalıştığı cinsel heyecanlarından olmalıydı.

"Seni evine bırakayım mı?" diye sordu At Kuyruklu Adam.

Yutkundu Serap.

Bu teklife sevinmişti. Sadi'nin yanındaki varlığının devamını, yanı başından ayrılmasını istemiyor gibiydi sanki. Karanlık iyice bastırmıştı, genellikle tek başına yaşadığından hava kararmadan eve dönmek gibi bir alışkanlığı vardı. Oysa bir erkeğin korumasında olduğunu hissetmek ne rahatlatıcı bir duyuydu.

Birden aklına tutucu olan çevresi geldi. Karanlıkta sokağa girerken dedikoduya bayılan çevre komşuları görürlerse, ne cevap verebilirdi? Herkesin günahını almakta birebirdiler. Etraf dedikodudan çalkalanırdı.

Aklına bir çare geldi.

Fazla mesai nedeniyle servis otobüsünü kaçırdığımdan patron yanıma birini verdi derim, diye düşündü. Sadi'nin tipine baktı; hiç de dindar ve aşırı tutucu patronunun yanına katacağı birine benzemiyordu ama umursamadı, ne düşünürlerse düşünsünler diye homurdandı içinden.

"Size zahmet olmaz mı?"

"Rica ederim. Kiminle oturuyorsun? Annen babanla mı?"

"Annem daha ben çocukken öldü. Babam Adapazarı'nda oturur. Biz aslen Adapazarı'lıyız. Babam annemin vefatından sonra yeniden evlendi. Onunla pek görüşmem."

"Anlıyorum," diye mırıldandı adam. "Öyleyse yalnız yaşıyorsun?"

"Hayır, teyzemle. Ama şu sıralar o da Adapazarı'nda. Ora-

da biraz bağ bahçe var. Bu mevsim hep oraya gider. Fırsat buldukça ben de giderim.”

“Yani şu sıralar yalnızsın?”

“Evet, öyle.”

İçinden sırtıttı At Kuyruklu Adam. Bundan daha iyi fırsat çıkamazdı. Şansı yaver gidiyordu, artık kurbanını seçmiş sayılırdı. Önszileri yine onu yanıltmamıştı.

Her zaman yalnız yaşayan kadınları bulmak kolay olmuyordu. Serap, mutlu bir raslantıydı. Fakat içinde hâlâ ufak bir kuşkunun rahatsızlığı vardı. Bu kadının ruhunun kokuşmuşluğundan emin değildi, bakire olmasından endişeleniyordu. Günaha girmek istemezdi. Gerçi yaşı ilerlemişti ama bir erkekle konuşurken alı al moru mor kızarıyordu, tecrübesiz bir genç kız gibi. Acaba ait olduğu tutucu sınıfın etkisinden mi yoksa bu konudaki deneyimsizliğinden mi, çıkaramamıştı henüz.

Taksim'e doğru kalabalık caddede yürümeye devam ettiler.

İnsan seli arasında bazen bedenleri birbirlerine değiyordu. Bu hafif temaslar bile Serap'ın yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. İçindeki cinsel dürtülerin bu kadar yüzeye çıkmış olmasına hayret ediyordu. Bütün vücuduna yayılan elektriklenmenin ne denli bir açlık içinde olduğunu işaretiydi. Kendi duygu ve arzularından utanmaya başladı. Erkeğin bunu anlamasından çekiniyordu.

Meydana yaklaştıklarında Sadî'nin kulağına eğilerek:

“Niye hiç evlenmedin?” diye fısıldadığını işitti.

Yine kızardı.

Ne cevap vereceğini kestiremedi. Hatta gerçeği ondan saklamayı bile düşündü bir an. Ama ne anlamı vardı? Hem belki bu, durumu daha da zorlaştırabilirdi. Kısık bir sesle ve utanarak:

“Hiç evlenmediğimi söylemedim,” dedi.

“Boşandın mı?”

“Hayır. Kocam öldü.. On iki sene evvel.”

“Vah vah..”

Serap biraz rahatlamış ve cesaretlenmişti. İlk defa senli benli konuşmaya başladı.

“Bunu anlamalıydın. Halimden dul bir kadın olduğum belli olmuyor mu?”

“Kesinlikle hayır. Bir genç kız gibi güzel ve incetin.”

Serap bu yalana inanmamıştı.

“Hadi canım! Beni sevindirmek için yalan söylüyorsun,” dedi.

“Hiç de değil.”

Sonra uzanıp kadının elini avcunun içine aldı.

Teni ateş gibi yanıyordu kadının. Serap Uzunova'nın her zamanki kurbanlarından farklı olduğunu anlıyordu.

Elini çekmemişti kadın. Bu kez, utanma, sıkılma gibi bir tepki de göstermemişti. Biraz gerilmiş, yüzü kızarmış, dolgun göğüsleri körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

At Kuyruklu Adam keyifle sırtıttı.

Bu kadın artık hazırды. Tava gelmişti. Akıllıca bir taktikle onu günahlarından arındırabilirdi. İçinde yine de bir kuşku vardı. Ruhunun ne kadar kirli olduğunu henüz bilemiyordu. Az sonra anlayacaktı...

Taksim Meydanı'ndan bir taksiye atladılar. Sadi Yamaner tok bir sesle:

“Önce Süleymaniye'ye çek,” dedi şoföre...

* * *

Serap Uzunova eski ahşap ağır kapıyı kapatıp, sırtını dayadı. Nefes nefeseydi ve dizlerinin bağı titriyordu. Kendini kontrol edebilmek, çılgınca çarpan kalp atışlarını bir düzene sokabilmek için kapıya yaslanıp hareketsiz kaldı.

On iki sene sonra ilk defa bir erkek tarafından öpülmüştü. Bahçe içindeki kapı aralığında... Hem de ne öpülme!

Rahat, dudaklarım, boynum morarıp çürümüştür, diye dü-

şündü. Haftabaşı, ezilmiş, kan oturmuş dudaklarıyla nasıl işbaşı yapabileceğini aklından geçirdi. Parmak uçlarını acıyan dudakları üzerinde gezdirdi.

Eskiden olsa, utancından yerin dibine geçerdi ama hiç umursamıyordu şimdi..

Çıldırtıcı bir şeydi; evliliği süresince kocasının dilinin ağzına girdiğini, o ıslak ve yumuşacık uzvun ağzında harikalar yarattığını hiç hatırlamıyordu. Böyle bir şeyi az önce keşfetmişti.

Adapazarlı, kendi halinde, cahil bir bakkaldı kocası. Sevişirken bile ölçülü, kendi ahlâk kurallarına ters düşen hareketleri yapmaktan kaçınan, sevişmeye bir sürü yasaklar koyan, tutucu bir adamdı. Karısını dudaklarından bile öpmeye öğrenirdi.

Az önce karanlık bahçede Sadi, birkaç dakika için bile olsa onu hiç bilmediği bir şehvet girdabının baş döndürücü çalkantısı içine çekmeyi başarmıştı. Hoyrat elleri bluzunun bir düğmesini koparmış, göğüslerini çıldırtacak kadar zevk verici şekilde okşamıştı. Sağ memesi sutyeninden fırlayınca genç adamın güçlü parmakları altında ezilmişti. Hâlâ sızıyordu. Ağzından çıkan kesik kesik inlemeleri hatırladıkça yeniden utandı. Sadi'ye bu kadar aç bir kadın olduğunu belli etmemeliydi..

Zangır zangır titriyordu.

Sırtını hâlâ dayadığı kapıdan ayırmadan, "Ne aptalım!" diye inledi.

Kendi kendini kandırmıştı. Onun gitmesine izin vermeyecekti..

Sadi'nin içeriye girmek için bütün ısrarlarına karşı koymuş, "yarın," diyerek geri çevirmişti.

Pişmandı şimdi. Ya yarın gelmezse, ya bir daha onu hiç görmezse, ne yapardı?

Kalbi duracak gibiydi. Yüreğinin atışları hâlâ normal düzenine girmemişti. Kasıklarının arası yapış yapıştı.

Titreyen elleriyle sutyeninden fırlayan memesini yerleştirdi. Ayakkabılarını fırlatıp attı, çıplak ayaklarına kapının kenarında

duran şıpıtık terliklerini geçirdi. Işığı yaktı. Kendini zor taşıyan bacaklarıyla taş avluyu geçip üst kata çıkan eski tahta merdivenlere yürüdü.

Basamaklar vücudu gibi titreyerek gıcırıyordu.

* * *

Yarını bekleyemezdi, onun işini bu gece bitirmeliydi.

Türünün iğrenç bir örneği idi Serap Uzunova. Yanılmamıştı işte, daha ilk tanışmada kendini teslim hazırlanmıştı. Bu gece olmaz, diye ısrarı numaraydı. Nazlanıyordu kaltak! Aklinca kendini ağırdan satacaktı.

"Kart orospu!" diye söylendi.

Ondan hiç hoşlanmamıştı.

Hoşlanması da önemli değildi. O sadece vazifesini yapacaktı..

Onları Taksim'den getiren arabanın parasını verip savmıştı. Omzuna astığı çantasını geriye doğru iterek bahçe kapısına doğru ilerledi.

Süleymaniye'de dar ve eski bir sokağın içindeydi. Eski İstanbul mimarisinin şekillendirdiği, sanki tarihin içinden fırlamış ve her nasılsa bu güne kadar süre gelmiş, yap-satçı müteahhitlerin elinden kurtulmuş, eski şehir yaşamının buram buram koktuğu tipik bir İstanbul sokağıydı burası. Yer bile arnavutkaldırımı tabir edilen iri taşlarla kaplıydı. Sanki belediyenin unuttuğu, haritadan sildiği bir sokak. Saat ona yaklaşmasına rağmen sokakta koşuşan çocuklar, kapı önlerinde eşiklere oturarak sohbet eden gençler vardı. Açık pencerelerin çoğundan dışarıya radyo veya televizyonlardan yayılan arabesk şarkı sesleri yükseliyordu. Evlerin birinden yağda kızartılan patlıcan tava kokusu yayılmaktaydı.

Dar ve ufak sokak hâlâ hareketliydi.

Sokaktan ürktü.

Burada dikkat çekebilirdi. Daha şimdiden onu merakla izle-

yen gözler üzerine çevrilmişti. Son anda geri dönüp bahçe kapısından içeriye girmekten vazgeçti. Sokak az ilerde hafif bir kavisle sağa dönüp sona eriyordu. Buranın bir çıkmaz sokak olduğunu anladı. Yolun sonu yeni yapılmış bir apartmanın arka yüzü ile noktalanıyordu.

Evlerin çoğu ahşap, iki üç katlı, cumbalıydı. Serap Uzunova'nın viranesi bahçe içindeydi. Biraz daha yürüyerek karanlık kuytu bir köşede durdu. Yanı başında sıcağın etkisiyle pis kokular yayan bir çöp yığını vardı. Sokağın bu kısmı karanlıktı. Fakir bir semt olduğu kapı önlerinde rastlanmayan arabalardan belliydi.

Beklemeye başladı.

Fakat çabuk sıkıldı. İçinde bulunduğu ruh halindendi bu; iyi bilirdi, ava çıkıp kurbanını ele geçirince, görevini bir an önce yerine getirmek gibi dayanılmaz bir duyguya kapılırdı.

Vücudunun yaydığı o pis kokuyu yine duymaya başladı ve görevinin onu çağırdığını bir kere daha anladı.

Karanlık gölgeler altında ne kadar beklediğini bilemiyordu. Ani bir kararla karanlıktan süzülerek Serap Uzunova'nın bahçe duvarına kadar hızla yürüdü. Bahçekapısı eski kalın tahtadan yapılmıştı. Üzerinde kocaman antika bir tokmak asılıydı.

At Kuyruklu Adam, eski ahşap konağın kalın bahçe kapısını iterek karanlığa daldı. Kimseye görünmemeyi başarmıştı. Bahçede ışık yoktu, sadece ikinci kattaki bir pencereden yayılan solgun ışık bahçede uzun ve dar bir toprak kesitini boylamasına aydınlatıyordu.

Evin kapısı önünde aşınmış üç mermer basamak vardı. Az evvel burada Serap'ı çılgına çevirecek gibi öpmüştü. İradesinin kırıldığını, arzularına yenik düştüğünü tahmin edebiliyordu. Bu defa onu geri çeviremezdi. Zili çaldı ve bekledi..

* * *

Serap Uzunova kendini yatağın üzerine atmıştı.

Vücutundaki zevk verici titremelerden hâlâ kurtulamamıştı. Bütün değer yargıları allak bullaktı. Boşa harcadığı yılların sanki tüm acısını bedeninde duyuyordu. Kasıklarının arasındaki zonklama hâlâ devam ediyordu.

Yanlış mı duydum diye kulak kabarttı.

Kapı çalınıyordu!

Aklına ilk gelen komşusu Zahide oldu. Sonra onun olamayacağını anladı; saat ondu, Zahide bu saate kahveye giden huy-suz kocasını beklerdi.

Vücudunu bir titreme aldı..

Oydu... Mutlaka oydu... Geri dönmüş olmalıydı...

Top gibi yataktan fırladı. Eteğini çekiştirip düzeltti, düğmesi kopmuş bluzunun önünü kapatmaya çalıştı, şıpitik terliklerini ayağına geçirip aşağıya koştu.

Bu kez onu geri çevirmeyecek, içeri alacaktı. Yüreği çılgın gibi çarpmaya başlamıştı bile. Bir yandan da bunu düşünmeliydim diyordu. Daha evvel akıl etseydi, kendine biraz çeki düzen verir, ona hoş görünmeye çalışırdı. Ama neyle? Senelerdir mak-yaj yapmıyor, dudaklarına bir ruj bile sürmüyordu. Birlikte yaşadığı teyzesi, sen dul bir kadınsın, bu hoş olmaz, diye tutturmuştu. Merdivenleri inerken iş yerindeki arkadaşları Macide'yle Hü-meyra'yı hatırladı. Onlar da duldu. Onlardan geri kalan nesi vardı sanki? Belki fazlası var, eksigi yoktu. Boyanıp süsleniyorlardı, kimse de tek kelime etmiyordu.

Artık hayatın keyfini çıkaracak, bedenindeki açlığı bu adamla doyuracaktı. Her şeyin canı cehennemeydi, dünya umurunda değildi artık. Hatta teyzesi bile. Burası onun eviydi, şartları beğenmezse, çeker Adapazarı'na temelli giderdi. Ona engel olmayacaktı, kesinlikle olmayacaktı.

Kapıya geldi, titreyen parmaklarıyla sürgüyü çekti.

En korktuğu şey karşısında başka birini görmektir şu an. Kapıyı araladı.

Oydu! Sevgilisi...

Ona kısa bir an için bile olsa unuttuğu zevkleri tattıran, başka dünyalara götüren sarışın ve yakışıklı sevgilisi.

Sadi hiç sesini çıkarmadan yüzüne bakıyordu. Mağrur ve gülümseyerek. Sanki onu reddetmeyeceğini anlamış gibiydi.

Kolundan tutup içeriye çekti. Nasıl olsa görülme tehlikesi yoktu. Yüksek bahçe duvarları onları her türlü kötü ve meraklı gözlerden saklardı.

Tek kelime etmeden adamın boynuna sarıldı.

Bıraktıkları yerden devam etmek istiyordu. Her şeye razıydı. Teslim ettiği bedenini dilediği gibi kullanabilirdi. Hiç itiraz etmeyecekti, tek dileği onu zevkin ve arzusun doruklarında dolaştırmasıydı. Ve Sadi bunu yapabiliirdi.

Bütün vücudu tutkuyla titrerken dudakları buluştu. Daha şimdiden başı dönmeye başlamıştı. Ayaklarının yerden kesildiğini duyumsadı. Sadi onu güçlü kollarıyla kavrayıp, kucağına almıştı. Bırakmak istemediği dudaklarını ağzından çekerek, kulağına yapıştırmış, "Nereye gideceğiz?" diye sormuştu. Serap inleyerek, "Yukarıya, yatak odama," diyebilirdi.

At Kuyruklu Adam kadını hafifçe yatağa bıraktı.

Gözleri fıldır fıldır içinde bulunduğu odayı taradı. Kendini güvende hissetmek istiyordu. Ev ahşap, eski ve bakımsızdı. Çoğu eski zaman evlerinin aksine, tavanlar basık ve alçaktı. Perdeleri kapatılmış üç pencere vardı. Acaba kadının ilk bıçak darbesini yediği zaman atacağı çığlık komşular tarafından duyulur mu, diye düşündü.

Bu kez şartlar biraz farklıydı.

O da ruhu kokuşmuş erkek delisi, aç bir kadındı; ne var ki tutucu bir çevrede, kapalı bir ortamda yaşamıştı. Bu evde içki olmadığına emindi, onu sarhoş edemezdi. Uyuşturucu söz konusu bile olamazdı. Ne yapacağını düşünmeye başladı.

Beklemeliydi. İlyce beklemeliydi. Sokaktan el ayağın çekilmesini ve bu pis kadının zevkten kendinden geçmesini beklemeli-

liydi. Saatler ilerleyecek, kutsal görevini ancak gece yarısı iki buçuk, üçten sonra yerine getirebilecekti..

Bu durum hoşuma gitmedi.

Anlamı, o saate kadar bu yaşı geçmiş kariyla sevişmesi demekti. Yüzünü ekşitti sonra da yüzünde oluşan hoşnutsuzluğu görmesin diye başını çevirdi.

Serap, “Bir şey mi oldu?” diye hemen sordu.

Yoksa zeki bir kadın mıydı? Aklından geçenleri okuyabilir miydi?

Durumu toparlayıp, “Bu evde içki bulunur mu?” diye sordu.

Kadın, “Üzgünüm, yok” dedi. “Biz içki kullanmayız. Yani, evde bulunduracak kadar içmeyiz. Çok çok bir toplantı, düğün filan gibi gecelerde bir bardak bira içerim sadece. Bilseydim, senin için bulurdum.”

“Aldırma, boş ver. İdare edebilirim” dedi genç adam.

Kadının yüzüne baktı. Dudakları ihtirastan titriyordu. Şansı-na küsüp üzerine eğildi...

* * *

Ölü gibi yorgun düşmüştü At Kuyruklu Adam.

Başını çevirip, mışıl mışıl uyuyan, adeta kendinden geçmiş, vücudunun her zerresi doyuma ulaşmış kadına baktı. Yüzünde gevşemiş bir ifade vardı. Tam bir huzur ve mutluluk...

Hayatında hiç bu kadar aç bir kadın tanımamıştı.

Sonuç için çok zorlanmıştı sarışın adam. Vücudu ter içindeydi. Saatine bir göz attı. İkiyi yirmi geçiyordu.

Kulak kabarttı. Evin içinde de dışarda da tam bir sessizlik vardı.

Tam bir ölüm sessizliği...

Elinde olmadan gülümsedi. Görev vakti gelmişti.

Sessizlik görev çağrısıydı...

Usulca yataktan kalktı. Kadın derin bir uykudaydı, bu yor-

gunlukla uyanması söz konusu olamazdı. Yalınayak eski muşamba zemin üzerinde birkaç adım attı. Yere bıraktığı çantasını alıp içinden her zaman kullandığı geniş ağızlı bıçağını çıkardı.

Az sonra görevini tamamlayacaktı. Geriye döndü yatağa yaklaştı.

Hazırdı artık.

Serap'ın üzerindeki ince pikeyi usulca çekti. Sirtüstü yatıyordu ve çırılçıplaktı. Tam istediği vaziyette.

Çıplak bedene iğrenerek baktı. Gözleri yağlı ve katmerlenmiş karnına, iri memelere takıldı. Hiç zevk almamıştı ondan..

Oysa az sonra başına gelecekleri bilmeden ne kadar da masum ve sere serpe uyuyordu. Bir adım daha yaklaştı.

Öldürücü darbesi için her şey uygundu. Bıçağı havaya kaldırdı. Yapacağı tek şey şimşek gibi bir hızla bıçağın sivri ucunu yağlı bedene indirmekti.

Tam o esnada kadın yatağın içinde kımıldadı. Gözlerini açmadan başını yastığın üzerinde iki yana çevirdi. Üstündeki pikenin çekildiğini hissetmiş gibi üşüyerek bacaklarını karnına doğru çekti.

Galiba hiç de umduğu kadar rahat uyumuyordu kadın. Adam, birden anladı bunun nedenini. Uzun yıllar yalnız yatmaya alışmış insanların, ilk defa bir yabancıyla berber uykuya dalmasının verdiği tedirginlikti bu. Birlikteliği yadırgıyordu kadın.

Bıçak havada kaldı.

At Kuyruklu Adam, kadının gevşeyip rahatlamasını, kıpırdamasını kesmesini bekledi. İlk öldürücü darbe çok önemliydi. Kurbanları çoğu zaman dirençsiz, ummadıkları bir anda alırlardı bu darbeyi. Sesleri çıkmaz, acıdan kıvranıp kalırlardı. Sonrası kolaydı, sadece bir kanırtma ve yarma. İşleri de biterdi.

Genç adam terlemeye başladı.

Teninin yaydığı o pis kokuyu duymaya başlamıştı yine.

Kadın gözleri kapalı, el yordamıyla pikeyi aradı. Üstünü örtmek istiyordu.

Bir an gözlerini açmasından korktu. Durumu farkederse bağırabilirdi. Bıçağı arkasına saklamayı bile düşündü. Ama geç kalmıştı.

Serap Uzunova gözlerini açtı birden!..

Adamın baş ucunda neden ayakta dikildiğini kavrayamadı birden. İçtenlikle güldü ona. Neden sonra havada parıldayan çeliği farketti. Gözleri irileşti...

At Kuyruklu Adam geç kalmıştı. Bıçağı indiremedi. İndirirse tam karnına isabet ettiremezdi, kadın dertop olup büzülmüştü.

Gözüne geldiler. Serap'ın gözbebekleri irilemişti. Dehşetle soluyordu. Kendinden beklenmeyen bir hızla yerinden sıçradı. Konuşmaya bile başlamıştı.

“Sen pis ve adi bir zampara, aşağılık bir hırsızısın.”

Kendini Sadi diye tanıtan adam karşılık vermedi. Sessizce kadını süzüyordu.

Serap, “Bunu anlamalıydım,” diye bağırdı. Fakat adamın gerçek niyetini hiç anlamamıştı. Soluk soluğa söylendi. “Meteliksizin biri olduğunu pastanede söylemiştin zaten... Ressamlığın filan da palavraydı Allah bilir. O zaman uyanmalıydım ama nah kafa, uyanmadım işte... Sen düpedüz av peşinde koşan, gönül hırsızı, adi bir dolandırıcısın.”

Serap'ın göz pınarlarında iki damla yaş belirdi. Sesi daha da dikleşerek devam etti. “Bu konuda tecrübeli olman gerekirdi ama yanıldın; ben fakir ve gariban bir kadınam. Ne birikmiş param var ne de mücevherim. Yanlış kapı çaldın. Sahip olduğum tek şeyi ise zaten aldın. Hayatım boyunca koruduğum namusumu. Senin yüzünden küçük düştüm, lekелendim. Sana güvenmiş, dürüst bir erkek olduğunu, beni sevdiğini sanmıştım. Ne kadar yanılmışım meğer?”

“Hayır!” diye bağırdı At Kuyruklu Adam. “Sen namuslu bir kadın değilsin. Ruhu kokuşmuş, pis bir yaratıksın. İlk defa karşılaştığın bir adamla yatağa girip seviştin. Bana numara yapmaya kalkışma.”

“Sen beni baştan çıkardın. Sen kandırdın, sen tahrik ettin!”

“Ne farkeder ki? Kanın bozuk, ruhun çürük. Sana sahip olurken çıkardığın inlemeler hâlâ kulaklarımda çınlıyor.”

“Kocam öldüğünden beri erkek eli değmedi bana.”

“Yalan söyleme kaltak! Senin gibileri iyi tanırım ben. İliğimi kemiğimi sömürdün. İhtiraslı ve aç kurt gibisin. O kadar zaman erkeksiz duramazsın sen.”

Serap'ın gururu kırılmış, ağlamaya başlamıştı. Ancak adamı hâlâ kendini soymaya kalkan bir hırsız sanıyordu...

Gerçek niyetini aklının ucundan bile geçirmemişti.

“Al işte!” diye bağırdı. “Bütün param içinde. İstersen hepsini al. Bir daha da gözüme görünme. Defol!”

At Kuyruklu Adam donup kalmıştı.

Herkül gibi yapılı vücudu, elinde kocaman bıçağıyla hareketsiz duruyordu.

Yanılıyor muydu acaba? Yoksa namussuz, adi bir fahişe değil miydi bu kadın? Hata mı yapmıştı?

Pastanede onu ilk gördüğü anı anımsadı. Bu benim aradığım nitelikte bir kadın değil diye kuşkuya düşmüştü. Masada otururken, hanım hanımcık, taşralı bir kadın diye düşünmüştü onun hakkında. Aman Allahım, diye ürperdi. Galiba büyük bir hata yapmak üzereydi. Sıradan bir kadını öldüremezdi, cinayet olurdu bu. Kutsal görevi ile hiç ilgisi olmayan adi bir suç...

Silkinmeye çalıştı. Dik dik kadına baktı. Ağlıyordu. İki gözü iki çeşme. Yanakları ilk konuşmaya başladıkları sıradaki gibi al al olmuştu yine. Düştüğü bu durumdan utanıyordu.

At Kuyruklu Adamın akli karıştı.

Olumsuzca başını salladı; hayır, o da tıpkı diğerleri gibi bir fahişeydi. Namuslu bir kadın hiç gece sokakta rastladığı tanımadığı bir erkeği evine getirir miydi? Önce çekingen havalarda naz yapmış sonra içindeki şeytanın körüklediği cinsel açlığı doyurmak için aç kurt gibi üstüne saldırmıştı. Hayır, o namuslu biri olamazdı...

Bu kadın annesini hatırlatıyordu ona!

Tıpkı onun gibiydi! Onun da erkekleri nasıl baştan çıkardığını gözleriyle, o küçük ve masum gözleriyle görmüştü. O uğursuz evde, içine tıklandığı gardrobun aralığından gözlerdi içersini. Yanılmıyordu hep aynı taktikti bu...

Namus perdesi altında yapılan orospuluk. Doyumsuz bir cinsel açlık! Özünde bu vardı. Kadının iblise satılmış ruhu. Hepsini aynıydı!

“Sen bir orospusun!” diye kükredi.

“Öyleyse, sen de adi bir hırsız. Ne duruyorsun? Alsana. İşte sana bütün paramı verdim. Bana inanmıyorsan evin her tarafını arayabilirsin. Değerli ne bulursun al. Dilediğini seç. Yeter ki bir daha gözükmeye gözüme.”

Neler zırvalıyordu bu kadın?

Yoksa kendini adi bir hırsız mı sanmıştı? Geri zekalı mıydı ne? Onun kutsal bir amaç peşinde koştuğunu anlayamamış mıydı?

Kadın cevap vermeyi kesmişti artık. Yatağın ucuna oturdu. Yüksek sesle ağlamaya başladı. Ağlaması, At Kuyruklu Adama hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölümle burun buruna gelen pek çok kurbanı ona böyle ağlamış, yalvarıp yakarmış, bağışlanmasını dilemişti. Fakat onların hepsi öldürüleceklerinin bilinci içindeydi. Bu geri zekalı ise, öldürülmesi bir yana, namusunun tartışılması için ağlıyordu. Gerçekleri anlamaktan çok uzaktı.

Adam içindeki son kuşku kırıntılarından bir türlü kurtulamıyordu. Ağır ağır bıçağı indirdi. Ne yapacağını bilemeden Serap'a yaklaştı. Yatağın ucuna, onun yanına ilişti.

“Bana doğruyu söyle, sen namuslu bir kadın mısın?” diye sordu tekrar.

Asla namuslu bir kadını öldürmek istemezdi. Sonra bunun hesabını Tanrı'ya nasıl verebilirdi? Yanılmış olabilir miydi? İçini korku kapladı. Kendisi de suçluydu. Kadını baştan çıkarmak için çok zorlamıştı.

“Konuşsana be kadın! Sen misin?”

Serap hıçkırıklarını kesip başını ağır ağır kaldırdı, şaşkınlıkla adama baktı. Bu ne biçim soruydu? Ne olması gerekirdi? Mutlaka bir fahişe mi?

Pikenin ucuyla gözlerini sildi.

“Niye benim fahişe olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu.

Adamı bir titreme almıştı.

Üşüyormuş gibi iri elleriyle kollarını kavramıştı. Pencerele kapalı bu sıcak odada üşümesi olanaksızdı. Ama adamın zangır zangır titrediğini farkediyordu.

Anlamadığı bir şeyler oluyordu adama.

Başı önüne düşmüş, suçlu gibi mahcup ve yenik, düşüncelere dalmıştı.

Konuşmuyordu da artık.

“Sen cevap ver asıl, ben kötü bir kadına benziyor muyum?”

Serap'ın sesi onu suçlar gibi çıkmıştı. Adamın sessizliğini görünce incinen gururu iyice taşıtı. İliştiği yataktan kalktı. Adamın başına dikildi.

“Cevap versene serseri!” diye bağırdı.

Hiç ses yoktu adamda.

Sarsılarak titremesi devam ediyordu.

Yakışıklı yüzüne baktı. Bir gözü iyice küçülmüş, diğeri ise tiki varmış gibi devamlı seğiriyordu. Sanki bir kriz geçiriyordu.

Yavaş yavaş oturduğu yerden dizlerinin üzerine doğru kaymaya başladı. Yere muşambanın üstüne çöktü. Adamda müthiş bir değişiklik başlamıştı. O iri yarı vücudu ufalıyor, küçülüyor, eriyordu sanki. Elindeki bıçak yere düşmüş, parmakları kenetlenmiş, tam bir boyun eğme içinde hareketsiz kalmıştı.

Serap adamdaki değişime bir anlam veremiyordu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ne yapmak istiyordu acaba? Omuzlarının sarsıldığını, bu güçlü adamın bir çocuk gibi ağlamaya başladığını gördü. İnliyor, anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne söylediğini işitemedi. Kulak kabarttı.

“Affet beni affet,” diyordu.

Büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Sesi bir çocuk gibi incecik çıkıyordu. Kuşkuyla adamı süzmeye devam etti. Bu bir özür dilemeysen fazla abartılıydı.

Yine de Serap'ın içini bir acıma duygusu kapladı. Adam yaptıklarından pişman olmuştu herhalde! Hırsızlığa yeltendiği için pişman olmalıydı. Serap'ın onu kovması, hayatından silip atması ve yaşadıklarını unutmaması gerekiyordu. Anılarında kötü ve sisli bir olay olarak kalacaktı sadece. Gitmesini istiyordu artık. Onu anlayabiliyordu; parasızlığın yarattığı bir dramdı bu lanet olay. Yine de ona acımişti.

Birden adamın hareketlenerek, başını kaldırmadan geniş kollarıyla bacaklarına sarıldığını gördü. Ne yapmak istediğini anlamadı. Ayaklarına kapanıp özür mü dileyecekti? Adam hıçkırma devam ediyordu. Aynı çocuksu, ince sesiyle:

“Beni bağışladın mı? Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. İstersen rahmetli babamın üzerine de yemin edebilirim” dedi.

Serap Uzunova dayanamadı.

Yumuşak kalpli bir kadındı. Usulca elini uzatıp aslan yelesi-ne benzeyen uzun gür saçlarının üzerine koydu. Sonra yumuşakça o saçları okşadı.

“Peki, seni affettim. Bu geceyi unutacağım.”

“Sağol anne... Ben de seni üzmeyeceğim.”

Kadın birden şaşkınlıktan kalakaldı.

Bütün vücudu buz kesildi. Yanlış mı duymuştu acaba? Kendisine anne diye mi hitap etmişti? Kulaklarına inanamadı. Evet, yaşça ondan büyüktü, biliyordu bunu, ama annesi olacak kadar da değil. Ne yani, aklınca hakaret mi etmek istiyordu?

Hayır, öylesine içten ve çocukça ağlıyordu ki, anne derken kesinlikle onun yaşını ima etmediği belliydi. Saçlarını okşayan eli yavaşça çenesine kaydı, tutup kendisine doğru kaldırmak istedi.

Adam bir çocuk gibi ağlamakta ve başını kaldırmamakta ısrar ediyordu. Birden o ince sesiyle yeniden konuşmaya başladı.

“Yapma anne, biliyorum, bana ceza vereceksin. Lütfen anne, lütfen yapma. Bana onu yapma... Bak sana yemin ettim.”

Serap cahil kadındı. Olanları pek anlamıyordu. Ne var ki az önce sevdiği adamın bir tür kriz geçirdiğine, adlandıramadığı bir durumun içine düştüğü kanısındaydı. Belki az önceki saldırgan tutumu da bu kriz yüzündendi.

Aklı karıştı, heyecanlanıp korktu ama ona yardım etmesi gerektiğini de kavrayıverdi. Adamın inadını kırarak bacaklarına sürtünen yüzünü kendine çevirdi.

Neredeyse şaşkınlıktan dili tutulacaktı. Bu adam Sadi değil-di!..

Altı yedi yaşlarında saf, duru, ürkek ve suçlu bir çocuk vardı karşısında. Dudakları bembeyaz olmuş, korkudan yüreği çarpan, uğrayacağı cezanın dehşetinden yüzünün kanı çekilmiş zavallı bir yavrucak...

Serap ne yapacağını bilemedi. En iyisi suyuna gitmek diye düşündü. Belki kendine gelince neler olup bittiğini ondan dinleyebilirdi. Sanki ona yaklaşıp yardım etmek istiyormuş gibi:

“Sadi, Sadi yavrum! Kendine gel, korkma. Sana ceza vermedim” diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam yüzünü kadının ellerinden kurtardı. Serap'ın sıkı sıkıya kavradığı bacaklarını bıraktı. Çöktüğü yerde, dizlerinin üzerinde bir iki adım geri çekildi. Ürkekliğini üzerinden atamamıştı. Az önce zevkin doruklarına çıkardığı kadına şimdi umacı gibi bakıyordu. Yatağın altına kaçmak, ondan uzaklaşmak istedi. Koskoca bedeniyle karyolanın altına girmeye çalışıyordu. Serap şuursuzca:

“Girme oraya!” diye bağırdı.

Sesinin yükselen tonu hemen etkisini göstermişti. Koca adam mihlanıp kaldı.

Serap şimdilik ona hükmedebiliyordu. Ama birkaç dakika

sonra neler olabileceğini kestiremezdi. Geçirdiği krizin nasıl değişik evreler yarattığını bilemezdi. Belki az sonra yine saldırgan hale dönüşüp, tehlikeli olabilirdi.

Kadının içini müthiş bir korku kapladı.

Bu adam hastaydı, artık bundan hiç şüphesi kalmamıştı. Ve Serap bu hastalık konusunda bilgi sahibi değildi. Onu bir an önce başından savmalıydı. Hem de derhal. Ona hâlâ sözünü geçirme şansı vardı.

“Çık oradan!” diye emretti.

Emir etkisini gösterdi. Koca adam süklüm püklüm, yarı yarıya sığındığı karyolanın altından çıktı. Emekler vaziyette muşambaların üzerinde durup bekledi.

“Ayağa kalk!”

Adam hiç itiraz etmeden kalktı. Başı önünde, kendisine verilecek cezayı itirazsız kabule hazır bekledi. Özellikle gözlerini annesi sandığı Serap'tan kaçıırıyordu.

Serap Uzunova anlayamayacağı duygular içinde bocalayıp kaldı. Yutkundu. Koca adam kımıldamadan duruyordu. Bir gecelik sevgilisi şimdi tam karşısında bir seksen beşe yaklaşan boyu, geniş çatılı ve iri cüssesiyle çırılçıplak duruyordu. Bacakları dik ve gergin, uzun kolları adeleliydi. Göğsü sarı kıllarla kaplıydı. Serap dehşetle yutkundu. Bu harika görünümlü bedenin içinde şimdi bir çocuk gizliydi.

Kadın yarı korku yarı merakla onu süzmeye devam etti. Bir an evvel evinden uzaklaşması için büründüğü bu çocuksu duruma bir süre daha devam etmesi gerekiyordu. Bu haldeyken ona her istediğini yaptırabileceğini anlamıştı.

“Çabuk eşyalarını topla ve giyin.”

Çocuk, kurgulu bir bebek gibi hareketlendi ve yerlere saçılmış giysilerini toplamaya başladı. Hepsini yerden alıp, elinde tutarak öylece bekledi.

“Ne duruyorsun? Giyinsene.”

“Peki anne.”

Yaşadıklarına inanamıyordu Serap. Bu yaşına kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Sadi acemi ve beceriksiz hareketlerle giyinmeye başladı. Önce külotunu sonra pantolonunu ayağına geçirdi. Beş yaşındaki bir bebek gibi pantolon paçasını bulmakta zorlandı. Tenis ayakkabılarını ise bir türlü bağlayamıyordu.

“Hadi şimdi şu çantayı da al,” dedi Serap.

Bu durumun ne kadar devam edeceğini bilmediğinden korkusunu yenememişti. Korkup titrediğini adama belli etmek istemiyordu. Gerçi tam bir çocuk kimliğine bürünmüş adamın bunu farkedeceğinden de kuşkuluydu...

Gözü birden yerdeki avcı bıçağına takıldı.

Bıçağı görmeye dayanamıyordu. O nesnenin evinde kalmasını istemiyordu.

“Yerden oyuncağını da al” diye sert bir şekilde söylendi.

Sadi masum, çocuksu gözleriyle muşambalara bakındı. Kocaman bıçağı gördüğü halde onun kendisine ait olduğunu anlamamış gibi bakışlarını etrafta dolaştırıp oyuncak aradı. Bulamayınca ağlamaklı bir sesle:

“Anneciğim, burada oyuncak yok” dedi.

Serap aynı sert tonla, “İşte orada!” diye, hırladı.

Adam karyolanın sarkan çarşafını kaldırarak altına baktı.

“Topum mu?” diye sordu.

Serap başını iki yana salladı.

“Kurşun askerlerim mi?”

“Hayır.”

“Ama başka oyuncağımı göremiyorum anneciğim.”

Serap birkaç adım atıp, çıplak ayağının ucuyla bıçağı işaret etti.

“İşte bu...”

Çocuk itiraz etti. “O benim oyuncağım değil.”

“Hemen al onu ve çantana koy.”

Serap tahammülünün son kırıntılarıyla hasta adamı kontrolle çalışıyordu. Sadi'nin acıklı dramının ne olduğunu bilmemekle

beraber çocukluğunda annesinden büyük bir baskı gördüğünü sezinlemişti.

“Hayır... O benim değil... Onu istemem.”

“Senin o. Ne söylüyorsam onu yap. Sana emrediyorum, anladın mı? Yoksa cezalandıracağım seni.”

Serap birden irkildi.

Sadi yeniden titremeye başlamıştı.

ÖdÜ koptu birden. Yoksa kriz sona mı eriyordu? Krize böyle titreme ve sarsıntılarla girdiğini hatırlamıştı. Eski haline dönerse ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemezdi. Belki daha şiddetli bir evreye geçebilir, zor ve kaba kuvvet kullanmaya kalışabilirdi.

O bıçaktan nefret ediyordu ama evde kalsa ne farkedirdi? Alt tarafı Sadi gittikten sonra kimseye göstermeden yok edebilir, çöpe atardı.

At Kuyruklu Adama tekrar bir göz attı.

Başını biraz daha dikleştirmiş kendisine bakıyordu şimdi.

“Onu istemiyorum anne,” diye mırıldandı.

Hayret! Sesi biraz daha kalınlaşmış, buluşa yaklaşmış ya da ermiş bir çocuk gibi çıkmıştı şimdi. Sanki çocukluğunda geçirdiği birkaç yılı, şu anda birkaç saniyede tamamlamış gibiydi.

Telaşa kapıldı Serap.

Çocuk büyüyordu! Az sonra hangi yaşa erişeceğini kestiremezdi. Bıçağı alması için ısrardan vazgeçmeliydi.

Bir şeyi daha farketti.

Sadi şimdi çıplak ayaklarına, pikenin örtemediği bacaklarına, açıkta kalan omuzlarına bakmaya başlamıştı. Gözlerindeki garip parıltıları hissedebiliyordu. İstemedi adamın cinsel organına gözü takıldı. Sertleşmişti. Bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Neredeyse paniğe kapılacaktı kadın. Midesi bulandı korkudan. Düşündükleri doğruysa kusabilirdi. Fakat içindeki ürperti bulantısını bastırdı. Son bir gayretle:

“Git şimdi” diye bağırdı. “Seni gözüm görmesin.”

Sadi ağır ağır hareket etti. Yere eğilip muşambanın üzerindeki bıçağı eline aldı. Kabzasından kavradı. Artık bir çocuk gibi değil, erişkin bir erkek gibi hareket ediyordu sanki. Serap bundan tam emin olamadı. Donmuş gibi At Kuyruklu Adamı seyre diyordu.

Krizi atlatmış mıydı acaba?

Ne yapacağını merak etti. Yoksa korktuğu annesine saldırarak bıçağı bir yerine saplayacak mıydı?

Serap nefesini tutmuştu. Göz göze geldiler.

“Anne... Yapma! Ne olur yapma,” diye inledi.

Sesindeki çocuk tınısı kaybolmak üzereydi. Gittikçe büyüyordu Sadi. Yine de içinde bulunduğu durumdan tam sıyrılamadığını anladı Serap. Soluğunu bıraktı. Biraz daha vakti vardı.

“Hadi git,” diye yineledi.

Sarışın adam elindeki bıçağa gözlerini çevirdi, bir süre şuursuz, boş ve anlamsız şekilde baktı. Sonra onu branda bezinden yapılmış çantasının içine koydu. Ağır ağır arkasını döndü, nereye gideceğini bilemeden odanın içinde bir iki adım attı. Genç adam zaman ve mekan boşluğu içindeydi. Kapının yönünü bulamıyordu.

Serap adamın arkasına geçip, hafifçe sırtından itti. Arka arkaya yürümeye başladılar. Serap onu dürtüklemese, olduğu yerde krizin sonuna kadar duracağını anladı.

Gıcırdayan tahta merdivenlerden indiler. Kadın mermer avlunun ışıklarını yakmadı. Karanlıkta el yordamıyla sokak kapısının önüne kadar gittiler. Serap hâlâ korkudan titriyordu. Her an Sadi'nin bir uykudan uyanırmış gibi silkinip boğazına sarılmasından çekiniyordu. Yıkıntı gibi bir eski zaman evinde, gece yarısının bu ilerlemiş saatinde, yarı deli hasta bir adamla başbaşaydı. Ne olacağını bilemezdi.

Sadi'den hiçbir direnme gelmiyordu.

Serap sokak kapısını açtı ve adamı dışarıya doğru itti. Sadi tökezlenerek birkaç adım ileriye fırlarken, acele ile kapıyı örtüp, sürgüyü çekti.

Kurtulmuştu sonunda bu sapıktan.

Bacakları titriyordu ve hiç gücü kalmamıştı. Yere düşmek için kapıya dayanıp öylece kaldı. Bulantısı hafiflemişti ama içindeki korku azalmamıştı daha. Dışarıya attığı adamın ne yapacağını bilmiyordu. Acaba bahçeden çekip gidecek miydi?

Kulağını kapıya dayadı, dışarıyı dinlemeye çalıştı.

Önce hiç ses duymadı, sonra kulağına kesik kesik hıçkırıklar gelmeye başladı.

Çocuk ağlıyordu. Evet, ona çocuk demek daha doğrudu. “Anne, korkuyorum, burası, burası çok karanlık...” diyen sesini işitti. Her şeye rağmen Serap’ın içi cız etti.

Kapının önüne attığı bir sapık bile olsa, şimdi yalnız ve çaresiz bir çocuktur. Yolunu bulması ve korkusunun azalması için bahçenin ışığını yakamazdı. Işığı görünce belki gitmez sabaha kadar orda oturabilirdi. Aman Allahım, komşulara rezil olabilirim, diye düşündü. Karar vermeden bir süre kapının ardında düşündü. Hayır, ne olursa olsun kapıyı açmayacaktı. Onu yeniden içeri alamaz, bu riske giremezdi.

Onu görebilmek, ne yaptığını anlamak için üst kattaki cumbalı odaya koştu. Akıl ederek daha önce yatak odasının ışığını söndürdü. Ev şimdi zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Hafifçe perdeyi araladı; şimdi Sadi’yi görebiliyordu. Gözleri karanlığa alışınca onun iri gölgesini iyice farkettiler.

Ağlamayı kesmişti. Çakıllı yolun tam ortasında dikilmiş, hareketsiz duruyordu. Hiç kımıldamadan. Bekliyordu...

Acaba niye gitmiyor, diye düşündü Serap. Yoksa geri mi dönecekti?

Kendinde değildi ki! O yaştaki bir çocuk gecenin bu saatinde nereye gidebilirdi?

Bir rezalet çıkması korkusu benliğini kapladı. “Yarabbim ben neler yaptım?” diye inledi. Müthiş bir gece geçirmişti ve kabus gibi henüz her şeyin bitmediğinin farkındaydı. İçindeki titre-

meyi bir türlü bastıramıyordu. Yukarıya koşarken sarıldığı pike düşmüş, çırılçıplak kalmıştı. Titremesi biraz da ondandı.

Yerinden kımıldamadı. Gözetlemeye devam etti.

Sadi çakıl taşlarının üzerinde bir iki adım attı. Sarhoş gibi sallanıyordu. Dengesini bulmak için zorlanıyordu adeta. Durdu yeniden. Biraz bekledi sonra bir iki adım daha attı. Kalın bahçe kapısının önüne kadar gelmişti. Karanlık nedeniyle Serap artık onu rahat göremiyordu.

Neden sonra bahçe kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu. Sadi'nin gölgesi kaybolmuştu. Gitmiş olmalıydı. Derin derin soludu. Acaba kabus gerçekten bitmiş miydi? Bu geceyi ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu...

(2)

At Kuyruklu Adam ıssız ve karanlık sokağa çıkınca şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Beyninin içi sanki bomboştu. Karanlıktan bir zamanlar çok korkmuştu. Şimdi de korkuyordu. Anılarındaki o küçük dar dolabı hatırlamıştı yine...

Kolunu uzatıp parmaklarıyla o lanet dolabın duvarlarını aradı. Hayır, dolapta değildi şimdi. Etrafta duvar da yoktu. Hapsedilmemişti. Rahatlar gibi oldu. Yüzüne serin ve nemli bir rüzgâr çarpıyordu. Oysa o daracık yerde hiç esinti olmazdı. Hiç ışık da...

Sendeleyerek yürümeye çalıştı.

Kafası çok bulanıktı. Hiçbir şey anımsamıyordu. Ama korkmasına gerek yoktu.

Annesi gitmişti. Onu göremiyordu artık.

"Anne!" diye seslendi. Cevap alamadı. Etrafına bakındı, bir kere daha sesini yükselterek "Anne!" dedi.

Cevap yoktu.

Rahatladı birden. Kurtulmuştu ondan.

Neredeyim diye çevresine bakındı. Dar, sapa bir sokaktı. Işıkları sönük, eski bir İstanbul sokağı. Acaba burada ne iş vardı? Niye gelmişti?

Annesi yanında olamazdı tabii. Çünkü o ölmüştü...

Ayaklarını zorlukla sürüklüyordu. Bütün vücudu uyuşmuştu ve müthiş yorgundu. Susadığını farkettil, boğazı yanıyordu. Hareket basmıştı.

Yürümeye devam etti.

Yürüdükçe adelerinin açıldığını düşünme yeteneğinin geri geldiğini sezinliyordu. Hızlı hızlı solumaya başladı. Oksijene ihtiyacı vardı. Vücudunda bir değişiklik hissetmeye başlamıştı.

Güçleniyordu. Ama henüz tam değil...

Hâlâ bir boşluk, yetersizlik vardı içinde. Koşmak istedi. Neden koşmak istediğini bilmiyordu ama koşarsa sanki gideceği yere bir an önce ulaşacak, vücudundaki ve ruhundaki eksikliği tamamlayabilecekti. Dönüşümünü bir an evvel yapmalıydı.

Aydınlık bir caddeye varınca durdu. Saat ve zaman kavramını yitirmişti. Seyrek de olsa geçen araçlara boş boş baktı. Yerine mihlanıp kaldı. Neredeydi acaba?

Beyni çatlarcasına zonkluyordu. Başım niye ağrıyor diye düşündü. Bir neden bulamadı. Sanki görünmeyen bir el beynine bilgi ve anılar yüklüyordu. Hatırladıklarının ağırlığından kurtulmak istercesine başını iki eliyle kavradı, şakaklarını bastırdı. Bütün bedeni titremeye başladı. Düşeceğini hissetti. Bir süre geniş fakat ıssız tretuvarda durup bekledi.

Bedenindeki titreme önce hafıfladı sonra birden geçti.

At Kuyruklu Adam dikleştii, yere eskisi gibi sert basmaya, kendini kontrol etmeye başladı. Gerçek kimliğine bürünmüş, krizi atlatmıştı artık.

Yine de kendine gelmesi kolay olmadı. Vücuduna bir ağırlık çökmüş, şiddetli bir uyku ihtiyacı belirmişti.

Evine dönmeliydi.

Boş bir taksi arandı.

Saraçhanebaşın'da olduğunu farketti. Şaşırdı. Acaba buraya neden gelmişti?

Hiçbir şey anımsamıyordu. Sanki kafasının içi bomboştu.

"Allah kahretsin" diye homurdandı. Kılığına kıyafetine baktı. En korktuğu şey başına gelmişti işte! Kutsal görev sırasında krizi tutmuştu. İki senedir bu şiddette bir kriz gelmiyordu. Tam bu meretten kurtuldum diye sevinirken, hiç olmadık bir anda yenisinden yakalanmıştı ona. Kriz halindeyken yaşadıklarını genellikle hatırlamazdı. Onun için düşünüp kafa patlatması anlamsızdı.

Bir an evvel buradan uzaklaşayım diye düşündü. Nihayet ilerde boş bir taksi gördü. İşaret etti, araba yaklaştı, şoför başını eğip ona şöyle bir baktı; tipini beğenmemiş olacak ki, gecenin bu saatinde hippie kılıklı serseriye arabasına almamayı yeğledi, tam gaz uzaklaştı.

At Kuyruklu Adamın eli havada kaldı.

Az sonra bir taksi daha yanında belirdi. Şoför bu kez durmuştu. Arabaya atlayıp "Eve çek" dedi. Şoför ellisinin üzerinde, babacan biriydi. Müşterisinin sarhoş olduğunu düşünerek. "İyi de, evin nerede delikanlı?" diye sordu.

"Nişantaşı'nda."

Şoför onun çapaçul haline bakıp:

"Paran var mı? Malum ya, saat gece tarifiesi yazar," dedi.

Sarışın adam başını salladı.

Ama emin değildi. Cüzdanının yanında olduğunu bile hatırlamıyordu. Taksi hareket ederken pantolonunun arka ceplerini yokladı. Cüzdan yoktu. Kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Yoksa bir yerde düşürmüş müydü? Anımsayamadı. Sonra omuzundaki çantaya el attı. Kendi çantasını bir yabancı gibi araştırdı. Cüzdan eline geldi. Açıp içine baktı. Tıka basa para doluydu cüzdan. Bir sürü banknot. Bir o kadar da dolar ve mark vardı.

Gözü şoföre takıldı.

Adam dikiz aynasından hâlâ dikkatle onu süzüyordu. Telaş-

lanma, sakın ol, diye kendi kendine mırıldandı. Her şey yolundaydı. Adamın rahatlaması için cüzdandan bir miktar para çıkartıp uzattı. Beyni para hesabını henüz berraklıkla yapamıyordu. Şoför parayı almadı. “Tamam delikanlı, anladım, paran var” diye mırıldandı. Arkasından bir şeyler daha söylendi ama At Kuyruklu Adam ne dediğini anlamadı.

Çünkü cüzdanını çantaya yerleştirirken eli soğuk bir metale değmişti.

Onun ne olduğunu hemen kavradı. Avcı bıçağıydı bu!..

Titredi. Yoksa yine bir fahişenin ruhunu mu almıştı. Zaten üstündeki görev kıyafetiydi. Herhalde bu gece birisini öldürmüştü ama nerede? Ürkerek üstüne başına baktı. Çok sık olmasa da bazı kan sıçrardı. Giysilerinde kan lekesi ve kokusu aradı, bulamadı. Fakat emin olamazdı. Elini tekrar çantasına daldırıp, çıkarmadan bıçağı yokladı. Kuruydu. Eline yapışmamıştı.

Rahat bir nefes aldı.

Arkasına yaslandı. Soluklarını ayarlamaya çalıştı. Şoför hâlâ konuşuyor, bir şeyler anlatıyordu. Söylediklerini anlamıyordu. Dinlemek de istemiyordu adamı.

Biraz daha toparlamıştı kendini. Nişantaşı'na geldiklerinde evinin sokağına varmadan arabayı durdurdu. Hep öyle yapardı. Tedbir olarak iki sokağı yürüyerek geçti. Karanlıklar içinde evinin yolunu tuttu...

* * *

Anahtarı çevirip, lüks mobilyalarla döşenmiş dairesine girdi. Yorgun ve bitkindi. Gözünden uyku akıyordu. Geçirdiği her kriz onu böyle halsiz bırakırdı. Bunu biliyordu.

Fakat kendini hemen yatağa atmadı. Yatak odasının ışıklarını yakıp bir süre hareketsiz kaldı. Kuşku ile pantolonunun ve blucin yeleğinin ceplerini araştırdı.

Bir külot bulmaktan korkuyordu.

Aradı ama hiçbir cebinde külot yoktu. Rahat bir nefes aldı. Demek bu gece pis bir fahişenin ruhunu almamıştı. Vücudunun yaydığı o dayanılmaz ter kokusunu duyamıyordu. Yıkınması gerekliydi, ama bu gücü kendinde bulamadı. Yatak onu çekiyordu.

Son bir gayretle çantasından hiç çıkarmadığı anahtar destesinden bir anahtar çekti, gömme dolaba doğru yürüdü. Kilidi çevirdi, kapağı açtı. Plastik askılara asılı külotlara baktı. En kıymetli hazinesiydi bu. Krom çubuk üzerinde büyük bir düzenle asılmış dokuz adet kadın külotu duruyordu. Bazısı temiz bazısı kirli...

Burnunu uzattı. Özellikle kirli ve koku yaydığını bildiği bazı külotları kokladı. Ne yazık ki zaman, külotların ağlarına sinmiş kadınların o salgılarının kendine özgü kokusunu azaltıyordu. Yine de kokladı, zevkle, heyecanla..

Sonra kapıyı kapatıp, kendini yatağın üzerine attı.

Uyumalıydı... Saatler sürecektti uykuya ihtiyacı vardı...

(3)

Sibel, ABC Televizyonu'ndaki odasına girdiğinde sabahın onuydu. Sıcak ve pırıl pırıl bir temmuz sabahıydı. Günlerden cumartesiydi ve iki gün sonra haftalık programı yayına girecekti. Bir günlük istirahat genç kızı epey dinlendirmişti. Buna dinlenmekten ziyade moral kazanmak demek daha doğru olacaktı. Kendine ayırdığı günün büyük bir kısmını kuaförde, ağdacıda geçirmişti. Ama şimdi aynaya baktığında kendini daha zarif, hoş ve formda buluyordu.

Masasına oturdu. Yapılacak bir yığın iş vardı. Gelen fakslara, mektuplara, dün işte yokken telefonla arayanların listesine bir göz attı. Bazılarına cevap vermek zorundaydı.

Gereksiz bulduklarını çöp sepetine atarken telefon çaldı. Arayan Başkomiser Oğuz Tamer'di. Komiserin arayış sebebi, ev telefonunu dinlemeye almalarına izin verip vermeyeceğiydi. Bu hiç hoşuna gitmedi. Neden gerek gördüğünü sormak abesti. Komiserin bunun için bir yığın geçerli sebep sıralayabileceğine adı gibi emindi. Gerekli onayı vereceğini söyledi. Sonra dudağının ucuna gelen soruyu sormadan edemedi.

“Oğuz bey,” dedi. “Ayhan hakkında yeni bir gelişme var mı?”
Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

“Niye sordunuz?”

Sibel isyan edercesine, “Nasıl sormayayım?” diye söylendi.
“O benim en iyi arkadaşım. Şüphelerinize bir türlü inanmak istemiyorum. Hatta ihtimal bile vermek gelmiyor içimden. Böyle bir zan altında kalmasından üzüntü duyuyorum.”

“Haklısınız. Ne çare ki, görevim gereği her türlü olasılığı düşünmek zorundayım. Ben de sizin gibi düşünmek isterim ama beynimde henüz aydınlanmamış bazı noktalar var. Bunlar aydınlanıncaya kadar şüpheliler listesinde kalacaktır.”

Genç kız yutkundu. Komiser haklı olabilirdi. “Ayhan’la yaptığı son görüşme geldi aklına. Turgut Atamer hakkında yaptığı çılgınlıkları anımsadı.

“Sizi anlıyorum,” diye fısıldadı.

“Üzüntünüzü anlıyorum. Ama çok yakında onun gerçek bir suçlu olup olmadığını size açıklayacağım.”

“Nasıl? Onun hakkında bir şey mi buldunuz?”

“Henüz bulamadım. Bir iki güne kadar kendisiyle konuşacağım.”

“Öyle mi? Hayret! O da sizinle görüşmek istediğini söyledi.”

“Ne zaman?”

“Önceki gün.”

“Telefonla mı görüştünüz?”

“Hayır, buraya geldi. İş yerine.”

Yine kısa bir sessizlik oldu.

Sibel işkillendi. Komiser galiba yine bir numara peşindeydi.

“Yapmayın Oğuz Bey,” diye mırıldandı. “Şayet Ayhan bir şüpheliyse onu adım adım takip ediyorsunuzdur. Başiboş bırakacağınızı sanmıyorum. Zaten elinizde kaç suçlu adayı var ki?”

Komiser neden sonra, “Onun izinli olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Öyleydi ama bir geziye filan gitmemiş. Biliyor musunuz, o da hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyor ve aklınca beni korumaya çalışıyordu.”

“Tahmin etmiştim zaten. Benimle görüşmek istediğini söylemişsiniz. Hangi konuda görüşecek acaba?”

Sibel, Ayhan'dan öğrendiklerini bütünüyle anlatmak istemiyordu.

“Galiba elinde bir görgü tanığı varmış,” dedi.

“Öyle mi? Nereden bulmuş?”

Sesinde alaycı bir hava vardı.

“Bilmiyorum, bana da söylemedi. Her şeyi salı günü komisere açıklayacağım” dedi.

“Demek salı günü? Bekleriz öyleyse. Şunun şurasında üç gün var demektir. Aferin bizim oğlana, maşallah polis gibi çalışıyor.”

Sibel şaşırır gibi oldu.

Sanki komiserin sesinde yumuşak, Ayhan'ın suçsuzluğunu kabullenir bir sıcaklık hissetmişti. Yanılıyor muydu yoksa?

“Bu mümkün mü?” diye sordu.

“Nedir mümkün olan? Sorunuzu anlamadım.”

Aslında sormak istediği Turgut Atamer'in katil zanlısı olup olamayacağı idi. Çok uzak, inanılmayacak bir ihtimaldi ama Ayhan, beynine çöreklenmiş bir saplantı olarak bu iddiayı savunuyordu. Tabii Ayhan'ın bu tutarsız savından komisere bahsedemezdi. Çok saçmaydı. Basit bir kıskançlık nedeniyle o kibar ve nazik adama çamur atmak olurdu bu.

Yutkunarak, “Ayhan'ın bir tanık göstermesi,” diye fısıldadı.

Komisere kahkahasını işitti.

“Nerden bileyim? Bunu ilk defa sizden işitiyorum. Belki mümkündür.”

Sibel bunalmaya başlamıştı. Artık bu konuşmanın bitmesini istiyordu. Tam o sırada komisere söylemeyi unuttuğu bir konu aklına geldi.

“Sırası gelmişken size önemli bir noktayı açıklamak istiyorum,” dedi.

“Buyrun.”

Sibel’in yüreği çarpmaya başlamıştı.

“Ayhan hakkında.”

“Sizi dinliyorum.”

“Onu suçlamanızın ana nedeni katilin eşkalini hayalinde yaratması ve medyaya böyle bir kişiyi takdim etmesi, değil mi? Yani aslında olmayan birinin eşkalini vererek herkesi kandırdığını, şüpheleri hayali bir kişinin üstüne yıktığını ima etmişsiniz.

Yanılıyor muyum?

“Evet, öyle.”

“Ya bunun aksini size ispat edersem?”

“Çok sevinirim. Böylece Ayhan da zan altında kalmaktan kurtulur.”

“Öyleyse sıkı durun. Blucinli, at kuyruklu adam tipini Ayhan yaratmadı. Onu biz lanse ettik, bu doğru. Ve o kişinin kesin katil olup olmadığını da bilmiyoruz fakat kanaatimizce bu cinayetleri işleyen odur.”

“İyi de, bu tarifi size kim verdi?”

“Biliyorsunuz, basın haber kaynaklarını saklayabilir ama ben size açıklayacağım. Sırf Ayhan üzerindeki şüpheleriniz kalsın diye?”

“Devam edin lütfen.”

“Bu haberi öldürülen Jale Kunter’in bir öğrenci arkadaşından aldık. Adı Hilmi. Kızın fakülteden arkadaşı. Öldürülmesinden az önce onu Taksim’de açıkladığımız eşkalde biriyle görmüş. Bu ifadeyi verirken ben de Ayhan’ın yanındaydım. Ona tanıklık edebilirim. Gerekirse siz de o öğrenciyi sorguya çekebilirsiniz.”

Telefondan bir kahkaha yükseldi.

“Ben zaten Ayhan’dan hiç şüphelenmedim. Sadece görevimi kusursuz olarak yerine getirmek istedim Sibel Hanım. Şimdi siz-

den rica edeceğim, onu görürseniz lütfen salı günü beni aramasını söyleyin. Haa, belki bilmek istersiniz, Hilmi'yi biz de dün sorguladık. Sizin söylediklerinizi doğruladı. Ama yine de bu ifade katilin o adam olduğu anlamına gelmez. Şimdilik iyi günler efendim."

Telefon kapanıverdi.

Sibel elinde kulaklıkla öylece kaldı. İçinde büyük bir rahatlık hissediyordu. Çocuklar gibi sevinçten uçuyordu. Yerinden fırlayıp, hoplamak sıçramak istedi. Polis, sevgilisinin suçsuzluğunu kabul ediyordu.

Genç kız yavaş yavaş durgunlaşmaya başladı. Aklına Ayhan'ın iddiası gelmişti.

Yanıldığına emindi; ama binde bir bile olsa, ya söylediklerinde gerçek payı varsa diye düşündü. Alıcıyı yerine bıraktı.

Dehşetle, "Aman Allahım, olamaz" diye kekeleydi.

* * *

Kapıyı tıklatarak aralıktan uzattığı başını görünce, Sibel'in ağzından bir sevinç çığlığı yükseldi. Oturduğu döner koltuktan fırlayıp, "Ayhan hayatım, nerelerdeydin?" diye bağırarak kapıya koştu. Telaşla, kolundan tutup içeriye çekti ve çıplak kollarını boynuna doladı. Heyecandan titreyen dudaklarıyla yanağına bir öpücük kondurdu.

Genç adamın nerdeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Sibel'i üç senedir tanırdı; bu süre içinde ondan böylesine coşkulu, böylesine sevincini gösteren bir ilgi ve davranış görmemişti.

Afallayarak, "Hayal mi görüyorum majesteleri?" diye sordu. "Emin misiniz, biri ile karıştırmadınız beni değil mi? Bendeniz, majestelerinin fakir ve naçiz kameramanı Ayhan Berkman'ım. Bir yanlışlık yok, değil mi? Yoksa ben hata yapıp, başka odaya mı girdim?"

Genç kız kollarını Ayhan'ın boynundan çekmedi.

Gözlerindeki sımsıcak ve sokulgan bakışlarla genç adama gülümsemeye devam ediyordu. Sürdüğü nefis parfüm Ayhan'ın başını döndürmüştü.

"Majestelerinin gözlerinin içi gülüyor, inanamıyorum ve de anlayamıyorum. Bu sıcak ilginin sebebi ne?"

"Az önce çok güzel bir haber aldım. Mutluluktan uçuyorum. Artık bana Patron diye hatip etsen bile sinirlenmeyeceğim."

Ayhan, kızın hâlâ boynundan gevşetmediği kolları nedeniyle mutluluktan uçuyordu. Keyifle mırıldandı:

"Vay be!" dedi. "Bu nasıl bir haber ki, seni bu kadar coşturdu. Yoksa maaşına zam mı aldın?"

"Hayır!"

"Piyango ya da loto'dan ikramiye mi isabet etti?"

"Hayır!"

"Yoksa başka bir kanaldan yüksek ücretli bir transfer teklifi mi?"

"Bilemedin!"

"Anladım. Turgut Atamer'in evlenme teklifine "evet" cevabı verdin, değil mi? Çalışma hayatı sona erdi. Her türlü geçim derdine de paydos. Bir elin yağda bir elin balda sayılır artık. Ohh, ne hayat be? Sabahları havuzda, öğleden sonra en lüks markaların satıldığı giysi mağazalarında alışverişte, akşam üstleri kokteyllerde, geceleri üye olduğunuz kulüplerde..."

Sibel'in kaşları çatılınca Ayhan sustu ve sözünün sonunu getirmede. Kız hâlâ kollarını Ayhan'ın boynundan çekmemişti.

"Yine bilemedin," diye söylendi.

Ayhan şaşırmış gibi:

"Seni bundan başka sevindirecek ne olabilir ki?" dedi.

Sibel usulca kollarını genç adamın boynundan çekti.

"Ne kadar anlayışsızsın," diye fısıldadı.

Ayhan omuzlarını silkti.

“Aklıma gelen her ihtimali sıraladım majesteleri. Seni böyle-sine sevindirecek başka bir şey düşünemiyorum.”

“Yaa, öyle mi?”

“Evet. Başka ne olabilir?”

“Kabahat bende. Seninle sevincimi paylaşmamın ne mantığı var ki? Hep böylesin zaten. Hayata at gözlüğüyle bakarsın.”

“Dur canım dur, sinirlenme hemen. Ben aklıma gelenleri söyledim.”

“Ama hep maddi, parasal şeyler. Hayattaki tüm değerlere bakış açın bu. Bir genç kızı mutlu edebilecek başka değer ölçün yok, değil mi?”

Ayhan bir adım geri çekildi. Dikkatle kıza baktı.

“Belki yanıldım. Öyleyse sen söyle bakalım.”

“Hayır, söylemeyeceğim.”

“Fakat çok önemli bir şey olduğunu sezinliyorum.”

“Boş ver artık.”

“Yapma canım, niye sinirleniyorsun ki? Tahminlerimde yanlış olabilirim. Ama pek haksız da sayılmam. Şu sıralar hayatındaki en büyük beklentin sayın Turgut Atamer değil mi? Onunla evlenmeyi sana yakıştırmışsam niye bozuluyorsun?”

“Kes artık şu Turgut Atamer'i. Onun hakkında konuşmak istemiyorum!”

“Niye?”

“İstemiyorum dedim. Uzatma!”

“Nasıl istersen. Aslına bakarsan onun hakkında ben de konuşmak istemiyorum.”

Sibel, Ayhan'a bir kere daha haksızlık ettiğinin farkındaydı. Sevincini paylaşamazdı tabii. Polisin kendinden şüphelendiğini bilmiyordu ki. Bu, komiserle kendi arasında gizli tutulmuş bir bilgiydi. Ama Ayhan'a suçsuz olduğunu öğrendiği için sevindiğini de söylemeyecekti, bunu hak etmişti o.

Genç adamın söylediği son cümle ilgisini çekmişti.

“Neden ondan bahsetmek istemiyorsun?” diye sordu.

Ayhan başını önüne eğdi. Sesini kısarak, "Sanırım bunu tartışmamızın yararı yok. Senin kanaatlerini değiştiremeyeceğim. Boşuna konuşmak istemem," dedi.

"Olsun, sen yine de söyle."

"Dedim ya, yararı yok."

"Majestelerin emrediyor."

Ayhan bu defa hayretle kıza baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamak istedi. Bugün gerçekten onda bir olağanüstülük vardı. Bir anda sevinçten havalara uçuyor, boynuna sarılıyor, sonra sinirlenerek söylenmeye başlıyor, arkasından yine o şakacı haline bürünebiliyordu. Nedenini henüz anlayamamakla beraber bu coşkunun kaynağının kendisi olduğunu sezinlemeye başladı.

"Seni anlamıyorum Sibel," diye fısıldadı.

"Bunu biliyorum."

"Peki, ne söylememi istiyorsun?"

"Bana Turgut'tan bahset."

"O zaman da kızıyorsun."

"Kızabilirim, önemli değil. Sen konuş."

"Onun hakkında yeterince konuştum. Havanda su dövüyoruz. O bir ruh hastası. Ama bana inanmadın. Çünkü onu seviyorsun."

"Yalan konuşma! Onu sevdiğimi değil sadece hoşlandığımı söyledim."

"Farkeder mi?"

"Tabii farkeder. Bir kadın her hoşlandığı erkekle evliliği düşünmez. Bu gerçeği o taş kafan almıyor mu?"

Ayhan gözlerini kırptırdı.

"Ne demek istiyorsun sen? Yani şimdi onunla evlenmeyeceğini mi?"

Yerine dönüp oturan Sibel gülümseyerek genç adama tepeden baktı. Dudakları alaycı bir şekilde gerildi.

"Bu konuda bir karara varamadım. Belki evlenebilirim."

Tepesi atan Ayhan bağırdı.

“Allah kahrėtsin! Benimle alay mı ediyorsun? Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Nalinci keseri gibisin, bir o yana bir bu yana yontuyorsun. Ne ise amacını söyle de bilelim.”

“Lütfen bağırmadan konuş. Arkadaşlar şimdi bir olay var diye odaya dolacaklar. Şu anda majestelerininle konuştuğunu unuttuyorsun. Bu, kraliçene saygısızlıktır. Seni affetmeyebilirim. Ayrıca bilmeni isterim, evlilik konusu ve kimi tercih edeceğim yalnız beni ilgilendirir.”

Ayhan kahredici bakışlarla kızı süzdü. O ise gülümsüyordu.

“Anlaşıldı, anlaşıldı,” diye söylendi genç adam. “Sen bu gün beni çıldırtmak istiyorsun. Gerçek niyetin bu. Başka bir şey olmaz.”

“Hiç de değil. Seni uzun zamandır çıldırtıyorum zaten. Yalan mı?”

“Sibel, lütfen! Bu oyuna bir son verelim. Sıkıldım artık.”

“Haklısın, ben de sıkıldım. Fakat sen söylemeden oyuna son vermek yok.”

“Söylemeden mi? Ne söylememi bekliyorsun?”

“Beni çılgınlar gibi sevdiğini... İtiraf et, konuş. Bana tüm duygularını söyle. Beni nasıl sevdiğini, hayatındaki tek kadın olduğumu, gözünün başka kimseyi görmediğini, uğrumda her türlü tehlikeye katlandığını, beni çok arzuladığını ve kıskandığını söyle. Niye yapmıyorsun bütün bunları? Kör müsün? Yoksa benim de seni sevdiğimi anlamıyor musun hâlâ?”

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

Konuşmakta zorlandı. Dili tutulmuş gibi şaşkınlıkla kekeleydi:

“Ciddi misin? Bütün bu söylediklerin doğru mu sevgilim? Gerçekten sen de seviyor musun? Yoksa yine beni çıldırtmak için yeni bir oyun mu sergiliyorsun? Anlamıyorum bir türlü?”

Sibel kollarını iki yana açtı.

“Koca aptal! Duygularımı hiç anlayamadın zaten. Koş bana,

sarıl. Beni kucakla ve sonsuza kadar da bırakma. Seni seviyorum, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.”

Ayhan bir rüyadan uyanır gibi silkindi. Kulaklarına inanamıyordu. Mutluluk sarhoşluğu içinde kızın kollarına atıldı. İş yerinde olduklarına, her an içeriye birinin girebileceğine aldırmandan sevgilisini kucakladı, doya doya öpmeye başladı.

Dünya umurlarında değildi...

(4)

İki sevgili saat dörde doğru ABC televizyonu binasından çıkarırken, Nişantaşı'ndaki apartmanın yatak odasında At Kuyruklu Adam gözlerini açmıştı.

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu.

Gözlerini tavana dikerek, kımıldamadan yatmaya devam etti. Zamanı belirlemede güçlük çekti. Saatine baktı, dörde geliyordu. Sabahın mı yoksa akşamın mı dördü olduğunu ayırt edemiyordu. Gece olamazdı, çünkü kapalı perdelerin arkasından temmuz sıcaklığının yakıcı güneşi içeriye sızıyordu.

Esneyip gerindi.

Sık kullanmadığı bu daireye neden geldiğini hatırlamaya başlamıştı. Yüzü ekşidi. Dün gece yine bir kriz geçirmişti. Hem de iki senedir böylesini yaşamamıştı. Uzun saatlerden beri uyumasına rağmen adalelerindeki perişanlığı, bedeninde hissettiği yorgunluğu tam anlamıyla üzerinden atamamıştı.

Eskiden sık sık gelirdi ona. Hatta bu krizlerin saatler, günler sürdüğünü de bilirdi. Kişiliğinin değiştiğini, saldırgan ve kırıncı ol-

duğunu, adeta başka bir kimliğe büründüğünü biliyordu. Objektif değerlere göre suç işlediğini de. Ama bu hiç umurunda değildi. Suç ona göre esnek bir kavramdı; her toplumun kendi ihtiyaçlarına uygun pozitif hukuk normları vardı fakat bu kuralların her zaman o ihtiyaçları gayeye uygun olarak karşıladıkları iddia edilemezdi.

Haksızlıklar karşısında insanların bu kuralları ihlâl etmeleri ve beyinlerindeki adalet kavramını yerine getirmeleri çok doğaldı. Hukukçular buna anarşi diyorlardı, ama mantığı ve gerekçesi yoktu. İnsanoğlunun koyduğu insanî normlar, doğa kuralları karşısında daima aciz kalıyordu. O, içinde yaşadığı doğanın canlı bir parçasıydı. Doğanın gerektirdiğini yapmalıydı. Bu, ona, yaratan Tanrı tarafından verilmiş yüce bir görevdi. Görevi insanoğlunun ruhunu kemiren şehvetle mücadele etmekti. Kutsal görevini sonuna kadar yerine getirmeye de kararlıydı.

Ağrıyan başını ovmaya çalıştı.

Dün geceki kriz keyfini kaçırmıştı. Bu tür krizler yaklaşık iki senede bir gelirdi. Fakat tutunca da bedenindeki tahribat ağır oluyordu. Dün gecedan hiçbir şey hatırlamadığını acı içinde farketti.

Kendisini gece yarısı Saraçhanebaşı'nda bulmuştu.

Acaba niçin gitmişti oraya? Giysilerine bakılırsa yeni bir kurban peşinde olduğunu anlamamak olanaksızdı. Beynini zorlayarak anımsamaya çalıştı. Bütün her şey dumanlıydı, beyninde bir çağrışım olmuyordu.

Sızlayan sırt adaleleriyle yatağın içinde doğruldu.

Birden beyninde kopuk kopuk bazı sahneler canlanmaya başladı. Balık etinde, kırk yaşlarında bir kadının yüzü belirdi gözlerinin önünde. Saçlarında tek tük aklar vardı. Çıplak bir vücut, iri göğüsler ve yağlı bir karın...

Fazlasını anımsayamıyordu.

Kadını öldürmüş olamazdı. Bıçağı tertemizdi. O halde?

O halde neler olmuştu dün gece? Kutsal görevi yerine getirmemişse beyninde şekillenen o çıplak kadının görüntüsü neydi?

Üzüntü ile yataktan kalktı, banyoya geçti.

Banyonun içi çok sıcaktı. Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sanki vücudu ateşler içinde yanıyordu. Hasta mıyım, diye aynaya baktı. Sakalı uzamış, saçları başı dağılmıştı. Kendini iyi hissetmiyordu. Duşun altına girdi, dakikalarca soğuk suyun altında kaldı. Çıplak tenini kırbaç gibi döven suyun altında biraz açıldı. Sonra hatıraları yavaş yavaş geri döner gibi oldu.

Evet, o kadına Beyoğlu'nda bir pastanede rastlamıştı.

Şimdi adını da anımsıyordu. Serap Uzunova. Ruhu kokuşmuş bir fahişe olup olmadığı konusunda kuşkulara düşmüştü. Sonra anlamıştı; cinsel doyuma aç, zavallı bir yaratıktı. Bahçe içinde, ahşap ve eski bir İstanbul evine gitmişlerdi beraber. Evet o ev Süleymaniye'de idi. Kriz sonrası niye kendini orada bulduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Kadınla sevişmişti. Hem de öğrenerek...

Eline bıçağı alıp, kokuşmuş ruhunu almak için yataktan kalktığı da anımsıyordu. Peki, ya sonrası?

Sonra ne olmuştu?

Duşu kapattı. Sirtını soğuk fayanslara dayayarak daha fazlasını hatırlamaya çalıştı. Film orda kopuyordu. Bu lanet krizlerin ne zaman ve nasıl geleceği hiç belli olmazdı. Tipik epilepsi krizleri gibi. Herhalde tam elinde bıçak, günahkârın karnına eğilirken tutulmuş olmalıydı krize. En kötüsü, bu durumdayken yaptıklarını hatırlayamamasıydı.

O süre neyse, dakika, saat veya daha fazlası sanki yaşamından çıkmış bir devre gibiydi. Kopuk ve bomboş, hiç yok. Hiç yaşamamış.

Ürpermekten kendini alamadı.

Kadın hâlâ yaşıyor olmalıydı.

İnce parmaklarıyla yüzünü kapattı. İçini bir korku kapladı. Kriz anı büyük bir şansızlıktı. Tam kadının ruhunu alacağı an... Ve bu durum ilk defa başına geliyordu.

Kadın uyuyor muydu acaba?..

Elinde bıçakla kendisini görmüş müydü? İhtimal vermedi, aksi halde bağırır çağırır, yardım isterdi. Eve insanlar toplanır, kendisini yaka paça dışarı atarlar ya da polise teslim ederlerdi. Evden dışarı nasıl çıkmıştı acaba? Krizden önce çıplak olduğunu anımsıyordu, oysa sokakta kendine geldiğinde giyimliydi.

Yoksa kadını öldürmüş müydü?

Emin olmak için bıçağını bir daha incelemeliydi. Yatak odasına koştı, branda bezinden yapılmış çantasını açtı, bıçağı çıkardı, alıp inceledi.

Pırıl pırıldı. Kullanılmamıştı.

Gerçi bıçağı bazen çantası kirlenmesin diye olay yerinde temizleyip yıkardı. Didem Ersoy'u öldürdüğünde de oyle yapmıştı, sonra burada yeniden temizleyip bileylemişti.

Yoksa kadını öldürürken bıçak kullanmamış mıydı? Mümkün müydü?

Şimdiye kadar tüm kutsal görevlerini yerine getirirken hep bıçak kullanmıştı. Başka bir yol deneyeceğini de hiç sanmıyordu, ancak emin de değildi, kriz geçiriyordu o anda...

Belki de onu boğdum diye düşündü.

Sonra bu düşünceden vazgeçti. Boğmuş olamazdı bu, mantığı olmayan alelaide bir cinayet tarzıydı. O, kurbanlarının ruhlarını hep cinsel uzuvlarının az üzerinden, günahların girdiği yerden çıkarmayı yeğlerdi.

Rahatlayamıyordu bir türlü.

Yoksa son kurban adayı Serap Uzunova her şeyi anlamış bir tanık mıydı?

Soğuk soğuk terledi. Öyleyse bu felaketti. Yaşayan bir görgü tanığı bırakamazdı geride. Akli iyice karıştı. Dün gece neler olduğu konusunda bir sonuca varamadı. Bir şeylerin ters gittiği kesindi.

Ve gerçeği öğrenmek zorundaydı...

* * *

Serap Uzunova o gece sabaha kadar uyuyamadı. Hasta adamın yeniden dönüp geleceği korkusuyla pencerenin önünde nöbet tuttu. Ta ki güneş doğup, iyice yükseldikten ve etraf aydınlandıktan sonra biraz rahatlayarak yatağa uzandı.

Kötü talihine söylenip durdu. Çok şanssız bir kadın olduğuna inanıyordu. Kimsenin başına kolay kolay gelmeyecek bir felaketi yaşamış, son anda ölümün eşiğinden dönmüştü. On iki yıl sonra bula bula hasta ruhlu bir adam bulmuştu. Manyak mıydı neydi, anlayamamıştı. “Orospu” diye tutturmuş, bıçakla odanın içinde dolaşmış, sonra da bir çocuk gibi “anne” diye ağlayarak fenalaşmıştı. Kör talih diye buna denirdi işte.

Onun hasta biri olduğunu anlamamıştı önce. Yoksa evine alır mıydı hiç? Arslan gibi yapılı, iri yarı, sağlıklı birine benziyordu. Yatakta gerçekten de öyleydi. Hiç bilmediği, tatmadığı zevkleri birer birer yaşatmıştı ona. Utanma duygusu hiç yoktu, toplumun uygun görmediği, ayıp ya da geleneklere aykırı saydığı her şeyi bedeninde denemişti. Altında nasıl ezildiğini, zevkin doruklarında nasıl dolaştığını anımsadı. Güçlü bir erkekti; ta ki “Anne” diye zırvalayınca kadar.

Kesinlikle hastaydı. Belki de bir tür deli. Bilemezdi ki.

Yanında o bıçağı niye taşıyordu acaba? Kadınlar zorluk çıkarsa cinsel ilişkiye girmek ve onları korkutmak için tehdit aracı olarak mı? Ama kendisi zorluk çıkarmamış, hemen teslim olmuştu. İlişkiye girmeyi ondan fazla istiyordu. Ayrıca Sadi bıçağı seviştikten sonra ortaya çıkarmıştı. Peki, niye? Belki de ilk tahmini doğrudu; soyguncu, ırz düşmanı bir hırsız da olabilirdi.

Yaşadıkları tam bir karabasandı. Olayları kimseye anlatamazdı. Namusu bir paralık olur, hakkında konu komşu kim bilir ne dedikodu çıkarırlardı.

Geleceği için susması, bu sırrı kimseye söylememesi gerekiyordu. Hatta Zehra'ya bile. Ya tekrar gelirse, diye düşündü. Belli ki adam ondan hoşlanmıştı. Yatakta her istediğini yapmıştı, hem de hiç itiraz etmeden. Kırk yıl kalsa düşünemeyeceği sapık-

ça şeyleri. Tam on iki yıllık bir açlıkla. Tabii ki Sadi, her istediğini yaptırdığı bir kadına yeniden dönmek isterdi.

Onu bir daha görmek istemiyordu.

Kendinden de saklayacak değildi ya, çok zevk almıştı fakat o gerilime, o korkuya bir defa daha katlanamazdı. Kesinlikle istemiyordu onu.

Ama gelecekti. Mutlaka geri dönecekti. Belki bugün belki yarın...

Düşüncelerinden yorgun düştü, güneş yükselirken uyuya kaldı...

* * *

Serap Uzunova gümbür gümbür çalan kapı tokmağının sesiyle uyandı. Uykulu gözlerini açmakta zorlanıyordu. Kapının sesini işitince paniğe kapıldı.

Yoksa Sadi dönmüş müydü?

Sonra günlerden cumartesi olduğunu hatırladı. Saate baktı, on buçuktu. Gevşedi, bugün çalışmayacak ve Merter'deki trikotaj atölyesine gitmeyecekti. Kapıdakinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu artık. Her cumartesi bu saatte bitişik komşusu Zehra sabah kahvesine gelirdi. Onu unuttuğunu anımsadı birden.

Yataktan kalktı ama emin olmalıydı. Pencereyi açarak aşağıya baktı. Yanılmamıştı gelen Zehra'ydı. O ince sesiyle:

"Ayol uyanmadın mı kız? Günün yarısı oldu," diye bağıırıyordu.

Serap'ın kimseyi kabul edecek hali yoktu. Fakat Zehra'ya çaresiz katlanmak zorundaydı. Belki bir iki laf etmek, içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya da iyi gelirdi. Sabahlığını sırtına geçirip kapıyı açmak için aşağıya indi. Zehra, Edirne'li kırk yaşında, üç çocuk annesi, vaktinden evvel yıpranmış bir kadındı. Onu oturma odasına aldı.

Cezveyi ocağa koyarak, elini yüzünü yıkamaya gitti. Yıllar sonra ilk defa gusül abdesti almalıydı ama bunu şimdi Zehra bu-

radayken yapamazdı. Komşusu, yanından hiç eksik etmediği şişi ve yünüyle küçük kızına kışlık kazak örmek için cumbanın içine bağdaş kurmuş, açık kapıdan haftanın en yeni dedikodularını anlatmaya başlamıştı.

Serap'ın onu dinleyecek hali yoktu.

Yaşadığı olayın şokunu üzerinden tam atamamıştı. Bedeni tam bir doyuma erişmişti. Fakat ruhu tarifsiz bir heyecan ve korku içindeydi. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden çekiniyordu.

Köpüklü kahvelerini karşılıklı oturarak höpürdetmeye başladılar. Havadan sudan konuşuyorlardı. İpe sapa gelmez bir yığın safsata ve çekiştirmeler. Zehra birden:

“Yorgun görünüyorsun, dün gece iyi uyumadın mı kız?” dedi.

Serap elinde olmadan titredi. Komşusunun bir şey sezinlediğinden korkmuştu.

“Sıcaktan herhalde,” dedi. “Uyuyamadım.”

“Haa, aklıma gelmişken söyleyeyim; benim herif Edirne'ye gitti, üç gün yok. Yemeğe bana gel. Zeytinyağlı dolma yapacağım, Müzeyyen'i de çağırır, birlikte yeriz.”

Serap dalgın, başını salladı. “Olur, gelirim. Epeydir yemiyordum.” dedi.

Davete sevinememişti bile. Akli başka yerlerdeydi...

* * *

Sevgilerini itiraf ettikten sonra bu mutluluğu kutlamak için akşam yemeğini başbaşa yemeğe karar verdiler. Akşam saat altıya gelirken, erkenden Kireçburnu'nda mütevazı bir balık lokantasına gittiler.

İkisi de sevinçten uçuyordu.

Boğucu sığağa rağmen Kavaklar üzerinde oluşan koyu gri yağmur bulutları yaklaşıyordu. Lokantanın deniz kenarındaki bahçe bölümünde oturdular, siparişlerini verdiler. Fileto mezgit, kalamar, mevsim salatası ve ufak bir şişe rakı söylediler. Tabii

beyaz peynir ve dilimlenmiş topatan kavununu da ihmal etmediler.

Ayhan mutluluğuna rağmen Sibel'i iğnelemekten kendini alamadı.

"Kusura bakma sevgilim," dedi. "Sana istakozla Fransız şampanyası ikram edemiyorum. Benim gücüm ancak buna yetiyor."

Sibel işaret parmağını havada tehdit edercesine salladı.

"Yine başlamayalım Ayhan. Ben halimden memnunum."

Gülüştüler.

"Ayrıca," dedi genç kız, "Bundan sonraki tüm masraflar Alman usulü olacak, tamam mı? Anlamsız erkeklik gururu taslamayı istemiyorum. İkimiz de birbirimizin maddi durumunu biliyoruz."

Ayhan omuzlarını silkti.

"Olabilir. Ama bu teklifin bu gece için geçerli olamaz."

"Neden?"

"Düşünsene, evleneceğim ve hayatımı paylaşacağım kadını götürdüğüm ilk yemek bu. Senin o Alman usulün nasıl olabilir? Beni komplekse mi sokmak istiyorsun? Sonra bunu ilerde hep başıma kakarsın."

Sibel kızardı. Bu da bir tür evlenme teklifiydi. Oysa daha evlilikten tek kelime bahsetmemişlerdi.

"Yani bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Ayrıca ekonomik özgürlüğümü de ipotekten kurtarmak istiyorum."

"O da ne demek?"

"Baksana, daha şimdiden ödeyeceğim yemek parasının yarısına el koymak istiyorsun."

Genç kız neşeli bir kahkaha attı. Sonra eğilerek fısıldadı:

"Benim istediğim, kollarının arasına girmek ve seni öpmek."

"Nedenmiş o?"

"Unuttun mu, ben fakir bir adamım! Seni götürebileceğim uygun bir yerim yok. Lüks oteller ise ateş pahası, maaşım yetmez."

"Delinin zoruna bak! Benim evim ne güne duruyor?"

Genç kız birden utanarak kızardı.

Ayhan yarı ciddi yarı şaka yüzüne baktı.

“Buna hazır mısın? Yani evlilik öncesi demek istiyorum.”

Sibel dudaklarını büzdü.

“Bak şu çapkının ağzından çıkan laflara,” diye mırıldandı.

“Çapkınlığın ayyuka çıktı. Her hafta bir kızla çıktığını iştiriyordum. Onca kızı nereye atıyordun? Bana numara yapma.”

“İnan Sibel, onların çoğu dedikodu, yakıştıрма. Adım çıkmış bir kere. İnanma sen o söylentilere.”

Sibel yalancıkıtan suratını asarak homurdandı.

“Şu andan itibaren nişanlım sayılırsın ve ben seninle sevişmek istiyorum.”

Ayhan da oyuna devam etti.

“Ehh, madem öyle, bir icabına bakarız.”

“Hah şöyle, yola gel bakalım.”

Tekrar gülüştüler. Yemek neşe içinde geçti.

Hava serinlemiş, gri bulutlar göğü kaplamıştı. İlk yağmur damlaları düşmeye başladı, sonra sağanağa dönüştü.

Hesabı ödeyip lokantadan çıktılar. Yağmur bütün hızıyla devam ediyordu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Yemeğe erken oturduklarından saat daha dokuz bile olmamıştı. Arabaya vardıklarında iri taneli yağmur damlacıklarından sıırılsıklam olmuşlardı. Sibel'in uzun saçları birbirine karışıp alına yapışmış, kısa kollu penyesinin altından meme uçlarının kabartısı iyice belirginleşmişti. Kendisine arzuyla bakan Ayhan'ın gözlerinin göğüslerine takıldığını görünce keyifle gülümseyerek:

“Terbiyesizlik etme, beni utandırıyorsun” diye homurdandı.

Sibel motoru çalıştırırken Ayhan:

“Onlara dokunmak istiyorum” dedi.

“Acele etme,” diye fısıldadı genç kız. “Nasıl olsa önümüzde bütün bir gece var...”

* * *

Ayhan, Sibel'in evine ilk defa geliyordu. Arabayı parkedip içeriye girerlerken yanı başlarında bir araba daha durunca Sibel irkildi. Koruma polislerini tamamen unutmuştu. Ayhan'a tuhaf tuhaf bakmakla yetindi muavin. Yanlarına yaklaşıp:

"Her şey yolunda mı Sibel Hanım? Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

Kız ilk defa utandı. Korumaları unutmuştu. Gerçi hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi ama polisler bütün bir geceyi Ayhan'ın evde geçireceğini anlayacaklardı.

Ayhan, Sibel'in evini çok beğenmişti. Genç kız bir duş alıp kendine gelmek için banyoya girerken Ayhan samimi bir merakla evin içinde dolaşıyor, eşyalarını inceliyor, onun tamamen özel ev yaşamının gizlerini çözmeye çalışıyordu.

Sade fakat son derece zevkli eşyalara sahipti Sibel. Pahalı, lüks eşyalar değildi bunlar, ama hepsinde yaşamından, beğenisinden, olgunluğundan örnekler vardı. Özellikle duvarları süsleyen yağlı ve sulu boya tablolarla hayran kalmıştı.

Onun girgin ve modern kafalı bir kız olduğunu biliyordu. Seçimini çok güç yaptığını da. Her şey, karar verinceye kadardı. İş hayatında da öyleydi; bir sonuca varıncaya kadar kılı kırk yarardı. Ama sonuca varınca da hiç kimse kararından caydıramazdı onu.

Sevgilisinin banyodan çıkmasını beklerken mutlu ve kendini beğenmiş bir sesle.

"O beni seçti," diye mırıldandı.

Seçme konusu aklına yine Turgut Atamer'i getirdi. Artık o konuyu Sibel'le tartışmak istemiyordu. Sibel'in de istemediğinin farkındaydı. Ama içinden gelen bir ses o adamın hâlâ başlarına dert olacağını söylüyordu.

Ayhan daha şimdiden kendini evli biri gibi hissetmeye başlamıştı. Banyo kapısına dikilip bekledi. Su sesi kesilmişti. Şimdi de içerden saç kurutma makinesinin vızıltısı gelmeye başlamıştı. O uzun saçlar acaba ne kadar zamanda kururdu.

Sibel sonunda kapıyı açtı. Sevgilisini kapıda görünce, gözünü kırparak:

“Ne o? Yoksa içeriyi dikiz mi ediyordun?” diye sordu.

“Günahımı almayın majesteleri, ben hiç öyle şey yapar mıyım?”

Sibel yüzüne o çok yakışan gülümsemesiyle karşılık verdi:

“Senin gibi bir çapkından her şey beklenebilir. Emin olamam.”

Genç kızın körpe bir görünümü vardı. Sıcak banyo yüzünü al al yapmış, gözeneklerini açmıştı. Sarıldığı beyaz bornozun içinde dipdiri idi.

Ayhan onu kucaklamak istedi. Vücudundan mis gibi sabun kokusu yükseliyordu. Sibel bu anı arzuyla beklemesine rağmen, karşı koydu.

“Daha değil. Acele etme. Sen de bir duş yap.”

Genç kız sevgilisinin kollarından ustalıkla sıyrılırken kulağına fısıldadı:

“Maalesef senin için uygun bir bornozum yok ama büyük bir havlu verebilirim. Unutmayayım da, senin için de bir bornoz alayım, artık lazım olacak.”

Ayhan sırtıtmakla yetindi.

Ayhan banyoya girerken, genç kız hafif ve mutlu bir ürperti geçirdi. Yaşamında yeni bir dönem başlıyordu. Her şey birdenbire olmuş ve olaylar göz açıp kapayıncaya kadar gelişmişti. Verdiği karardan da pişman değildi. Ayhan'ı seviyordu. Sağlıklı, normal bir kızdı ve sevdiği adamı arzulaması çok doğaldı. Belki Ayhan bilmiyordu ama bakireydi henüz.

İçini tatlı bir heyecan kapladı...

(5)

○ sabah İstanbul üzerinde pırıl pırıl bir güneş vardı. Gece sağnak halinde yağan yağmur şehrin tozunu almış, kuruyup çatlayan toprağı nemlendirmiş etrafa nefis bir koku yayılmıştı.

Turgut Atamer, Tarabya sırtlarındaki villasının denize bakan geniş balkonunda kahvaltısını yapıyordu. Önünde uzanan koru yemyeşildi. Yağmurun etkisiyle ağaçların yaprakları temizlenmiş, zümrüt yeşiline dönüşmüştü. Korunun içlerinden bülbül sesleri aksediyordu.

Ağzını peçeteyle silerken saatine baktı. Onu biraz geçiyordu. Emektar uşağı çayını tazelerken, mermer masanın üzerindeki telefonu aldı. Vakit Sibel'i araması için henüz erkendi, günlerden pazar olduğu için her çalışan insan gibi sevgilisi de bu sabah uykuda olabilirdi. Pazar Sibel'in tek istirahat günüydü, bir planı olabilir ve tatil gününü herhangi bir şekilde değerlendirmek için erkenden çıkmış da olabilirdi.

Dün akşam kendisini arayıp, daha evvel bir randevu almadığı için hayıflandı. Bugünü onunla geçirmek istiyordu. Eğer Sibel

müsaitse Tarabya koyunda demirli teknesiyle Boğaz'da bir gezinti yapabilirler, uzak ve temiz bir koyda denize girebilirlerdi. Bir an Sibel'i, seçimi sırasında fikrini söylediği çiçekli bikiniyle teknenin burnunda güneşlenirken düşledi. Sonra numarayı çevirdi.

Emektar kahya Zeki çayını doldurup uzaklaşmıştı. Zil çalmaya başladı. Zil beş defa çaldı. Açıkan yoktu. Yavaş yavaş umutsuzluğa kapıldı. Sibel galiba evde yoktu. Tam telefonu kapatmaya hazırlanırken, genç kızın uykulu sesini işitti.

* * *

Kaçta uykuya daldıklarını hatırlamıyordu Sibel.

Hayatının en mutlu gecesini yaşamıştı. Baş ucunda duran telefonun tiz sesiyle gözlerini açtığında, derin bir uykuda olan Ayhan'ın sol kolunu beline dolamış, başını omzuna dayamış vaziyette buldu.

Onu uyandırmak istemedi.

Saatin kaç olduğunu kestiremedi. Sabahın bu saatinde kim arayabilirdi? İnşallah televizyondan aramıyorlardır, diye geçirdi içinden. Çünkü hep böyle münasebetsiz telefonlar en olmayacak anda gelirdi.

Bir an açmamayı düşündü; çalar çalar sonra susardı. Bu mutlu anını kimsenin rezil etmeye hakkı yoktu. Az sonra kalkıp sevgilisine kahvaltı hazırlayacak, tepsi içinde servis yapacak, yatağın içinde birlikte kahvaltı edeceklerdi.

Telefon çalmaya devam ediyordu..

Sorumluluk duygusu ve galiba biraz da merakı üstün geldi. Zaten açmazsa Ayhan da uyanacaktı.

Almacı kaldırıp, kısık ve uykulu sesiyle, "Efendim," dedi.

Karşı taraftan gelen sesi hemen tanımıştı. Tüylere diken diken oldu. Şu anda en aramaması gereken kişiydi. Kötü bir zamanlamaydı bu. Ne yapacağını kestiremedi. Gözü yanı başında yatan sevgilisine kaydı.

Ayhan gözlerini aralamış gülümsüyordu.

Atlatma imkânı yoktu. Telefonu kapamayı düşündü bir an; yararı olmazdı, hat kesildi diye Turgut Atamer tekrar arardı.

Konuşması gerekiyordu. Gerçi onu, bir fırsatını bulunca arayıp, tercihini yaptığını, kendisiyle evlenemeyeceğini, çünkü başka birini sevdiğini söylemeyi kararlaştırmıştı. Ama şimdi değil. Yalnız olduğu bir zamanda ve adamı kırmadan...

Ayhan'ın yanında bunu yapamazdı.

Boğazına bir şeyler düğümlenmişti.

Turgut Atamer'in neler söylediğini bile pek iyi anlamıyordu. Ayhan ise iyice uyanmış, onu kendisine doğru çekiştiriyor, çıplak bedenine öpücükler konduruyordu.

Sibel çaresizlik içinde, eliyle almacı örtüp, kendisiyle oynayan sevgilisine, "Yapma lütfen," diyebildi.

Genç adam çocuksu bir merak ve gülümseyen çehresiyle, "Kim arıyor?" diye sordu. Hattın öbür ucundakinin Turgut Atamer olduğunu farketmemişti henüz.

Sibel kısa bir tereddütten sonra karar verdi. Arayanın Turgut Atamer olduğunu sevdiği adamdan saklayamazdı. Böyle bir yalan daha birlikteliklerinin ilk gününde sevdiğine ihanet olurdu. Yapamazdı bunu. Sıkı sıkıya sarıldığı dürüstlük prensibine ters düşerdi. Hem saklamanın bir anlamı da yoktu. Her şey birden gelişmişti ve bu gelişmeleri Turgut'a anlatacak vakti de olmamıştı. Ayhan'ın bunu anlayışlı karşılaması gerekirdi.

Kekeleyerek, "Üzgünüm Turgut bey, fakat gelemem" diyebildi.

Omuzundaki öpücükler bıçak gibi kesilmişti birden. Belindeki kolun gevşediğini hissetti. Ne yapabilirim, dercesine yanındaki sevgilisine baktı.

Ayhan asık bir suratla yatağın içinde doğrulmuş, kuş tüyü yastığı sırtına yerleştirerek sessizce telefonu dinlemeye başlamıştı. Yüzünden düşen bin parçaydı. Sonsuz bir mutluluk içinde

geçen ilk gecelerinin sabahında Turgut Atamer'in telefonuyla uyanmaları gerçekten büyük bir aksilikti.

Genç kız telefonu dinlerken bir yandan da Ayhan'ın gittikçe sinirlenen öfkeli suratına bakıyordu. Telefona hiç aldırmadığını belirtmek istercesine ona yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni çılgınlar gibi seviyorum," diye fısıldadı. O anda adamın telefonda ne söylediği hiç umurunda değildi. Öpücük Ayhan'ın öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Sesini çıkarmadı ama yüzü hâlâ asıktı.

Kız tekrar almaca eğildi.

"Dedim ya, gelmem imkânsız. Kusura bakmayın."

Turgut Atamer kotrasıyla denize açılma teklifinin niçin reddedildiğini öğrenmek istiyordu. Nihayet Sibel:

"Dün gece nişanlandım," dedi.

* * *

Turgut Atamer donmuş kalmıştı.

Bu hiç beklemediği bir cevaptı. Adeta inanamayarak sordu:

"Nişanlandınız mı?"

Evet, diyordu kız. Yanlış işitmemişti.

"İnanamıyorum!" diye mırıldandı. "Bunu yapmış olamazsınız!"

"Sizin açınızdan üzgünüm. Hayatımda başka birinin daha olabileceğini size söylemeye çalışmıştım. Dün tercihimizi yaptım ve onunla nişanlandım."

Sarsılan Turgut bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra, "Neler kaybettiğinizin farkında mısınız?" diye sordu.

Adamın bu küstah ve saygısız cevabına sinirlenen Sibel:

"Neler kaybettiğimi bilmiyorum ama neyi kazandığımı çok iyi biliyorum" dedi.

"Öyleyse size mutluluklar dilerim. Umarım isabetli bir seçim yapmışsınızdır. Fakat bir konuyu, hem de çok önemli bir

konuyu hatırlatmak isterim. Ben çok inatçı ve ısrarlı bir kişilik sahibiyimdir; asla yenilgiyi kabul etmem. Değil nişan, evlenmiş olsanız bile şansımı sonuna kadar kullanacağım. Sizden kolay kolay vazgeçeceğimi sanmayın. Böyle bir telefonla sizi bırakacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.”

“Bu anlamsız konuşmayı daha fazla sürdürmenin yararı yok,” diyen kız telefonu kapatmıştı. Hattan çevir sesi gelmeye başladı.

Turgut Atamer'in gözleri sabitleşti. Yüzü üzüntüyle gerildi. Korudaki bülbül şakımlarını duyamıyordu artık.

* * *

Sibel bir süre yatağın içinde hareketsiz kaldı.

Turgut'un ne demek istediğini kavrayamamıştı.

O anda, bulunduğu şartlar içinde isteğini en uygar biçimde ifade ettiğini sanıyordu. Şayet yanında Ayhan olmasa seçtiği kelimeleri belki biraz daha yumuşatabilir, onu en az kıracak şekilde konuşmaya gayret edebilirdi fakat ne yazık ki bu şansa sahip değildi. Adamın sarsılmasına, kırılmasına hak verebilirdi; çok seviyorsa yıkılmış da olabilirdi ama kesinlikle ona söz vermemiş, bir vaatte bulunmamıştı. Alt tarafı birkaç kere yemeğe çıkmışlar ve adam evlenme teklif etmişti.

Onu yeterince tanıımıyordu ve en önemlisi bu kendisinin seçimiymi ve o seçimini yapmıştı. Sizin peşinizi asla bırakmayacağım anlamına gelen son sözleri ne demek oluyordu? Turgut gibi olgun ve anlayışlı olduğunu sandığı bir kişinin, bu gerçeği daha iyi kavraması gerekmez miydi? Sibel ilk defa kuşkuya kapıldı.

Sizi bırakmayacağım lafının altında gizli bir tehdit mi vardı yoksa? Herhalde yanlış yorumladım, diye düşündü. Turgut o yapıda biri değildi. Gerçi zengin ve her istediğini elde etmeye alışmış bir insandı ama Atamer'in milyarları kendisini satın almaya yetmezdi.

O asla Turgut Atamer'in parasıyla satın alabileceği bir mal değildi. Belki yanıliyordu ama elinde olmadan sinirlenmişti.

"Sersem. Densiz adam!.. Deli midir, nedir?" diye söylendi.

"Seni böyle kızdıracak ne dedi?"

Sibel başını çevirip yanında somurtuk çehresiyle yatan sevgilisine baktı. Ayhan son bir gayretle gülümsemeye çalışiyordu.

"Bu mutlu sabahımı rezil etti," diye homurdandı genç kız.

"Bunun farkındayım ama seni kızdıracak ne dedi? Sen onu söyle."

Sibel dizlerini göğsüne doğru çekti. Kollarıyla bacaklarını kenetledi. Kısık sesle mırıldandı. "Benden vazgeçmeyeceğini söylüyor."

"İşte tam ona uygun bir söz."

Ayhan'ın ne demek istediğini birden anlayamayan kız:

"Ne demek istiyorsun? Ben ona ilgi duymuyorum ki," diye isyan etti.

"Biliyorum sevgilim, biliyorum artık! Ama hâlâ anlamadığın bir nokta var. O bir hasta. Sanıyorum davranışlarını kontrol edemiyor. Şu anda sinirden köpürdüğüne eminim. Belki bir krize girmek üzeredir."

"Ne krizi Ayhan? Beni korkutuyorsun, yapma lütfen."

Genç adam oralı olmadı.

"Biraz korkmanda yarar var. Beni hiç dinlemedin, sözlerimi ciddiye almadın. Sana bu adam ruh hastası diyorum. Hatta aradığımız Karindeşen Jack'in o olduğunu iddia ediyorum. Belki bundan sonra inanırsın."

Sibel sesini çıkarmadı.

Her şeye rağmen Turgut Atamer'in katil olduğunu düşünmezdi. Başını iki yana sallayarak, "Bir türlü inanamıyorum," diye mırıldandı. "Duygusal, ince ruhlu, nazik bir adamdı. Yine de cinayet işleyeceğine ihtimal veremem. Fakat..."

"Fakat ne? Tamamla şu cümleli."

"Böyle konuşmasını da beklemezdim."

“Yoksa seni tehdit mi etti?”

“Tam sayılmaz. Senden vazgeçmeyeceğim dedi. Bu peşimi bırakmayacağı anlamına gelmez mi?”

Ayhan tam ağzını açacağı sırada telefon yeniden çalmaya başladı...

* * *

Turgut Atamer hayatında ilk kez bir kadına aşık olmuştu ve o kadın da şimdi bir başkasını seçtiğini söylüyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Genç, yakışıklı ve bol paralıydı. Reddediliş sebebini geçerli bir mantığa oturtamıyordu.

Bu, telefonla halledilecek bir sorun değildi. Mutlaka Sibel'le görüşmeliydi; yüz yüze, göz göze. Telefona uzandı. Onu tekrar arayacak, randevu isteyecekti. İlk uygun zamana.

Numaraları tuşladı.

Zil çalıyordu.

Birden kanı beynine sıçradı. Telefonu bir erkek açmıştı.

Sibel'in nişanlısı olmalıydı.

Öfkeyle telefonu kapattı. Sabahın köründe o adam evde olduğuna göre demek geceyi beraber geçirmişlerdi.

Sinirden titriyordu. Sibel bunu yapmamalıydı...

* * *

“Bırak ben açayım,” demişti Ayhan. “Eminim yine o manyak arıyordur.”

Sibel itiraz etmemişti.

Ayhan “Alo,” dedi sert bir sesle.

Hattın ses gelmiyordu.

Tekrar “Alo,” dedi.

İnce bir vınlama sesi geldi kulağına . Hat kapanmıştı.

“Konuşmuyor mu?” diye sordu genç kız.

“Kapattı namussuz. Konuşsaydı, haddini bildirecektim.”

Sibel'in tüyleri diken diken olmuştu. Ayhan'ın iddialarını düşündü. Turgut Atamer'i elinde kocaman kanlı bir bıçakla düşündü. Midesi bulanır gibi oldu.

Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu artık ayıramıyordu, akli iyice karışmıştı.

Fısıldarcasına Ayhan'a sordu:

“Salı günü ne yapmayı tasarlıyorsun?”

Ayhan dalgın dalgın açıklamakta bir sakınca görmediği planını mırıldandı.

“Sarkıntılık ettiği Suzan Pınar'la onu karşılaştıracam.”

(6)

S erap Uzunova cumartesi gününü de gecesini de hep evde korkarak geçirdi.

Evdeki yalnızlığı onu büsbütün tedirgin ediyordu. Bir ara teyzesine telefon ederek Adapazarı'ndan çağırmayı düşündü. Olayı ona açıklamak zorunda kalabilirdi. Başka çaresi yok gibiydi. Yaşlı kadının epey söylenip dırdır edeceğini tahmin edebiliyordu. Ama başka kime açılabilirdi ki? O ne de olsa evde bir can, bir nefesti. Onun kendisini koruyamayacağını biliyordu; yine de destek olur, yüreğini hafifletirdi.

Sadi dönecekti..

Er ya da geç geri gelecekti...

Olayı takip eden iki günün tatil olması daha da kötü olmuştu. Gündüzleri nispeten oyalanabiliyor, kendini işe vererek o kabusu aklından çıkarmaya çalışıyordu ama gece karanlık basıp, o koca viranede yalnız kalınca bütün korkuları geri geliyor, yaşamı zindana dönüyordu. Dün gece evin bütün ışıklarını yakarak uymaya çalışmıştı, ona da uyku denirse..

Pazar günü bitmek üzereydi.

Ve önünde koca bir gece vardı. Bu ürpertici evde tek başına geçireceği yeni ve uzun bir gece. Güneş batmıştı. Pencerelerden gecenin alacakaranlığı içeriye süzülüyordu. Yerinden kalktı, perdeleri sıkı sıkı örttü. Sebepsiz yere yüreği çarpmaya başlamıştı. Evin içinde çıt çıksa dikkat kesilip dinliyordu. Dün gece sağanak halinde yağan aşırı yağmurdan sonra evin ıslanıp genleşen tahtaları, temmuz güneşinin kavurucu sıcaklığı ile daralıp büzülerek sesler çıkarmış ve Serap'ın yüreğini ağzına getirmişti. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden korkuyordu.

Bu geceyi evde geçiremem, diye düşündü. Bu korkunç bekleyişe dayanamayacaktı. Gece yatısına gidebileceği hiçbir yakın akrabası da yoktu koca şehirde. Bitişik komşusu Zehra sıkı fıkı olduğu bir kadındı ama kocası evdeyken sana yatıya geldim diye gidemezdi. Üstelik bunca yıllık komşuluklarına rağmen birbirlerinde hiç gece yatısına kalmamışlardı. Buna gerek de yoktu zaten. Şimdi böyle bir istekte bulunursa, Zehra ne düşünürdü? Ona korktuğunu da söyleyemezdi, açıklayacak uygun bir gerekçesi yoktu. Bunca yıldır yazları teyzesi Adapazarı'na gidince, evde hep yalnız kalırdı. Buna alıştı.

Yine bir tahta gıcırdadı.

Ses sanki Serap'ın beyninin içinde yankılar yarattı.

Duramayacaktı. Hırkasını aldı, karanlık iyice bastırmadan Zehra'ya gitmeye karar verdi. Teklifsizdiler; o eve istediği saatte girip çıkabilirdi. Zehra'nın kocası Hayrettin Efendi zaten Allahlığın tekiydi, yanlarında oturmaz vaktinin çoğunu kahvede okey oynayarak geçirirdi.

Kocaman anahtarını alıp, sokak kapısını iyice kilitledi ve yürek çarpıntılılarıyla bahçeyi geçerek arkadaşının evine gitti. Sokak, akşamın ilerlemiş saatine rağmen oynayan, henüz eve girmeyen çocuklarla doluydu. İç i biraz rahatladı; kuruntu yapıyorum, diye söylendi. Sadi belki de hiç gelmeyecekti. Gelmemesi de normaldi aslında. Belli ki eve hırsızlık amacıyla gelmiş, fazla-

dan kadını yalnız ve istekli görünce sevişmiş, tam evi soyacağı sırada da o anlaşılmaz krizi tutmuştu. Utanması ve çekinmesi lazımdı. Ne yüzle geri dönebilirdi?

Mantığı böyle demesine rağmen, içindeki korkuyu yenemiyordu.

Zehra onu sevinçle karşıladı.

Sonra birden anımsadı, Hayrettin Efendi, Edirne'ye gitmiş ve henüz dönmemişti. Bu gece evde olmayacaktı. Zehra, büyük kızı ile televizyonda abuk subuk bir eğlence programı seyrediyordu. Serap'a da, "Aman çok hoş, sen de seyret," diye ısrar etti. Serap koltuğa ilişip, boş gözlerle ekrana bakmaya başladı. Gördüklerinden bir şey anladığı yoktu ama önemli de değildi. İnsan arasına karışıp, yalnızlıktan sıyrılmıştı.

Reklam arasında "Zarife koş, Serap teyzene bir çay demle, hep beraber içeriz" diye söylendi. Kız programa yetişememenin endişesiyle ok gibi yerinden fırladı. Serap:

"Öteki çocuklar nerede?" diye sordu.

Zehra, "Hâlâ sokakta oynuyorlar" dedi.

"Geç olmadı mı?"

"Ayol, onları bıraksan sabaha kadar içeri girmezler. Ziftlendiler yine dışarı fırladılar. Babaları evde olsa, ondan korkup bu saatte dışarı çıkmazlar. Aldırma sen, onlara bir şeycik olmaz."

Serap sesini çıkarmadı.

Zehra birden tuhaf tuhaf yüzüne baktı.

"Sende bir gariplik var ayol! Bir şey mi oldu?"

Serap kızardı.

"Yok bir şey," dedi. Olanları anlatamazdı.

Fakat bu kadarı bile, ortada bir gariplik olduğunu anlatmaya yetmişti. Kadın ısrar etti.

"Vallahi var! Sen bir şey gizliyorsun. Anlamıştım zaten; vaktisiz gelişinden anlamıştım. Sen hiç bu saatte bana gelir misin?"

"Niye gelmeyeyim canım? Yalnızlıktan sıkıldım biraz."

"Yalan. Sana bir şey olmuş. Ben anlarım."

Serap ne diyeceğini bilemedi. Önüne baktı. Zehra'ya açılmakta kararsızdı. En yakın ve en iyi komşusuydu, fakat ağzında bakla ıslanmazdı.

“Söylesene kız ne oldu? İnsanı çatlatacaksın!”

Serap biraz daha ezildi büzüldü.

“Şimdi olmaz,” dedi.

“Ayol meraktan çıldırırım, konuş.”

“Olmaz dedim. Zarife'nin yanında konuşamam. Utanırım.”

Komşusuna ait önemli bir sırrın merak ve telaşı ile Zehra:

“Bitişik odaya geçelim,” dedi. “O şimdi gelince programa dalar, dalınca da bizi kesseler işitmez, hadi geçelim.”

Bizi kesseler işitmez lafı, Serap'ı yeniden titretti.

Bu gece yardım ve desteğe ihtiyacı vardı. Korkusunu yenebilmek için birine açılmak, içini dökmek zorundaydı. Olayların bir kısmını kısa keserim veya tamamını anlatmam, diye düşündü. Zehra'nın yorumu artık umurunda değildi. Ama içindeki korkuyu biriyle paylaşmalıydı.

Bitişik odaya geçtiler.

“Hadi, meraktan çatlıyorum,” dedi Zehra. “Yoksa hayırlı bir haber mi var? Kız, söylesene, iyi bir talibin mi çıktı?”

“Düşündüğün gibi değil,” diye mırıldandı Serap.

“Peki, ne oldu?”

“Cuma gecesi başıma bir iş geldi. Feci bir şey...”

“Hayrola?”

“Pek hayırlı değil.”

“Sen hele bir anlat.”

“Bak, tamamen aramızda kalacak, anlıyorsun değil mi? Etraf duyarsa rezil olurum.”

“Deli misin ayol? Kime söylerim?”

Serap bundan pek emin değildi. Zehra'nın ayaklı gazete gibi mahalleyi dedikoduya boğduğunu da bilirdi fakat korku ve çaresizlik duygusu, birilerine açılmak ihtiyacını önüne geçilmez hale getiriyordu.

“Cuma gecesi işten çıktıktan sonra düğme astar filan gibi ufak tefek ihtiyaçlarımı almak için Beyoğlu'na çıkmıştım. Teyzem gittiğinden beri yalnızlıktan da bunalıyordum. Bir değişiklik olur, diye düşünmüştüm. Alışveriş uzadı, yoruldu, acıktım da, şeytan dürttü rastgele bir pastaneye girdim. Keşke girmez olaydım.”

“Eee?”

“Masaya, tam karşıma bir genç adam gelip oturdu.”

Zehra sıırttı, “Ulan kız, yoksa bu yaştan sonra bir tıfıla gönlünü mü kaptırdın?”

“Saçmalama kuzum!”

“Peki, sonra?”

“Şey... İtiraf edeyim ki, biraz heyecanlandım.”

“Devam et.”

“Önceleri adama hiç yüz vermedim. Fakat askıntı oldu. Konuşalım, arkadaşlık kuralım, diye ısrar etti.”

“Sen de kabul etseydin kız! Herhangi bir engel mi vardı?”

Serap suçluluk duygusu içinde daha şimdiden savunmaya geçmişti. Olayları değiştirerek anlatmaya devam etti.

“Olur mu canım, deli misin? Tanımadığım yabancı biri ile nasıl öyle arkadaşlık kurabilirim? Tabii itiraz ettim; olmaz, kabul edemem, peşimi bırakın dedim. Oralı olmadı. Sizi çok beğendim, artık sensiz yapamam, niyetim çok ciddi filan gibi bir sürü laf etti. Sinirlenip pastaneden çıktım. Aaa, bir de ne göreyim? Herif yanı başımda değil mi? Peşimi bırakmıyor. Telaşa kapıldım. Her neyse, uzatmayayım, otobüse binip eve döndüm.”

“İlahi Serap, bunda telaşlanacak ne var? Yüzüne bakılacak, güzel kadınsın, daha gençsin de, olur böyle şeyler!”

“Dinle!.. Bu kadarla kalmadı. Eve geldim, soyundum dökündüm. Herifi unuttum.”

Zehra'nın heyecanı arttı birden. Daha ciddi bir şeyler olduğunu sezinlemişti.

Serap devam etti.

“Sonra yattım. Yorulmuştum. Hava sıcak mı sıcak. Sırtımda kombinezonla uyuya kalmışım.”

Zehra bundan sonra duyacaklarını anlamış gibi gözleri parladı. Pür dikkat komşusunu dinlemeye devam etti.

“Saat her halde gece yarısını geçmiş olmalıydı, birden gözlerim açıldı. Bir gariplik hissetmiştim odanın içinde. Sanki hafif bir gürültü, derinden gelen bir soluma ya da iç çekiş gibi bir şey. Bilirsin, bizim ahşap evlerde çok ses çıkar; huylandım, içime bir kurt düştü. Kalkıp elektriği yaktım. Bir de ne göreyim, o herif kapının önünde durmuyor mu?”

“Ne diyorsun? Yatak odasının içinde mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Aman Allahım. Bağırıydın hemen.”

“Ne bağırması ayol? Neredeyse korkudan altıma edecektim. Herifin elinde kocaman bir bıçak vardı ve cıvılcıplaktı!”

Zehra aynı dehşeti yaşıyormuş gibi:

“Aboo,” diye bağırdı. “Vay namussuz vay! Kız, yoksa sana bir şey mi yaptı?”

Serap önüne baktı. Bundan sonrasını nasıl anlatacağını bilemiyordu.

“Korkudan titriyordum. Dediğin gibi bağırıp çılgık atmak istedim. Herif hemen üstüme atladı, ağzımı kapatıp, bıçağını boğazıma dayadı.”

Zehra'nın gözleri büyü müştü. “Vah kardeşim vah,” diye dizlerini dövüyordu.

“Herif beni yatağa attı. Üstümdekileri zorbaca parçalayıp çıkardı. Karşı koyamıyordum. Halim haraptı, anlamıştım artık, bu herif ırzıma geçecekti. Bir yandan da çılgınca beni öpüp okşuyordu. Düşünebiliyor musun, ne haldeydim?”

Zehra'nın neredeyse heyecandan nefesi kesilmişti, anlıyorum dercesine başını salladı.

“Tam herif o işe başlıyordu ki, birden adeta çıldırdı.”

“Nasıl yani? Zevkten gözü mü döndü demek istiyorsun?”

Serap kekeledi.

“Hayır, çocuk gibi davranmaya başladı.”

“Anlamadım? Ne demek o?”

“Ben de pek anlamadım zaten. O güçlü, kuvvetli adam, az evvel beni kollarında kemiklerimi kırar gibi sevip okşarken birden bana “anne” demez mi?”

“Ayol manyak mıydı bu?”

“Tabii manyak! Delinin teki! Önce benimle sevişmek için saldırırken orospu diyordu, sonra da anne demeye başladı.”

Zehra'nın bir kaşı havaya kalktı, tuhaf tuhaf Serap'ın yüzüne baktı.

Yüzünde garip bir ifade oluşmuştu.

“Sonra ne oldu? Sana tecavüz etti mi?”

Serap derin bir soluk aldı. Ne kadar mutlu anlar yaşadığını, kendini ona nasıl coşku ve arzu ile teslim ettiğini asla söyleyemezdi.

“Hayır. Beni öldüreceğine emindim. Bıçağı hep gırtlığıma tutuyordu. Ama ne ırzıma geçti, ne de başka bir şey yaptı!”

“Peki, ne yaptı?”

“Çocuk gibi konuşmaya başlayınca cesretlendim. Beni annesi sanmaya başlamıştı. Defol git buradan, diye bağırdım; hayrettir giyindi, tıptı tıptı yürüyüp gitti. Ama ödüm kopmuştu. Bütün gece korkudan uyuyamadım. Sabaha kadar, yeniden gelir korkusuyla, pencerenin önünde nöbet tuttum.”

“Ayol bize seslenseydin ya! Ya da telefon etseydin.”

“Akıl mı kaldı kafada? Korkudan yüreğime iniyordu.”

Zehra tam olarak inanmamıştı.

“Dün sabah sana kahve içmeye geldim, bana bu olaydan hiç bahsetmedin. Böyle şey hiç saklanır mı?”

“Çok utanmıştım Zehra. Konu komşuya rezil olacaktım.”

“Saçmalamasana... Ben elalem miyim? Bunca yıllık komşuyuz. Neredeyse namusuna, canına kıyacaklarmış, sen rezaletten dem vuruyorsun.”

“Ne yapayım? Utandım işte! Herif yeniden gelir diye, geceleri yalnız kalmaktan çok korkuyorum, zaten bu kadar korkmasam sana da gelmezdim.”

“Delinin zoruna bak! Bu gece seni bırakmam. Bizde kalırsın. Zarife'nin odasında yatarsın.”

“Sağol kardeşim. Ben de bunu söylemeye utanıyordum.”

Zehra bir an düşünceye daldı. Sonra bilgiç bir tavırla:

“Şu herifi bana biraz tarif etsene,” dedi.

“Nereden tanıyacaksın ayol? Şeytan görsün yüzünü.”

“Olsun, sen hele bir tarif et.”

Zehra'nın ısrarı karşısında Serap hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. Oysa Sadî'nin vücudunun en mahrem yerleri bile gözünün önünden gitmiyordu.

“Uzun boylu, iri yapılı, uzun sarı saçlı, levend gibi biriydi.”

“Saçlarını arkasında mı topluyordu?”

“Evet.”

“Kara güneş gözlükleri de kullanıyor muydu?”

Serap dehşetle irkilerek bağırdı.

“Evet... Nereden biliyorsun? Yoksa? Aman Allahım yoksa... sana da mı?..”

“Ayol bu o!.. Garanti o!”

“O dediğin kim?”

“Karindeşen Jack, yahu!”

“Hayır, hayır yabancı değildi. Çok düzgün Türkçe konuşuyordu.”

Zehra büyük bir keşifte bulunmuş gibi elini dizine vurdu.

“Dünyadan habersizsin be Serap! Karindeşen Jack'ı tanı mıyor musun?”

Serap tam bir şaşkınlıkla, “Yoo,” dedi. “O da kim?”

“Tabii ya.. Hiç televizyon seyretmezsin ki. ABC kanalını izleseydin kimden sözettiğimi hemen anlardın.”

“Neler saçmıyorsun Zehra? Bunun televizyonla ne ilgisi var?”

“Sen öyle san. Gazetede bile cinayet haberlerine bakmazsın. Ayol İstanbul bu haberlerle çalkalanıyor. Etrafta manyak bir katil var. Başboş dolaşıyor. Tam senin tarifiğine uygun. Bak ben bile bir dinleyişte sana saldırganın tarifini verdim. Vah kardeşim vah, bu kez piyango demek sana çarptı. Yat kalk şükret ki herif seni öldürmedi.”

Zehra'nın gözleri büyümüştü. Heyecanından yerinde duramıyordu. Serap hâlâ onun söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı. Ancak Sadi'ye tıpatıp benzeyen tarifiğine de çok şaşırmıştı.

“Kim bu adam?” diye sordu.

“Bilinmiyor ki; işte, öyle bir manyak. Önce kadınların ırzına geçiyor sonra da karınlarını deşerek öldürüyor.”

Serap oturduğu yerde inledi. Bu, gerçekten Sadi olabilirdi.

Zehra, “Tabii sen polise de telefon etmedin, değil mi?” diye sordu.

“Nasıl edeyim canım? Neyi ispat edebilirim? İşin içinde bir de etrafa rezil olmak var. Polisi arayamazdım.”

“Yine zırvalıyorsun. Yahu bunda senin ne günahın var? Herif ansızın evine girmiş, sana saldırmış.”

Serap olayın böyle gelişmediğini bildiği için itiraza yeltendi.

“Hayır, asla polisi aramam.”

“Niye?”

“Adım çıkar, lekelenirim. Elalem başka şeyler de düşünür.”

“Çocukluk etme Serap! Herifin tekrar gelmesinden korkmuyor musun? Adamı gördün, gerçekten katil oysa, seni öldürmeyi bir daha deneyecektir.”

Serap da bundan korkuyordu. Yerinde büzülüp kaldı.

Tam o sırada Zarife elinde çay bardaklarıyla odaya girdi. “Çaylarınız hazır. Hadi öteki odaya gelin de televizyon programını seyredelim” dedi.

Annesi sinirli bir şekilde, “Sen seyret, bizi yalnız bırak. Serap teyzenle önemli bir konuyu konuşuyoruz,” diye terslendi.

Kız duruma dünden razıydı, odaya geçti, televizyonun sesini biraz daha açtı.

Serap bitkin bir sesle:

“Ne yapacağım şimdi?” diye mırıldandı.

Zehra çoktan düşünmeye başlamıştı bile.

“Bir fikrim var,” dedi. “İstersen Sibel Candan’ı arayalım.”

“O da kim?”

Çok saf bir kadınsın Serap! Sibel Candan’ı da tanımıyor musun?”

“Yoo. Adını ilk defa işitiyorum.”

“Sibel Candan, o programın yapımcısı.”

“Hangi programın?”

“Hangi programın olacak ayol, Karindeşen’i halka tanıtan programın sunucusu tabii. Çok şeker, çok tatlı bir kız. Bayılıyorum ona.”

Serap saf saf komşusuna baktı.

“Bana ne yararı dokunacak?”

“Ondan yardım isteyelim. Polisten çekinen, huylanan, rezil olurum diyen sen değil misin? Madem polise gitmek istemiyorsun, biz de ona başvuralım.”

“Sen oynattın galiba? Ben polisten huylanıyorum, sen televizyonla bütün Türkiye’ye reklam edeceksin beni. Pes doğrusu.”

“Öyle yağma yok. İsminin ve resminin yayınlanmasına engel oluruz.”

“İstemem. Onlara güvenemem. Ya benimle röportaj filan yapmaya kalkarlarsa? Bazen öyle abuk subuk programlar görüyorum kanallarda. Rezillik. Kesinlikle istemem.”

“Dedim ya, her şeye izin vermezsin. Ayrıca, keşke ekranda gözüksen. Çok daha iyi olur senin için.”

“Nedenmiş o?”

“Meşhur olursun ayol?”

“Aşkolsun Zehra! Benimle alay mı ediyorsun?”

“Ne münasebet. Düşünsene biraz. Adamı gördün, onu tanı-

yorum diye televizyona çıkarsan, herif bir daha yaklaşır mı sana? Korkar. Polis evini gözetliyor sanır.”

Serap kararsızdı. Fikir hiç de parlak gelmiyordu ona.

“Vallahi bilemiyorum,” diye mırıldandı.

“Hadi durma, hemen telefon edelim.”

“Olmaz, biraz düşünmem lazım. Çekiniyorum.”

“Anlasana, başka çaren yok. Bir kadın olarak kabuğuna çekilip, çaresiz bir şekilde adamın ikinci kere gelişini bekleyemezsin.”

“İşten izin alır, bir süre Adapazarı'na giderim.”

“Ömür boyu orada oturacak değilsin ya?”

Serap sustu.

Zehra diretiyordu.

“Hadi, inatçılık etme, ABC televizyonunu arayalım.”

“Peki, ne diyeceğiz?”

“Sorduğun soruya bak! Yahu olayı yaşayan sensin, ne oldu ise onu anlatacaksın.”

Serap'a kalsa asla buna yanaşmazdı. Ama Zehra yerinden kalkarak kadını kolundan kavradı, adeta iteleyerek sofaya, telefonun yanın doğru sürükledi. Kızı Zarife'ye hiçbir neden göstermeksizin, “Hadi doğru yatağa” diye bağırdı. Genç kız homurdanarak odasına yollandı.

Erdal Tunalı yirmi dört yaşında, cin gibi bir delikanlıydı. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesini bu yıl bitirecekti. Bir yandan okuyor, bir yandan da part-time çalışarak babasına muhtaç olmadan eğitimini tamamlamaya çalışıyordu.

ABC Televizyonunda bir aile dostu vasıtasıyla iş bulmuştu. İşini seviyordu ve en büyük ideali üniversiteyi bitirdikten sonra da burada daha iyi yerlere gelebilmektir.

Saat 22 sularıydı.

Gece çalışıyordu ve başını kaşıyacak zaman bulamıyordu. Masasındaki telefon çaldı. İnce ve ürkek sesli bir kadın Sibel

Candan'ı arıyordu. Erdal içinden, "al bir tane daha" diye homurdandı. Şu son günlerde Sibel Hanıma hazırladığı program için yüzlerce telefon geliyordu. Fakslar da cabasıydı. Bir sürü insan Sibel Candan'ın hayali katili Karindeşen Jack'ı gördüklerini, tanıdıklarını ya da nerede olduğunu bildiklerine ilişkin durmadan telefon ediyorlardı. Erdal homurdandı. Yahu bu insanların işi gücü yok muydu? O kadar meraklıysalar polisi niye aramıyorlardı? Bıkılmış ve yorgun bir sesle:

"Sibel hanımı bu saatte bulamazsınız efendim," dedi.

İnce, ürkek ses, "Çok hayati bir konuda görüşecektim," diye adeta yalvardı.

"Üzgünüm. Yarın sabah bu numaradan tekrar arayın. Kendisini bulursunuz."

Kısa bir sessizlik oldu.

Hattın öbür ucundan Erdal'ın kulağına başka bir kadının fısıltıları geliyordu. İçinden gülümsedi, belli ki konuşan kadına başkaları yol gösteriyordu. Kadının sesi tekrar duyuldu.

"Acaba, şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Nerden bileyim hanımefendi?"

"Peki, ev telefonunu verebilir misiniz?"

"Buna yetkili değilim. Sibel hanımın kesin emri var." Sonra kadını başından savmak için, "Adınız ve numaranızı vererseniz, sizi yarın o arayabilir."

"Serap Uzunova," dedi kadın ve arkasından bir telefon numarası verdi.

Erdal not etti ve telefonu kapattı. Niçin aradığını bile söylememişti. Delikanlı başını iki yana salladı sonra kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı. Sibel hanımı meşgul etmenin hiçbir anlamı yoktu. Böyle yüzlerce uydurma telefon geliyordu. Belli ki bu da programın etkisinde kalan vakti bol, dalgasını geçen, işgüzarın tekiydi. Millete eğlence çıkmıştı.

"Vallahi asıl bu insanların doktora ihtiyacı var," diye söylen-di...

(7)

Pazartesi sabahı iki sevgili işe birlikte gittiler. Bütün bir hafta sonunu Sibel'in evinde sevişip koklaşarak geçirmişlerdi. İkisi de mutluluktan uçuyordu.

İlk tartışmalarını da arabada "kanal'a" giderken yaptılar. Sibel evlenme kararı aldıklarını hemen ilan etme taraftarıydı; fakat nedense Ayhan, biraz sabredelim diye itiraz etmiş ve uygun bir sebep ileri sürememişti.

Ayhan'ın bir beklediği olmalıydı.

Ama bunu açıklamaktan çekiniyordu. Genç kız da hafif bir burukluk oldu ama bunu sevgilisine hissettirmemeye çalıştı.

Televizyon binasına gelince Sibel akşamki programın son hazırlıkları için odasına giderken, Ayhan da fotoğraf laboratuvarına doğru yollandı.

Sibel'in masasının üstü dosyalar, raporlar, resimlerle doluydu. İstekle masasına oturdu. Hayatında yeni bir dönem açılıyordu. Seviyordu ve hayatının gidişatını tamamen değiştirecek evliliğinin arifesindeydi. Belki bazı maddi sorunlar olacaktı, Ayhan'ı da

bunların rahatsız ettiğinin farkındaydı; fakat o yanında olduktan sonra bütün bunların üstesinden gelebileceklerine inanıyordu.

Masasının üstü Karindeşen'le ilgili olarak gelen fakslar ve telefon notlarıyla kaplıydı. Müdürden hemen bir yardımcı isteyip telefon ve faksın başına geçirtmeliydi. Aslında bunlarla kendisi ilgilenmek, arayanların ciddiyetini incelemek isterdi fakat ne yazık ki şu an, bunu yapacak ne vakti ne de imkânı vardı.

Çalan telefona isteksizce uzandı. Artık akşama kadar susmazdı.

"Buyrun, Sibel Candan," dedi.

Karşı taraftan ses alamamıştı.

İçini bir heyecan kapladı. Yoksa yine Turgut mu arıyordu? Aralarındaki ilişkinin bu kadar çabuk bitmeyeceğini o da tahmin edebiliyordu. Anladığı kadarıyla Turgut yakasını kolay kolay bırakmayacaktı. Zaten bunu yüzüne karşı da söylemişti.

Tekrar "Alo" dedi.

İnce bir kadın sesi, "Sibel Hanımla mı görüşüyorum," dedi.

"Evet benim."

"Şey... sizi dün de aramıştım... fakat bana telefon etmediniz."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Serap Uzunova. Yoksa size telefonumu iletmediler mi?"

Sibel genzini temizledi.

"Ne için aramıştınız acaba?"

Kısa bir sessizlik oldu. İnce ses belirgin bir tedirginlik ile:

"O'nun için," dedi. "O adam için."

Ses adeta ağlamaklıydı.

Sibel, telefondaki kadının, kimi kastettiğini anlamıştı. Bozuntuya vermeden:

"Kimden söz ettiğinizi anlayamadım," dedi.

"Hani şu kadınların karnını kesen adamdan. Programınızda bahsettiğiniz kişiden."

“Evet, anladım. Buyrun, sizi dinliyorum.”

Kadın yine sordu. “Benim adımı size vermediler mi?”

“Kusura bakmayın,” dedi Sibel. “Büroya yeni geldim. Bu konuda çok ihbar telefonları alıyoruz. Herhalde sizinkine henüz rastlayamadım.”

“İşittiğime göre bu konuya çok ciddi eğiliyormuşsunuz.”

“Doğrudur.”

“Sizinle görüşmem lazım.”

Sibel bu tür başlangıçlara alışmıştı artık. Fakat kadının sesinde belirli bir tedirginlik vardı, korkuyor gibiydi. Durum ilgisini çekmişti.”

“Buyrun, ne söylemek istiyorsunuz?”

“O adam beni de ziyaret etti?”

Kadının kullandığı ziyaret kelimesi komiğine gitmişti.

“Ziyaret mi dediniz?”

“Evet. Cuma akşamı, gece yarısına doğru evime geldi. Benimle sevişmek istedi.”

Sibel’in bir anda ümidi kırıldı.

Karşısında bir telefon sapığı daha olmalıydı. Zaten arayanların çoğu böyleydi. Sırf eğlence olsun diye arıyorlardı.

“O olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

“Kesin bir şey söyleyemem. Ama tariflerinize uyuyor.”

Kadını başından savmak istedi Sibel. Ona yeterince zaman ayırmıştı.

“Yaa,” diye mırıldandı. “Ama o olsaydı, şu anda hayatta bulunmazdınız.”

“Yani beni öldürürdü mü demek istediniz?”

“Aynen öyle. Oysa siz yaşıyorsunuz.”

Hattın öbür ucundaki Serap duraladı.

“Belki de haklısınız, yanlış olmuş olabilirim. Belki de niyeti hırsızlıktı. Beni yatakta çıplak görünce bundan yararlanmaya kalkışmış olabilir.”

“Bakın, siz de emin değilsiniz.”

Sibel telefonu kapamaya hazırlanıyordu ki kadının son cümlesi karşısında birden irkildi. İyi işitememişti sordu:

“Pardon, ne dediniz?”

“Krizi geçirmeseydi belki beni öldürürdü, bundan emin değilim dedim.”

“Ne krizi?”

“Şey... Söylemeye fırsat bulamadım. Adam tam bana saldır-maya hazırlanırken bir krize girdi. Ya da onun gibi bir şey. Bil-mem ki o hali nasıl anlatmalı? Ben kriz diyorum, tam anlayama-dım; çocuklaştı birden. Tuhaf bir hal aldı.”

“Şunu anlatsanıza biraz.”

Serap dilinin döndüğü kadar Sadi'nin durumunu anlatmaya çalıştı.

Heyecanından kekeliyordu..

Sibel kadının eğlence olsun diye telefon etmediğini anlamış-tı artık. Bunun alelade bir saldırı olayı olup olmadığını bilemezdi fakat incelemeye değerdi, kadının adresini aldı ve öğleden sonra uğrayacağını söyledi.

İçine bir kurt düşmüştü. Önsezileri kadının katil hakkında esaslı bir tanık olduğunu söylüyordu. Telefonu kapattığında kıs kıs güldü. Şimdi Ayhan'dan bir adım ilerleydi...

* * *

Süleymaniye'deki Molla Hüseyin Sokağı bir çıkmazdı. Bele-diye'nin ihmaline uğramış eski arnavutkaldırımları üzerinde se-kerek yürüdüler ve aradıkları evi bulmakta zorluk çekmediler.

Sıcak yine etrafı kavuruyordu.

Bahçe kapının menteşeleri açılırken kulakları tırmalayan gı-cırtılar çıkardı. Ayhan elinde kamerasıyla hafifçe Sibel'i dirseğin-den tutrak bahçeye girdi. Susuzluktan kurumuş toprak yolda yü-rüdüler.

Ahşap evin daha kapısına varmadan, kapı ardına kadar açıldı

ve eşikte iki kadın belirdi. Sibel eşikteki kadını dikkatle süzdü. Kırk yaşlarında, balık etinde, hafif toplu bir kadındı. Yüzündeki yarı utangaç, yarı suçluluk duygusundan, büyük şehre uyum sağlayamamış bir taşra kasabası insanı olduğunu düşündü. Tokalaşmak için elini uzatırken “Ben Sibel Candan,” dedi. Kadın daha şimdiden titremeye başlamıştı. Yüzü sararmış, cildi gerilmişti. Devamlı gözlerini kaçırıyor, ayaklarının ucuna bakıyordu. Utanarak, “İçeri buyrun, lütfen” diyebildi.

Ayhan da ev sahibesinin arkasında duran kadına bir göz attı. Yüzünde sırnaşık bir gülümseme vardı; ünlü bir televizyoncu evde ağırlamanın keyfini çıkarıyormuş gibi, yerinde duramayarak “buyrun, buyrun” diye koşuşturmaya başlamıştı.

Taş bir avluya girdiler. Eski ve ahşap olmasına rağmen, evin tertemiz bir görünümü vardı. Yerdeki aşınmış mermerler mis gibi sabun kokuyordu. Yakıcı sıcaktan içeriye girince mermer avlu Ayhan'ın içini serinletti.

Tahtaları kararmış bir merdivenden üst kata tırmandılar. Evin uzun zamandır tamir görmediği belliydi. Üst katın ahşap sofasında dört kişi birden yürüyünce alt kattaki lamba sarsılıyor, pencere camları garip sesler çıkarıyordu. Evde gıcırdama, döşeme esneme başlamıştı.

Sade döşenmiş bir oturma odasına aldılar misafirlerini. Orta masasının yanındaki eski hasır sandalyeye oturan Sibel, “Evet, anlatın bakalım şimdi,” dedi. “Sizi dinliyorum.”

Serap müthiş utanıyordu.

Telefon ettiğine bin pişman olmuştu. İçinden, keşke Zehra'nın sözüne kanmasaydım diye geçirdi. Pazar gecesini komşusunun evinde geçirmiş, sabaha kadar da uyuyamamıştı. Televizyon kanalına telefon etmekle işin daha da büyüüp rezalete dönüşeceğini biliyordu ve nitekim de öyle olmuştu. Ertesi gün işinden izin alıp gitmemiş, Zehra'nın ısrarıyla bu sabah onlarla temas kurulmuştu sonunda. Göz ucuyla Ayhan'a baktı, adam rahat hareketlerle kamerasını ayarlamaya çalışarak odanın içinde dola-

şıp duruyordu. Sıkıldı ve utandı ondan, olanları bir erkeğin yanında anlatamazdı.

Kızarıp bozarak Sibel'e döndü.

"Acaba yalnız görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Odada bir an şaşkınlık oldu.

En fazla şaşıran da Zehray'dı. Kendisinin de odadan çıkıp çıkmayacağını kestiremediğinden bön bön bakındı. Ayhan kapıya doğru yürüdü. Sibel, Zehra'ya bakarak.

"Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi.

Zehra istemeyerek yerinden kalktı, çok şey kaçıracağının farkındaydı. Biraz gücenmiş gibi Serap'a baktı, bu kadar şeyi ayarlayan o olduğuna göre, bunu kendisine yapılmış bir haksızlık gibi görüyordu. Ayhan'ın peşinden çıkıp kapıyı üzerlerine kapadı.

İki kadın odada yalnız kalmışlardı.

Sibel, ev sahibinin hâlâ üzerindeki tedirginliği tam olarak atamadığının farkındaydı.

"İşte yalnızız. Sizi dinleyebilirim," dedi.

Serap içini çekti.

"Aslında bütün bu olanların hiç başıma gelmemesini dilerdim ama oldu bir kere, çok pişmanım."

Sibel, kadının yaptığı girişten henüz söylemediği önemli bir şeyler olduğunu sezinledi. Durum gittikçe ilginçleşiyordu.

"Önce bir şartım var," dedi Serap. "Size bütün olanları anlatacağım ama bana söz vermenizi istiyorum."

"Nasıl bir söz?"

"Adımı ve resimlerimi televizyonda yayınlamayacaksınız. Şayet bunu kabul ederseniz konuşurum yoksa beni mazur görün."

"O zaman bunun haber niteliği kalmaz ki."

"Siz bilirsiniz, aksi halde namusum iki paralık olur, bunu kabul edemem."

Sibel çaresizlik içinde kadının gözlerinin içine baktı.

"Pekâlâ, söz veriyorum," dedi.

Kadının çok endişeli ve gergin olduğu görünüyordu.

Genç kız anlayışla başını salladı ve "Size tecavüz etti, değil mi?" diye sordu.

Serap başını önüne eğerek, "Hayır," dedi. "Ona kendi arzumu teslim oldum. Bilerek ve isteyerek."

Sibel şaşırarak başını kaldırdı. "Sizi silahla tehdit ettiğini söylemişsiniz."

Serap acı acı gülümsedi. "Bu, sevişmemizden çok sonraydı" diye fısıldadı.

Genç kız kadına yaklaştı, anlayışla elini omzuna koyarak usul usul okşadı. Onu anladığını belirtmek istemişti. Serap'ın titrediğini görüyordu.

"Evli misiniz?"

"Dulum."

"Boşandınız mı?"

"Hayır. Kocam on iki sene evvel öldü."

Sibel kadının duygularını anlar gibi oldu.

"Bu durumu dışardaki komşunuz bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Sizin de açıklamayacağınızı umarım. Bana söz vermişsiniz."

"Evet, evet kimse bilmeyecek, müsterih olun."

Serap biraz rahatladı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Karşısındaki kadın, hayatında ilk defa gördüğü bir yabancı bile olsa, bu korkunç sırrı paylaştığı için rahatlamıştı.

Sibel, "Sizi anlıyorum," diye fısıldadı. "Bence pek büyütmeye gelmez. Hepimizin başına gelebilecek olağan bir şey. Sizin şanssızlığınız karşınıza çıkan adamın hasta olması."

"Teşekkür ederim, çok anlayışlısınız."

"Dedim ya, unutun bunu. Şimdi lütfen bu adam hakkında bana biraz bilgi verin."

Serap kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

Önce yutkundu sonra, "Adı Sadi Yamaner'di" dedi.

Sibel dehşetle irkildi. Bir yerine iğne batırılmış gibi sıçradı.

"Yamaner mi yoksa Atamer mi?" diye sordu.

“Yamaner.”

“Atamer olmadığına emin misiniz?”

“Bana Yamaner dedi.”

Bu kadar soyadı benzerliği olamazdı. Sibel bunun bir tesadüf olduğuna inanmazdı. Ürperme sırası ona gelmişti.

“Güzel, iri, yeşil gözleri var mıydı?”

“Evet, aynen öyle. Yoksa onu tanıyor musunuz?”

Sibel bu sorunun gerçek karşılığını veremezdi. Sesini kısarak:

“Sizin gibi bazı görgü tanıklarının ifadesinden biliyorum” diye mırıldandı.

“Doğrusu çok çekici bir adamdı. Onunla konuşmya başlar başlamaz içimde bir şeylerin değiştiğini, yüreğimin pır pır ettiğini hissettim. On iki sene sonra başıma ilk kez geliyordu bu hal.”

Sibel kadına hak verdi içinden. Onun ne kadar etkili biri olduğunu bilirdi. Şayet düşündüğü kişiye tabii...

“Sizi o mu buldu?”

“Evet, Beyoğlu’nda bir pastanede. Teklifsizce gelip masama oturdu.”

Doğrudur yapar, diye düşündü Sibel.

“Kibar, ince, anlayışlı mı davrandı?”

Serap ilk kez gülümsedi.

“Sanki onu tanıyor gibi konuşuyorsunuz. Gururumu okşayan laflar etmişti, etkileyici bir yanı vardı; ya da bana öyle gelmişti. Pastaneden çıkınca bir taksiyle eve geldik. Ertesi gün yeniden buluşmayı kararlaştırmıştık. İçeri girerken beni kapının önünde öptü. Bunu utanarak söylüyorum ama aklım başımdan gitmişti. Bu tür bir öpüşmeye alışık değildim. Onu o gece kapıdan gönderdiğime çoktan pişman olmuşum. Umrım, beni anlıyor ve hak veriyorsunuzdur.”

Sibel sessizce başını salladı.

“Yukarı çıktım, soyunup dökünüp yatağa uzanmıştım ki, kapı çaldı birden. Onun geri geldiği içime doğmuş gibi aşağıya koş-

tum. Yanılmamıştım. Daha kapının eşiğinde tek kelime etmeden birbirimize sarıldık.”

Serap'ın gözleri yaşırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Saatlerce seviştik. Beni bilmediğim, görmediğim, hiç tatmadığım bir zevk alemine taşımıştı. Saatler sonra bitkin bir şekilde uykuya dalmışım.”

“Sonra?”

“Bir ara gözlerimi açtım. Şimdi anımsamıyorum, ya bir gü-rültü duymuştum ya da yataktaki boşluğunu hissetmişim. Göz-lerimi kırıştırdım, şaşkın şaşkın ona bakakaldım. Tam yanı ba-şımda, yatağın ucunda, tepemde dikilmişti. Çırılçıplaktı ve elinde kocaman bir bıçak tutuyordu.”

“Hani o büyük, tırtıllı avcı bıçağından mı?”

“Avcı bıçağının ne olduğunu bilmem.”

“Komando ya da Rambo bıçağı diyorlar, ondan mı?”

“Vallahi, büyük, ürpertici bir şeydi işte. Önce ne olduğunu anlamadım. Gözleri çakmak çakmaktı. Sinirden köpürmüş bir hali vardı ve devamlı bana hakaret ediyor, söyleniyordu.”

“Ne diyordu mesela?”

“Affedersiniz Sibel Hanım, söylemeye utanıyorum ama bana nedense hep orospu diyordu.”

“Sonra neler oldu?”

“Onun ruh hastası bir manyak olduğunu hiç düşünmemiş-tim.”

“Peki ne sanmıştınız?”

“Bir hırsız, bir soyguncu olduğu aklıma geldi. Yalnız yaşadığını anlamıştı. Evi soymak amacıyla geldiğini düşündüm. Bu ara-da benden istifade de etmişti, herhalde evi soyacak, ben uyur-ken de kaçacaktı. Ne yalan söyleyeyim, önceleri öyle sandım; hatta çantamdaki tüm paraları bile almasını söyledim.”

“Ne yaptı? Red mi etti?”

“Hem de nasıl? Sen beni hırsız mı sandın orospu, diye yüzüme karşı bangır bangır bağırdı.”

Sibel bir yandan da düşünüyordu. Kuşkuları gittikçe yoğunlaşıyordu. Tipik bir çifte kişilik olayıyla karşı karşıyaydılar yine.

Tüyleri diken diken oldu. Korktuğu başına geliyordu. Ayhan haklı çıkacaktı galiba.

Serap'a, “Size kendinden hiç bahsetti mi?” diye sordu.

“Ressamım. Ayrıca parasızım dedi. Ama inanmadım.”

“Neden?”

“Bizi eve getiren taksiye ödeme yaparken cüzdanını görmüştüm. O zaman farkettim; cüzdanın içi para doluydu, hem de tıka basa. Yanlış anlamayın lütfen, kontrol için bakmadım ama meteliksizim diyen bir insanın cüzdanı o kadar dolu olmazdı değil mi? Bunları hep sonradan hatırladım. Olayla bütünleştirdim.”

“Anlıyorum. Peki sizi öldürmek istediğine nasıl karar verdiniz.”

Serap kekeleydi.

“Kesin söyleyemem. Elindeki bıçağı belki bir aksilik halinde kullanabilirdi.”

“O bahsettiğiniz krize ne zaman tutuldu?”

“Tam o sırada işte, bana hakaret ederken. Birden titremeye, vücudu kasılmaya başladı.”

“Sara nöbeti gibi mi?”

“Hayır, tam öyle denemez. Amcamın oğlu saralıydı. Sara nöbeti çok gördüm. O tür hastalar kendini kaybeder, yerlere yuvarlanır, ağzından köpükler gelir, konuşamaz. Bu öyle değildi.”

“Nasıldı peki?”

“Ne bileyim, bir tuhaftı işte. Gerçi titriyor, hafiften kasılıyordu ama bayılmamıştı, sanki akli yerinden gitmiş, kimliği değişmişti. Küçük bir çocuk gibiydi. En dikkatimi çeken şey, sesinin değişmesiydi. Beş ya da on yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. Yüz hatları sanki masum ufak bir çocuğun haline dönüşmüştü. O sert, erkeksi hali tamamen kaybolmuştu.”

“Bu durumda ne yaptınız?”

“Önce anlayamadım. Bir oyun yaptığını sandım. Sonra da korktum. Hasta olduğunu ilk defa o zaman anladım. Ödüm koptu. Birkaç saniye sonra neler yapacağını bilemezdim. İşin ilginç yanı bana anne diye hitap etmesiydi. Beni karşısında annesi gibi görüyordu ve daha da ilginç onu cezalandırmamdan çekiniyordu. Bir ara korkudan yatağın altına saklanmaya kalkıştı.”

“Sizin tutumunuz ne oldu?”

“Onun büründüğü bu halden biraz rahatlamıştım. Cesaretlenir gibi oldum, çünkü benden korkuyordu. Hemen giyinip gitmesini söyledim. Yere düşürdüğü bıçağını bile almak istemiyordu, kişiliği öylesine değişmişti ki, onun kendisine ait olduğunun farkında değildi. Neyse sonunda giyindi, bıçağını aldı ve gitti.”

“Giderken normale dönmüş müydü?”

“Hayır. Hâlâ bir çocuk gibiydi. Belki garibinize gidecek ama o kriz sırasında sanki yavaş yavaş yaşı büyüyor gibi geldi bana. Bu yüzden onu arkasından itekleyerek çıkardım. O sırada hâlâ dünyadan habersizdi.”

Serap başını önüne eğdi.

Yaptığından vicdanen rahatsız olmuşcasına:

“Ufak bir çocuğu gecenin yarısında kapının önüne koymuş gibi bir hisse kapıldım. Ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Çok korkuyordum,” diye inledi.

“Yani sizce dışarıya çıktığında krizi hâlâ devam ediyordu, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Nerede oturduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Sormadım. Hiç aklıma gelmedi.”

“Keşke sorsaydınız.”

“Doğruyu söyleyeceğini sanmazdım. O bir hasta. Ressam ve parasız olduğuna da inanmıyorum zaten.”

“Haklı olabilirsiniz. Demek size anne diye hitap etti; bu da gösteriyor ki çocukluk yıllarından kalma annesiyle ilgili ruhsal bir

sorunu olmalı. Herhalde zaman zaman bunalıma veya bir krize girip o yıllara dönüyor ve kendini bir çocuk gibi hissediyor. Bu konuyu bir uzman hekimle görüşeceğim.”

“Bu söylediğiniz mümkün mü?”

“Ben de bilmiyorum ama olabilir.”

Sibel başını önüne eğdi, kara kara düşünüyordu. Sonra titrek bir sesle:

“Serap Hanım, şimdi önemli bir sorunla karşı karşıyayız” dedi.

Serap gözlerini kıza dikip hiç ağzını açmadan bekledi.

Sibel, kadıncağızı korkutmak istemiyordu ama gerçeği de anlatmak zorundaydı.

“Sanırım Sadi Yamaner dediğiniz kişi hasta ve tehlikeli bir katil. Krize girince acımasızca kadınları öldürebiliyor.”

“Yanılıyorsunuz,” diye hemen atıldı Serap. “Asıl krize girince tehlikesiz oluyor, tam bir çocuk gibi. O zaman bakıma, korunmaya ihtiyacı oluyor.”

“Durum pek öyle değil. Kanımca asıl saldırganlığı kriz hallerinde kendini gösteriyor. Çocuk haline nasıl dönüştüğünü, bunu neyle açıklayacağımı bilmiyorum ama sanırım, onun gerçek krizi sizinle ilk karşılaştığı zaman başlamıştı. Yani pastanede size rastladığı anda zaten o kirize girmişti.”

Serap’ın gözleri büyüdü, hemen itiraz etti.

“Yanılsınız olmalı. O sırada sizin benim gibi tamamen sıradan, normal bir insandı. Akli fikri yerinde, ne yaptığını bilen biri. Bana hiç de hasta biri gibi davranmadı. Gülmesi, konuşması, davranışları her şeyi normaldi. Hatta affedersiniz, yatakta bile. Yanılıyor olmalısınız.”

Sibel’in gözleri daldı. Uzun uzun karşısındaki kadının şaşkın yüzüne baktı.

“Yanılmış olmayı çok isterdim. Hâlâ emin değilim. Kesin karar vermek bir uzmanın işi. Ancak dediğim gibi, o adam daha size Beyoğlu’nda rastladığı anda bir krizin içinde olmalı. Kimlik

değiştirmeye çok önceden girmiş olmalı. Ne zaman dersiniz, bunu cevaplandıramam.”

“Buna nasıl emin olabiliyorsunuz?”

Sibel az kaldı, onu tanıyorum diyecekti, son anda kendini topladı.

“Bunu daha önceki olaylarından biliyoruz,” diye geçiştirdi.

“Yaa!”

“Krizi atlatınca gayet sakin, kibar, son derece saygı duyulacak gerçek bir beyefendi gibidir.”

Serap kuşkulandı.

“Sanki onu tanıyor gibi konuşuyorsunuz,” dedi birden.

Genç kız konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Şimdi önemli olan geleceğiniz. Bu adamın tekrar geleceğini düşünüyorum. Hayatınız ciddi bir tehlike içinde olabilir.”

Serap başını önüne eğdi.

“Bundan ben de korkuyorum.”

“Bence durumu polise bildirip koruma istemelisiniz.”

“Size söyledim, bunu yapamam. Benim için tam bir skandal. Rezil olup, dillere düştüğümün resmidir. Polise bildirmem imkânsız.”

“Anlamıyor musunuz, hayatınız tehlikede.”

“Gerekirse izin alıp bir ay memleketime gideceğim.”

“Ya sonra?”

“Sonrası Allaha kalmış. Baksanıza, siz de polis gibi çalışıyorsunuz. Belki onu yakalamayı başarabilirsiniz.”

“Buna pek güvenmeyin. Biz polis değiliz. Sadece ben ve dışardaki arkadaşım bu işin peşindeyiz. İki insan ne yapabiliriz ki?”

Serap sessizce ağlamaya başladı.

“Yanınızda kalıp sizi koruyacak bir yakınınız yok mu?”

“Adapazarı'nda yaşlı bir teyzem var.”

“Ben bir erkek demek istemiştim.”

“Yok maalesef.”

Sibel'in televizyonculuk damarı kabarıyordu. Katilin kimliği

hakkındaki şüpheleri artık kesinleşmişti. Özellikle Serap'ın söylediği Yamaner adı ve tarif ettiği yeşil gözlerden sonra. Şimdi ellerinde gerçek bir görgü tanığı vardı. Hem o, pis fahişe Suzan Pınar gibi de değil, diye düşündü. Hele sevgilisinin salı günü onunla buluşacağını hatırladıkça içindeki tiksinti garip bir şekilde artıyordu.

Serap'a dönüp birden, "Sizinle bir röportaj yapıp bunun televizyondaki programımızda yayınlanmasına izin verin" dedi.

"Ama nasıl olur? Hani bana söz vermişsiniz?"

"Biliyorum. Fakat bazı noktaları açıklamalıyız, ifadenizde değişiklik yaparız."

"Hayır, istemem! Hem ne yararı olur?"

"O sapık korkar, sizden uzak durur. Polisin de bunu bildiğini, çevrenizde tedbir aldığını düşünür."

"Acaba olabilir mi?"

"Hiç şüphemiz olmasın."

Serap karar veremiyordu.

"Televizyonda ne söyleyeceğim?" diye sordu.

"Ben şimdi oturur bir metin hazırlarım. Size soracağım soruları tespit ederim. Tabii vereceğiniz cevapları da. Siz de onaylarsanız hemen çekime başlarız. Oldu mu?"

Serap kendini bir oldu bittiye getirilmiş gibi hissediyordu. Ama kadının söyledikleri de mantıklıydı. Birilerinin yardım etmesi gerekiyordu. Bu korkuya katlanamayacaktı...

"Tamam" diye başını salladı.

Sibel kapıya koştu, dışarda bekleyen Ayhan'la komşu kadını içeriye çağırdı. Zehra'nın suratı hâlâ asıktı. Ama Serap'ın televizyona çıkacağını anlayınca keyiflendi. Mahalle şenlenecekti.

Genç kız Ayhan'a dönüp, "Bizimkilere bir telefon et, programda değişiklik yaptığımızı, bomba gibi bir röportajla döneceğimizi söyle. Bu akşam yer yerinden oynayacak" dedi.

Ayhan içerde ne konuşulduğunu bilmiyordu ama Sibel'in sevincinden bir şeyler yakaladığını sezinlemişti. "Emredersiniz majesteleri," diye mırıldandı.

Sibel nedense genç adamın sesinde hafif bir burukluk seziler gibi olmuştı. Yoksa başarısını gerçekten kıskanıyor muydu? Aralarında tatlı bir rekabet başlamıştı.

Keyifle gülümsedi.

* * *

Filmi stüdyoya yetiştirmişlerdi. Her şey yayına hazırıldı artık.

Sibel'in yorgunluktan canı çıkmıştı. Ayhan'a, "İstersen programı burada seyredip eve öyle dönelim" dedi. "Şimdi yola çıkarsak programın başlamasından önce eve varamayız."

Ayhan başını sallayarak, "Üzgünüm sevgilim ama benim Kadıköy'e geçmem lazım. Üç gündür bu Allahın sıcağında aynı gömlek aynı pantolonla dolaşıyorum" diye mırıldandı "Kıyafetimi değiştirmeliyim."

Sibel yüzünü ekşitti. "Bu gece beraber olmayacak mıyız?"

"Şu halime bak! Üstümdekiler kokuyor artık."

"Ama seni özleyeceğim."

Ayhan genç kıza sarıldı. Dudağına ufak bir öpücük kondurdu.

"Yarın görüşürüz. Yanıma biraz eşya alırım. Anlaşılan senin evde de biraz giysi bulundurmam gerekecek."

"Evet iyi olur."

"Koruma polislerin göreve devam ediyor, değil mi?"

Kız göz kırptı. "En güçlüsü bu akşam olmayacak."

"Ne yapalım? Sende bir akşamcık idare ediver."

"Öyle olacak."

Ayhan gülümsedi.

"Biliyor musun, senin o komiser muavini koruman benden hiç hoşlanmıyor."

"Farkındayım, boş ver."

"Yoksa o da sana aşık mı?"

"Espri kaldıramayacak kadar yorgunum Ayhan. Sana kalsa cümle alem bana aşık, öyle değil mi?"

“Öyle olmalı. Doğrusu da bu.”

“Çok ömürsün. Şey... aklıma gelmişken sana bir şey söylemek istiyordum.”

Genç kız nihayet içindeki huzursuzluğu açığa çıkaracaktı.

“Söyleyiniz majesteleri, sizi dinliyorum.”

“Düşünüyorum da...”

Sibel tereddüt etti. Cümlesinin sonunu getirmekte kararsızdı.

“Evet? Ne düşünüyordunuz?”

“Şu yarınki randevuya gitmene hiç gerek yok. Nasıl olsa yeterli görgü tanığı bulduk. O fahişe ile buluşmanın ne anlamı var?”

Ayhan hayretle sevgilisine baktı.

“Yoksa majesteleri kıskanıyorlar mı?”

“Saçmalama, basit bir sokak kadını kıskanacak değilim ya?” diye homurdandı.

“Ama elime ve omzuma batırdığınız tırnak izleri hâlâ geçmedi. Yoksa majesteleri unuttular mı?”

“Beni utandırma. O sadece bir anlık bunalımdı.”

“Yani kıskançlık bunalımı demek istiyorsunuz?”

Genç kız şakacıktan kaşlarını çatarak kollarını sevgilisinin boynuna doladı.

“Ayhan...” diye gülümsedi.

Genç adam kızın ısrar edeceğini sezinlemişti birden ciddileşerek:

“Yapma Sibel,” diye mırıldandı. “Bence o çok önemli. Binnur Kuşakçı cinayetinin özel ve tek şahidi o. Ne yani elimizde birden fazla şahit olsa, kaybımız mı olur?”

“Hayır, olmaz ama... onunla görüşmeni istemiyorum işte!”

“Çocukluk ediyorsun. O kadın benim için bir şey ifade etmiyor.”

Sibel ummadığı bir tepki gösterdi birden.

“Buna emin olamam. Kadının çok güzel bir yüzü var. Vücutu da oldukça hoş. Seninle mutlaka fingerdeşmek isteyecektir.”

Ayhan geçen haftayı hatırlayarak kızardı. Elinde olmadan savunmaya geçti.

“Bunu da nereden çıkardın imdi?”

“O kadar gerekiyse, yarın ben de geleceğim seninle.”

“İnsaf!.. Turgut Atamer'e hep beraber mi gideceğiz yani?”

“Daha planını bile bana anlatmadın?”

“Bir plan yapmadım ki henüz. Bu gece düşüneceğim.”

Sibel somurttu.

“Nasıl istiyorsan öyle yap,” dedi ve arkasını döndü. Ayhan, kırıgın ayrılmak istemiyordu. İlerleyen kızı kolundan tutarak durdurdu.

“Lütfen Sibel,” diye mırıldandı. “Senden kırıgın olarak ayrılmak istemiyorum. Biraz anlayışlı ol. Turgut Atamer'in karışısına seninle beraber ıkamam.”

“Peki, peki,” diye acele acele söylendi Sibel. “Galiba haklısın. Ama bu son olsun. Zorla değil ya, o kadının adını bile duymak istemiyorum.”

“Söz veriyorum; bir daha duymayacaksın.”

Yeniden sarılıp öpüştüler.

Ayhan televizyon binasının otoparkındaki arkadaşının emanet arabasını almaya indiğinde, Sibel'in koruma polislerini beklerken buldu. Vakit ilerlediği için adamların tedirgin ve huzursuz oldukları belliydi.

Hele şu muavin ömür bir adamdı.

Kendisine sanki bir suçlu gibi bakıyordu..

(8)

Hava yine çok sıcaktı. Arabanın bütün camları açık olmasına rağmen içi cehennem gibi yanıyordu. En ufak bir esinti olmadığından yaprak kımıldamıyordu. Kolunu arabanın açık penceresinden dışarıya sarkıtan Suzan Pınar daha şimdiden bezgin bir sesle homurdandı.

“Hiç anlamıyorum doğrusu, sana ne bu heriften yahu? Ne olursa olsun, isterse söylediğin gibi katil olsun, seni ne ilgilendirir? Onun katillliğini ispat sana mı düştü?”

“Hayatım, yine başlamayalım. Bana söz vermiştin.”

“Verdim, verdim ama pişiyorum ayol! Şu sığağa baksana. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Senin herifin gönlü olacak da, sokağa çıkacak, biz de onu uygun bir yerde sıkıştırıp sanki tanıyor-muş gibi yanına gideceğiz, ha? Ölme eşeğim ölme! Bu herifin bugün sokağa çıkmaya niyeti yok galiba? Ehh, ben de onun yerinde olsam çıkmam vallahi! Şu villaya bak; belli ki herifin bok gibi parası var, evinden, kapıdaki arabanın markasından belli. Hiç bu kadar lüks otomobil görmemiştim. Allah bilir, haftanın her günü

çalışmıyordur da.. Burada haybeye bekliyoruz Ayhan. Bu herif bu sıcakta sokağa çıkmaz. Mecbur değilse, niye çıksın ki? Öff, sıkıldım vallahi...”

Ayhan göz ucuyla kadına baktı.

Aslında haklıydı kadın. Bu sıcakın altında polis gibi nöbete girmek ona göre bir iş değildi. Ayrıca hiç mecburiyeti de yoktu.

Sıkılıp verdiği sözden caymaması için Ayhan'ın biraz daha alttan alması gerekiyordu. Hem bunların sözünü de güvenilmezdi; kafaları kızınca her şeyi bir anda unutuverip, çekip giderlerdi.

“Yapma güzelim, biraz daha sabret,” diye yalvardı. “Biliyorum hava çok sıcak ve biz burda pişiyoruz, ama ne çare ki bu benim görevim.”

Suzan hırsla başına çevirdi.

“Görevin mi? Ne görevi?”

Ayhan yaptığı gafı anlamıştı.

“Ne görevi olacak canım, insanlık görevi tabii.”

“Çok tuhafısın vallahi! Taktın bu herife kafayı. Şimdi burada olmasaydık bir otelin havuzuna gider, buz gibi sularda serinlerdik bir güzel. İzin günümü de mahvediyorsun. Ne dersin ha, bu boktan işi bırakıp yüzmeye gidelim mi?”

“Olmaz” dedi Ayhan. “Belki sonra, işimizi bitirince.”

Suzan suratını astı. Bu bekleme hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ona...

Yine söylenmeye başladı.

“Hem yahu, bu herifin katil olduğunu anlasan ne yazar? Gidip polise mi ihbar edeceksin? Bak, beni iyi dinle, ben polisle daşamak istemiyorum. Şayet böyle bir niyetin varsa, açık söyleyeyim, ben yokum.”

Kadın beklemekten sıkıldıkça işi yokuşa sürüyordu.

Ayhan endişelenmeye başladı. Gerekirse bütün bir gün kadını kontrol altında tutamayacaktı.

“Durumu hâlâ anlamıyorsun galiba,” dedi. Yüzüne de esraren-giz bir hava vererek gülümsedi.

Suzan iri kömür karası gözlerini çevirerek yüzüne baktı.

“Hangi durumu?”

Aklına gelen bahaneyi hemen fısıldayıverdi:

“Adamın peşinde olan ben değilim. Bizim patron.”

“Neden?”

Bir de neden uydurmalıydı. İnandırıcı bir neden.

“Bir tür hesaplaşma işte.”

Suzan irkilir gibi oldu.

“Hani şu mafya türü bir ilişki mi?”

“Öyle de diyebilirsin.”

Kadını rahatlatacağına büsbütün işkillendirmişti.

Suzan kısa bir an sustu. Aklında durumun muhakemesini yaptığıçı açıklı.

“Niye karıştırdın beni bu boktan işe?” diye sordu. “Huylanıyorum. Sonra benim de başım ağrımasın?”

“Çocuk gibi konuşma Suzan. Üstelik patronun gözüne gidersin.”

“Senin patronunun canı cehenneme. Ben senin hatırın için geldim buraya. Bak, bir daha söylüyorum, polise ifade vermek filan gibi bir şey isterseniz ben yokum.”

“Tamam tamam, sen adamı sadece teşhis et, bana yeter.”

Kadın somurtarak sustu. Ama hiç rahat değildi. Ayhan işi daha da berbat ettiğini anladı. Kaş yapayım derken göz çıkarmıştı galiba.

Suzan ise sıcaktan bunalmaya devam ediyordu. Eteklerini yukarılara doğru çekerek alt taraflarını serinletmek için, eteğinin iki ucundan tutmuş yelpazeleniyordu.

Ayhan göz ucuyla Suzan'ın düzgün bacaklarına baktı. Bir an heyecanlandığını hissetti. Aklına hemen Sibel geldi. Dün gece kıskançlıktan, bir ara ben de geleceğim, diye tutturmuştu. Şimdi yanlarında bulunsaydı neler olabileceğini düşündü. Herhalde dayanamaz çingar çıkarırdı. Elinde olmadan gülümsedi. Gözlerini kadının bacaklarından kaçırmaya çalıştı.

Suzan durumu sezinlemişti.

“Ne o?” dedi. “İşle oynası karıştırmıyorsun bakıyorum. Hoşuna mı gitti bacaklarım?”

“Ben profesyonelim.”

“Ahh, yesinler senin profesyonelliğini. Biliyor musun sevgilim, çok yakışıklı bir hergelesin. Sana müthiş kanım kaydadı. Yoksa hiçbir Allahın kulu beni bu sıcakta, böyle bir yerde beklemezdi. Tonla para versen de gelmezdim.”

“Bak işte bundan şüpheliyim” diye düşündü Ayhan ama Suzan'a bir şey demedi. Gülümsemekle yetindi.

Kadın birden Ayhan'ın elini kavrayarak çıplak bacaklarının üzerine koydu.

“Görüyor musun, ateş gibi yanıyorum,” diye fısıldadı. Anlamalı şekilde sırtıyordu.

“Sıcaktadır.”

“Hayır, sıcaktan değil. Senin ateşinden.”

Ayhan etrafa bakındı. Allahtan Turgut Atamer'in villasının bulunduğu toprak sokak çok tenhaydı. Cinlerin top oynadığı kuru Suzan'ın aklına gelenleri gerçekleştirmek için çok uygundu. İçinden, “İnşallah böyle bir densizliğe kalkışmaz,” diye düşündü. Kadın, Ayhan'ın elini bırakmıyor, nemli teni üzerinde dolaştırarak kasıklarına doğru çekiyordu.

Genç adam birden dikkat kesildi.

Villanın bahçesinde bir hareket olmuştu. Taflanların arkasından bir adam ortaya çıkmıştı. Ayhan hemen tanıdı; Atamer'in emektar uşağıydı bu.

“Kes şu oynamayı” diye bağırdı Suzan'a. “Galiba adam çıkıyor.”

Kadın merakla başını çevirip villanın bahçesine baktı.

“Ayol adam bu mu? Bu moruğun teki be?”

“Saçmalama, o değil tabii. Evin uşağı o. Şimdi dış kapıyı açar, efendisini uğurlar.”

İkisi de dikkat kesilmişlerdi.

Gerçekten de az sonra Turgut Atamer bahçede göründü. Yine her zamanki gibi şıktı. Beyaz panama kumaşından takım elbise giymiş, uçuk mavi gömleğinin üzerine lacivert puanlı kravat takmıştı.

Suzan bir ısıklık çaldı. “Vay be, herife bak” dedi. “Ne kadar da şık.”

Ayhan nefesini tutarak sordu:

“İyi bak. O mu?”

“İşkembecideki serseriyi mi kastediyorsun?”

“Tabii, başka kimi olacak?”

“Dalga mı geçiyorsun kuzum? O itin tekiydi, bu adam ise gerçek bir beyefendiye benziyor. Onunla ilgisi yok.”

Ayhan bir anda buz kesti. Suzan’ın onu hemen bir bakışta tanıyacağını sanıyordu.

“Dikkatli bak. Hiçbir benzerlik yok mu?” diye sordu.

Kadın, bahçede arabaya binmek için hazırlık yapan adamı süzmeye devam ediyordu. Gözlerini adamın üzerinden alamadı bir süre.

Ayhan tekrar sordu, “Nasıl, bir benzerlik yakalayabildin mi?”

“Bilemiyorum. Boyu posu gerçekten benziyor. O da bunun gibi uzun boylu, yapılı, yakışıklıydı. Ama..”

“Ama ne?”

“Ne bileyim, baksana, bu kibar, havalı, otoriter, zengin bir beyefendi. O çulsuzun tekiydi ayol.”

“Saçlarına ne dersin?”

“Hımm,” dedi Suzan. “Evet, saçları benziyor. Bununki de uzun ama o at kuyruğu yapıp, ensesinde toplamıştı.”

“Şimdi yapmamış olabilir. Sen gözünün önünde onu at kuyruğu yapmış haliyle hayal etmeye çalış.”

Suzan bir süre daha sessizce baktı.

“Emin değilim,” dedi sonunda.

Ayhan isyan ederek, “Yahu, nasıl emin olamazsın?” diye bağırdı.

“Üstüme varma ayol, ne yapayım, çıkaramadım işte! Zorla değil ya. Konuşup sesini duysaydım, belki tanırdım.”

Hiddetten homurdanan Ayhan, “Merak etme, onu da duyacaksn,” dedi.

Bu arada Turgut Atamer, Lincoln’e binmişti. Sekiz silindirli motorun homurtusunu bulundukları yerden işittiler. Adam evden çıkmaya hazırlanıyordu.

Ayhan acele ile arabayı çalıştırıp, ondan evvel hareket etti. Adamın kendilerini görmesini istemiyordu. Toprak yolda hızla giderken düşünmeye başladı. Adamın giyim kuşamına, kravatlı haline bakılırsa, şehrin merkezine, ciddi bir yere muhtemelen bir iş yerine gidiyor olmalıydı. Saatine bir göz attı, on buçuktu. Tarabya’ya inen asfaltın başına gelince tehlikeli bir manevrayla arabanın yönünü yokuşun yukarısına çevirdi ve bekledi.

Az sonra toprak yolun başında Lincoln göründü. O da Tarabya’ya inmeden usta bir manevrayla aynı yöne döndü. Ayhan da peşine takıldı. Yanılmamıştı. Turgut Atamer şimdilik şehrin merkezine doğru sürüyordu arabasını. Trafik yoğundu. Adamı rahatlıkla takip edebiliyorlardı.

Lincoln, Levend’te bir bankanın yakınında durdu.

Ayhan da ilk bulduğu uygun yere arabasını parketti.

Turgut Atamer bankaya girmişti. “Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Suzan. Ayhan’ın daha fazla beklemeye tahammülü yoktu.

“Biz de içeriye gireceğiz ve sen onunla konuşacaksın.”

“Ne konuşacağım?”

“Aklına ne gelirse. Yeter ki sesini duy ve onun işkembecide gördüğün kişi olup olmadığını teşhis et.”

Kız bu yeni görevden pek şikayetçiye benzemiyordu. Sırtarak:

“Ne kadar inatçısın sevgilim,” dedi. “Bir şeyi kafana taktın mı bir daha peşini asla bırakmıyorsun.” Sonra birden hatırlamış gibi, “Sahi, bu adamın adı neydi yahu?” diye sordu. “Ona nasıl hitap edeceğim?”

Ayhan'ın beyrinde birden bir şimşek çaktı. Dün geceki Olayların İçinde programında, ilk defa katil zanlısının adı verilmiş, Serap Uzunova'nın açıklamasına dayanılarak Karindeşen'den Sadi Yamaner diye bahsedilmişti.

Arabadan inerlerken Suzan'a, "Adı, Sadi Yamaner" dedi.

Kız, anladım dercesine başını salladı.

"Sen de benimle birlikte bankaya girecek misin?"

"Evet."

"Konuşurken yanımda olacak mısın?"

"Hayır. Ben seni uzaktan izleyeceğim."

"Niye ama? Sen nasılsa bu adamı tanıyorsun. Onunla karşılaşmış gibi yaparsın, konuşursun, ben de yanınızda sizi dinlerim. Böylece işkembecideki o serseri olup olmadığını da sesinden çıkarırım. Öylesi daha kolay olmaz mı? Hem benim adamı tanıyormuş gibi numara yapmama da gerek kalmaz."

Ayhan bocaladı. Kızın iddiası çok mantıklıydı.

Alalecele, "Olmaz," dedi. "Bizi birlikte görmesin. Böylesi daha iyi."

Bankaya doğru yürürlerken Suzan ters ters Ayhan'a bakıyordu. Konuşmaya başlayınca sesi yine çirkeleşmişti.

"Bana bak, ben bu işte bir bokluk sezinler gibiyim, hem de başından beri. Ulan, sakın beni kullanmaya kalkışma! Bu herif söylediğin gibi katilse başımı yakmayayım! Sakın herif bana da musallat olmasın? Doğruyu söyle, bu işte bir terslik yok, değil mi?"

Ayhan yutkundu.

"Yok be hayatım. Bir şey olacağı yok, meraklanma."

Kızın suratu asık bankadan içeriye girdiler. Ayhan, Suzan'dan çok daha fazla heyecanlıydı. Sinirleri son derece gerilmişti.

Şubenin içi oldukça kalabalıktı.

Ayhan etrafa bakınıp Turgut Atamer'i aradı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Adamı göremiyordu. Bankanın içinde çılgın gibi dolanıp durdu. Adam yoktu. Kuş olup uçacak değil ya?

Suzan da bankanın orta yerinde durmuş aranıyordu. Göz

göze geldiler. Kadın nereye kayboldu bu adam dercesine yüzüne bakıyordu.

Neden sonra Ayhan, ilk şaşkınlığı üzerinden atınca, bankanın merdivenle çıkılan bir üst katı daha olduğunu farketti. Kızın yanına yaklaştı. “Sen burada bekle, yukarıya bir bakayım” dedi. Hızla merdivenleri tırmandı.

Turgut Atamer üst kattaki şube müdürünün odasında oturuyordu. Camlı bölmenin ardından onu rahatlıkla seçebildi. Üst kattaki servisler de kalabalıktı ve kimse kendisiyle ilgilenmiyordu.

Adamın, bankanın itibarlı bir müşterisi olduğunu tahmin etti. Müdürün karşısındaki geniş ve rahat koltukta bacak bacak üstüne atmış, kendinden emin haliyle konuşuyordu. Müdürün sık sık başını sallayıp, ellerini oğuşturarak konuşmasından adama özel bir itina ve saygı gösterdiği belliydi. Bir süre onları seyretti sonra aşağıya Suzan'ın yanına indi.

Suzan, “Yukarıda mı?” diye sordu heyecanla.

“Müdürün yanında. Birazdan iner, bekleyelim.”

“Ne yapacağız şimdi?”

“Hiç. Sadece bekleyeceğiz.”

“Şüpheyi çekmez miyiz?”

“Burası yeterince kalabalık. Kim kime dum duma. Bizi sıradan müşteri sanırlar. Gel, şuradaki banka oturup sıramızı bekliyor gibi yapalım. Kimse burada niçin olduğumuzu anlamaz.”

Boş buldukları bir sıraya oturdular.

Suzan Pınar bayağı heyecanlanmıştı. Bankanın içi serin olduğundan sıcaklığın etkisinden kurtulmuşlardı. Yirmi dakika kadar beklediler. Bu süre içinde sinirleri biraz daha yatışmıştı. Ayhan fırsattan istifade bir rejisör gibi Suzan'a adama nasıl yaklaşıp, neler söyleyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

Nihayet merdivenlerin başında Turgut Atamer görüldü. Aşağıya iniyordu. Müdürle görüşmesi bitmişti. Ayhan, “Hadi,” dedi Suzan'a. “Fırla, kalk yerinden.”

Genç fahişe toparlanarak ayağa kalktı.

Ayhan nefesini tutarak olacakları izlemeye hazırlandı.

Suzan eteklerini çekiştirip kendine çeki düzen verdi. Salınarak yürümeye başladı. Dikkat çekici fiziğiyle oturan kadın, zaten bankada bekleyen müşterilerin ilgi odağıydı. Ayağa kalkıp kırılarak yürümeye başlayınca bütün bakışlar tamamen üzerine çevrildi. Ayhan içinden, "Allah kahretsin, mesleki damarı kabardı galiba, fazla kırıtıyor." diye söylendi.

Ne olursa olsun, gerçekten alımlı ve çekici bir kadındı Suzan ve şu ana kadar üstüne düşeni yerine getiriyordu. Genç adamın bakışları bu kez de Turgut Atamer'e kaydı. Başı yukarıda ve çevresiyle ilgisiz adımlarla merdiveni indi, kapıya doğru yürüdü.

Tam bankanın ortasında karşılaştılar.

Pek çok kişinin bakışları onların üzerindeydi. Bir yanda çekici frapan ve güzel bir kadın, diğer anda yakışıklı, şık giyimli hoş bir adam. Dikkatleri üzerlerinde toplamaları çok olağandı.

Ayhan'ın nefesi kesildi. Her şey az sonra belli olacaktı.

Bankanın içindeki uğultudan konuşulanları işitemeyeceğini biliyordu. Bu nedenle gözlerini kırpmadan adamı incelemeye başladı. İşkembecideki kadını hatırlayınca kızarıp bozulmaması kaçınılmazdı.

Suzan birden Turgut Atamer'in önünü keser gibi karşısına çıktı.

"Ooo, bu ne güzel tesadüf," dedi.

Genç adam şaşkın fakat dikkatle Suzan'a baktı. İri yeşil gözleri hayretle kadını süzüyordu. Ağzından tek kelime çıkmamıştı.

"Ne o yakışıklı, beni tanımadın galiba?"

Suzan'ın konuşma biçimi Turgut Atamer'in hiç hoşuna gitmemişti. Ayhan adamın hafifçe kızardığını farketti uzaktan. Suzan'ın ne dediğini duyamamıştı ama adamın bu rastlantıdan hoşlanmadığını, itibarlı bir müşteri olarak tanındığı bankasında böyle hafifmeşrep bir kadınla karşılaşmaktan utandığını sezinledi.

Turgut kekeleyerek, o ahenkli ve etkileyici ses tonuyla:

"Galiba beni biriyle karıştırdınız," diyebildi.

“Yapma! Beni hatırlamamana ihtimal vermiyorum. Gerçekten inanamıyorum. Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Turgut Atamer'in kaşları çatıldı. Şöyle bir etrafına bakındı. Üzerlerine çevrilmiş pek çok göz vardı.

“Bağışlayın hanımefendi ama sizi hatırlayamadım” diyebildi.

“Yoksa o geceyi unuttun mu?”

“Hangi geceyi efendim?”

Suzan biraz daha sesini kısarak:

“İşkembecide bize sulandığın geceyi.”

Suzan rahattı. Ayhan'ın kendisine verdiği rolü başarıyla oynadığına emindi. Ayhan, merak etme, önce seni tanıdığını inkâr eder demişti. Sen ısrar et, sonra hatırlayacaktır diye tembih etmişti. Ama bu kısa konuşmadan sonra bile Suzan'ın kavradığı bir gerçek vardı. Bu yakışıklı adam kesinlikle o serseri değildi. İmkânı yoktu bunun. Zaten resimlerini bile gördüğü anda bu işte bir yanlışlık olduğunu anlamıştı.

Adamın kıpkırmızı kesildiğini farketti.

“Hanımefendi, dedim ya yanıyorsunuz. Ben işkembeden nefret ederim. Ağzıma bile sürmem.”

Suzan yine de directti.

“Onu bilmem. Ama o gece sana bayağı bozuldum.”

Turgut Atamer çaresizlik içinde:

“Hanımefendi, tekrar ediyorum, yanılıyor ve beni biriyle karıştırıyorsunuz. İyi düşünün.”

“Hayır, yanılmadığıma eminim. Çünkü sana fena bozulmuş-tum.”

“Bağışlayın ama sizin deyiminizle neden bozulduğunuzu sorabilir miyim?”

Suzan emin olmak için son kozunu oynadı.

“Neden olacak ayol? O gece beni bırakıp Binnur'u seçtin.”

“Kimi dediniz?”

“Binnur'u. Arkadaşım Binnur Kuşakçı'yı.”

“Allah Allah! Bu söyledikleriniz bana hiçbir şey anımsatmıyor. Nerde oldu bütün bunlar?”

“Arnavutköy’ünde. Hadi Sadi Yamaner, beni hatırlamazlığa gelme.”

Adam daha da afalladı.

Gözlerinde garip ışıltılar belirdi. Etrafına yeniden bir göz attı. Kadının şamatacı ve basit konuşma tarzından iyice bunalmışa benziyordu.

“Bakın hanımefendi, size yanıldığınızı söylemiştim. Benim adım Sadi değil. Ayrıca.”

“Evet, ayrıca?”

“Sizin gibi güzel ve çekici bir hanımı unutmam söz konusu olamaz. Bahsettiğiniz arkadaşınızı tanımıyorum ama bir tercih zorunda kalsaydım sizinki gibi bir güzelliği asla geri çevirmek hatasını işlemezdim. Buna emin olabilirsiniz.”

Suzan’ın yüreği çarpmaya başlamıştı.

Şu Ayhan da salağın tekiydi doğrusu. Bir de bu adamı katil diye tutturmuştu. Olacak şey değildi; nasıl olur da o sokak ser-serisiyle bu beyefendi arasında bir ilişki kurabiliyordu?

Adamın iri yeşil gözlerine baktı. Bu bol güneşli havada bile güneş gözlüğü kullanmıyordu. Çok yakışıklı ve havalıydı. Evet, sesinin tonu biraz benziyordu ama konuşma tarzı, inceliği asla. Bu, tam bir salon adamıydı. Ayrıca kendisine de hoşlanmış gibi bakıyordu. Bankada oturan Ayhan’ı unutuvermişti bir anda.

“Yani yanıldığımı mı söylemek istiyorsunuz?” diyebildi.

Artık Ayhan’ın nasıl davranması gerektiği konusunda söylediklerini unutmuştu.

Bundan sonra onun için rol yapamazdı. Bir oyun oynayacaksa bunu kendi adına, bildiği gibi yapmalıydı.

“Çok mahcup oldum beyefendi,” diye kekeledi.

“Asıl sizi düş kırıklığına uğrattığım için ben üzgünüm. Fakat kim bilir, belki bunda da bir hayır vardır.”

“Anlayamadım?”

“Bir yanılgınız, bana dünyanın en güzel hanımlarından biriyle karşılaşip tanışma şansını verdi de ondan. Siz asla unutulmayacak kadar güzel ve zarif bir hanımsınız. Şimdi sizi atlatmak küs-

tahlığını gösteren o erkek adına utanç duyuyorum. Lütfen onun adına yaptığım bu özrü kabul buyrun.”

Suzan Pınar zevkten kıkırdadı. Beyefendi ne kadar güzel konuşuyordu.

“Çok naziksiniz.”

“Siz de çok güzel ve unutulmazsınız. Bu mutlu tesadüfü doğrusu burda noktalamak istemezdim.”

“Anlıyorum. Bunu ben de istemem.”

“O zaman güzelliğinizin hayranı bendenizi, size nasıl erişebileceği hususunda aydınlatırsanız çok mütehassis olurum.”

Suzan adamın ne demek istediğini kullandığı kelimelerden çok yüzündeki baygın ifadeden çıkarmıştı. Hayatında bu kadar hoş konuşan biriyle karşılaşmamıştı.

Gözlerinin içi parıldadı.

Büyük bir avdı bu. Heyecandan fazlasını düşünemedi. Telefon numarasını fısıldadı. Ayhan'ı hatırlamıştı o anda. Ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Sonra telaşla adamın bir yere not etmediğini görünce:

“Aklınızda tutabilecek misiniz?” diye sordu.

“Gerçi güzelliğiniz beni serseme çevirdi ama bu numarayı ömrümün sonuna kadar unutmayacağıma inanın. Beynimin bir köşesine kaydettim. Ve sizi bu gece mutlaka arayacağım.”

Adam konuşmanın bittiğini belirtmek istercesine hafifçe eğilip selam vermişti.

Suzan sevinçle, ileriye dönük hayallerle gülümsedi.

“Telefonunuzu bekleyeceğim,” dedi.

* * *

Ayhan şaşkın şaşkın Turgut Atamer'in bankadan çıkışını izledi. Meraktan çatlıyordu.

Suzan Pınar ise bankanın orta yerinde durmuş, rüyaya dalmışçasına uzaklaşan adamı seyrediyordu. Dalgın ve hayran. Bankadaki müşterilerin dikkatini çekmesin diye hemen yanına koşa-

madı Ayhan. Suzan'ın adeta daldığı rüyadan uyanmasını bekledi. Kız neden sonra genç adamı hatırlamış gibi, silkinerek yanına yaklaştı. Yüzündeki o gülümseme kaybolmuştu ve şimdi suratına kızmış gibi ters ters bakıyordu. Daha Ayhan ağzını açmadan söylenmeye başladı.

“Sen çıldırmışsın yahu! Hata bende ki sana uyup buralara geldim. Adama beni rezil ettin. Sana yanıldığını söylemiştim zaten.”

“Yani o değil mi demek istiyorsun?”

“Tabii değil! Harika bir adam bu. Gerçek bir centilmen. Öyle kibar ki!”

“Boş ver şimdi kibarlığını. Sesini tanıyabildin mi?”

“O serseri değil dedim sana. Beni boşu boşuna yordun.”

Ayhan pes etmek istemiyordu.

“Suzan, o olmadığına emin misin? Sesi, konuşma tarzı sana hiç çağrışım yapmadı mı?”

“Hayır.”

Suzan daha fazlasını söyleyemezdi. Sesi belki biraz onu hatırlatıyordu ama o leş gibi kokan, pejmürde kılıklı, hippie tipli serseriyle bu beyefendinin uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Yanılmışsın,” dedi. “Hem de kesinlikle. Zaten adı da Sadi değilmiş.”

“Peki neymiş, sana söyledi mi?”

Suzan birden uyandı. Adam Sadi adını reddetmişti ama kendi ismini de söylememişti. Şaşkınlıktan, diye geçirdi içinden. Adamı öylesine etkilemiş, çekiciliğiyle öylesine büyülemişti ki, bir yığın süslü laf etmesine rağmen kendi adını söyleyecek zamanı olmamıştı. Hoş, benim adım da soracak vakti olmadı ya adamcağızın diye düşündü. Ama isimler hiç de önemli değildi.

Birden Ayhan'ın sorusunu hatırlayıp, “Hayır, adını söylemedi,” dedi.

Ayhan tam bir düş kırıklığına uğramıştı. Suzan'a çok güvenmişti, şimdi kadın, kesin o değil, diye ısrar ediyordu. Genç adam kolay kolay yenilgiyi kabullenecek yapıda değildi ve en önemlisi

önsezileri bu adamın katil olduğunu söylüyordu hâlâ. Şimdilik Suzan'a daha fazla baskı yapmasının anlamı yoktu.

Aslına bakılırsa gerçeği kabul etmek zorundaydı. Planı ve tahminleri tutmamıştı. En güvendiği görgü tanığı hayır diyordu. Kızı çekiştirip, "Hadi gidelim buradan," dedi.

Suzan, "Benim işim bitti mi?" diye sordu.

Ayhan başını salladı. "Şimdilik bitti. Yapacağımız bir şey yok. Adamı ne yazık ki tanıyamadın."

"Müthiş yorgunum. Galiba güneş çarptı. Sevgilim, senden bir ricam var."

"Tabii, söyle."

"Bugün bütün zamanı seninle geçirmek isterdim ama hemen eve dönüp dinlenmek istiyorum. Kusuruma bakmazsın değil mi?"

Ayhan için bulunmaz bir fırsattı bu. Suzan'ı nasıl başından savacağını çoktan düşünmeye başlamıştı bile. Yalnız kadındaki bu ani değişiklik gözünden kaçmamıştı. Ne güneş çarpmıştı, ne de yorgundu. Hiç olmazsa öyle görünmüyordu. İçine bir kurt düştü. Aklına başka şeyler gelmeye başladı. Turgut Atamer'le ne konuştuklarını bile doğru dürüst özetlememişti kız. Sadece o değil, yanılmışsın demekle yetinmişti. Ayrıca birden, güneş çarptı demesine rağmen, yerinde duramayan, memnun, kıpır kıpır bir hali vardı.

İçini bir şüphe kapladı. Suzan ne de olsa bir fahişeydi; sakın şu kısacık görüşme sırasında Turgut Atamer'den bir randevu koparmış olmasındı? Bunu yapabilirdi de. Daha doğrusu kızı tanıdıysa Turgut Atamer bu teklife balıklama atlardı.

Ayhan'ın tüyleri diken diken oldu.

Bunun anlamı çok açıktı. Birden Suzan'ı geçen hafta seviştikleri yatağın içinde karnı boydan boya yarılmış, kanlar içinde hayal etti. Dehşetle irkildi. Yoo, buna izin veremezdi. Kızın sertçe kolunu kavradı.

"Bana bak," dedi. "Yoksa onunla buluşmayı mı düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle."

Kızın yüzünde hiçbir tepki oluşmamıştı. Mesleki yeteneği böyle bir açık vermeyecek kadar güçlüydü. Bunu Ayhan'ın kıskançlığına yormuştu. Kendisini korumak için böyle davrandığını anlayamamıştı.

"Yoksa beni kıskanıyor musun?" diye gülümsedi.

Kıza endişelerini anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zordu. Kısaca:

"Evet," demeyi tercih etti.

"Endişelenme sevgilim. Ona randevu filan vermedim."

Suzan, Ayhan defterinin kapandığını hissediyordu artık. Şimdi yaşamında yepyeni, bol paralı, Ayhan'dan da yakışıklı, hoş bir hayranı vardı.

Hem de ne hayran?

Porno filmin de, Ayhan'ın da canı cehennemeydi...

* * *

Bankadan çıktıklarında Lincoln kapının önünde yoktu. Turgut Atamer çoktan gitmiş olmalıydı. Ayhan'ın ısrarına rağmen, Suzan bir taksiye binip evine yalnız dönmeyi tercih etti. Ayhan'da arkadaşından aldığı emanet arabaya doğru yürüdü. Lincoln'ü kapının önünde göremeyince ne yazık ki etrafı dikkatlice araştırma gereğini duymamıştı. Oysa dikkat etseydi, bitişik sokağın hemen başında duran arabayı ve içinde dikkatle onları kollayan Turgut Atamer'i görebilecekti.

* * *

Ayhan kavurucu güneşin altında dalgın ve ümitsiz arabanın içine girip düşünmeye başladı. Sözde bugün Başkomiser Oğuz Tamer'e gidip işlenen seri cinayetlerin katili hakkında bilgi verecekti. Fkat şu anda elinde kesin hiçbir kanıt yoktu. En güvendiği tanık Suzan Pınar da fos çıkmış, şüpheliyi teşhis edememişti. Anlayamıyordu bir türlü, bankadaki o kısa konuşmadan sonra, kadın değil aleyhinde, nerdeyse lehinde şahitlik edecek hale gelmişti. Turgut'un herhangi bir şekilde Suzan'ı etkilediğini düşünüyordu.

Kız yanına döndüğünde adeta değişmiş, başka bir kimliğe bürünmüştü.

Serap Uzunova'dan da tam yararlanamıyorlardı. Sibel, kadının adının açıklanmayacağına dair söz vermişti. Dün gece yayına giren röportajda resmi verilmiş ama adı ve adresi gizli tutulmuştu. Bu görüntüler gerçek katili telaşa sürükleyebilirdi ve gerisi polisin işiydi artık. Kadını polise ifade vermeye zorlayamazlardı. Hatta şikayette bulunmadığı sürece polis kadının ifadesine bile başvuramazdı. Yasal uygulama bu yöndeydi.

İçinden küfretti.

Şu an yapabileceği fazla bir şey yoktu. Düşüncesi değişmemişti. Turgut Atamer'in hâlâ katil olduğuna inanıyordu.

Resmen izinliydi. İşe gitmesi gerekmiyordu. Fakat Sibel'in de kendisinden haber beklediğini biliyordu. Sibel, nedense Suzan Pınar'a takmıştı kafasını; şu kadınlar çok hoş fakat o nisbette de garip yaratıklardı. Günlerdir Turgut Atamer'i kıskandığını bildiği için, üstüne gelmiş, damarına basmış, iğnelemiş sonra da bir fahişe için kıskanmaya başlamıştı.

Elinde olmadan gülümsedi.

Suzan belki hoş bir kadındı. Adı çapkına çıkmasına rağmen şimdiye kadar hiçbir profesyonel kadınla ilişkiye girmemişti. Geçen hafta Suzan'la yaptığı o zorunlu kaçamak hariç. Ne yapayım, o vazife gereği idi, diye omuz silktili. İsteyerek yapmamıştı.

Gözü arka kanepedeki bavuluna takıldı. Dün gece evinden birkaç parça eşya almıştı. Bir iki gömlek, pantolon, bir takım elbise, traş takımları, bornoz vesaire. Bir süre Sibel'le onun evinde birlikte yaşamayı kararlaştırmışlardı.

Sibel evin bir anahtarını da vermişti. Gözü İkitelli'ye kadar gitmeyi yemedi. Bir yandan sıcaktan bunalıyor bir yandan da uğradığı başarısızlığın sıkıntısını duyumsuyordu içinde. Sibel'e telefon edip, eve erken çağırmayı düşündü.

Arabayı çalıştırdı...

BEŞİNCİ BÖLÜM

(I)

A lışık olduğu o ter kokusu yine burnuna gelmeye başladı. Biliyordu, bu terleme sıcaktan değildi. İçinden, ruhunun ta derinliklerinden gelerek tüm bedenini kaplayıp, görev bilincinin yarattığı, gerginlik ve sorumlulukla başlayan ve ancak sağlıksız dürtünün eylemle son bulduğu zaman dinen lanet bir kokuydu bu.

Burnunu çeke çeke kokladı. Vücudu yine aynı kokuyu yayıyordu. Bunun tıbbi bir açıklaması yoktu herhalde. Ama ne zaman o kokuyu duysa, kutsal görevinin kendisini çağırdığına şartlanmıştı; bir refleks gibi...

Adını bilmediği o fahişeye telefon etmeliydi.

Hem bu kez toplumun namusunu kontrol eden, genel ahlâkı kollayan, suçluları cezalandıran bir yargıç gibi değil, aynı zamanda kutsal görevini engellemeye çalışan güçlere karşı da savaşacaktı.

Bu gece işi zordu.

Üstelik de tehlikeli.

Kötü güçler, ona karşı olanlar, içine düşmesi için tuzak kuruyorlardı. Ölümcül bir tuzak...

Tek gayeleri kendisini yakalamak, toplumun kokuşmuşluğu ile tek başına mücadele eden namus dağıtıcısını etkisiz hale getirmektir.

Ama bunu asla yapamayacaklardı.

O güçlü ve hepsinden de akıllıydı...

Turgut Atamer duşun altına girdi. Pahalı ithal banyo şampuanlarıyla köpürttüğü kıl fırçayı, derisini aşındıracak kadar vücuduna sürerek o pis ter kokusunu atmaya çalıştı. Gerekli sinyali almıştı. Bir yandan da gülümsüyordu. O akıllı geçinen hafiye bozuntusu maceraperestlere unutamayacakları bir oyun oynayacaktı. Sabırlı ve dikkatli olmalıydı. Acele etmeye, paniğe kapılmaya hiç gerek yoktu.

Duşunu alıp, vücudunun çıkardığı o ter kokusunu zor da olsa sildikten sonra sokağa çıktı. Şimdilik o pis fahişeyi düşünmemeliydi. Aklına getirdikçe ter kokusunun da yeniden bedenini saracağını biliyordu.

Önce rastgele bir berbere gitti. Uzun saçlarını kestirdi. Yeni moda uygun fakat tipine gitmeyen bir saç modeli vardı artık. Sonra yeni spor giysiler aldı. Desenli birkaç gömlek ve kot tarzı iki kanvas pantolon...

* * *

Öğleden sonra Suzan Pınar boş yere telefon bekledi. Bankada tanıştığı zengin ve yakışıklı adam aramamıştı kendisini. Yaşavaş yaşavaş umudunu kesti. İçinden söylenmeye başladı. Tek istihafat gününü eve kapanıp adamdan telefon beklemekle geçirmişti.

Aramazdı tabii, bütün hata da Ayhan'daydı. Adamın yanına yaklaşp, onun söyledilerine uyararak, damdan düşer gibi yarı saldırgan konuşmaya girmesi, işin başında yapılmış bir gaftı. Ürküt-

müştü o güzelim adamı. Yakışıklı, cüzdanı dolu, kolay bulunmaz biriydi ve kendisine de kesilmişti. Gözlerinden, bakışlarından söylediği süslü laflardan anlamıştı bunu. Abuk subuk konuşmasıyla korkutmuştu adamı. Kim olsa çekinirdi. O da başından savıp, arayacağım diye atlatmıştı kendisini.

Saatine baktı. Bu saatten sonra aramazdı herhalde. Bütün öğleden sonrasını eve tıklararak geçirmişti boşu boşuna; canı sıkılıyordu, eğlenmek, çılgınca dans etmek istiyordu. Tek başına bir disco'ya gitmeyi düşündü.

Tam o sırada kapı çalındı.

Yüreği ağzına geldi. İçindeki son ümit kırıntılarıyla acaba o mu, diye düşündü. O olamazdı; adresini bilmiyordu ki, bunu ancak telefon ederek öğrenebilirdi. Kapıcı olmalıydı, sırnaşık Rüstem, akşam çöpünü genellikle sekizde alırdı. Sonra hatırladı birden, kapıcı çöpü almıştı.

Heyecanla kapıya koştu. Müşterilerinden biri olamazdı, zira telefonsuz kimseyi kabul etmezdi, ayrıca o işi genellikle evinde yapmazdı.

Nerdeyse küçük dilini yutacaktı. Oydu, gelmişti işte. Kapıyı ardına kadar açtı.

Adamın elinde bir buket çiçek vardı. Nezaketle Suzan'a uzattı. Evini nasıl bulduğunu sormak aklına bile gelmedi. Önemli olan gelmesiydi ve o da gelmişti işte.

Suzan çiçekleri alarak, adamı oturma odasına buyur etti. Telefonla dışarda bir yerde randevu vereceğini düşünmüştü hep. Önceden arasaydı kılık kıyafetine dikkat eder, makyaj yapardı. Boş bulunmuştu.

Ürkek birine benziyordu. Odaya çekine çekine girmiş, bir koltuğa eğreti şekilde ilişmişti. Her gün hayatına giren erkeklere hiç benzemiyordu. Uysal, utangç ve saygılıydı.

Çiçekleri bir vazoya koyduktan sonra karşısına geçip oturdu. Düzgün bacaklarını yeterince örtmeyen mini eteğini biraz daha yukarıya çekmiş, diri vücudunu çömertçe teşhire başlamıştı.

Suzan kendisine çok yakışan gülümsemesiyle, "Biliyor musunuz, daha isimlerinizi bile birbirimize söylemedik. Benim adım Suzan," dedi.

"Turgut, Turgut Atamer."

Genç kadın dayanamayarak sordu:

"Kuzum, adresimi nasıl öğrendiniz?"

"Bankadan çıkınca sizi takip ettim."

"Yaa.." diyebildi kadın. Onu bu kadar etkilediğini düşünememişti.

Dikkatle adama baktı. Bir değişiklik vardı. Ne olduğunu birden kestiremedi. Bankadaki görünümüne göre çok sade ve spor giyinmişti. Sabahki imajına ters düşen giysilerdi. Ekose gömlek, kanvas pantolon. Ama asıl değişikliğin uzun arslan yelesi gibi duran saçlarını kestirmesinden kaynaklandığını farkettiler.

"Saçlarınızı kestirmişsiniz," dedi.

"Evet. Nasıl, yakışmış mı?"

"Size modern bir hava vermiş," diyebildi Suzan. Yalan söylemeyi tercih etmişti, oysa uzun saçlarıyla çok daha güçlü, erkeksi ve yakışıklı görünüyordu.

Turgut'un gözleri devamlı üzerindeydi. Fakat nedense bu akşam, tıpkı kıyafeti gibi, onu süzen bakışlarında da bir farklılık, içine ürperti veren bir soğukluk vardı.

Adam gülümsüyordu ama sanki gerilmiş dudakları bir buz parçasıydı.

Suzan elinde olmadan içinde bir korku hissetti. Ve adamın hiç de bankadaki gibi konuşkan davranmadığını gördü.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye yönelttiği soru neredeyse kanını donduracaktı. Aklına hemen Ayhan'ın söyledikleri geldi. Bu adam Binnur'un katili diye ısrar edip durmuştu. Bankadaki karşılaştığı adamın, işkembecide gördüğü serseri olmadığına kalıbını basardı ama şimdi karşısında duran adam, doğrusu onu biraz çağırtıyordu.

Zoraki bir gülücükle. "Evet, yalnız oturuyorum," dedi.

Tuhaf bir adamdı bu. Bukalemun gibi değişkendi. İlk girişte-ki o çekingen, ürkek hali kayboluyor, sanki oturduğu koltukta daha hükmedici, sert ve kahredici bir hale dönüşüyordu. Adamın delici bakışları vücuduna odaklanmıştı.

Tane tane ve kelimelerin üzerine basarak sordu:

“Bana niye bankada Sadi Yamaner diye hitap ettiniz?”

Kız birden afalladı. Bu ismi Ayhan'dan öğrendiğini söyleyemezdi. Kızardı, hemen cevap veremedi. En iyisi konuyu değiştirmekti.

“Boş verin isimleri, tanıştık ya işte!” diye mırıldandı.

“Size o adı, bankada yanınızda olan adam söyledi, değil mi?”

Demek Ayhan'ı görmüştü!..

Bu kötüydü işte. Bankadaki karşılaşmanın bir tesadüf olmadığını anlamış olması gerekirdi. Kekelemeye başladı.

“Kimdi o?”

“Sadece bir arkadaş.”

“Bana aranızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var gibi geliyor. Doğruyu söyle.”

Adamın ses tonu iyice değişmişti. Artık emredici ve korkutucuydu.

Suzan bu ses tonunu hatırlamıştı şimdi!.. Artık kuşkusu kalmamıştı. Ayhan'ın neden bu kadar ısrar ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. İnanması çok zordu ama karşındaki adam işkembecideki serseriydi. Binnur'un katili...

Soluğu kesildi. Boğazına bir tıkaç sokulmuş gibi hissediyordu kendini.

“Sana sordum şıllık, kim o herif? Cevap ver?”

Gözleri iri iri açıldı Suzan'ın. Benliğinde fırtınalar esmeye başladı. Turgut Atamer önce hakarete başlamıştı, huyuna gitmezse saldırabilirdi de. Hatta sonu Binnur'unkine de benzeyebilirdi.

“Siz... Siz Ayhan'ı tanıyor olmalısınız. O sizi tanıyor da...”

“Demek adı Ayhan, öyle mi?”

Suzan robot gibi başını salladı. "Soy adı nedir?"

"Bi.. bi.. bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum."

"Yalan söyleme orospu, biliyorsundur mutlaka."

"Yemin ederim bilmiyorum. Zaten geçen hafta tanıştık."

"Benim hakkımda ne anlattı sana?"

"Şey..."

"Söyle ne?"

Turgut Atamer ağır ağır oturduğu koltuktan ayağa kalkmıştı. Gözleri şeytan gözü gibi kızarmıştı. Suzan koltuğa yaslandı. Müthiş korkuyordu.

"Dedi ki... Binnur'un sevgilisi olduğunuzu ve..."

"Ve de ne?"

Yerinde büzülen Suzan birden makineli tüfek gibi, "Onu öldürdüğünüzü söyledi," diye fısıldadı.

Adam birden irkilerek durdu.

"Nerden duymuş bunu?"

"Sizi daha önce görmüş ya!"

"Nerede?"

"Film stüdyosunda. Binnur'u çıkışlarda almaya geldiğiniz zamanlar."

Suzan korkudan gözlerini adamdan alamıyordu. Onun birden sarsıldığını hissetti. Kızıla çalan gözlerini kısmış dikkatle genç fahişeyi süzüyordu.

"Tabii ya, seni şimdi hatırladım. İşkembecide bizimle beraber olmayı reddeden öteki orospusun sen, değil mi?"

Suzan dehşet içinde başını sallayıp onaylamakla yetindi.

Nefesi duracak gibiydi. İçinden Ayhan'a lanetler yağdırmaya başlamıştı. Turgut Atamer sırtıttı.

"Seni tanıyamadım. Demek kaderde tekrar karşılaşmak varmış. Seni küçük aptal fahişe, o gece bize katılmamakla kaybın büyük oldu. Neler kaçırdığının farkında mısın? Çok eğlenmiştik o gece."

"Binnur'u sen öldürdün, değil mi?"

“Bırak, kes şu aptalca konuşmayı cahil karı! Ne öldürmesi? Onun ruhunun ebedi huzura kavuştuğunu anlamıyor musun? Ama nereden anlayacaksın ki? Nerede sende o anlayış ve sezgi.”

Suzan aptal aptal Turgut Atamer'in suratına bakıyordu. Söylediklerine hiçbir anlam verememişti.

Birden eğilip ellerini kadının dizlerine dayadı.

“Şu Ayhan dediğin adama dönelim yine. Film stüdyosu diye bir şeyler geveledin. Ne işler yapar bu adam?”

“Kameraman.”

Adamın yüz hatları gerildi birden. Öfke, kin, nefret gibi duygular sanki dans ediyordu yüzünde.

“Şimdi olanları anlıyorum galiba,” diye homurdandı. Sonra gevsemeye başladı, o korkunç gergin yüzünde tatlı, ılık bir mutluluk ifadesi belirdi. Ellerini kızın dizlerinden ileriye doğru uzatarak mini eteğinin içine soktu. Kalçalarına doğru uzandı.

Suzan titriyordu.

Yine o kokuyu duymaya başladı. İlk defa işkembecide hissettiği ve burnundan asla gitmeyen o berbat ter kokusunu. Elinde olmadan başı biraz daha geriye kaykıldı. Koku dayanılır gibi değildi.

Adamın etekliğinin içine dalan parmakları butlarını acıtacak kadar sıkıyordu. Bu adamın amacı neydi acaba? Aklına gelen düşünceyi koymak istedi ama beceremedi. Artık korku değil, tam bir panikti benliğini kaplayan. Bağırarak, haykırarak silkinip bu kabustan sıyrılmak istiyordu. Sırtını soğuk terler kaplamıştı. Ecel teri denen şey bu olmalıydı.

Bu adam, kadın düşmanı bir psikopattı. Binnur gibi kendisini de öldürecekti.

Butlarını çok acıtıyordu. Teninde dolaşan hafif nemli eli kobra yılanının zehirli çatal dili gibi gelmeye başlamıştı. Yüzünü buruşturdu, gözlerini kapadı..

“Anlat,” dedi adam.

Yaşadığı gerilimden algılama gücü öylesine azalmıştı ki, adamın neyi kastettiğini, neyi anlatmasını istediğini kavrayamadı. Titreyerek yeniden gözlerini açtı ve Turgut Atamer'in kızışan gözlerine baktı. Gördüğünün Azrail olduğuna inanmıştı artık.

Nasıl konuşabildiğine şaşıtı. "Neyi?" diye sordu.

"Ayhan'ı..."

"Anlattım ya! Bütün bildiğim bu kadar..."

"Söyle... O herifle ne ilgin var? Herhalde yalnızca seni düzmekle yetinmiyor?"

"Bir deneme filmi çevirecektik."

Adam boğuk bir kahkaha attı.

"Film mi? Yok yahu? Sen orospu musun yoksa artist mi?"

Kız sustu.

Adamın parmakları kaba etlerine daha çok bastırdı.

Yutkundu Suzan. "Bana bir teklif yaptı."

"Nasıl bir teklif?"

"Porno türünden bir filmde baş rol."

Turgut Atamer birden kızın yüzüne bir tokat attı. Orta karar fakat yeterince acıtıcı ve suratla pençe pençe parmak izi bırakan bir tokat.

Kız, "Vurma lütfen" diye inledi. Başı sarsılarak koltuğun arkasına yapışmıştı.

"Yalan söylüyorsun. Seni yalan söylememen için uyarmıştım."

"Vallahi gerçekleri anlatıyorum."

Adam gözlerini kızın yaşlı gözlerinden ayırmıyordu.

"Kim bilir, belki de haklısın. Senin gibi bir orospu ancak porno filme uygun düşer. Peki, seni nasıl buldu?"

"Kumru Bar'a çağırdı. Orada görüştük ilk defa."

"Peki, Sadi Yamaner adını nereden öğrenmiş?"

Kız acı ile yanağını oğuştururken, "Bilmiyorum," diye inledi.

Turgut Atamer durakladı.

Yüzündeki ifade yeniden değişiyordu. Attığı tokattan piş-

man olmuş gibi bir tavır takınmıştı. İnce parmaklarıyla kızın yüzünü okşamaya başladı.

"Bak güzelim," dedi. "Ben şiddetten nefret ederim ve mecbur kalmadıkça da şiddete baş vurmam. Zor kullanmak daima son çare olmalıdır. Gel, seninle anlaşalım, ne dersin? Sen para için vücudunu satan bir orospusun; bu kez de bildiklerini bana sat. İstedğin parayı veririm. Biliyorsun, zengin bir adamım ben."

Adamın şiddetten vazgeçme kararı Suzan'ı biraz rahatlatmıştı. Neden olmasındı?

Zaten bu belayı başına Ayhan sarmıştı. Ona karşı hiçbir sorumluluğu yoktu. Ayhan'ın neyin peşinde koştuğunu, nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyordu. Önce tatlı canını düşünmek zorundaydı. Düşünmeye başladı.

Peki, ya bu adama güvenebilir miydi?

Manyak katilin biriydi o. Binnur'u öldürdüğünü biliyordu artık. Ayhan'ı ne kadar tanıyorsa bu adamı da o kadar tanıyordu. Yoksa bu ikisi birbirlerine düşman mıydı? Belki de aralarında hiç bilmediği bir rekabet vardı. Ya da Ayhan'ın öğrenmek istediği Turgut Atamer'in bir sırrı veya ayıbı olabilirdi. Mesela bir seks zaafı ya da iktidarsızlığı gibi. Olabilirdi ve çoğu zaman bu sırların öğrenilmesi için fahişeleri kullanırlardı.

Durumu idare edebilirse bu kabustan yakayı kazasız belasız kurtarabilirdi. Hatta para bile kazanabilirdi. Müşterileri arasında bazen böyle seks saplantıları olan anormaller çıkıyordu. Az evvel canından endişe ediyordu, şimdi ise yavaş yavaş para kazanmanın yollarını düşünmeye başlamıştı.

"Bana ne kadar vereceksin?" diye sordu.

"Sen ne istiyorsun?"

"Yüz milyon."

"Çok para!"

"Hayır, değil. Bu benim normal yatak ücretim."

Turgut Atamer sırıttı.

"Deme yahu. Pahalı orospuymuşsun."

Suzan biraz ürkerek adamın yüzüne baktı.

“Öyleyimidir.”

Turgut Atamer bir kaşını kaldırdı, Suzan'ı alıcı gözüyle süzdü.

“Kabul. Ama bu paraya seninle sevişmemin bedeli de dahil olacak.”

Suzan hiç sesini çıkarmadı.

Tek istediği bu heriften bir an evvel kurtulmaktı aslında. Ama içindeki kuşkuyu bir türlü yenemiyordu.

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu. “Ya ağzımdan bilgileri aldıktan sonra bana bir kötülük yaparsan? Güvencem ne olacak?”

Turgut Atamer buz gibi bakışlarla kıza baktı.

“Bana doğruları anlatmazsan hiçbir güvence veremem. Ama gerçekleri söylersen sana niye kötülük edeyim ki? Bak, istediğin parayı da ödeyeceğim.”

Kız başını salladı. Fazla şansı da yoktu.

Turgut Atamer yere bıraktığı branda bezinden çantasına eğildi. Suzan o ana kadar adamın yanındaki çantayı farketmemişti. İçinden cüzdanını çıkardı, doğru dürüst saymadan bir demet Amerikan dolarını kıza uzattı.

Hepsi yüzlüktü.

“Al bakalım. İstedikinden de fazla.”

Suzan'ın gözleri ışıldadı. Zenginlik farklı şeydi, talebini pahalı bulmasına karşın, istediğini elde etmek uğruna umduğundan da fazlasını verebiliyordu.

Ama ona şimdi ne söyleyecekti?

Ayhan hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı zaten.

Bir yalan uydurmalıydı. Hayal gücünü zorladı. Aklına pek bir şey gelmiyordu.

“Başla bakalım konuşmaya,” dedi. “Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Kız hâlâ ne uyduracağını bulamamıştı. Akli karışık ve yanındaki masanın üzerindeki dolarları kaybetmek istemiyordu.

Derin bir soluk aldı. Başını önüne eğerek, utanıyormuş gibi: "Senin iktidarsız olduğunu söyledi," dedi.

Nedense aklına gelen ilk şey bu olmuştu. Adamdan hiç ses gelmeyince söylediğinin etkisini anlamak için Turgut Atamer'e baktı.

Adam donmuş gibiydi.

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

"İnandın mı ona?"

"Seni tanıımıyordum ki, doğru olduğunu varsaydım."

"Başka?"

Suzan henüz rahatlamamıştı.

"Hatta o gece... Binnur karşısında küçük düştüğün için sinirlenerek onu öldürmüş olabileceğini söyledi."

"Yaa, demek öyle dedi."

"Evet."

"Seni bunu ispatlamak için mi peşime taktı?"

"Sanırım niyeti buydu!"

"Yalan konuşuyorsun gibi geliyor bana. Paranı hak etmiyorsun."

Suzan kızardı. Bu numara galiba sökmeyecekti.

"Bir de..."

"Konuş, seni dinliyorum."

"İşkembecide gördüğüm adamın sen olup olmadığını teşhis etmemi istiyordu."

Turgut Atamer'in yüzü yine sarardı.

"Peki, benden nasıl şüphelenmiş?"

"İnan bilmiyorum."

"Peki, o gece Binnur'un yanındaki kızın sen olduğunu nereden öğrenmiş?"

"Onu da bilmiyorum. Galiba... galiba ben söyledim. Emin değilim."

Adam bir süre sessiz ve düşünceli kaldı. Soru sormaktan vazgeçmişti. Birden:

“Ayağa kalk,” diye gürledi:

Fahişe koltuktan fırladı. İçini korku kaplamıştı yeniden. Adamın bundan sonra ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremiyordu.

“Soyun,” diye emretti.

Suzan biraz rahatlar gibi oldu. Niyetini anlamıştı artık. Bu sorun değildi. Acele ile penye bluzunu çıkardı, sutyen takmamıştı zaten. Bir an duraksadı; her şeyden vazgeçip dolarlarını iade etse, basıp gider miydi acaba? Yoksa gerçekten iktidarsız mıydı? Onu öfkeli yapan bu davranışları ondan mı kaynaklanıyordu?

Şimdi anlaşılacaktı!.

Kısacık etekliğini de çıkarıp attı. Avuç içi kadar ufak külotuyla kalmıştı. Vücudundaki titreme artmıştı ama bunu adama belli etmek istemiyordu.

“Korkuyor musun?” diye sordu adam.

“Niye korkayım? Korkacak ne var ki? İşimi yapıyorum.”

Ağzından çıkan kelimelerin hiç de inandırıcı olmadığını kendisi de farkındaydı.

“Onu da çıkar,” diye parmağıyla külotunu gösteriyordu.

Kız eğilip külotunu bacaklarından aşağıya sıyırdı sonra der-top edip avucuna aldı.

“Ver onu bana.”

Nedenini hiç sormadı Suzan. Avcundaki ufak iç çamaşırını adama uzattı. Daha önce de böyle adamlara rastlamıştı. Turgut Atamer ufak külotu aldı, önce ışığa tuttu, göz bebeklerindeki garip pırıltılarla bir süre onu inceledi. Suzan'ı unutmuş gibiydi, incecik çamaşırı uzun uzun yanağına sürdü, garip hırıltılar çıkardı, külotun ağını kokladı.

Bütün bunlardan sonra rahatlamış gibi onu pantolonunun arka cebine tıktı. Sanki kızı yeniden hatırlamış gibi ona döndü. Şehvet ve ihtirastan titremeye başlamıştı. Bir adım yaklaştı kıza.

Suzan elinde olmadan “Burada mı? Burada mı yapacaksın? Yatağa gitsek daha iyi değil mi?” diye mırıldandı.

Cevap vermedi adam.

Suzan'ın mesleği gereği, böyle arzuyla yanan bakışlara alışık olması gerekirdi fakat adamın körpe teninde ve vücudunun en mahrem yerlerinde dolaşan bakışlarından ürkmüştü.

Gözlerini kapattı.

Bundan sonra olacakları sessizce kabullenmek zorundaydı. Anlaşırken şart ileri sürmemiş, yasak getirmemişti.

Fermuarın aşağıya çekilirken çıkardığı metalik sesi işitti. Kı-mıldayacak hali kalmamıştı şimdiden. Zangır zangır titriyordu.

“Sana iktidarsız olmadığımı ispat edeceğim,” diyordu adam.

Yaklaşıyordu. Bir iki adım korkuyla geri çekilen Suzan'ın çıplak kalçaları masanın sert kenarına yaslandı. Gidecek yeri kalmamıştı.

Adamın omzuna yapışan elleri hoyratça sırtını çevirdi. Masanın üstüne eğildi ve ağzından tiz bir çığlık çıktı. Turgut Atamer çok haşindi ve canını yakarak sevişiyordu. Her türlü insancıl davranıştan uzak, tam bir hayvan gibi. Suzan'ın tek istediği bütün bunların bir an evvel bitmesiydi. Acıdan gözleri karardı, adeta kendinden geçti...

* * *

Tabağındaki son karpuz dilimini ağzına atan Sibel, Ayhan'a dönerek:

“Çatlamak üzereyim,” dedi.

Elini midesinin üzerine bastıran genç adam, “Ben de aynen öyleyim” diye karşılık verdi. Mutfaktaki ufak masada akşam yemeklerini henüz bitirmişlerdi.

“Sana sade bir Türk kahvesi yapayım mı?” diye sordu Sibel.

“Varsa bir sodayı tercih ederim.”

Sevgilisi buzdolabına doğru ilerlerken Ayhan, onun zarif ve

estetik dolu yürüyüşünü keyifle seyrediyordu. Bu ön evlilik hazırlığından çok mutluymuştu.

Sibel sodayı bardağa boşaltırken, “Bugün komiseri aradın mı?” diye sordu.

“Nasıl arayayım? Adama söyleyecek bir şeyim yok ki.”

“Bugün seni bekleyecekti.”

“Biliyorum.”

“Onu ben aradım.”

“Ne hakkında?”

“Serap Uzunova için koruma istedim.”

“Kabul etti mi?”

“Evet.”

“Ya Turgut Atamer? Ondan bahsettin mi?”

Sibel olumsuzca başını salladı.

“Hayır. Katil olduğunu henüz ispat edemedik. Bugün Serap Uzunova'ya bir kere daha gittim ve senin çektiğin resimleri gösterdim. Çok benziyor, tıpkı onun gibi dedi ama bir türlü emin olamadı. İnanılır gibi değil fakat kadın pastanede oturduğu, evine getirdiği ve bütün bir gece seviştiği adamı tanıyamadı.”

“Lanet olsun! Tıpkı Suzan gibi.”

Sibel göz ucuyla sodasını yudumlayan Ayhan'a baktı.

“Ne o, pek neşeli görünmüyorsun, yoksa küçük fahişenin işinde yanıldığın için mi?”

Ayhan bu sabah olanları bütün ayrıntılarıyla Sibel'e anlatmıştı.

“Ben yanılmadığıma eminim,” dedi. “O herif katil. Bundan adım kadar eminim. Suzan'ın da onu teşhis ettiğine inanıyorum, ama nedense kadınlar bir türlü bunu açıklamaktan çekiniyorlar. Bu, yüzde yüz böyle.”

Sibel genç adamın kucağına oturdu, kollarını boynuna dolandı.

“Çok inatçısın Ayhan, Nuh diyor peygamber demiyorsun. Bu kez yanıldın işte, kabul etsene şunu.”

Ayhan başını salladı. “Hayır Sibel, yanılmadım. Senin o züppe öylesine akıllı bir herif ki, allem etti kalem etti, kaşla göz arasın Suzan’ı kandırdı. Bilirsin, kadınları ikna etmekte çok usta.”

Bu ince taşı anlamamış gibi davranan Sibel sordu:

“Ama nasıl? Suzan gibi deneyimi fazla bir fahişe bu kadar çabuk faka basar mı? O adamdan hiç şüphelenmez mi? Sesini de tanımamış olabilir mi? Ayrıca Binnur’un katili olarak ondan şüphelendiğini söylemedin mi?”

“Söyledim tabii, hepsini söyledim. Pek orali olmadı işte.”

“Gördün mü bak? Demek ki işkembecideki adam Turgut değilmiş.”

“Ne yani? Sen şimdi Turgut Atamer’in katil olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Sibel, Ayhan’ın yanağına bir öpücük kondurdu. Kulağına, benim kıskanç erkeğim, diye fısıldadı. Sonra bir an dalgınlaştı. “Bilmiyorum,” diye devam etti. “Ama Binnur’un katilinin o olmadığı kesinleşti.”

“Kesinleşti mi? Nasıl?”

“Yapma Ayhan!.. Baksana, Suzan Pınar katil o değil diyor. Senin güvendiğin tek görgü tanığın.”

“Yalan söylüyor. Sebebini bilmiyorum ama yalan söylüyor.”

“Fakat şüpheliyi gören tek kişi o. İfadesini nasıl inkâr edersin.”

Ayhan’ın suratı asıldı.

“Şu veya bu şekilde kızı ayak üstü kandırdı. Bu işi nasıl başardı anlamıyorum.”

“Sen gerçeği kabul etmek istemiyorsun hayatım.”

Ayhan’ın suratı büsbütün asıldı.

“Öyleyse sen, Serap’a tecavüz edenin de Turgut Atamer olmadığını düşünüyorsundur Allah bilir?”

“Vazgeç bu saplantıdan sevgilim. Belki sen haklısın, katil gerçekten o olabilir. Ancak bu bir kanıtlama sorunu ve biz he-

nüz bunu gerçekleştiremedik. Şimdilik onun suçsuzluğu asıl, aksi sabit oluncaya kadar bunu kabul etmek zorundayız.”

Ayhan isyan etti.

“O lanet herif seni gerçekten etkilemiş. Şimdi daha iyi anlıyorum. Baksana karşıma geçmiş, hâlâ o adamı savunuyor ve toz kondurmak istemiyorsun.”

Sevgilisinin konuşma tarzına bozulan Sibel, usulca Ayhan'ın kucağından kalktı. Ne zaman bu konu açılrsa, Ayhan hırçınlaşıyordu. Gerçi kendisi de Turgut'un katil olabileceği ihtimalini düşünüyordu; özellikle evlensen de peşini bırakmayacağı diyen o anlamsız ve tehdit kokan telefonundan sonra. Fakat şüphelenmek başka, kanıtlamak başka şeydi.

Kırgın ve biraz da düşünceli mutfaktaki kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye başladı. Ayhan'da ona yardım etti. Suratları asıldı, konuşmayı kestiler...

* * *

Buna sevişme değil düpedüz ırza geçme denirdi. Kaba, hoyrat ve haşin bir şekilde. Üstelik aşağılayıcı tarzda. Suzan bundan nefret ederdi. Canı yanmıştı ve kalbi duracak gibiydi.

Adam içinden çıkınca kabusun ve çektiği acının sona ereceğini düşünmüştü. Fakat yanıldığını anlamakta gecikmedi. Onu güçlü kollarıyla kucaklamış ve “yatak odan nerede?” diye sormuştu. Suzan ancak işaretle koridorun sonundaki odayı gösterebilmişti.

Turgut Atamer, onu kucağında yatağa taşımış usulca yaylı şiltenin üzerine bırakmıştı. Suzan gözleri kapalı, korkunun yarattığı titremeler ve bedeninde hissettiği acılarla hareketsiz kaldı. Vücudu terden yapış yapıştı.

Göğsü körük gibi inip kalkıyor ve bedeni az önce uğradığı tecavüzden sızlıyordu. Daha da kötüsü bundan sonra neler olacağını bilmiyordu. Bu zorbanın suyuna gitmek zorundaydı. Hatta

sorarsa hoşlandığını, mutlu olduğunu söylemeliydi. Binnur'un başına gelenleri düşündükçe kanının çekildiğini hissediyordu. Onu rahatlatan tek bir şey vardı; bu sapık herif herhalde her ilişkiye girdiği kadını öldürecek değildi ya?

Gözlerini araladı.

Turgut Atamer odada yoktu. Yüreği sevinçle çarpmaya başladı. Yoksa işini bitirip giyinmeye mi gitmişti?

Dikkat kesilip dinledi.

Yoo, sevinci boşunaydı. Yanılmıştı. Koridorda çıplak ayaklarının sesi aksediyordu. Geri geliyordu. Dehşet içinde açık kapıya baktı.

Onu çıırılçıplak gördü. Elinde brandadan yapılmış çantası vardı. Sebebini bilmeden ürktü o çantadan. Acaba ne vardı içinde? Niye buraya, yatak odasına getirmişti?

Yarı aralık gözlerle adamı süzmeye başladı.

Suzan içini çekti, kötü talihine lanetler yağdırdı. Anlaşılan henüz çilesi bitmemişti. İnşallah bu defa canımı yakmaz, diye düşündü.

Sırım gibi vücudu vardı adamın ve sanki çıplak vücudunu teşhirden hoşlanıyormuş gibi Suzan'ın yarı aralık gözleriyle kendisini seyretmesinden memnundu. Çantasının fermuarını açtı, yatağın kenarına bıraktı. Her an elinin erişebileceği bir yere...

Sonra bekledi. Hareketsiz ve hiç kıınıldamadan.

Adamın ne beklediğini anlamıyordu Suzan. Belki cinsel gücünü biraz daha toparlamak istiyor olabilirdi. O da sessiz ve hareketsiz kalmayı yeğledi. Nasıl olsa az sonra anlardı. Sıcak odada derin bir sessizlik ve bekleyiş başlamıştı şimdi. Fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Galiba adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Göz ucuyla baktı, adamın ne yaptığını anlamadı. Dua eder gibiydi. Olamazdı, komik kaçardı bu. Neden sonra Turgut Atamer bu garip mırıldanmayı kesti ve yatağa döndü. Sol eliyle kızın çıplak vücuduna dokundu. Önce işaret parmağıyla meme aralı-

ğından göbeğinin altına kadar bir hat çizer gibi indi. Üç kere yineledi bunu. Bir cerrahın keseceği yeri incelemesi gibi.

Suzan huylanarak titredi yattığı yerde.

Parmakları kızın vücudunun nemli teninin üzerinde dolaşmaya başladı. Yumuşacık okşayışlarıyla omuz başlarından ayak parmaklarının ucuna kadar elini kızın bedeninde gezdiriyordu. Sanki parmakları ve avuç içleri sihirliydi.

Suzan her şeye rağmen içinin derinliklerinde bir rahatlama hissetti. Adam hoyrat, kaba ve korkutucuydu ama gerektiğinde kadını nasıl yumuşatıp okşayacağını da biliyordu doğrusu. Suzan gevşemeye, sakinleşmeye başladı.

Adam hâlâ konuşmuyordu.

Gözlerinde sevecen, sıcak bir ifade oluşmuştu. Suzan, Turgut Atamer galiba erkekliğini sert ve kaba bir şekilde ispatladıktan sonra yavaş yavaş normale dönüyor, gerçek kimliğine kavuşuyor diye düşündü. Parmaklarının sihirli olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bedenini bir enstrüman gibi ayarlayıp, akort etmeyi başarmıştı. Zevkle acının, şehvet ile nefretin böylesine uyum sağladığı, iç içe olduğu anları hiç yaşamamıştı.

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı Suzan.

Hayrettir, yaşadığı karabasana rağmen, adam kendini yeniden sevişmeye hazırlıyordu ve galiba bunu da başarmak üzereydi.

Suzan hafifçe inledi.

O buz gibi sesi duymasa, bunu başaracaktı da...

Adamın sesi ne kadar ürkütücü çıkmıştı. Gözlerini aralayıp adama baktı.

“Hazır mısın artık?” diye soruyordu.

Haklı olarak bunu farklı şekilde yorumlayan genç kadın yatağın içinde yerleşip kendini hazırladı. Göz kapaklarını açıp kapayarak adamı onayladı ve el verdiğince bacaklarını araladı. Yatağın kenarında oturan adamın üstüne uzanacağını sandı. Bu nedenle Turgut Atamer'in sağ kolunun yere uzanarak çantasına el attığını farketmedi.

O korkunç bıçağı çok geç görmüştü.

Ve adam o kadar hızlıydı ki, çığlığını bastırmak için sol eliyle ağzını örterken aynı anda da karnına bıçağı saplamıştı.

Suzan Pınar'ın ölümü kolay ve çabuk olmadı...

Tabii yine üzerine kanlar sıçramış, vücudu fahişenin kanıyla kirlenmişti. Karnına, göğsüne, ellerine bulaşan kana iğrenerek baktı. Karnını deşerek bıçağı çıkartırken Suzan'ın hafif hafif inlediğini duydu. Son nefesini henüz vermemişti. Nasıl olsa ölecekti, kurtuluş yoktu. İkinci bir bıçak darbesini hiç düşünmedi. Her zamanki gibi temizlik işlemine başladı. Bıçağın üzerindeki taze kanı, kurbanın yatak çarşaflarına sürerek temizledi.

Kızın hareketsiz yatan vücuduna tekrar bir göz attı. Derin yaradan, kesilmiş damarlardan oluk gibi kan akıyordu. Gözleri yarı aralıktı ve kalbi henüz durmamıştı. Kan kaybından yüzü iyice sararmış, etli ve dolgun dudakları morarmıştı. Can çekişiyordu. Vücudunda önlenemez tikler başlamıştı artık. Sol kolu yataktan kaymış, sağ eli ise sanki akan kanı durdurmak istercesine geniş yaranın üzerine yapışmış kalmıştı. Birazdan ölecekti.

Turgut Atamer kayıtsızca duşa gitti.

Uzun uzun yıkanıp temizlendi. Bıçağını kuruladı. Sonra giyindi ve bulduğu ufak bir havluyla, her zaman yaptığı gibi, evde dokunduğu her yerdeki parmak izlerini yok etti. Geride asla parmak izi bırakmazdı. İşini bitirince tekrar yatak odasına döndü. Suzan'a baktı. Yanılmamıştı. Kadın artık sonsuza kadar konuşamazdı. Salona geçti, arka cebinden çıkardığı kızın külotunun ağzını içine sindire sindire kokladı. Keyifle sıırıttı, artık sadece külotu sinen kadının kokusunu alabiliyordu, bedenindeki kutsal görevinin çağrısı olan o berbat koku tamamiyle kaybolmuştu. Telefonu külotla tutarak Sibel'in numarasını tuşladı. Çok soğukkanlıydı ve bu kendisinin en beğendiği yanıydı...

* * *

Turgut Atamer'in sesini duyunca Sibel bir anda taş kesildi. Gözleri endişeyle kanepede oturan sevgilisine kaydı. Az önceki tartışmadan sonra araları hâlâ düzelmemişti.

Ayhan şimdi çok sinirlenecekti.

Bu sürpriz telefon onun da hiç hoşuna gitmemişti. Yüreği hızlı hızlı atmaya başladı.

Daha ismini duymadığı halde Ayhan'ın kaşları çatılmıştı.

"Hayır," diyordu Sibel. "Sizinle görüşmek istemediğimi ve nişanlandığımı sanırım söylemiştim."

Kısa bir sessizlik oldu.

Ayhan pür dikkat konuşmayı dinliyordu.

Sibel, "Hayır, gelemem," dedi ve telefonu sinirli bir şekilde kapattı.

Öfkeden yüzü sararmıştı.

Genç adam, "Hâlâ görüşmek mi istiyor?" diye sordu.

Kız başını sallayarak, "Evet," diye fısıldadı. "Artık fazla olmaya başladı. Beni taciz ediyor. Galiba sarhoştur. Dili alkolün etkisinden peltekleşmiş gibi geldi bana. Sözde Emos Kulüp'te saatlerdir beni düşünerek içki içiyormuş. Konuşmak için çağırdı beni."

"Ne cevap verdin?"

"Lütfen beni çıldırtma Ayhan! Sen de buradaydın, ne cevap verdiğimi duydun. Senin yanında konuştum."

Ayhan somurtarak başını çevirdi.

İçinden o herifi evire çevire dövmek geldi.

Bu gece ikinci kez, Turgut Atamer bir perde gibi aralarına girmişti.

(2)

○ lay yerine geldiğinde Ayhan, vicdanında buruk bir acılığın ezici sıkıntısını duyumsuyordu. Bu cinayetten kendini sorumlu tutuyordu. Turgut Atamer'i teşhis etmek için Suzan Pınar'ı kullanmasaydı, bugün hayatta olacaktı. Sibel, teselli edebilmek için ne söylediyse, hepsi bir kulağından girip, öbüründen çıkıyordu. Bunun başka açıklaması yoktu. Kadının ölümüne sebep olmuştu.

Kamerayı zorlukla omuzuna yaslayıp bir süre film çekmeye çalıştı. Daha fazlasını yapamayacaktı? Canlı, neşeli, hareketli genç kadının kanlar içindeki kokmaya yüz tutmuş bedenine bakamıyordu. Kamerayı kapatıp, odadan çıktı. Dayanamayacaktı.

Koridorda bekleyen Sibel, sevgilisinin halini görünce tek kelime etmedi. Usulca yanına yaklaşp elini tuttu. Konuşmadan, yanında olduğunu varlığıyla onu desteklediğini belli etmek, bazen avutmak için konuşmaktan daha etkiliydi.

Cinayet yeri her zamanki gibi polisler, gazeteciler, televizyoncularla kaynıyordu. Sibel az ilerde, kaşları çatık, memurlarına

talimatlar yağdıran komiser Oğuz Tamer'e baktı. Yanına yaklaşılmayacak kadar gergin ve sinirli görünüyordu. Onları gördüğü halde görmezden gelmişti.

Sibel bir fırsatını bulup yaklaştı.

"Komiserim, biraz görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Komiser kızın yüzüne bakmadan, "Şimdilik söylenecek bir şey yok. Basına sonra bir açıklama yapacağım," diye homurdandı.

Sibel yutkunarak, "Biz sizden bir açıklama beklemiyoruz, bilakis bizim size bir açıklama yapmamız gerekiyor galiba," dedi.

Oğuz Tamer bir kaşını yukarı kaldırıp Sibel'le Ayhan'a dik dik baktı.

"Bu olacakları biliyordunuz sanırım. Biraz geç kalmadınız mı?" diye homurdandı.

"Lütfen bizi terslemeyin. Size yardımcı olmak istiyoruz. Bizi anlayışla karşılayın. Emin olmadıkça kimseyi suçlama yoluna gidemezdik. Biz de olanaklarımızın el verdiği ölçüde bu işi aydınlatmaya çalıştık.

"Ne yani? Ne söyleyeceksiniz? Şimdi suçlayacağınız biri mi var?"

Sibel başını önüne eğerek. "Galiba öyle." dedi.

Ayhan'ın dokunulsa ağlayacakmış gibi olan durgunluğu komiserin dikkatini çekmişti.

"Yine ne dümenler çeviriyorsunuz?" diye sordu. "Son seferinde bizi yanlış yönlendirdiniz, ihtimalleri Serap Uzunova denilen kadının üzerinde yoğunlaştırdınız, onu sıkı takibe aldık ama gördüğünüz gibi katil başka birini seçti."

Sibel utanarak, "Bunu görüyoruz. Sorun da bu ya zaten," diyebildi. "Ayhan'ın üzüntüsü de bundan. Hatta bu sonuçtan ben de biraz sorumluyum. Bu cinayetin işlenebileceğini düşünmeliydik."

"Öyle mi?"

Komiser anlamlı bir bakışla ikisini de süzdü. Başka gazeteci-

ler de etraflarını sarmaya başlamışlardı. Devamlı flaşlar yanıp sö-
nüyor, herkes komiserin ağzından bir laf alabilmek için durma-
dan sorular soruyordu. Komiser çevresindeki kalabalığa sertçe,
“Dağılın şimdi lütfen” diye bağırdı. “Bırakın da rahat rahat vazi-
femizi yapalım. Yoksa hepinizi dışarıya attırırım.”

Kalabalıkta bir kaynaşma oldu. Bazı gazeteciler hemen
uzaklaştı, bir kısmı, biz de görevimizi yapıyoruz diye itiraza yel-
tendiler. Komiser, Sibel ile Ayhan'ı kollarından tutarak mutfağa
doğru sürükledi. Sonra homurdanarak, “Konuşun bakalım,” diye
söylendi. “Ama ne biliyorsanız hepsini hiçbir şey saklamadan an-
latmanızı istiyorum.”

Sibel, Ayhan'a bir göz attı; sen mi konuşacaksın yoksa ben
mi demek istercesine.

“Bırak ben anlatayım,” dedi Ayhan. Derin bir nefes aldı, vic-
danında taşıdığı ağır yükü, ne biliyorsa ve aklına ne geliyorsa en
ince detayına kadar komisere anlattı.

Komiser başını kaşıyacak vakti olmamasına rağmen sabırla
ve genç adamın hiç lafını kesmeden dinledi. Ayhan son cümlesi-
ne noktayı koyarken, yüzünün hatlarında en ufak bir değişiklik
olmamıştı. Sanki hep bildiği şeyleri dinlermiş gibiydi.

Bu durum sevgililerin gözünden kaçmamıştı. Hatta Sibel ko-
miserin tavrına biraz bozuldu da, adam onları pek ciddiye almı-
yor gibiydi.

“Bitti mi?” diye sordu komiser: “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet ağabey hepsi bu? Daha ne olsun ki? Yeterli değil mi?”

Komiser kaşlarını çatı.

“Yahu siz polisi ne sanıyorsunuz? Bunca cinayet işlenirken
bizim şubenin yan gelip yatığını mı?”

“Anlayamadım ağabey?”

“Çok amatör ve safsınız yahu! Yani şimdi karşıma geçmiş
katil Turgut Atamer'dir demek istiyorsunuz, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Komiser başını iki yana salladı.

“Turgut Atamer’i daha Sibel Hanım’la Emos’a gittiği gece-
den beri şüpheliler listesine aldık. Geçmiş hakkında geniş bir
araştırma yaptık. Siz ne sanıyorsunuz? Didem Ersoy’un katli sı-
rasında duvara kanla yazılan **sıra sana da gelecek kaltak söz-**
lerinden sonra, Sibel Hanım’ın hayatında akla gelebilecek herke-
si araştırdık.”

Sibel ve Ayhan aynı anda ve merakla, “Eee?” diye sordular.

“Turgut Atamer temiz ve masum!”

“Olamaz,” diye isyan etti Ayhan.

“Bal gibi de olur. Aradığımız suçlu o değil.”

“Ağabey, yanıyorsunuz. Katil o! Size anlattım, dün banka-
da Suzan’la konuştu ve Sadi Yamaner ismini işitince de aynı ge-
ce kadını öldürdü. Böyle tesadüf olur mu? Katil, koca İstan-
bul’da bula bula Suzan’ı mı buldu, başka birine saldıramaz mıy-
dı?”

“Yanılıyorsun genç dostum; elimizde birkaç suçlu adayı var.
Ama Turgut Atamer bunlardan biri değil. Hem bu kez onun ol-
madığını kesin olarak saptadık.”

“Nasıl?”

“Aynı tip cinayet ihbarını alır almaz elimizdeki şüphelilerin
dün geceyi nasıl ve nerede geçirdiklerini araştırdık. Zanlıların
adlarını size açıklamak zorunda değilim fakat Turgut Ata-
mer’den bahsettiğiniz için söyleyeyim; sizin katil diye ısrar ettiği-
niz adam cinayetin işlendiği saatlerde Emos kulüpteymiş. En az
beş tane görgü şahidi var. Üç garson, barmen ve otopark kah-
yası. İki yere kulüpten telefon etmiş. Bunlardan biri de Sibel Ha-
nım. Yalan mı? İnkâr edebilir misiniz?”

İkisi de taş gibi kaldılar.

Sibel, hafif sarhoş, peltek konuşmasıyla gelen telefonu hatırladı.
Ayhan hemen itiraz etti. “Ya cinayeti işledikten sonra kulü-
be gittiye?”

“Bunu da düşündük,” diyen komiserin sesi boğuk ve ümit-
siz çıkmıştı. “Adli tabibin ilk belirlemesine göre olay yirmi bir ile

yirmi iki sularında işlenmiş. O saatler arasında Turgut Atamer'in kulüpte olduğu saptandı."

"Onu sorguladınız mı?"

"Hayır."

"Öyleyse kulüpte olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Hemen her gece oraya gidiyor. Bu sabah oraya bir ekip gönderdim, tahkik ettirdim. Sibel Hanımı da aradığını öyle öğrendik."

"Nasıl?"

"Barmenin ifadesinden. Önce yemek yemiş ve epey rakı içmiş."

Sibel atıldı, "O rakı içmez," diye söylendi.

Komiser aksilenerek, "Bunu servis yapan garsondan daha mı iyi bileceksiniz?" diye sordu. Sibel önüne bakarak sustu.

"Sonra bara geçmiş ve arkadaşım Sibel Candan'ı arayacağım diye barmenden seyyar telefonu istemiş. Tabii Sibel Hanım ünlü biri olduğu için barmen kolaylıkla ismi hatırlamış."

"Vay namussuz," diye homurdandı Ayhan. "Demek kendini savunabilmek için bir yığın şahit ayarlamış. Çok akıllıca bir taktik. Herif her şeyi evvelden düşünüyor."

Komiser sesini çıkarmadı. Dik dik onlara baktı.

Ayhan'ın tepesi atıyordu. "Ve siz şimdi bu cinayeti onun işlemediğini düşünüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Oğuz Tamer.

"Öyleyse niye onu şüpheliler listesine dahil ettiniz?"

Komiser hiç istifini bozmadan:

"Dedim ya, Sibel Hanımla şu sıralar teması olan herkesi o listeye dahil ettim ben" dedi.

Ayhan gittikçe bozuluyordu.

"Oh ne iyi!" diye mırıldandı. "Bu hesaba göre beni de o listeye sokabilirsiniz; zira kendisiyle nişanlandım."

"Yoksa haberin yok muydu?"

"Neden?"

“Bir ara senden de şüphelendiğimden. Sibel Hanım söylemedi mi?”

Ayhan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Benden mi şüphelendiniz?” diye bağırdı.

“Evet. Görevim gereği herkesten şüphelenebilirim.”

“Kulaklarıma inanamıyorum.”

Genç adam öfkeyle sevgilisine döndü. “Sen bunu biliyor muydun?” diye sorarken sinirden titriyordu. Sibel onu kolundan tutup sakinleştirmeye çalıştı.

“Bu sadece komiserin şüphesiydi. Senin bir katil olabileceğine asla inanmadım sevgilim, bana inanmalısın.”

Ayhan nerdeyse çıldıracaktı. “Demek öyle?” diye homurdandı. “Bir ara bana soğuk ve ilgisiz davranmanın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum. Her şey artık daha netleşiyor, belli ki sen de benden şüphelendin. Sakın inkâr etmeye kalkma.”

Sibel paniğe kapılarak sevgilisini yatıştırmaya çalıştı.

“Hayır Ayhan, hayır” diye mırıldandı. Fakat kameraman öylesine sinirlenmişti ki, kolunu Sibel'in elinden kurtarıp mutfaktan dışarıya fırladı. Beyni zonkluyor, Sibel'in böyle bir şeyi kendisinden gizlemesini kabul edemiyordu. Öfkeyle cinayet yerini terketti.

Sibel'le komiser mutfakta yalnız kalmışlardı. Genç kız üzüntülü bir şekilde söylendi.

“Komiserim bunu niye yaptınız? Haklı olarak Ayhan'ın gururu incindi.”

Oğuz Tamer sabahtan beri ilk kez gülümsedi. Sibel'in omzunu okşadı.

“Onu biraz daha fişteklemek için. Müthiş bir genç. Akıllı ve çalışkan. İnatçı da. Hiç yılmıyor. Kafasına bir şeyi taktı mı, asla vazgeçmiyor. Gençken ben de aynen öyleydim. Doğrusu polis olmasını çok isterdim.”

Kız birden ne diyeceğini bilemedi.

“Fakat ona çok yüklendiniz ve kırdınız.”

“Tersine, onu kırbaçladım. Şimdi Turgut Atamer'in suçluluğunu ispat için elinden geleni yapacaktır.”

Sibel şaşırarak komisere baktı.

“Yani siz de Turgut Atamer'in suçluluğunu kabul ediyormusunuz? Sözüünüzden bu anlam çıkıyor.”

Oğuz Tamer dudaklarını sarkıttı.

“Olabilir. Benim için önemli olan şüpheliler hakkında sağlam kanıtlar bulmak ve bu kanıtları yasal yollardan elde edebilmektir. Şimdiki halde Turgut Atamer'in suçluluğunu kanıtlayabilecek durumda değilim. Önemli olan da bu.”

Sibel, Ayhan'a yetişebilmek için konuşmayı keserek, peşinden seğırtti. Tam mutfaktan çıkarken komiser arkasından selendi.

“Haa, bu arada sizi kutlarım. Nişanlandığınızı bilmiyordum. Bence çok yerinde bir seçim yapmışsınız. Lütfen Ayhan'a da tebriklerimi iletin.”

Genç kız eşikte durup kısa bir an Oğuz Tamer'e baktı. Adamın son cümleleri moralini biraz düzeltmişti. “Teşekkür ederim,” diyerek sevgilisinin peşinden koştı...

(3)

Suzan Pınar'ın öldürölmesinin üzerinden tam altı ay geçmişti. O günden sonra yeni bir cinayet işlenmemiştir. Olayları çabuk unutma eğiliminde olan kamu vicdanında cinayetlerin ardı kesilince, ilgi azalmış olaylar artık gazetelerde haber olmaktan çıkmış, televizyonda konu kapanmıştır. Karindeşen olayı bir zamanlar büyük ilgi toplayan **Olayların İçinde** programında bile artık işlenmez olmuştı.

Polis tabii ki dosyayı kapatmamıştır ama cinayetlerin arkasının kesilmesi, üzerlerindeki dayanılmaz baskıyı hafifletmiş ve olaylar zaman içinde unutulmaya başlamıştır.

Polis, Turgut Atamer'i üç ay çok sıkı bir takibe almıştır. Sonuç olumsuzdu. Aleyhinde en ufak bir delil bulamadılar. Bekar ve zengin olduğu için eğlence hayatına çok düşküdü.

Sibel Candan'ın peşini bırakmış, şehrin sosyetesine mensup bir sürü kadınla düşüp kalkmıştı. Saldırgan ve ruh hastası bir insan tablosu çizmediği gibi, hiçbir kadından da aleyhinde en ufak bir şikayet veya bu yolda bir dedikodu çıkmamıştır.

Suzan Pınar'ın evindeki o görüşmeden sonra Sibel'le Ayhan'ın arası açılmış, genç kameraman sevgilisinin kendisini bir süre psikopat bir katil olarak düşünmesini içine sindiremeyerek, ona kırılmış ve birbirlerinden kopmuşlardı. Sibel'in özür dilemesi, bir yanlış anlaşılma olduğunu ileri sürmesi, hatta bağışlanma isteğinde bulunması işe yaramamış, bir türlü kızı affedememişti Ayhan.

Sibel uzun bir müddet olayların etkisinden kurtulamadı. Ayhan'ı gerçekten çok seviyordu fakat kendisine ilgisiz kalışıyla yavaş yavaş zor da olsa gerçeği kabullendi ve onunla ilişkisini kesti. Aradan altı ay geçmesine rağmen kısa süren beraberliklerini unutması kolay olmadı. Ayhan, ABC televizyonu ile ilgisini kesmiş sadece aynı binadaki gazetede çalışmaya başlamıştı. Çok seyrek karşılaşıyorlardı, o zaman da ya birbirlerini görmezden geliyorlar ya da soğuk bir şekilde selamlaşmakla yetiniyorlardı.

Gündemden çıkınca, Turgut Atamer, Sibel için unutulmuş bir olay olarak kaldı. Dedikodu sayfalarında zaman zaman çıkan resimlerini görmezse aklına bile gelmiyordu. Zaten topu topu iki kere yemeğe çıkmıştı onunla. Aldığı evlenme teklifini ve Suzan Pınar'ın ölümünden evvelki o garip telefon konuşmasını çoktan unutmuştu. Şu sıralar hayatında bir erkek yoktu ve hiç kimseyle de duygusal bir ilişkiye girmek istemiyordu. Ayhan'la yaşadıkları ruhunda derin bir yara açmış ve henüz etkisinden kurtulamamıştı.

Ayhan'a gelince Sibel'e hâlâ deli gibi aşıktı. Onu kesinlikle unutamamıştı fakat kendisini en fazla rahatsız eden konu, sevgilisinin onu bir katil gibi görmesinden çok Turgut Atamer'e olan duygularının hâlâ değişmediği konusundaki inancıydı. Gerçi kız bu konudaki tercihini kendisinden yana yaptığını söylemiş ve evlilik kararı bile almıştı. Ama Sibel'in beyninin ve kalbinin bir yerinde hâlâ o adama ayrılmış bir yer olduğu inancından bir türlü kendini sıyıramamıştı. Bu şüphe ile birlikteliklerini sürdürmeleri imkânsızdı.

Bütün unutulmaya ve küllenmeye yüz tutmuş olaylar, soğuk ve yağışlı 16 Ocak Salı günü yeniden alevleniverdi.

Hiç olmazsa Ayhan için öyle oldu.

Öğleye kadar yağan yağmur o saatlerden sonra önce sulu kara, daha sonra da kuru bir ayazla birlikte lapa lapa kar yağışına dönüştü. Her kar yağışında olduğu gibi şehrin trafiği alt üst olmuş, insanlar bir an evvel evlerine dönmek için yollara düşmüşlerdi.

Ayhan o gün işten erken çıkmış ve gazeteden bir arkadaşının arabasıyla Şişli'ye kadar beraber gelmişlerdi. Şişli'de inmiş Kadıköy'üne geçmek için vasıta aramaya başlamıştı. Dolmuş kuyruklarında insanlar kümelenmiş araba bekliyorlardı. Anadolu yakasına geçen otobüsler binilmeyecek kadar doluydu. Genç adam kararsız, nasıl araba bulacağını düşünürken birden heyecanla irkildi.

Kaldırımında, o her zamanki vakur, dünyaları ben yarattım gibi yürüyen Turgut Atamer'i görmüştü. Adamı görmek kalbindeki nefreti depreştirdi. Yanılıyor muyum diye dikkatle baktı. Oydu. Bu karlı havada Lincoln'ü bırakmış yürüyordu. Belki de İstanbul'da seyrek yağan karın zevkini çıkarıyordu.

Adamı yeniden görmek rahatsız etmişti Ayhan'ı.

Onu aklından hiç çıkaramıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Canı cehenneme, diye düşündü. Kararsız ve kuşkuyla arkasından baktı, sonra içinden gelen bir hisle adamın peşine takıldı. Bu yaptığının anlamsız olduğunu biliyordu fakat içindeki itici gücü yenemedi. Aralarında on metre kadar bir ara vardı. Montunun kısa yakasını kaldırdı, eldivensiz ellerini oğuşturarak ısınmaya çalıştı ve temposunu ona göre ayarladı.

Yakası astragan kaplı siyah kruvaze bir palto giymişti. Yaşından daha fazla gösteren, zengin ve oturaklı bir işadamı kılığındaydı. Onun at kuyruğu yaptığı uzun sarı saçlarını kestirdiğini o zaman farketti.

Ayhan onu takip etmenin ne kadar anlamsız olduğunu biliyordu. Eline ne geçecekti sanki? Ama ayrılamıyordu peşinden. Bilinmeyen bir güç sanki kendisini ona doğru çekiyordu.

Diri, tempolu, sağlıklı adımlarla yürüyordu Turgut. Sadece bir iki kalburüstü mağazanın önünde durarak, vitrinlerine şöyle bir göz atıp yürüyüşüne devam etti.

Osmanbey'e kadar indiler.

Belki belirli bir mağazaya alışverişe gidiyordur, diye düşündü Ayhan. Sonra, alışveriş için bula bula böyle karlı bir havayı mı seçti, diye düşündü. Niye olmasındı? Nasılsa herifin tuzu kuruydu. Hem kurt puslu havayı severdi. Yoksa yine hastalığı mı depreşmişti acaba?

Turgut Atamer, Rumeli Caddesi'ne saptı. Ayhan da peşinden. Adam bir kerecik olsun arkasına dönüp bakmıyordu. Rahat ve kendinden emindi. Ayhan itiraf etmek zorunda kaldı; gerçekten de adamda aristokrat, soylu bir hava vardı. Bizim memleketinde de asilzadeler sınıfı olsa, mutlaka kendisine Lord unvanı verirdi, diye geçirdi içinden.

Kar şiddetini daha da artırmıştı, dondurucu ayaz altında kar tanecikleri beyaz pamuk parçacıkları gibi gökten savrularak uçuşarak düşüyordu. Montunun üstü bembeyaz olmuştu.

Nişantaşı'ndaki dört yol ağzına kadar geldiler. Ayhan, Turgut Atamer'in Amerikan Hastanesi'nin bulunduğu yöne sapacağını anladı. Kavşaktaki trafik ışığı kırmızı yandığı için durmuştu adam. Ayhan da yaklaştı ama fazla değil. Onun dönüp arkasına bakmayacağına emindi; yine de tedbiri elden bırakmadı ve biraz uzak durdu. Onu gayet rahat izleyebiliyordu.

Yeşil yanmıştı. Turgut Atamer karşıya geçti, kısa bir an Dünya Kitapevi'nin vitrini önünde oyalandı sonra sağdaki ilk sokağa saptı. Elli metre kadar yürüdü.

Ayhan'ın tedirginliği arttı.

Sebebini kestiremiyordu ama şimdiye kadar bilmediği önemli bir şeyi öğrenecekmış gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Ya-

nılıyor da olabilirdi fakat içinde gittikçe artan heyecanı açıklayacak başka bir şey gelmiyordu aklına.

Turgut Atamer bir apartmanın önünde durdu.

İlk kez sağına soluna bakındı. Biraz ürkek ve kuşkuluydu. Sanki görünmek istemiyor gibi bir hali vardı. Ayhan yaklaşık yirmi metre gerisindeydi. Onun ürkek bakışlarla etrafı kolaçan ettiğini görünce gizlenmek gereği duydu ve kendini hemen ilk önüne gelen bir apartmanın girişine attı. Allahtan o sırada sokak oldukça tenhaydı ve insanlar da hava şartları nedeniyle kimseyle ilgilenmiyorlardı.

Ayhan'ın içini sevinç kapladı. Nedense içindeki önemli bir şeyler olacağı hissi daha da artmıştı. Başını, gizlendiği apartmanın yan duvarından çıkarıp baktı.

Turgut Atamer paltosunun önünü açmış, ceketinin cebinden bir şey çıkarıyordu.

Merakla izledi Ayhan.

Bir deste anahtardı bu. Aralarından birini bulup binanın dış giriş kapısının kilidine soktu. Az sonra da içeriye adımını atmıştı. Gizlice ve ürkererek...

Ayhan pek bir anlam veremedi. Belki binada bir dairesi vardı. Zengin bir adam olduğuna göre gayet normaldi bu. Öyleyse niye çekinerek girmişti içeriye? İnsan kendi evine böyle mi girerdi?

Belki de burayı bir garsoniyer olarak kullanıyordu; evet diye düşündü; çok kuvvetli bir ihtimalle öyleydi. Herifin ne kadar seks düşkünü olduğunu biliyordu. Belki az sonra sosyeteden bir kadınla içerde randevusu olabilirdi.

Saatine baktı, dördü geçiyordu.

Hava kış olduğu için kararmaya başlamıştı bile. Yağan kar nedeniyle hava sanki daha erken kararmıştı. Ayhan merakla yerinden fırladı, karşı kaldırıma geçti ve adamın girdiği binayı gözlemeye başladı.

Altı katlı bir apartmandı; en azından yirmi beş senelik olma-

lıydı. Sadece üçüncü ve altıncı katlar karanlıktı. Diğer dairelerin ışıkları çoktan yakılmıştı. Henüz katına çıkmış olamazdı, karanlık dairelere gözünü dikti ve yüzüne kırbaç gibi çarpan kar tanelerine aldirmeden gözetlemeye devam etti.

Üçüncü katın ışığı yandı.

Girdiği daire o olmalıydı. Kısa bir tereddüt geçirdi. Bir koşu karşıya geçip, kapıdaki zillere baktı. Üçüncü katın ziline üstünde isim yoktu. Ayhan sırtıttı sonra tekrar eski yerine, gözetlediği yere döndü.

Üçüncü katın storları çekik değildi, tüller dışarıya ışık sızdırıyordu ama bulunduğu yerden içersini görmek mümkün değildi.

Az evvel zillerdeki isimleri okurken görmüştü; alt kat bir doktor muayenehanesiydi. Ayrıca duvara tutturulmuş sarı metal levhada Prof. Dr. bilmem kim, diye adı yazılıydı ama adamı tanı-mıyordu Ayhan. Öteki kat sakinlerinin de adına bir göz atmıştı; ikinci katta bir musevi vatandaş oturuyordu, onun ismini sanki daha önce bir yerden duymuş gibi bir hisse kapıldı ama çıkaramıyordu. Diğerlerini ise hiç tanı-mıyordu.

Düşünmeye başladı.

Önce buranın bir garsoniyer olduğunu sanmıştı fakat bu fi-kirden kısa bir süre sonra vazgeçti. O sağlıklı cinsel ilişkiler yü-rüten biri değildi; bir garsoniyeri olabileceğini varsaymak yanlış-tı. Gerçi bundan emin olamazsın, diye kendi kendine söylendi. Magazin ve dedikodu dergilerinde bazen resimlerine rastlıyor-du, ayrıca unutmaması gerekirdi ki Sibel'e evlenme bile teklif et-mişti. Karşısına çıkan her kadını da öldürecek değildi ya?..

Az sonra üşümeye başladı.

Soğuk dayanılacak gibi değildi. Sabahleyin evden çıkarken kar yağmadığından ayaklarına botlarını giymemişti. Kösele ayak-kabılar, karın suyunu çekmiş, ayakları fena halde ıslanmıştı.

“Lanet olsun,” diye söylendi. Neyin peşinde olduğunu bile bilmiyordu.

Beş on dakika daha geçti. Durduğu yerde zıplıyor, ısınmak

için hareket etmeye çalışıyordu. Karşıdaki apartmana bir iki gelen oldu. Her seferinde dikkat kesiliyordu. Ama onların doktora gelen hastalar olduğunu anlamakta gecikmiyordu. Apartman otomatığı yanınca, gelenlerin ilk kattaki muayenehaneye girdiklerini bulunduğu yerden görebiliyordu.

Aradan yarım saat geçti.

Ayhan bu anlamsız beklemeden sıkılmıştı. Daha ne kadar bekleyecekti? Soğuktan titremesi de cabasıydı. Hem, eline ne geçecekti? Belki de Turgut Atamer bu daireyi kışlık olarak kullanıyordu. Doğrusu bu kış kıyamette, Tarabya sırtlarındaki o villa-da oturulmazdı. Ayhan, yaz gecesi bile tenhaliğinden ürkmüştü oranın. Gözetlemeyi bırakıp, gitmeye karar verdi. Bu akşamki olay, olsa olsa eski heyecanlarının ve hırslının yeniden deşilip yüze çıkmasına neden olmuştu. Artık Turgut Atamer'i unutmalıydı. O sayfa kendisi için kapanmıştı. Bunu polis düşünmeliydi.

İşte, üçüncü katın da ışığı tam Ayhan bunları düşünürken söndü.

Daire zifiri karanlığa bürünmüştü. Adam daireyi terk ediyor olmalıydı. Yitirdiği heyecan bütün şiddetiyle geri döndü. İçindeki o nefretin yeniden alevlendiğini duyumsadı. Beklemeye karar verdi.

Az sonra merdiven otomatığı yandı, Turgut Atamer aşağıya iniyor olmalıydı. Binada asansörün olmadığını görüyordu. Adam nerdeyse o sırtındaki astragan yakalı şık paltosuyla kapıda görünecekti.

“O da ne?” diye söylendi Ayhan!..

Turgut Atamer kıyafetini değiştirmişti. Belki bunun şaşılacak fazla bir yanı olmayabilirdi fakat giyimi asla onun gibi bir adama uymayacak kadar sıradandı. Pahalı paltosunu çıkarmış, eski lacivert bir anorak giymişti, ayağında blucin vardı. Ayaklarına kalın botlar geçirmişti. Artık kısa saçlı olan başına yün bir takke geçirmişti. Ve Ayhan'ın en fazla irkilmesine sebep olanı ise gözlerindeki koyu karanlık camlı Ray-Ban'di. Adam adeta at

kuyruklu saçlı, kırmızı band takan, yazlık blucin yelek giyen tipin, kışlık görünümünü kazanmıştı. Belki yanılıyordu ama Turgut Atamer'in sanki yürüyüşü bile değişmişti. Uzun kayışlı çadır bezinden yapılmış bir çantayı da omzuna asmıştı.. Ayhan'in tüyleri diken diken oldu.

Gördüğü bu Turgut Atamer onu korkutmuştu!

Aman Allahım, diye mırıldandı. Yoksa her şey yeniden mi başlıyordu?

Sokağa çıkan adam bir müddet kapının önünde durup ilgisizce etrafına bakındı. Ayhan'a dikkat etmemiş ya da hiç görmemişti. Zaten etraf iyice karanlıktı artık. Sonra geldiği yönde ağır ağır Nişantaşı'na doğru yürümeye başladı.

Ayhan yine kararsız kaldı. Soğuktan titriyordu. Fakat onu soğuk kadar titreten bir konu daha vardı. Galiba bu gece Karındaşen Jack uzun bir aradan sonra yeniden sahneye çıkıyordu. Evet, tam altı ay sonra...

Önsezilerine güvenirdi. İçinden yükselen ses bu adamın cinayet işleyeceğini söylüyordu. Ne olursa olsun onu takip etmeliydi. Homurdanarak peşine takıldı.

Kar yağışı hızını hiç kaybetmemişti. Yürümek biraz iyi gelmişti Ayhan'a. Bir saat kadar ayazın altında beklemek bütün adellerini uyuşturmuş, çok üşümesine neden olmuştu. İnşallah hasta olmam, diye söylendi. Adımlarını sıklaştırdı, içinin titremesine engel olmaya çalıştı. Bir bardak sıcak çay veya bir fırt kanyağa neler vermezdi şimdi.

Kavşaktaki trafik lambalarını geçtiler.

Turgut Atamer Rumeli Caddesi'nden Osmanbey'e doğru yoluna devam etti. Sonra birden yanından geçen bir taksiyi çevirip içine atladı.

Adam o kadar çabuk davranmıştı ki, geriden gelen Ayhan şaşırıp kaldı. O da hemen bir taksi çevirmeliydi. Arandı tarandı, boş araba bulamadı. "Allah kahretsin" diye söylendi içinden. Böyle havalarda sanki bütün taksiler yok olurdu. Uzaklaşan ara-

banın arkasından baka kaldı; hemen bir taksi bulamazsa bir daha adama yetişemeyeceğini biliyordu. Taksinin plaka numarasını okumaya çalıştı, kar ve çamur yüzünden arka plaka görünmüyordu, yalnız son rakamları okuyabildi: 766. Taksi uzaklaşıyordu. Caddeden geçen özel arabaları bile çevirmeyi düşündü; rica edip gazeteci olduğunu söyleyecek, araba sahiplerinden yardım isteyecekti. Bir iki arabaya el salladı; kimse oralı olmadı. Otostopçu sanıyorlardı. Bir yandan da içinden lanetler okuyarak boş taksi aramaya devam ediyordu. Sonra bütün ümitleri söndü. Turgut Atamer'in bindiği araba gözden kaybolmuştu.

Ayhan çaresiz, uzaklaşan taksinin arkasından bakarken, kaldırım kenarlarına araçların lastiklerinden ezilerek vıcıklaşmış kar ve çamur karışımı bir hayli de pislik yedi. Hırsını alamayarak çamur sıçratan birkaç arabanın arkasından küfretti. Yapacağı bir şey kalmamıştı. Durumu mantıklı bir süzgeç içinde analiz etmeye çalıştı.

Yarın sabah gazetelerde yeni bir Karindeşen Jack olayıyla karşılaşırsa hiç şaşmayacaktı. Kendi gazetesi de ona görev verirse, uygun bir bahane bulup gitmemeyi düşündü. Başka bir arkadaşının görevlendirilmesini isteyecekti. Bıkmıştı bu konudan ve aslında Turgut Atamer'in adını bile duymak istemiyordu.

Fakat bu gece gerçekten uzun bir aradan sonra adam yeni bir cinayet işlemeye kalkışıyorsa, böyle eli kolu bağlı, kararsız ve polise ihbar etmeden mi kalacaktı? Her şeyden önce bu, bir insanlık ve vatandaşlık sorunuydu. Fahişe bile olsa, bir yaşam söz konusuydu. Kayıtsız kalamazdı. Durumu polise bildirmeliydi.

Fakat ne diyecekti?

Neyi ihbar edecekti? Turgut Atamer yine kıyafet değiştirdi, avlanmaya mı çıktı diyecekti? Gülerlerdi insana...

Suzan Pınar olayından beri Oğuz Tamer'le görüşmemişti. Kırgındı ona. Her şeye rağmen, bir an onu arayarak durumu iletmek istedi. Vaz geçti sonra; bir yararı olmazdı. Herifin ne zaman ve hangi saatte kimi öldüreceği bilinmiyordu, polis nasıl su-

çüstü yapabiliirdi ki? Koca şehirde iğneyle kuyu kazmaktan fark-sızdı bu.

Polise telefon etmekten vazgeçti.

Yürüye yürüye Osmanbey'e kadar geldi. Üşümeye devam ediyordu ve ayakları lök gibi ıslanmıştı. Birden beynine bir dü-şünce saplandı, kanı çekildi.

Yoksa sıradaki hedef şimdi Sibel miydi?

Pekâlâ da mümkündü bu! Manyak katil cinayetlerin arasını açarak, toplumun ilgisini azaltmış adeta kendini unutturmuştu. Hasta ruhu yeniden azmış ve içindeki tatminsiz duygular onu ye-ni cinayetlere itmiş olabilirdi. Ve de sıra şimdi kaltağa gelmiş olabilirdi.

Telaşa kapıldı birden. Bu andan sonra Turgut Atamer'i bu-lamazdı ama Sibel'i tehlikeden haberdar etmesi mümkündü. İçin-den yükselen o korkutucu ses, bu kez hedef Sibel diyordu. Aca-ba Sibel'e uygulanan polis koruması hâlâ devam ediyor muydu? Ediyorsa sorun yoktu, polis onu korurdu. Fakat aradan altı ay geçmiş, olay unutulmuştu ve dar kadrolu Emniyet Teşkilat'ının hâlâ bir şüphe üzerine onun peşinde iki elemanını tutacağına ih-timal vermiyordu.

Saatine baktı, inşallah henüz televizyon binasından çıkma-mıştır diye düşündü. Sibel'i aramak, yine bu konuyu gündeme getirmek ağrına gidiyordu; kızın nasıl davranacağını, böyle bir uyarıyı nasıl karşılayacağını düşünmeye başladı. Evlenmekten vazgeçtiklerine göre acaba Turgut Atamer'le aralarında yeniden bir ilişki kurulmuş muydu? Bunu bilmiyordu ama pek ihtimal vermedi. Yaşanan bunca olaydan sonra kızın o sapığa döneceğini düşünemezdi. Ayrıca Sibel topluma mal olmuş, ünlü biriydi; tele-vizyonun popüler kişileri her zaman basın ilgi odağıydı; böyle bir ilişki kurulmuş olsa dedikodusunu mutlaka duyardı. Hem iş-yerinde böyle söylentiler hemen dallanıp budaklanırdı.

Sibel'e telefon etmeye karar verdi.

Kız ne tavrı takırırsa takınsın, tepkisi ne olursa olsun mutla-

ka haberdar etmeliydi. Bir kapris ya da gurur uğruna onu aramaz ve kızın başına bu yüzden bir hal gelirse kendini asla affetmezdi. Suzan Pınar olayı hâlâ aklından çıkmamıştı. Belki bu mücadeledeki ruhsal ezikliği de ondan kaynaklanıyordu.

En yakın mağazalardan birine girip telefon etmek istediğini söyledi. ABC'deki eski mesai arkadaşları Sibel'in az evvel binayı terkettiğini söylediler. Nereye gittiği hakkında bilgi sahibi olup olmadıklarını bile sormadı; böyle bir havada insan ancak bir an önce evine kapağı atmayı düşünürdü. Mutlaka şimdi yolda olmalıydı. Mağazadan çıktı. Zar zor bir taksi bulabildi ve şoföre Sibel'in adresini verdi.

Çenesi düşük, konuşkan bir adamdı şoför; hemen hava şartlarından, trafiğin keşmekeşliğinden dem vurmaya başladı. Ama Ayhan'ın düşünceleri onu dinleyemeyecek kadar yoğun ve dağınıktı.

* * *

Sibel'in sokağının başında arabadan indi. Şoföre biraz fazladan para vermeyi de unutmadı. Sokağın iki yanında park eden arabalara bir göz attı. Sibel'in arabası görünürlerde yoktu. Zaten bu kadar kısa sürede ve bu havada İkitelli'den gelmesi de düşünülemezdi. Etrafta korumaların polis arabasını aradı; onlar da yoktu. Korumaya son vermiş olabilirlerdi, ayrıca kızın hâlâ peşindeyseler onunla birlikte gelmeleri de mümkündü. "Bakalım az sonra anlarız" diye mırıldandı içinden. Sibel'in apartman girişine sığınıp beklemeye başladı.

Vakit ilerledikçe soğuk artıyordu. Karayelle yağın kar dinceğe benzemiyor, aksine zaman zaman tipiye dönüşerek şiddetini artırıyor. Her taraf bembeyaz olmuştu.

Sibel kim bilir ne zaman dönerdi?

Böyle beklemeye devam ederse şifayı kapacağı kesindi. Daha şimdiden iliklerine kadar ıslanıp buz kesmişti. Hiç olmazsa

apartmanın antresine girebilse, radyatörün yanında biraz ısınabilir, rüzgâr ve yağıştan korunabilirdi.

Kapıcının ziline bastı. Cevap veren olmadı. Kapı açılmıyordu. Hangi cehenneme gitti bu herif, diye söylendi, sonra dayanamayıp herhangi bir kadın ziline bastı. Kapı otomatığının tiz sesi duyuldu ve ağır demir kapı açıldı. Ayhan bir gölge gibi içeri süzüldü. Yukarıya çıkan kimse olmayınca üst kattan ince bir kadın sesi. “Kim o?” diye yankılandı.

Genç adam hiç sesini çıkarmayarak, radyatörlerin yanına yaklaşıp neredeyse donmak üzere olan parmaklarını üzerine dayadı. Yukarıdaki ses bir iki kere daha, “Kim o?” diye yankılandı, ardından kapanan kapının sesi duyuldu. Yukarıdaki kat sakini herhalde yanlış zili çaldılar, diye söylenip duruyor olmalıydı. Hiç umursamadı Ayhan. Üşümekten kurtulmuş, biraz rahatlamıştı şimdi. İnce tabanlı mokasenini çıkarmış, ıslak çoraplı ayaklarını radyatöre dayamıştı.

Bekledi.

Gelen giden yoktu. Ayakta dikilmekten iyice yorulmuştu. Bu süre içinde binaya bir Allahın kulu bile gelmemişti. Apartmanın sessizliği içinde ürperti yarattı, sanki koca apartmanda kimse yaşamıyordu. Katlardan televizyon sesi bile gelmiyordu. İnsanı kesseler kimse duymazdı burada.

Zaman ilerledikçe tedirgin olmaya başladı. Bina girişine sığınalı iki saate yaklaşmıştı. Sibel'in şimdiye kadar çoktan gelmesi lazımdı. Neden gecikmişti acaba? Trafik tıkanıklığından mıydı? Yoksa başka bir yerde randevusu mu vardı? İnsan böyle havada randevu verir mi yahu, diye söylendi içinden; ama kar yağışı öğleden sonra başlamıştı, ya daha önce birisine verilmiş sözü varsa? Sibel'in verdiği sözlerle ne kadar sadık kaldığını bilirdi; inşallah böyle bir sözü yoktur, trafik tıkanıklığından gecikmiştir diye teselli bulmaya çalıştı.

Hiç olmazsa kar ve tipi altında değildi artık. Giriş kapısının camının önünde dikilip beklemeye devam etti. Dakikalar ilerle-

dikçe heyecanı endişeye dönmeye başlamıştı. Sokak araba farlarıyla her aydınlandığında, "Hah, geldi işte!" diye seviniyor sonra sevinci yarım kalıyordu.

Saat dokuza on kala Sibel'in arabası sokakta boş bulunduğu bir yere parketti.

Ayhan arabayı hemen tanıdı; derin bir soluk aldı. Kızı beklerken aklına bin türlü kötü ihtimal gelmiş, neler düşünmemişti!

Kız tipi altında arabasını kilitleyip koşar adım evine yaklaştı. Bir yandan da çantasından kapının anahtarlarını çıkarmaya çalışıyordu. Ayhan anahtarı kullanmasına fırsat vermeden kapıyı içerdense açtı. Antrenin ışığı sönük olduğundan genç kız karanlıkta onu tanıyamamış bir an içerdeki gölgeden korkmuştu. Gözlerini kısıp kim olduğunu anlamak için dikkatle baktı. Boş bulunup dudaklarının arasından, "Aaa Ayhan, sen misin?" sorusu çıktı.

Ayhan yorgun fakat sonunda Sibel'i bulmanın rahatlığıyla. "Seni korkuttum galiba" diyebildi.

Genç kız böyle bir karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Şaşkın bakışlarla kapı önünde bekleyen Ayhan'a bakakaldı.

"Ne arıyorsun burada?" diye mırıldandı.

"Habersiz geldiğim ve seni şaşırttığım için üzgünüm. Görüşmemiz lazım. Seni ABC'den telefonla aradım ama az evvel çıktı dediler. Önemli olmasa gelmezdim."

"Hayrola ne var?"

Sibel altı ay sonra Ayhan'ın böyle birdenbire evine gelmesini yadırgamıştı. Bütün iyi niyetli yaklaşımına rağmen, Ayhan'ın katı ve bağışlamaz tutumundan dolayı ona kırgındı. Kaşlarını çatıp, sitemkâr bir şekilde baktı. Yine de içinde merak uyanmıştı.

Genç adam, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Tehlikede olduğumu düşündüm."

"Neden? Ne oldu ki?"

Ayhan cevap vermeden önce sordu:

"Polis seni hâlâ koruma altında tutuyor mu?"

“Hayır. Dört ay önce kaldırdılar. Oğuz Tamer'den bunu ben istedim.”

Sibel gözlerini, yerinde huzursuzca kıpırdayan Ayhan'a dikierek:

“Söylesene, bir şey mi oldu?” diye sordu yeniden.

“Anlaşılan henüz olmadı ama her an olmasından korkuyorum.”

“Yine aynı konu mu?”

Ayhan kızarak başını salladı. “Evet.”

“Bu sefer ne buldun?”

Genç kızın sorusunda sanki alaycı bir ifade vardı. Ayhan biraz bozulur gibi oldu. Galiba boşu boşuna kuşkulanmış, aslı astarı olmayan bir şüphe ve korkuya kapılarak buralara kadar gelmişti. Bunu, Sibel'in kendisiyle yeniden görüşebilmek için yarattığı bir neden olarak değerlendirmesinden çekindi.

Cevap vermekte gecikince Sibel kolundan tutup iteledi. “Hadi yukarıya çıkalım. Yorgun görünüyorsun. Biraz kendini toparlayıp bana her şeyi anlatırsın” dedi.

Ayhan sanki içeriye girmek istemiyormuş gibi, “Seni rahatsız etmiş olmayayım?” diye mırıldandı.

Kız gülümseyerek, “Hadi hadi, merak etme, rahatsız etmezsin” diye çekıştirdi.

Merdivenleri çıkarlarken, “Herhalde açsın, değil mi?” diye sordu.

Ayhan sıkılıp utanarak, “Yemek yiyecek vaktim olmadı” diye cevapladı.

* * *

Sofraya oturuncaya kadar hemen hemen hiç konuşmadılar. Sibel eve girince paltosunu ve kalın botlarını çıkarmış, kardan ısılanan saçlarına biraz çeki düzen vermiş sonra yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa dalmıştı. Kız bir yandan salata hazırlayıp, yemekleri ısıtırken, Ayhan da sofranın düzenlenmesi için ona

yardıma çalışmıştı. Tabakları mutfaktaki ufak masaya yerleştiriyor, çatal bıçakları yerlerine koyuyordu. İster istemez geçen yaz yaşadıkları kısa beraberliği hüznle hatırlamıştı. Onunla çok mutlu kısa bir beraberliği olmuştu. Zaman zaman tartışmalar bile o günler hayatının unutulmayacak anlarıyla doluydu.

Sofraya oturduklarında Sibel ilk lokmasını ağzına atarken, “Evet, artık seni dinleyebilirim” diye mırıldandı. Bakışlarını genç adamın kararsız ve endişeli yüzüne çevirdi. Bir ara ona çok kızmıştı, anlayışsız ve bencil tutumu affedilir gibi değildi. Aralarındaki anlaşmazlığı, olgun iki insan gibi konuşup halledeceklerine, o kaçak dövüşmeyi tercih etmiş, sertleşip hırçınlaşarak, kalbini kırmış, o güzel beraberliği bırakıp kaçmıştı.

Ayhan ağzındaki lokmayı bitirmeye çalıştı. Başını iki yana salladı.

“Doğru yapıp yapmadığımı bilemiyorum” diyebildi kısık bir sesle. “Belki buraya gelmemeliydim. Kendi kendime gelin güvey oldum. Yanılmış olabilirim. Sanırım yine hata ettim.”

Sibel onu rahatlatmak istercesine:

“Hadi, bırak şu gevelemeyi de çıkar ağzındaki baklayı. Ne oldu?”

Ayhan yutkundu.

“Bu akşam üstü ona rastladım,” dedi. “Şişli’de...”

“Eee, ne var bunda? Olamaz mı?”

“Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyebilir.”

“Neden?”

“Çünkü ona hâlâ ilgi duyduğunu sanıyorum.”

Sibel’in kaşları çatıldı.

“Ayhan!...” diye yüzüne dik dik baktı. “Yine bıraktığımız yerden mi başlayacağız? Beni bunu söylemek için mi aradın?”

“Hayır. Ama yarın gazetelere karnı deşilmiş bir kadının cinayet haberi gelirse hiç şaşma.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım Turgut Atamer bu gece birini daha öldürecek!”

Sibel çatalını bıçağını tabağının içine bıraktı. Dikkatle genç adama baktı. Boğuk bir sesle, “Bu hükme nasıl vardın?” diye sordu.

“Kesin emin olamam tabii. İstersen bir önsezi de. Ama o hasta herif yine kıyafet değiştirdi.”

“Kıyafet mi değiştirdi? Ne demek o?”

Ayhan bu akşamüstü olanları birer birer anlattı. Sonra:

“Belki biraz duygusal davranıyorum ama nedense senin tehlikede olduğun endişesine kapıldım. İçimden bir ses, bu gece sana saldıracağını söyledi. Dayanamadım seni aradım,” diyebilirdi. Utanarak başını önüne eğmişti.

Genç kız Ayhan'ın bu davranışından yeterince etkilenmişti. Uzanıp masanın üzerindeki elini tutup sıktı. Fakat hâlâ emin olmadığı bir konu vardı. Yoksa Ayhan olanları unutturmak, kendisini affettirmek için böyle bir numaraya mı başvurmuştu? Belki Turgut Atamer'i gördüğü bile yalandı.

Ayrıca böyle bir davranışa hiç lüzum da yoktu; kendisine gelip, yalnızca bir özür dilese onu affetmeye çoktan razıydı. Onu hâlâ seviyor ve özlüyordu.

Usluca, “Doğru söyle, bana gerçeği itiraf et. Buraya beni özlediğin için mi geldin?” diye sordu.

Genç adam başını önüne eğdi. “Seni hiç unutamadığımı itiraf edebilirim. Fakat hayatını tehlikede görmeseydim gelmezdim.”

“Anlıyorum,” diyen Sibel isteksizce ağzına bir lokma daha attı. Duymak istediği cevap tam bu değildi. İçinde hafif bir burukluk hissetti.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Aklıma bir şey gelmiyor. Şimdilik tek istediğim seni tehlikeden korumak.”

Kız içini çekti. “Ben tehlikede değilim.”

“Buna emin olamazsın.”

“Aradan altı ay geçti Ayhan. Şayet Turgut Atamer hasta bir katil olsaydı bu süre içinde mutlaka yeni bir cinayet işlerdi.”

Genç adamın başına kızgınlıktan kan hücum etti. Dudaklarını ısırdı.

"Yani sen hâlâ onun suçsuz olduğunu mu iddia ediyorsun? Onun katil olduğuna inanmıyor musun? Sakın bilmiyorum deme. Bunu pekâlâ sen de biliyorsun. Süleymaniye'deki Serap Uzuno-va'nın verdiği tarifi unutma. Adamın eşkaline, tipine aynen uyuyordu. Gösterdiğin resimlerden onu teşhis edemedi ama Suzan Pınar'la onu tuzağa düşürdük ve kızcağız o gece öldürüldü. Onun katil olduğu gerçeğinden hâlâ şüpheli mi var?"

"Polisin ne düşündüğünü biliyorsun. Söylediklerinin hepsi iddianı doğrulayan olaylar fakat ne yazık ki somut ve yasal ispat vasıtaları değil."

"Allah kahretsin! Polislerin tutuklamak için ne beklediklerini anlamış değilim. Mutlaka suçüstü mü yakalamak istiyorlar, ancak o zaman mı emin olacaklar?"

Kız ısrarla sorusunu yineledi:

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, onu söyle!"

"Dedim ya, bilmiyorum. Kanımca bu akşam sana saldırabilir. Çok dikkatli olmalısın. Burnum kan kokusu alıyor. Tabii bu akşamki kurban başka bir kadın da olabilir. Bunu ancak yarın anlayabiliriz veya ceset ne zaman bulunursa. Umarım o zaman benim haklı olduğuma inanırsın. Tabii hâlâ beni de şüpheliler listesinde görmüyorsan?"

Sibel bu son cümleyi duymazdan geldi.

Gözlerini bir noktaya dikip düşünmeye başladı.

Dalgınlığı uzayınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ayhan.

"O eve girmeyi düşünüyorum," diye mırıldandı Sibel.

"Hangi eve? Nişantaşı'ndaki daireye mi?"

"Evet."

"Aynı şey benim de aklımdan geçti. Orada bir şeyler bulacağımdan eminim. Bazı suç unsurları, o lanet herifin suçluluğunu ispata yarayacak deliller. Ama nasıl? Anahtar olmadan içeriye nasıl girebiliriz."

“İşin orası kolay. Bir yolunu buluruz. Fakat yanılıyorsak rezil olduğumuzun resmidir. Başımıza iş açılabilir.”

“Hiçbir şey olmaz, sen merak etme. Bana öyle geliyor ki, o herif daireyi bir tür...”

“Bir tür ne?”

“Sığınak gibi kullanıyor olabilir. Kılık kıyafet değiştiriyor, belki de krize kapıldığı dönemler orada kalıyor, olamaz mı?”

“Belki de. Gidip bakmaya ne dersin?”

“Şimdi mi?”

“Tabii ya, neden olmasın?”

“Biraz tehlikeli değil mi Sibel?”

Genç kız gözleri parıldayarak Ayhan'a baktı.

“Yoksa korkuyor musun?”

“Saçmalama. Korku aklımın köşesinden bile geçmez ama içimden bir his bu adamın yine bir av peşinde olduğunu söylüyor. Bu sen de olabilirsin, başka biri de.”

“İyi ya, evde yok demektir.”

“Ama mutlaka oraya dönecektir.”

“Nerden biliyorsun?”

“Kıyafetini değiştirecektir. Herif o çapaçul giyimiyle evine dönmez.”

“Ya orayı kışlık olarak kullanıyorsa?”

“Benim de aklıma geldi önce ama hiç sanmıyorum. O varlıklı haliyle o sokakta oturmaz. Ayrıca evden çıkınca bütün ışıklar söndü. Adamın yanında çalıştırdığı kişiler olduğunu biliyoruz, o gidince evin zifiri karanlığa dönüşmemesi lazımdı. Evde ondan başka kimse olmadığına eminim. Tabii aklıma kötü bir ihtimal de geliyor.”

“Nedir o?”

“Bu geceyi o evde geçirmek isterse ne yaparız? Hele tam biz içerdeyken üstümüze gelirse?”

“Bu riski göze almalıyız.”

Ayhan keyifsizce ayağa kalktı.

“Dur bakalım, o kadar acele etmeyelim” diye söylendi. “İyi düşünüp akıllı bir plan yapmalıyız. Bir defa, anahtarımız yok; içeriye nasıl gireceğimiz problemi var. Önce bu sorunu halletmeliyiz. Bir hırsız gibi kapıyı zorlayarak giremeyiz. Komşulardan biri görür ya da şüphelenip polise ihbar ederse soluğu kodeste alırız.”

Sibel düşünüp, bir çare aradı.

“Evin yangın merdiveni var mı? Şimdi pek çok apartmanda bulunuyor.”

“Sanmıyorum, bu eski apartman; yangın merdiveni yoktur.”

“İçeriye girmemizin bir yolu olmalı.”

“Bulacağız.”

“Bir çilingir ayarlasak?”

“Gecenin bu saatinde mi?”

Sibel suratını ekşitti. “O da var ya!” diye homurdandı. “Peki ne yapacağız?”

Ayhan, Sibel'deki bu heyecandan, Turgut Atamer'i suçlamak için gösterdiği gayretten memnundu. “Bu işi yarın gündüz sağlam ve dinç bir kafayla düşünsek daha iyi olur” diye mırıldandı. “Bu geceyi bekleyerek geçirelim. Bakalım sapık herif yeni bir olay yaratacak mı?” Sonra birden hatırlamış gibi Sibel'e sordu, “Polis, Serap Uzunova'nın da korumasını geri çekti mi?”

“Bilmiyorum. Korumayı altı ay sürdüreceklerini hiç sanmam, herhalde...” İri iri gözlerini açarak Ayhan'a baktı. Neyi ima ettiğini anlamış gibiydi. “Sakın bu gece ona gidiyor olmasın?” diye korkuyla mırıldandı.

Bu, Ayhan'ın aklına gelmemiştii. Olabilirdi, Turgut Atamer'in bu geceki hedefi Serap Uzunova olabilirdi; katil, aylar evvel yarım kalmış öldürme girişimini bu gece yeniden tamamlamaya kalkışabilirdi. Ne de olsa, kalan tek görgü tanığı oydu.

Acaba katil o olayı ne ölçüde hatırlıyordu?

Olay tam bir nöbet anına rastlamıştı. Serap'ın ifadesini hatırlamaya çalıştı. Ayhan, çok sonra bir dost meclisinde tanıştığı bir psikiyatrla konuşmuş, bu uzmandan bilgi almaya çalışmıştı.

Doktor, her olayın ayrı özellik gösterdiğini, hastayı tanıyıp, müşahede altında tutmadan kesin bir karara varmanın mümkün olmayacağını, bazı hastaların kriz sırasında yaptıklarını kesinlikle hatırlayamadıklarını söylemişti.

Acaba Turgut Atamer, Serap Uzunova diye birini anımsıyordu mu?

Sibel telefonun başına geçti.

Ayhan merakla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Serap'ı arayacağım..."

"Peki, ne diyeceksin?"

"Bu gece dikkatli olmasını söyleyeceğim."

"İyi düşündün mü? Kadını boşu boşuna telaşlandırmayalım?"

"Tedbirli olmasında yarar var."

Ayhan sesini çıkarmadı. Genç kız telefonu tuşlamaya devam ediyordu. Bekledi. Bir türlü açılmıyordu telefon, tam almacı yerine koyacağı sırada ince bir kadın sesi duyuldu.

Sesi tanıyamamıştı. Sibel, bir an acaba yanlış bir numara mı düştü diye kuşkulandı.

Genizden gelen boğuk, yaşlı bir kadın sesi "Alo," diyordu.

"Serap hanımla görüşmek istiyorum."

"Evde yok."

Kadın konuşmayı kısa kesmek istercesine donuk ve ilgisiz konuşuyordu.

"Öyle mi? Kiminle görüşüyorsunuz?"

"Ben teyzesiyim."

Sibel hatırladı birden. Olay sırasında Serap'ın Adapazarı'na gitmiş olan birlikte oturduğu bir yakını vardı. Kadın o olmalıydı.

Ne diyeceğini bilemedi. Teyzesine bir açıklamada bulunamazdı. Nihayet:

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bir arkadaşıyla sinemaya gitti."

"Kiminle?"

"Niye soruyorsun kızım?"

Ne söyleyebilirdi ki? Kısa bir duraklamadan sonra.” Belki ben de onlara yetişebilirim,” dedi.

“Nasıl bulacaksın kızım? Hangi sinemaya gittiklerini bilmiyorum ki. Hem saat on oldu. Nasıl yetişirsin? Sen atölyeden misin?”

“Hayır teyze. Serap atölyeden bir arkadaşıyla mı gitti?”

“Herhalde öyledir. Bilgim yok. Beni iş yerinden aradı ve geç geleceğini söyledi.”

“Peki, teşekkür ederim,” diyen Sibel telefonu kapattı.

Ama durum biraz tuhafına gitmişti. Dışarda berbat bir hava vardı; kar yağışı devam ediyordu. Serap kırk yaşını aşmış bir kadındı, genç olsa, çocuksu bir heves ile eğlence olsun diye sinemaya gitmeye kalkışacağını düşünebilirdi ama onun yaşındaki bir kadının özellikle böyle bir havada bir an önce evine dönmek istemesi daha doğaldı. Ayrıca aldığı kültür ve aile yapısı nedeniyle yanlarında bir erkek olmadan geceleyin sinemaya gideceğini akli kesmiyordu. Bu işte bir bit yeniği olmalıydı. Yoksa Serap teyzesine söylemek istemediği başka bir yere gitmiş olabilir miydi? Belki de artık yaşamında bir erkek vardı. Teyzesine duyurmak istememiş olabilirdi. Kadının erkeğe ne kadar aç olduğunu gözleriyle görmüştü.

Sibel’in akli karışır gibi oldu.

Bir an bu erkeğin Turgut Atamer olabileceğini düşündü. Sonra hemen vazgeçti. O olamazdı. Onların her ikisini de tanıyordu; Turgut eğer bir katilse, fırsatını bulunca ona saldırabilirdi ama asla koluna takip bir yerlere götürmezdi. Ayrıca o olaydan sonra Serap’ın onunla arkadaşlığa girişmesi artık bir hayaldti. Kadın ondan çok korkmuştu. Bunu bir daha denemeye cesaret edemezdi. Yanılıyorum, diye düşündü.

“Ne öğrendin?” diye sordu Ayhan.

“Sinemaya gitmiş” diye mırıldandı genç kız. Ama huzuru kaçırmıştı.

“Pek inanmışa benzemiyorsun.”

“Öyle. Ya kadın yalan söylüyor ya da Serap onu uyutuyor.”

“Niye?”

“Serap’ı tanıyorum, derli toplu yaşayan biri o. Gece yarıları kızlarla sinemaya gidecek biri değil.”

“Yani bir erkekle mi çıktığını düşünüyorsun?”

“Bu daha iyi. Hiç olmazsa yanında onu koruyacak biri var demektir.”

“Ya o erkek Turgut’sa?”

Ayhan güldü. “Yapma Sibel, sen benden de şüpheli oldun birden. O tecrübeden sonra adam ona yaklaşırsa bile, hiç kadın buna izin verir mi? Deli mi bu?”

Sibel hiç sesini çıkarmadı.

Ayhan, “Cidden böyle bir olasılığı düşünüyor musun?” diye sordu yeniden.

“Ne bileyim? Yine aklımı karıştırdın. Eğer yanında bir erkek varsa bunun Turgut Atamer olmaması lazım. Ama kadın sene-lerce içindeki cinsel arzusunu hep baskı altında tutmaya çalışmış biri. O gece korktuğunu biliyorum, ama adamın bir hayli etkisi altında kaldığını da. Ayrıca kabul etmeli ki, hangi kılığa girerse girsin, Turgut her kadını etkisi altına almayı iyi beceriyor.”

Sibel bu cümleden sonra susup, Ayhan’a kaçamak bir bakış attı.

Ayhan sırtarak, “Evet, bunu biliyorum,” diye konuştu. “Sonuç olarak, bu gece Serap’ın Turgut’la beraber olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olmamasını dilerim. Ne dersin, Serap’ın evine gidelim mi? Burada oturup ihtimal üretmenin anlamı yok. Arabanın içinde oturup dönüşünü bekleriz.”

Ayhan dudaklarını büktü. “Nasıl istersen. Boş durmaktan iyidir,” dedi.

“Çıkmadan evvel bir de Turgut Atamer’in evine telefon edelim; bu karda kıyamette boşu boşuna yollara düşmeyelim, ister misin adam evine dönmüş olsun?”

“Nasıl istersen?”

Sibel numaraları tuşladı. Nasıl olup da ezberinde kaldığına kendi de şaşıtı.

Telefonu emektar uşak Zeki efendi açmıştı. Sibel, Turgut Atamer'le görüşmek istediğini söyledi. Uşak, “Kendileri evde yok efendim. Kim arıyor?” diye sordu.

Sibel rastgele bir isim verdi, ardından da kaçta döneceğini sordu. Uşak, kesin bir saat veremiyordu. Kız, telefonu kapattı.

“Evde yokmuş,” dedi. “Ne zaman döneceğini de bilmiyor.”

“Neyse,” diye fısıldadı Ayhan. “Hiç olmazsa kışın da Tarab-ya'da oturduğunu öğrendik böylece.”

* * *

Arabanın içi sıcaktı.

Arada sırada motoru çalıştırıyorlar hem içeriyi ısıtıyorlar hem de karla kaplanan camları temizliyorlardı. Artık tahmin yapmaktan vazgeçmişlerdi. Uzun bir bekleyiş başlamıştı.

Serap'ın Süleymaniye'deki evinin sokağına gelmeden önce Nişantaşı'ndaki apartmana gitmişler, Ayhan kıza Atamer'in dairemesini göstermişti. Üçüncü katın ışıkları sönmüştü. Adam evde yoktu. Belki de bu gece hiç dönmeyecekti.

“Üşüyor musun?” diye sordu Ayhan.

“Biraz, ama önemli değil.”

Sessiz kaldılar. İkisi de konuşacak bir şey bulamıyorlardı. Sibel bir ara radyoyu kurcaladı, hoşlanacakları bir yayın bulamayınca sinirli bir şekilde kapattı.

Bir müddet daha geçti.

Karla örtülen ön camın sileceklerini çalıştırarak Serap'ın eski evinin pencerelerine baktı. Yaşlı teyzesi çoktan yatmış olmalıydı, evde hiç ışık yoktu.

Kız beklemekten sıkılmışa benziyordu. “Boşuna mı geldik acaba?” diye sordu.

“Fikir senindi. Bence biraz daha beklemekte yarar var. Hiç olmazsa sinemaların bitiş saatine kadar.”

Sibel sesini çıkarmadı.

Saatler geçti. Kar yağışı bütün şiddetiyle devam ediyordu. Ve Molla Hüseyin Çıkma'nda hiçbir hareket yoktu. Sokak sakinleri çoktan uykuya dalmışlardı.

Yarıma doğru sokak bir taksinin ışıklarıyla aydınlandı.

İki genç yerlerinden doğruldular, gözleri sokağa giren taksiye çevrildi. Araba Serap'ın evinden on metre kadar ilerde durmuştu. Gelen o olmalıydı. Önce Serap indi arabadan.

İki sevgili nefeslerini keserek beklediler. Araba hareket etmiyordu. Taksinin iç lambasından arkada oturan erkeği seçebiliyorlardı. Ayhan, gözlerini kısarak adamı daha iyi görmeye çalıştı. Erkek galiba inmeyecekti. Taksinin aralanmış kapısından Serap ile ayaküstü konuşmaya devam ettiler. Kadın ürkerek bahçe kapısına bakıyordu.

Ayhan konuşulanları duymak isteyerek camı indirdi. İşitmesi imkânsızdı; dışardaki sert rüzgârın uğultusu sesi boğuyor ve aksi istikamete doğru savuruyordu. Taksideki adam galiba Serap'a, seni kapıya kadar götüreyim ya da evine girene kadar bekleyeyim tarzında bir şeyler söylüyordu.

Sibel kapıyı açıp dışarıya çıkmak istedi. Ayhan elini tutarak durdurdu.

“Acele etme, bekleyelim,” diye fısıldadı. Kız durdu.

Taksideki adam Serap'ı ikna etmiş olmalıydı ki, arabadan çıktı ve birlikte bahçenin tahta kapısına doğru yürüdüler. Serap'ın yanındaki adamı artık rahatça görüyorlardı.

Derin bir nefes aldılar. Turgut Atamer değildi bu adam...

“Bence hiç dışarı çıkma,” diye mırıldandı Ayhan.

“Neden?”

“Bir anlamı kalmadı. Bu o değil. Boşu boşuna kadının huzura kavuşmuş hayatını yine cehenneme çevirmeyelim.”

Sibel, sevgilisinin yüzüne baktı, sonra arkasına yaslandı. Ayhan haklıydı galiba.

Adam arabadan inince taksi çekip gitti. İki genç bakiştılar. Anlaşılan, adam geceyi evde geçirecekti.

Onlar bahçe kapısından içeriye süzölürken Sibel arabayı çalıştırdı.

* * *

Dönüşte de fazla konuşmadılar. Ayhan somurtup suratını asmıştı. Hava şartlarının kötölüğünden trafik açık ve tenhaydı. Zaman zaman patinaj yapan bir arabaya veya içindekilerin inip ittikleri yolda kalmış olanlara rastlıyorlardı.

Bir ara Ayhan, "Seni sağ salim eve bırakayım ben sonra giderim," dedi.

Sibel'den hiç ses çıkmadı. Oysa Ayhan, bu saatten sonra Kadıköy'üne gidecek araç bulman zor, ben de kalırsın gibi bir cevap beklemişti. Kız hiç oralı olmadı.

Ayhan içinden, eh o da haklı, kızı çok üzdüm, diye geçirdi. Kendi gururu gibi onun gururu da incinmişti. Bunu beklemeye hakkı yoktu.

Sonunda Sibel'in evine vardılar. Saat biri geçiyordu. "Seni yukarıya çıkarayım. Ne olur ne olmaz, daireni de bir gözden geçiririz," dedi. Sibel yine ses çıkarmamıştı.

Genç kız kapıyı açıp elektrikleri yaktı. İçerde hiçbir terslik yoktu. Her şey bıraktıkları gibi duruyordu. Sibel olmayacağına da emindi. Fakat Ayhan ona aldirmayarak her tarafı kontrol etti. Mutfğa, banyoya hatta dolapların içine kadar baktı. Sonra rahatlamış bir tavırla, "Kimse yok, artık güvendesin. İçim rahat edebilir. Kapı çalınırsa sen yine de dikkatli ol, kimseye açma" diye tembihte bulundu.

Sevgilisine baktı. Üzgün ve utangaç bir sesle, "Kusura bakma, seni de telaşlandırdım, geceyi berbat ettim. Ama elimde değildi, tekrar özür dilerim" diye fısıldadı.

Sibel onu pek dinlemiyor gibiydi. Evin içinde dolaşıyor, bazı dolapları açıp bir şeyler çıkarıyordu. Bir ara salona geldi. Elinde yastık, çarşaf ve battaniye vardı.

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

“Nedir onlar?” diye sordu.

“Saçmalama. Ayrıca seninle tartışamayacak kadar da yorgunum. Bu saatten sonra karşıya geçemezsin. Bu gece salondaki kanepenin üzerinde yatarsın.”

Bu Ayhan'ın beklediği teklifti. İş olsun diye itiraz etti.

“Doğru olmaz Sibel. Buna hakkım yok. Aramızda geçenlerden sonra bu evde kalmam hoş değil, nasıl olur?”

“Ehh, bu kadarını düşünebiliyorsan bu bile kazançtır” diye homurdandı genç kız gergin ve sinirli bir şekilde. “Taş kafan nihayet bazı gerçekleri gördü galiba.”

Ayhan başını önüne eğdi.

Utangaçlığına rağmen, aylar sonra sevdiği kızla, aynı yatağı olmasa bile, aynı çatı altında bulunmak, aynı havayı solumak, bazı şeyleri paylaşmak sınırsız bir sevinç yaratmıştı içinde.

“Haklısın,” diyebilirdi.

Sibel çarşafı ve yastığı battaniye ile birlikte kanepenin üstüne bırakmış fakat yayıp yerleştirmemişti. Buruk ve soğuk bir sesle “İyi geceler,” dedi ve salınarak yatak odasına geçti. Kapıyı kapatırken Ayhan, ancak kendisinin duyabileceği kadar kısık sesle, “Sana da iyi geceler sevgilim” diye fısıldadı.

Soyundu, ışığı söndürüp kanepeye uzanırken battaniyeyi üzerine çekti. O da çok yorgundu ve bu akşam kar altında çok üşümüştü. Fakat bir türlü gözünü uyku tutmuyordu. Deli gibi sevdiği kızın az ötede bir zamanlar kendisiyle paylaştığı yatakta şimdi tek başına yatması onu çileden çıkarıyordu.

O da şu anda benim hissettiklerimi yaşıyor mu, diye düşündü. Belki aynı duyguları ve pişmanlığı o da paylaşıyordu.

Yanıma gecenin bir vaktinde gelir mi acaba, diye düşündü.

Hayır, gelmezdi. Haklıydı da. Yoksa gidip ayaklarına kapnıp, beni bağışlamasını söylemem mi gerekli diye aklından geçir-di.

Öylesi daha iyi olurdu kuşkusuz.

Fakat Ayhan bunu yapacak gücü bir türlü kendinde bulama-dı. Sabaha kadar kuş tüyü kanepenin üzerinde dönüp durdu...

(4)

Turgut Atamer Nişantaşı'ndaki dairesinde gözlerini açtı. Yataktaki hiç kımıldamadan bir süre gözlerini tavana dikerek hareketsiz kaldı. Ağzında buruk, kekremsi bir acılık vardı. Boğazı yanıyordu ve kendini yorgun hissediyordu.

Aylar sonra berbat bir gece geçirmişti. Şanssız ve elinin boş döndüğü bir gece! Sanki koca İstanbul, bu kokuşmuş kent kurumuştur. Ne sokaklarda, ne girdiği barlarda bir av bulamamıştı. Belki yağan kardi nedeni. Kötü kadınların kanı mı donmuştu ne, işine yarayacak kimseye rastlayamamıştı. Yoksa bu altı ay içinde formunu mu kaybetmişti?

Hiç kımıldamadan sırtüstü yatmaya devam etti. Güzel yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü. Uykusuzluktan yanıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama olsa olsa ancak üç saat kadar uyuduğuna emindi. Ona da uyku denirse. Daha çok karabasanlar içinde bir boğuşmaydı adeta. Rüyasında annesini görmüştü yine. Kapatıldığı dolabı, o ürkütücü karanlığı yaşamış, kulaklarında annesinin yabancı erkeklerle sevişirken çıkardığı zevk ve şehvet iniltilerini duymuştu hep...

Bir de o kaltağı...

Evet, dün gece rüyasında onu da görmüştü. Zaten kaç gecedir bir felaket gibi rüyalarına çörekleniyor, uykularını zehir ediyordu. Biliyordu, onu ebedi huzura kavuşturup günahlarından arındırmadıkça rahat edemeyecekti. Yanılmıştı, çok yanılmıştı. Onu temiz, el değmemiş bir bakire sanmıştı. Namus simgesi, yaşanan bu pislik çukurunda her nasılsa açmış ender bir çiçek gibi koklandığı anda solacak manolyaydı sanki. Oysa o da bu düzenin değişmez bir parçası çıkmıştı. Diğerlerinden hiç farkı yoktu.

Yeterince beklemişti.

Kendi güvenliği için.

Aptal kız kendisine neler vaad ettiğini anlamadan, nasıl rahat ve huzurlu bir hayata kavuşacağını fark edemeden, tercihini abuk subuk, meteliksiz bir adam uğruna kullanmış ve kendisini reddetmişti. Sebep ise komikti: Aşk!

Böyle bir duyguyu hiç tanımamıştı. İnsanın içine düştüğü geçici ruhsal bir hastalık olmalıydı. Acınacak, aptalca bir duygu. Yazık ki artık yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Sibel şansını kötüye kullanmıştı.

Yataktan fırladı. Kalın perdeyi açtı. Dün başlayan kar yağışı lapa lapa devam ediyordu. Yavaşça camı araladı. Buz gibi soğuk bir hava odaya doldu. Turgut Atamer derin derin açık pencere önünde nefes aldı. Ciğerlerine soğuk havayı çekti. İliklerine kadar titredi. Uzanıp yatağın ayak ucunda duran robdöşambrını sırtına geçirdi, kuşağını sıkı sıkıya bağladı. Aldığı temiz hava beynini biraz daha berraklaştırmış, düşüncelerini derleyip toparlamasına yardımcı olmuştu.

Bir süre daha pencerenin önünde durarak yağın karı dalgın bakışlarla seyre devam etti. Düşünceleri yıllar öncesine, çocukluk yıllarına gitti. Annesiyle ilgili beyninde yer etmiş anılar birer birer geri geliyordu şimdi. Hayatında tanıdığı ilk kötü kadını o. Ahlâksızlık abidesi, adi ve pespaye biri. Ruhunu şeytana satmış,

içi arzu dolu bir kadın. Arzuladığı her erkeği baştan çıkaran, sınıf ve kalite aramayan, gözü dönmüş bir seks manyağı. Öz oğlundan nefret ederdi...

Gözünde canlanan sahneleri kovmaya çalıştı, beceremedi. Anılar parça parça beyninde şekilleniyor, gözlerinin önünden gitmiyordu. Hele o korkunç gerçeği öğrendiği ilk geceyi asla unutamazdı. Öz be öz annesi neden yapmıştı bunu kendisine hâlâ anlayamıyordu. Kapıyı aralık tutup o ürkütücü karanlık dolabın içine tıkmıştı. Olanları görsün diye. Bir de tehdit etmişti; gıkını çıkarırsan seni Huysuz'a teslim ederim, diye. Huysuz evin vahşi ve saldırgan kurt köpeğiydi. Daha o sıralar altı yedi yaşındaydı ve köpekten müthiş korkardı. Bu tehditten ödü kopmuş, sinmiş, sesini kesmiş, karanlık dolabın aralığından olup bitenleri, büyük bir korku ve dehşet içinde seyretmişti. Cinsel ilişkinin ne olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü o yıllarda. Annesinin o yabancıyla niçin soyunup yatağa girdiğini, niye inleyip, kesik kesik çığlıklar attığını anlayamamıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, yatağın içinde zevkle kıvranan annesini ve o yabancıyı dehşetle seyretmişti. Ve sonra bunu diğerleri takip etmişti. Daha o yıllarda, annesinden nefret etmeye başlamıştı. Biraz daha büyüyünce yaptığı her yaramazlıktan sonra onu dolabın içine kapar, çıkmasına izin vermezdi. Dolap kapısı hep aralık kalırdı. Odada bir erkek olmadığı zamanlar bile çıırılçıplak soyunur oğluna kendini teşhir ederdi. Bir tür cezaydı bu ona...

Turgut Atamer boğulacak gibi oldu.

Anıların ağırlığından vücuduna ter bastı. Açık pencerenin önünde yine derin derin solumaya başladı. Bir de o lanet televizyon kanalı kendisinden Karındeşen Jack diye bahsetmiş, psikopat bir ruh hastası olduğunu ileri sürmüştü. Oysa o sadece toplumu günah ve pisliklerden kurtarmaya çalışan iyi ahlak görevlisiydi. Şimdiye kadar tek bir namuslu kadına dokunmamış, elini bile sürmemişti. Toplumda onun kutsal görevini yerine getirecek bir mekanizma, ya da kuruluş yoktu. Bu iş ancak gönüllü

olarak yapılabilirdi. Toplum adına ve onun yüce çıkarları uğruna. Ya rabbim, diye inledi. Niye kimse kendisini anlamıyor, hak vermiyordu.

Kol ve bacaklarında hafif kasılmalar hissetti. Aceleyle pencereyi kapattı ve kendini yatağın üstüne attı. Sol gözünün de seğirmeye başladığını farkediyordu. Bunlar bir kriz işareti olabilirdi. Turgut Atamer bundan çok korkuyordu ve son altı aydır epey sıklaşmaya başlamıştı. Bazen vücudundaki bu kasılmalar ve tikler krize dönüşmeden de kesilebiliyordu. Genç adam krizlerin artmasını, görevini son zamanlarda yeterince yerine getirememesinin tanrısal cezası diye nitelemeye başlamıştı.

Şimdilik bunu önlemesinin bir yolu yoktu. İlk krizi on sekiz yaşındayken geçirmişti. Uzun süre ilâç tedavisi görmüştü. Doktorlar kesin bir teşhis koyamamışlardı. Onlardan nefret ederdi. O yıllarda tedaviye cevap vermiş sayılabilirdi, önce krizlerin sayısı azalmış sonra hiç tekrarlamaz olmuştu. Ta ki iki sene evveline kadar. İki sene önce bir yaz gecesi Tarabya'daki evinde çok şiddetli bir kriz geçirmişti. Sonra bunlar pek sık olmasa da tekrarlamaya devam etmişti. Gençliğinde kullandığı ilaçlar artık eskisi kadar etkili olmuyordu. Bu durumda doktorlara gitmek istemiyordu. İlletin kesin bir tedavisi olmadığını biliyordu çünkü. Tek çaresi, tek rahatlayışı ve benliğinin huzura kavuşması için görev arzusunu daha çok tatmin etmek, yüklendiği yüce görevi daha sık yerine getirmekle mümkündü.

Adelelerinin kasılması devam ediyordu.

Alnında soğuk ter taneleri oluştu. Neyseki evdeydi ve bu halini kimse görmeyecekti. Yavaş yavaş bacaklarını karnına doğru çekmeye başladı. Şuuru bulanmaya başlamıştı. Hep böyle oluyordu; bir saplantı halinde yine çocukluğuna dönecekti. Bazen halisünasyonlar görürdü. Yatak odasının kapısına baktı. Belki şimdi odanın kapısından içeriye annesi girecekti. Başını sallayıp inleyerek mırıldandı. "Hayır, hayır gelemez o. Öldü. Ölüler gelemmez. Benimki hayal. Gelmesini istemiyorum."

Eliyle gözlerinin önünde belirmeye başlayan hayali kovmak istercesine boşlukta hareketler yapmaya başladı. Krizin tam sınırında olduğunu hissediyordu. Az sonra feci bir kabusun içine yuvarlanacaktı. Annesi yine ona eziyet edecek, ya ceza verip karanlık dolaba tıkacak ya da gözünün önünde bir yabancıyla yatacaktı. Adama hissettirmeden gülümseyerek ona bakacaktı. Belki kurt köpeği Huysuz'u da üstüne salabilirdi...

"Hayır," diye çığlık attı.

Sesi odada yankılar yaptı. Dişleri kenetlenmemişti henüz. Sesinin de hâlâ erişkin bir erkek gibi çıktığını farkedebiliyordu. Demek çocukluğuna geçiş başlamamıştı daha.

"Allahım istemiyorum," diye inledi. Başını ellerinin arasına aldı. Beyninin içinde korkunç bir zonklama vardı. Sonra yavaş yavaş bacaklarındaki kasılmanın hafiflediğini duyumsadı. Bu iyiye gidişti. Kriz başlamadan geçiyordu galiba. Derin derin solumaya devam etti, bol oksijene ihtiyacı vardı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Az sonra vücudunu tatlı bir rahatlık sardı. Açılıyordu...

Krize tutulmadan atlatmıştı vartayı.

Yorgunluk hissetti. Sirtüstü uzanmaya devam etti, iyice rahatlayınca düşünmeye başladı. Son zamanlarda hastalığının neden arttığını, krizlerin neden sıklaştığını tahmin edebiliyordu. Hep böyle olurdu zaten. İnsan biraz da kendisinin doktoru olmalıydı. Bu bedeni, bu ruhu kendisinden iyi kim bilebilirdi? Aklına takılan şeyi zamanında gerçekleştiremezse çoğu zaman hastalık depresiyor, krizleri daha sık geliyor ruhunda bir çürümüşlük ve kokuşmuşluk hissediyordu. Sebep o kaltaktı...

Kendisine ihanet eden, geleceğini karartan, sözünde durmayan o fahişede...

Sibel Candan denen o kadını öldürmekte çok gecikmişti. Tıpkı kendisine yaptığı gibi kim bilir kaç erkeğin daha ruhuna acı veriyordu. Ama o farklıydı...

Atlattığı krizin yorgunluğu belirginleşen yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu.

Onu diğeri gibi öldürmeyecekti! Onun için çok değişik bir plan tasarlamıştı.

Ağırlaşan göz kapaklarının kapanmasına engel olamadı ve güçsüz düşen bedeni yeniden derin bir uykuya daldı...

* * *

Yumuşak bir elin omzunu dürtmesiyle uyandı Ayhan. Gözlerini araladı, yanı başında tanıdık bir ses. "Hadi uyan artık, geç kalıyoruz," diyordu. Nerede olduğunu toparlayamadı birden, fakat Sibel'in parıldayan gözlerini, gülümseyen yüzünü görünce aklı başına geldi. Yattığı kanepenin üzerinde doğruldu. Bütün vücudu uyuşmuştu.

Sibel mutfğa doğru giderken, battaniyeyi üzerinden atarak telaşla giyinmeye başladı. Banyoya geçip dağınık saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Tıraş olma imkânı yoktu; bugün de böyle idare ederiz, boş ver, diye suratını sıvazladı, elini yüzünü yıkadı, kendine çeki düzen vererek mutfğa geçti.

Genç kız çoktan giyinmiş, kahvaltüyü hazırlamıştı.

Ayhan'ı tebessüm ederek süzdü. "Nasıl, dün gece rahat uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Deliksiz bir uyku çektim."

"Sahi mi?"

Sibel'in yüzünde anlamlı bir ifade vardı. Ayhan neyi kasdettiğini anlamıştı ama anlamamış görünmeyi tercih etti. Bundan sonra ne olacağını, aralarındaki ilişkinin nasıl bir seyir takip edeceğini kestiremiyordu henüz.

Fazla konuşmadan çaylarını içip kahvaltılarını bitirdiler. İkisinin de rahat uyumadıkları, zor bir gece geçirdikleri yüzlerinden belliydi.

Ayhan, "Kapıcı gazeteyi getirdi mi?" diye sordu.

Genç kız sevgilisinin neyi amaçladığını sezinlemişti.

"Baktım," diye mırıldandı. "Yeni bir cinayet haberi yok."

Ayhan düş kırıklığına uğramış gibi.

“Öyle mi?” dedi. “Yanıldım mı yani?”

“Evet. Kesinlikle.”

“Belki olay geç duyulduysa baskıya yetişmemiştir.”

“Gazeteci olan sensin, istersen gazeteye telefon et.”

Ayhan ses çıkarmadı. Çayından bir yudum aldı. Bozulmuştu biraz.

“Fakat dün akşam sen de bana inandın. O herifin yeni bir halt karıştıracağına emindin. Yalan mı?”

“Evet, bu doğru. İnsanları telaşa düşürmekte bire birsin. Bu konuda üstüne yoktur. Beni de inandırdın. Ama sonuç ortada; cinayet yok. Yine yanıldın işte. Her zamanki gibi.”

Ayhan itiraz etmek istedi.

“O sapığın dün gece bir naneler yediğine eminim. Haklı olduğumu göreceksin. Belki ceset henüz bulunamadı. Gazeteye gittiğimde sürpriz bir haberle karşılaşmam çok olasıdır.”

Sibel cevap vermedi ama yüzüne alaycı bir şekilde baktı.

Kalktılar ve işlerine gitmek üzere evden çıktılar.

Ayhan, Sibel'in arabasından Şişli'de indi. Tıraş olacağını, ayrıca uğraması gereken birkaç yer olduğunu, gazeteye 11'deki servis aracıyla gideceğini söyledi. Nedense aralarına yine açıklamadıkları bir gerginlik girmişti. Sibel de itiraz etmedi.

Sibel yola koyuldu. Kar yağışı devam ediyordu. Hava biraz daha yumuşamış cadde ve sokaklar cıvık, kar ve çamur arası bir tabakayla kaplanmıştı. Genç kız bir süre, akli dün geceki olaylarla dolu arabasını sürmeye devam etti. Sonra birden uyandı, ürkererek telaşa kapıldı. Yoksa Ayhan bahane uydurup kasten mi kendisinden ayrılmıştı? Amacı, çok merak ettiği Turgut Atamer'in dairesine mi girmekti? Mutlaka öyleydi. Hele bu sabah kendisinin olumsuz ve alaycı tutumundan sonra mutlaka bu işi kendi başına yapmaya karar vermiş olmalıydı. “Tuh, aptal ka-

fam,” diye homurdandı. Bunu nasıl da düşünememişti? Ayhan'ın yapacağı iş çok tehlikeliydi; bunu yalnız başına yapmasına izin vermemeliydi. Her şey olabilirdi.

Arabayı ilk uygun yerden döndürerek Nişantaşı'na yollandı. Evi dün gece Ayhan göstermişti. Bulması çok kolaydı. İçinden de inşallah geç kalmamışımdır, diye söyleniyordu. Gözleri fıldır fıldır cadde ve sokaklarda Ayhan'ı arıyordu. Turgut Atamer'in evinin olduğu sokağa saptı, arabayı parkedecek uygun bir yer ararken Ayhan yerine Turgut Atamer'i gördü. Adamı aylar sonra yeniden görmek, yüreğini ağzına getirmişti. Gözlerine inanamadı. Onunla karşılaşacağını hiç ummuyordu. Kanı çekilir gibi oldu; bir an kaldırımda ağır ve vakur adımlarla yürüyen adama aylardır peşlerinde koştukları katil gibi baktı. Ayhan'ın şartlanmasına hiç şaşmamak lazımdı. İnanılır gibi değildi ama kendisi de astragan yakalı, siyah kruvaze paltolu, kendini beğenmiş ve aristokrat havalı adama şimdi bir katil gibi bakıyordu.

Sinirlerine hakim olup, heyecanını bastırabilmek için, duran arabanın direksiyonuna sıkı sıkıya yapıştı. Turgut Atamer kendisini görmeden, sakın adımlarla yürüyüp gitmişti.

Bir an ne yapacağına karar veremedi Sibel.

Acaba Ayhan da bu civarlarda bir yerlerde miydi? Emin olamazdı. Gelmiş olsaydı, kaçınılmaz bir karşılaşma olacak iki adam birbirlerine gireceklerdi.

Derin derin soludu. Belki Ayhan buralarda bir yerde saklanmış, harekete geçmeden önce evi kolluyor olabilirdi. Öyle ya, dairede birinin olup olmadığını anlamadan, doğrudan doğruya kapıya dayanamazdı ya?

Biraz beklemeyi tercih etti.

Hem Ayhan burada olsa bile, içeriye nasıl girecekti? Kapıyı açacak bir anahtarı yoktu ki! Otomobilin içinde kalıp düşünmeye devam etti. Sevgilisinin ondan evvel buraya gelmiş olması imkânsızdı. En kestirme yolları kullanarak buraya gelmişti, o ise vasıta arayacak, taksi bulacak ve oyalanacaktı.

Şimdi onun da beyinde, tıpkı Ayhan gibi içeriye girip bu esrareniz daireyi görmek, adamın herkesten gizlediği bu yeri, incelemek fikri yer etmişti. Bunun tehlikeli ve biraz da anlamsız olduğunu biliyordu; ama Turgut dairesinden çıkmıştı ve hemen dönmesi söz konusu olamazdı.

Ne yapıp edip, bu daireyi görmeliyim, diye düşündü. İçinde dayanılmaz bir arzu doğmuştu. Şayet Turgut gerçekten suçlu ise, içerde onun suçluluğunu ispata yarayacak bir şeyler bulunduğu varsayımı beyinde artıyordu. Benliğinde müthiş bir mücadele başlamıştı. Sağduyusu bu düşüncenin saçma ve tehlikeli olduğunu, bir an önce saçma sapan bir şey yapmadan buradan uzaklaşması gerektiğini söylüyor, fakat ruhundaki şeytan rahatlaması ve içinin huzura kavuşması için mutlaka içeriye girmesini söylüyordu.

Yerine mihlanıp kaldı.

Bir türlü karar veremiyordu. Gözleri apartmanın sokak kapısına takıldı. Kapıda elinde kürekle bir adam belirdi. Kapıcı olmalıydı. Bir süre ana giriş kapısını ardına kadar açık tutarak, elindeki kürekle apartmanın üç basamaklı girişini ve kapının önünde biriken karları küredti. Arada sırada sokaktan gelen geçen tanıdıklarıyla görüşüyordu.

Kapıcı oradayken içeriye girmesi sakıncalıydı.

Kendisini görünce, kim olduğunu, kimi aradığını falan sorabilirdi. Ayhan'dan işittiği kadarıyla Turgut'un adı zillerde yazılı değildi, belki burayı başka bir isimle kiralamış olabilirdi, öyle ise o ismi bilme şansı hiç olmadığından, kapıcının sorularına hedef olmak pek işine gelmiyordu.

Sibel ağır ağır arabasından indi.

Dikkatle karları küreyen adamı kolluyordu. Tam bu sırada kapıcının binaya girdiğini gördü. Küreği kapıya dayamıştı. Kararını hemen vermeliydi. Dış kapıyı kapatırsa içeriye girme şansı da zorlaşacaktı.

Hızla karşı kaldırıma geçti.

Üç basamak merdiveni geçip antreye bir göz attı. Apartman antresi boştu ve kapıcı ortalıkta görünmüyordu. İçeriye daldı, dikkatle etrafı dinledi. Bodrumdan konuşmalar yükseliyordu. Kapıcı kendi katında biriyle konuşuyor olmalıydı. Merdivenleri kimseye görünmeden çıkmak için en uygun zamandı. Tereddüt etmedi, bir solukta basamakları tırmanmaya başladı. Ayaklarındaki botların lastik tabanları ses çıkmasına engel oluyordu. Kapıcı bodrumda olduğu için merdiven otomatığı açtı. Önünü rahatlıkla görebiliyordu.

Yüreği yerinden çıkacakmış gibi çılgınca atıyordu.

Yaptığının ne kadar çılgınca ve saçma olduğunun da bilinciyleydi. Keşke şu anda Ayhan yanımda olsaydı diye geçirdi içinden. Onun varlığı her zaman destek olmuştu.

Yaptığının anlamsızlığını bilmesine rağmen üçüncü kata çıktı.

Sanki şimdi ne yapacaktı? Önünde kilitli kocaman bir kapı vardı.

İçeriye girme olasılığı bulunmadığına göre kapının önünde dikilmenin ne anlamı vardı ki? Eski maun kapı önünde dikilip durdu.

Heyecandan ter içinde kalmıştı. Boğulacak gibi hissetti kendini. Boğazı ve dudakları kurumuştı. Aksi tesadüf merdivenlerde kat sakinlerinden biriyle karşılaşsa konuşacak halde değildi.

Tam o sırada otomatik söndü. Merdiven boşlukları zifiri bir karanlığa büründü. Bunu düşünmeliydi ama boş bulundu, korkuyla yerinden sıçradı.

Otomatığın düğmesinin nerede olduğuna bile merdivenleri çıkarken dikkat etmemişti. Sibel karanlıktan korkmazdı ama gözleri karanlığa alışınca kadar kendini diri diri mezara sokmuş gibi bir hisse kapıldı. Işık görmek, bir an önce aydınlığa kavuşmak istiyordu. El yordamı ile duvarda otomatik düğmesini aramaya başladı. Sonunda bulmuştu, fakat son anda düğmeye basmaktan vazgeçti. Kapıcının dairesinden hâlâ sesler yükseliyordu ve adamın kalın sesi bulunduğu yere kadar geliyordu.

Otomatiğe basarsa binaya birinin girdiğini veya merdivenlerden birinin indiğini düşünerek ilgilenebilirdi. Önce yakmamak daha iyi olur, nasılsa az sonra gözlerim karanlığa alışır diye düşündü. Sonra biraz cesaretlendi, bu kadar korkak olmanın ne anlamı var, diye söylendi içinden. Alt tarafı merdivenlerdeki herhangi bir yabancıydı. Turgut Atamer'e ziyarete gelen herhangi biri.

Görseler ne olurdu ki?

Otomatiğe bastı.

Merdiven boşluğu aydınlandı. Trabzanlardan eğilip aşağıya baktı. Kimseyi göremedi. Kapıcının sesi hâlâ duyuluyordu. Adam ışığın yanmasını hiç umursamamıştı.

Başını çevirip gözlerini Turgut Atamer'in dairesinin kapısına çevirdi yeniden. Bina en azından otuz senelikti, belki daha da yaşlı. Kalın kapıya boş boş baktı. Macera burada bitmişti işte. İçeriye girmesinin imkânı yoktu. Çok bilinçsiz bir davranışta bulunmuştu.

“Ne halt etmeye geldim sanki?” diye söylendi.

Birden bir ses duyar gibi oldu.

Sesin yönünü tayin edememişti. Kulağını kapıya dayayarak dinledi. Yoksa içerde biri mi vardı? Ayrıca burayı hep Turgut Atamer'in dairesi olarak düşünmüşlerdi; ya başkasına aitse, ya adam sırf ziyaret için bu daireye gelmişse? Bir yakınının, arkadaşının evi de olabilirdi; hatta sevgilisinin veya varsa metresinin de. Adamın kapıda adı bile yoktu.

Ah Ayhan ah, diye homurdandı. Hep ona kanmıştı. Dün Turgut'u buraya girerken görünce, hemen bir hükme varmış, suç delillerini sakladığı gizli evi, diye tutturmuştu. Kendine de bozuldu. O da Ayhan'dan farklı düşünmemişti.

Artık gitse iyi olurdu.

Aynı sesi bir daha duydu. Yanılmıştı, duyduğu ses daireden değil üst kattan geliyordu. Yeniden yerine mihlanıp kaldı. Sanki az evvel aklından geçenleri düşünen o değilmişçesine tekrar eski ve kalın kapıya bakmaya başladı.

Kapıyı çalsam ne farkeder diye düşündü.

Nasıl olsa Turgut Atamer'in içerde olmadığını biliyordu. Şayet kapı açılır ve biri çıkarsa, rastgele bir isim verir, pardon yanlış gelmişim diyebilirdi. Tabii bunun da bir sakıncası vardı; televizyon ekranı kanalıyla herkes tarafından tanınan, ünlü biriydi artık, içerdeki kendisini tanırsa bunu Turgut Atamer'e söyleyebilirdi.

“Adam sende, boş ver. Her şey olacağına varır,” diye söylendi ve kapının zilini çaldı. Hareket yoktu içerde. Bir müddet bekledi, tekrar zile dokundu. Kapı açılmıyordu.

Üçüncü defa uzun uzun çaldı, parmağını zilden ayırmadı.

İçerde kimse olmadığını anlamıştı artık.

Fakat ne yazık ki içeriye giremeyecekti.

Aklına gelen çılginca bir fikirle eğilip kapı önündeki paspasın altına baktı. Bazen paspas altına anahtar bırakanlar olurdu. Acaba Turgut Atamer öyle bir hata yapar mıydı?

Anahtar yoktu. Gördüğü tek şey, bir parmak kalınlığındaki tozdu. Bu binanın kapıcısı hiç de iyi çalışmıyordu anlaşılan. Karları küreyeceğine önce şu tozları temizlese ya diye söylendi.

Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Yavaş yavaş gitmek için merdivenlere doğru yürüdü. Son anda aklına bir şey daha geldi. Acaba kapı üstündeki kalın pervaza bırakılmış bir anahtar olabilir miydi? Zayıf bir olasılıktı ama yine de bakmaya değerdı. Bu, zaman zaman kullanılan bir yöntemdi. Adam buraya, anladığı kadarıyla rastgele saatlerde gelip gidiyordu, bir yedek anahtara gereksinim duyabilirdi.

Ümitsizdi, şayet Turgut Atamer gerçekten suçlu ve bu dairede kendisini ele verecek bazı ipuçları bulunduruyorsa, kesinlikle böyle bir tedbirsizlik yapmaz, bir yedek anahtarı herkesin ele geçirebileceği yere bırakmazdı.

Başını kaldırıp kapının üst pervazının çıkıntısına baktı. Kolu nu uzatırsa oraya yetişebilirdi. Eldivenini çıkarıp, uzandı. Parmakları kalın çıkıntı üzerinde dokuna dokuna ilerledi. Bakımlı el-

leri toza bulanıyordu. İçindeki son umut kırıntıları da tükenmek üzereyden parmakları metal bir nesneye takıldı.

Neredeyse sevinçten bir çığlık atacaktı.

Bu bir anahtardı. Bulmuştu işte...

Ganimet bulmuş gibi sevinçle elindeki anahtara baktı. Onu bulması büyük bir şanstı. Ama sevinci çok sürmedi, şüpheyile bakışlarını avcunun içindeki paslanmaya yüz tutmuş metal parçasına çevirdi. Üzerinde pas oluşmuştu. Acaba anahtar ne kadar zamandan beri orada duruyordu? Yoksa çok eskiden kalma, unutulmuş bir anahtar mıydı? Kilitin değiştirilmiş olma ihtimali de vardı.

Sevinci gölgelenir gibi oldu. Şüphesini gidermek için hemen denemeli, anahtarı bir an önce kilite sokmalıydı. Tam titreyen parmaklarıyla anahtarı kilite uzatırken otomatik yine söndü. Antre karanlığa gömüldü. Sonra tekrar yandı.

Ama bu sefer düğmeye Sibel basmamıştı.

Bir suçlu gibi yerinde donakaldı genç kız. Yüreği deli gibi yeniden çarpmaya başladı. Merdivenlerde ayak seslerini işitti. Biri geliyordu.

Gelen Turgut Atamer olabilir miydi acaba?

Bunu düşünmek bile korkunçtu. Soluğu tutuldu bir an. Gelen oysa, ne yapabilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Anahtarı yerine koyarak bir üst kat kaçabilirdi belki. Ona görünmemesi lazımdı.

Bacakları titremeye başlamıştı. Anahtar da hâlâ elindeydi. Allahım sen bana yardım et, diye mırıldandı. Ayak sesleri artmıştı. Birden seslerin aşağıdan değil yukardan geldiğini farkettti. Öyleyse bu Turgut olamazdı.

Derin bir nefes aldı. Tehlikede sayılmazdı çok şükür.

Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Bir refleks olarak elindeki anahtarı avcunun içine saklayıp parmaklarını kenetledi.

Orta yaşlı bir kadındı merdivenleri inen. Şık, temiz pak giyimli, şişman ve güler yüzlü. Bir an bakıştılar. Kadın belli belirsiz

tebessüm etti ve yanından geçti. Tam aşağıya inen merdivenlerin başına geldiğinde durarak Sibel'e baktı yeniden. İçten ve yumuşak bir sesle, "Turgut beyi mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Genç kızın gerginlikten konuşacak hali yoktu. Başını salladı. Neden sonra, "Evet efendim," diyebildi.

"Maalesef onu bulamazsınız. Artık burada oturmuyor. Buraya çok ender gelir. O da apartmanın bir sorunu olursa."

"Öyle mi?" demek zorunda kaldı Sibel kızarak. İçinden de, inşallah bendeki heyecanı farketmez, diye dua ediyordu. Kadının konuşmaya devam etti.

"Tarabya'da bir villa yaptırdığını işittik. Artık orada yaşıyor-muş."

"Buraya hiç gelmez mi?"

"Dedim ya, çok ender. Ya da bizim haberimiz olmuyor."

Kadın gerçek bir komşu gibi ilgilenmişti.

"Niçin aradığınızı bilmiyorum ama arzu ederseniz kapıcıya bir not bırakabilirsiniz ya da ondan yeni evinin telefonunu alabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Sibel.

Aslında kadının bu ilgisinden sıkılmıştı. Bir an önce gitmesini bekliyordu.

Kadın hâlâ meraklı gözlerle kıza bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi sonunda "Yanılmıyorum değil mi? Siz ABC kanalından sunucu Sibel Candan değil misiniz?"

İşte korktuğu başına gelmişti. Ünlü olmanın bedeliydi bu. Kendisini her yerde tanıyorlardı. İnkâr etmenin yararı yoktu. Acaba bu kibar hanım ziyaretini Turgut Atamer'e ilk gördüğünde söyler miydi?

Hiç kuşkusu yoktu bundan. Zevkle bahsedeceğinden emin-di.

"Evet, benim" diye onayladı.

Kadın, "Maşallah küçük hanım, ekranda gözüktüğünüzden de güzelmışsiniz. Hazırladığınız programları büyük bir keyif ve

zevkle izliyorum. Sizi yakından gördüğüme çok sevindim,” dedi içtenlikle. Sonra, “Kapıcıyı yukarıya çağırayım mı?” diye sordu.

Sibel hemen atıldı.

“Hiç zahmet etmeyin. Ben geliş sebebimle ilgili kısa bir not yazıp kapıcıya bırakabilirim. Teşekkür ederim...”

“Nasıl isterseniz? İyi günler,” diyen kadın merdivenleri inmeye başladı.

Sibel derin bir oh çekti.

Bir yandan da endişeleniyordu. Aşağıda kapıcıyla karşılaşır ve kendisinden bahsederse, iyilik olsun diye adamı yukarıya gönderebilirdi.

Kadının merdivenlerde yankılanan topuk sesleri uzaklaştı. Rahatlamıştı artık.

Yine de emin olmak için trabzanlardan eğilip aşağıya baktı.

Kadın kapıcıyla konuşmadan sokağa çıkmış olmalıydı.

Sibel geriye döndü.

Daha fazla bekleyemezdi. Elindeki anahtarı kilide soktu. Heyecandan sapır sapır titriyordu. Her şey şimdi belli olacaktı.

Paslı anahtarı kilit yuvasında çevirdi.

Metal parçası rahatlıkla yuvada döndü ve kapı açıldı. Turgut Atamer'in dairesindeydi artık...

* * *

Bu karlı berbat havada, hem de kendi sokağında, o kaltağın ne işi vardı?

Turgut Atamer arabanın içindeki kızı hemen görmüş ama görmezden gelmişti. Dik başlı ve mağrur yürüyüşünü hiç bozmamış, göz göze gelmekten özenle kaçınmıştı.

Kızın bu sokakta bulunması tesadüf olamazdı. Sibel Candan da inatçıydı, tıpkı kameramanı Ayhan gibi. Bu sokağa geliş bir rastlantı olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Dişlerini gıcırdattı. Yürüyüp sokağın köşesini döndü.

Köşebaşı bir dükkândı; geniş vitrinleri olan bir mağaza.

Cadde yönündeki vitrinin önünde durarak, çıktığı sokağı aynı vitrin camından kontrole başladı.

Sibel'i görebiliyordu.

Arabayı parketmişti. Fakat arabanın içinden inmiyordu.

Birini bekliyor olmalıydı. Belki Ayhan denen o kameramanı...

Hiç kımıldamadan yeşil gözlerini arabaya dikti. Kararlı ve biraz da endişeliydi. Sibel'in kendi evinin bulunduğu bu sokakta ne beklediğini henüz tam olarak çözememişti.

Evini bildiklerini hiç sanmıyordu ama o Ayhan denen adama hiç güven olamazdı.

Çok zeki ve becerikli olduğunu tecrübesiyle öğrenmişti. Sibel evini mi gözlüyordu yoksa?

Bu düşünce iyice neşesini kaçırdı.

Belki evine girmeye de kalkışabilirdi.

O kaltak evine kesinlikle girmemeliydi. Orada bulacakları kendisinin sonu olurdu.

Turgut Atamer hafifçe titredi.

Onu kendi evinde öldüremezdi!..

Bunun hâlâ bir rastlantı olduğuna inanmak istiyordu. Mutlaka bir rastlantı. Bir işi olmalıydı bu sokakta.

"O da ne?" diye mırıldandı. Kız arabasından çıkmıştı şimdi ve karşı kaldırıma geçiyordu, apartmanına doğru. Vitrinin kenarından başını uzattı, daha iyi görmeye çalıştı.

Bunun tesadüfle bir ilgisi yoktu. Kız binaya girince emin oldu. Ama içeriye nasıl girecekti? Anahtarı yoktu ki? Gündüz gözü bir hırsız gibi maymuncuk kullanamazdı herhalde. Yoo, daireye girmesine izin veremezdi!

Geriye döndü ve evine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Tabii ki, Turgut Atamer yıllar önce annesinin bir aşığına kullanmak için verdiği yedek ev anahtarının kapının üst pervazında unutulup kaldığını bilemezdi...

* * *

Sibel içeriye süzölünce, gürültü etmeden kapıyı kapatarak, sırtını duvara dayadı.

Suluk soluğaydı ve ömründe ilk kez bir yabancıнын evine, hırsız gibi izinsiz giriyordu. Soluklarını ayarlamak için bir süre kı-mıldamadan olduğu yerde kaldı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Mesleki merak, televizyon programında ileriye sürdükleri bir id-diayı kanıtlamak ihtiyacı olabilirdi. Ama gerçek nedenin Ayhan'ın savının doğruluğunu ortaya çıkarmak olduğunun da bilinci için-deydi. Bu iddia gerçekleşmedikçe sevgilisiyle arasının düzelme-yeceğini, rahata ve mutluluğa kavuşamayacaklarını biliyordu. Turgut daima aralarında olacaktı.

Daire uzun süre kapalı kalan yerlerin havasızlığı içindeydi. Nem ve küfe benzer bir koku sinmişti etrafa. Sibel kendini to-parlayıp bir iki adım attı. Rahat olmalıydı. Nasılsa Turgut Ata-mer daha uzun süre dönmezdi. Yeterince vakti vardı.

Oda kapılarının çoğu açıktı. Geniş bir salona girdi. Eşyaların üstü çarşaf gibi geniş Amerikan beziyle örtülmüştü. Parkelerin üzerinde durması gereken halılar rulo yapılarak salonun bir kö-şesine kaldırılmıştı. Tüller çekikti. Karlı havanın camlardan yansı-yan beyaz aydınlığına rağmen evin içi loş ve ürperticiydi.

Genç kız ne aradığını bile bilmiyordu. Neyi araştıracaktı? Acaba bu evde Turgut'un suçluluğunu kanıtlamaya yarayan ne bulabilirdi?

Salonun ortasında durarak şaşkın şaşkın etrafa bakındı.

Gözü, duvarlarda bırakılmış tablolara takıldı. Çoğu orijinal yağlı boya tabloları. Resimden az buçuk anladığı için kıymetli şeyler olduğunu gördü. Duvara bitişik eski stil büyük ve aynalı bir büfe vardı. Yaklaşık kapaklarını açtı. İlk bölüm boştu. Boşal-tılmış olmalıydı. İkinci bölmede eski bir çay takımı buldu. Çin porsenelinden yapılmış, el boyası, antika bir takım. Çoğu kırık. Anlaşılan Turgut Atamer bu haliyle onu yeni evine götürmemiş ama atmaya da kıyamamıştı. Dolabın kapaklarını kapattı. Koca salonda araştırabileceği başka bir şey bulamadı.

Koridora çıktı. Rastgele bir odaya daldı. Tamamen boştu. Diğerine geçti. O da boş sayılırdı. Üstü örtülü bir koltuktan başka bir şey bulamadı.

İçini karamsarlık kapladı. Burada ne bulacaktı ki? Artık kullanılmayan terkedilmiş bir evden başka bir şey değildi burası.

Ümitsizce koridorun sonundaki büyük odaya doğru yürüdü. Onun da kapısı açıktı. Daha içeriye girmeden geniş karyolayı görebiliyordu.

Turgut'un yatak odası olmalıydı. İrkildi. Burada yaşam belirtisi vardı!..

Yatak toplanmamıştı, yünlü bir robdöşambr yorganın üzerine atılmıştı. Evdeki genel havasızlık, nedense burada hissedilmiyordu. Pencerelerin altına isabet eden parkelerin üstünde çok az bir ıslaklık vardı ve pencerenin perdesi rastgele çekilmişti. Tahmininde yanılmadı, Turgut Atamer dün gece burada kalmıştı. Eğilip parmaklarıyla yerdeki ıslaklığa dokundu, erimiş kar tanelerinden kalan suydu bu. Pencere açılınca yere düşen kar taneliklerinin izleri olduğunu düşündü.

İncelemeye devam etti.

Yanda büyük bir gardrop vardı. İçine baktı. Hemen hemen boş sayılırdı. Bir yığın tahta askılar duruyordu. Bir iki spor gömlek, dolabın dibine atılmış eski tişörtler göze çarpıyordu. Sibel'in ilgisini blucin bir mont ve kirli pantolonlar çekti.

Turgut Atamer bunları yazın işlediği cinayetler sırasında kullanmış olabilirdi. Kan izi bulacağını umarak eski tişörtleri inceledi. Kan izi filan yoktu. Yalnızca aylardır kapalı bir dolabın içinde kalmanın yarattığı hafif bir küf ve kirli eşyanın kendine özgü ağır kokusu sinmişti üzerlerine.

Eşyaları yerine bıraktı. Tam kapağı kapatırken dolabın dibinde geriye doğru itilmiş bir çanta gözüne çarptı. Askılı spor bir çanta. Dış yüzü branda gibi bir bezden yapılmıştı.

Merak etti.

Zaten dikkati çekecek başka bir şeye de rastlamamıştı. Uzanıp çantayı öne çekti.

Dışından eliyle şöyle bir yokladı. İçinde eline dokunan sert bir şey vardı.

Çantanın fermuarını açtı ve birden taş gibi donup kaldı...

Gözleri irileşerek çantanın içinde Rambo tipi bıçağa baktı. Bulmuştu nihayet! Bunca kadının hayatına son veren cinayet aleti bu olmalıydı! Dehşete kapılmış bir vaziyette, inanmaz bakışlarla, ürpererek bıçağa bakıyordu. Bıçak temiz ve parıltılıydı ama polis laboratuvarında incelenirse mutlaka suçluluğu ispata yarayan sonuçlar elde edilirdi.

Heyecanı daha da arttı Sibel'in.

Elini bıçağa değdirmeden çantanın içini karıştırmaya devam etti. Artık ne aradığını biliyordu. Nitekim az sonra onu da buldu. Ray-Ban marka koyu renkli güneş gözlüğü.

Katilin tarifindeki teşhise yarayan alet ve eşyaydı bunlar!

Yüreği deliler gibi çarpıyordu. İşte aradıklarını bulmuştu ve Ayhan haklı çıkmıştı.

Bir an ne yapacağını şaşırdı yine. Hemen polise telefon etmeliydi. Komiser Oğuz Tamer'i bulmalı ve ona her şeyi anlatmalıydı. Fakat bu eve girişi ve suç delillerini buluşu tamamen yasalara aykırıydı. Hiçbir resmi sıfatı olmadığı gibi bu eve gizlice ve habersiz girmişti. Turgut Atamer şikayetçi olursa hapsi boylardı. Ayrıca yasaları da bilmiyordu; acaba böyle elde edilen kanıtların mahkemede geçerliliği olur muydu?

Eğildiği yerden kalktı.

Acele karar vermemeliydi. Ayhan'la da konuşup sonra komisere gidebilirlerdi. Oğuz Tamer belki mahkemeden bir arama kararı çıkartabilirdi.

Sevinçten içi içine sığmıyordu.

Bir an evvel buradan çıkayım, diye düşündü. Gerçi Turgut Atamer gitmişti ve kolay kolay bu boş eve dönmezdi fakat burası onu ürkütüyordu. Korkunç ve boğucu bir yerdi.

Tam o sırada gardrobun yanındaki gömme dolabı gördü. Kapısı kapalı gömme bir dolaptı. İçinden yükselen bir ses, “Oraya da bak!” diyordu. Sibel dayanamadı. Bir iki adım attı, titreyen elleriyle gömme dolabın kulpunu kendine doğru çekti.

Az kalsın ağzından bir çığlık yükselecekti. Zor tuttu kendini. Soluğu duracak gibi oldu. Ayrı ayrı ufak askılara asılmış kadın külotları duruyordu dolapta.

Adeta minyatür bir koleksiyon!

Manyak bir ruh hastasına özgü sergi!..

Öldürdüğü kadınlara ait külotlar olmalıydı bunlar. “Ayhan bunda da yanılmamıştı. Ölen fahişelerin külotlarının bulunmadığını söylediği zaman ona gülmüştü. Pek inanmamış, Ayhan'ın hayal gücünün fantezisi sanmıştı. Şimdi gerçekler bütün çıplaklığı ile karşısındaydı. Acı fakat gerçektir. Cinayet aleti ve öldürülen kadınların kişisel eşyalarını Turgut'un dolabında bulmuştu.

“Harika bir koleksiyon, değil mi?”

Bu Turgut Atamer'in sesi idi!..

Sibel'in dönüp bakmasına hiç gerek yoktu. O sesi gayet iyi tanırdı. Düzgün ve akıcı Türkçesi, etkili diksiyonu, kelimeleri vurgulamadaki becerisi ile yakından tanıdığı ses...

Adeta felç oldu genç kız.

Dönüp arkasına bakamadı. Yakalanmıştı. Hem de hiç ummadığı bir anda. Soğuk bir ter bütün vücudunu kapladı. Her tarafı titremeye başladı. Bunun başka açıklaması olamazdı. Katilin ininde ve avcunun içindeydi artık...

Sıra kaltağa gelmişti...

“Yoksa beğenmediniz mi?”

Arkaya dönmek için olağanüstü bir gayret sarfetti Sibel. Adam yatak odasının kapısı önünde, yüzünde kahredici bir gülümseme, elleri siyah paltosunun cebinde kendisine bakıyordu. Kendinden emin ve duruma hakim bir vaziyette.

Sibel söyleyecek bir şey bulamadı ve moraran dudaklarının

arasından tek kelime çıkmadı. Zaten ne diyebilirdi ki? Tam anlamıyla suçüstü yakalanmıştı.

“Cevap vermiyorsunuz. Utandınız mı, yoksa korkuyor musunuz?”

Sibel'in çeneleri titriyordu. Ağzını açtı ama ses çıkmıyordu. Tam bir panikti bu. Dehşete kapılmıştı. Irileşen gözleri ve sabitleşen bakışları Turgut Atamer'in üzerinde odaklanmış, hareketsiz kalmıştı. Elinde olmadan bir iki adım geri çekildi. Sırtı duvara yapıştı.

“Anlaşılan konuşmaya niyetiniz yok, yanılıyor muyum?”

Kız çaresizce başını salladı. Kapıldığı dehşetten ve yaşadığı gerilimden sonra adamın ne söylediğini bile rahat anlayamıyordu.

Turgut Atamer alaycı haliyle gülümsemeye devam etti.

“Aslında sizi ve yardımcınızı kutlamak gerekir. Çok başarılıydınız. Polisten bile iyi çalıştığınızı söyleyebilirim. Onlar bir arpa boyu ilerleyemediler, ama siz aradığınızı buldunuz. Doğrusu bunu nasıl becerdiğinizi merak ediyorum.”

Sibel ilk şoku atlatmak üzereydi.

Silkindi, gözlerini adama dikti. Turgut Atamer hiç olmazsa şu an saldırgan ve öfkeli görünmüyordu. Ama bunun bir şey ifade etmediğinin bilincindeydi. Korkunç gerçeği öğrenmişti, elini kolunu sallayarak, hiçbir şey olmamış gibi gitmesine izin vermediği kuşkusuzdu. Fakat biraz zaman kazanabilirdi belki. Zamanın ne yararı olabileceğinin muhakemesini yapamazdı şu an. Biraz zaman biraz daha hayatta kalması demekti.

Turgut Atamer'in tarzı bıçak kullanmaktı. Bütün cinayetlerini kadınların karnını yararak işlediğini biliyordu. Bu işi yapacaksa muhtemelen yine aynı yöntemi kullanacaktı. Cinayet aletinin yerini biliyordu artık. Önce onu dolabın içindeki çantadan çıkarması gerekecekti.

Oysa adam, şimdilik hareketsiz ve sakindi.

Onunla fiziksel bir mücadeleye girişse onun aleyhine olaca-

ğını biliyordu. Güçlü ve iri yarı bir adamdı, elinden kurtulamazdı. Şimdiye kadar hiçbir kurbanı da kurtulamamıştı.

Sibel'in bildiği bir şey daha vardı. Turgut Atamer her kurbanıyla önce cinsel ilişkiye giriyordu. Acaba aynı şeyi kendisinde de deneyecek miydi? Kuşkusuz yapacaktı bunu; hastalığının bir belirtisiydi bu. Cinsellikle ilgili bir anomali. Az önce dolapta gördüğü külotları hatırladı. Yeniden ürperdi, aman Allahım, diye kıvrandı. Yoksa kendi külotu da o ufak koleksiyona girecek miydi?

Alnından kaşlarına doğru terler süzölmeye başlamıştı genç kızın. Sırtını dayadığı dolabın önünde, her türlü kurtulma ümidinden uzak öylece duruyordu. Bağırmaı düşünö önce. Alabilö diğince, sesinin var gücüyle, boğazı yırtılırcasına bağırmaı. Gündüz vakti, herhalde birileri canhıraş feryatlarını duyardı. O diğör kurbanları gibi bu ilişkiye asla istekli değildi.

Yapabilir miydi acaba? Belki ağzından bir çığlık yükselebilirdi, ama ondan sonra Turgut Atamer zor kullanarak, rahatlıkla sesini kesebilirdi. Yumruklar, başına vurur, direncini kırardı. Bayılırsa bu daha da kötü sonuç yaratırdı. Kendinden geçince bedenini dilediğince kullanır, ırzına geçer ve sonra da onu öldürürdü. Belki diğör kadınlara da aynı şeyi yapmıştı. Hayır, bağırmanın, çığlık atmanın yararı olmazdı. Bu, adamı daha da azdırmak, şiddet kullanmaya zorlamak olurdu. Aklını kullanmalıydı. Onu sessizce, sakın ve yumuşak davranarak yola getirmeliydi. Tek şansu buydu.

Eğer becerebilirse...

Bir avantajı da vardı. O akli başında, anlayışlı bir insandı, oysa karşısındaki akıl hastası, yarı deli biriydi. Bu avantajı iyi kullanmalıydı.

Derin bir soluk aldı.

Gerçek mücadele şimdi başlayacaktı. Onunla tartışmaya karar verdi. Elindeki tek imkân buydu. Ama nasıl yapacaktı bunu? Onu nasıl oyalayabilir, canını nasıl bu korkunç adamın elinden kurtarabilirdi?..

* * *

Saat ikiye geçiyordu.

Ayhan gazeteden çıkarak televizyon binasına geçti. Asansöre binip üçüncü kattaki Sibel'in odasına yollandı. Servisteki arkadaşları altı aydan beri onu eskisi kadar sık görmediklerinden hemen etrafını sardılar. Takılıp, şakalaşmaya başladılar. Hayat dolu, canlı, her zaman çevresine neşe saçan bu genci özlemişlerdi. Saklamak için gösterdikleri bütün çabaya rağmen, arkadaşları Sibel ile aralarındaki gönül macerasını da kötü biten sonucunu da öğrenmişlerdi. Ama bunu yüzlerine karşı söylemiyorlardı. İçlerinden biri:

"Ne o yakışıklı?" diye takıldı. "Artık yüzünü göremez olduk. Gazetede havalar nasıl?"

"Boş verin şimdi şamatayı. Sibel Hanımı görmek istiyorum. Nerede o?"

Kızlardan biri, "Bugün hiç gelmedi," dedi.

"Nasıl olur? Onu bu sabah gördüm" diye söylendi. Dün geceyi onun evinde geçirdiğini söyleyemezdi tabii. Evden birlikte çıktıklarını da.

Sekreter kız, "Gelmedi," diye ısrar etti.

"Evine telefon ettiniz mi?"

"Hayır."

"Niye aramadınız yahu? Sibel Hanım habersiz hiç işini aksatmaz. Bir aksilik olmasın? Ne vurdumduymaz insanlarsınız yahu?"

Ayhan'ın bu telaşı gülümsemelere neden olmuştu.

Kameraman Suphi takıldı:

"Hop hop, ağır ol bakalım. Bu ani ilgi nereden çıktı şimdi? Sen bizim takımdan değilsin artık arkadaş. Bizi dışladın."

"Kesin dırdırı," diyen Ayhan hemen telefonun başına çöktü ve Sibel'in evini aradı.

Telefon cevap vermiyordu.

"Evde yok," diye homurdandı. Sonra, "Sizi dışardan da aramadı mı? Emin misiniz?" diye sordu. Servis elemanları bakıştılar. Kimseden ses çıkmadı.

Bir terslik olmalıydı. Sibel asla işinden kaytarmazdı. Hele böyle haber vermeden. Acaba yolda arabası bir arıza filan mı yaptı, diye düşündü. Öyle de olsa mutlaka işi arar, gecikeceğini söylerdi.

İçine bir kurt düştü. Endişeyle etrafına bakındı.

Aklına çok kötü bir olasılık geliyordu, düşünmek bile istemediği bir olasılık...

“Aman Allahım,” diye mırıldandı ve servisteki arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında ok gibi yerinden fırladı.

Sibel mutlaka aklına gelen o kötü olasılığı gerçekleştirmiş, kendisine haber vermeden o canavarın evine gitmiş olmalıydı. Koridorlarda koşarken bunu düşünmeli ve onu yalnız bırakmamalıydım, diye bağıırıyordu. Birkaç kişiye çarparak deli gibi asansörlere vardı. Evet, bunu yapacağını anlamalıydı; daha bu sabah evden ayrılırken, “Gel, beraber gidelim” diye bir kerecik olsun ısrar etmemişti. O da Turgut Atamer'in suçluluğuna inanıyor ve sırların düğümünün o lanet dairede toplandığını biliyordu.

Yetişmeliydi. Bir an evvel o eve ulaşması gerekiyordu. Çok geç bile kalmıştı. Soluk soluğa aşağıya indi. Gazetenin kullandığı taksilerden birine atlayarak.

“Son sürat beni Nişantaşı'na götür,” diye bağırdı.

Gazetecilerin telaşına ve aceleciliğine alışık olan şoför, “Emredersin ağabey,” diye gazı kökledi.

(5)

“**B**ütün bunları neden yaptınız?” diye sordu Sibel.

Sesi yine de biraz titreyerek çıkmıştı ama eskisi gibi ürkek ve çekingen değildi artık. Uyuşan beyni, karıncalanan vücudu sanki yavaş yavaş düzeliyor, hayati fonksiyonlarını yeniden elde eden bir felçli gibi, eski haline geliyordu. Durum değerlendirmesi yapabilmek, düşünebilmek normale döndüğünün kanıtı sayılabilirdi.

Turgut Atamer'in sırtarak yüzüne bakmasına hiç aldırmadı.

Kurtulmak, bu çılgın adamın elinden yakasını sıyırmak için bir yol bulmalıydı. Gerçi korkuyu tam olarak üzerinden atamamıştı ama yeniden motor gibi çalışmaya başlayan beyninden ve olanları değerlendirme yeteneğinden de şikayetçi değildi artık.

“Lütfen cevap verin. Bütün bunları neye yaptınız?”

“Gerçekten merak ediyor musunuz?”

“Evet.”

Turgut Atamer'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Kaşları çatıldı, yeşil gözleri hiddetle parıladı. Genç kız, adamdaki bu değişikliğe ürpererek baktı.

Onu kızdırmaya gelmezdi.

Bir ruh hastasının ne zaman sinirlenip ne zaman sakinleşeceğini tahmin etmek çok zordu. Hiç şüphesiz şu anda karşısında duran adam, iki defa yemeğe çıktığı o kibar, anlayışlı ve nazik kişi değildi. Sibel hangisinin gerçek kişiliğinin kabuğu olduğunu kestiremiyordu ama suyuna gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Çok ilginç,” diye mırıldandı Turgut. “Merak, bilinmeyenin ifadesidir. İnsan emin olduğu, doğruluğunu bildiği şeyi merak etmez. Halbuki siz kanalınızdaki programda beni kamuoyuna ruh hastası bir manyak olarak tanıttınız. Bir de yakıştırma sıfat buldunuz Karindeşen Jack, diye. Kötü kadınları öldürmekten zevk alan, sadist ve hasta ruhlu biri olarak. Yani zaten benim hakkımda bir hükme varmıştınız; daha neyi merak ediyorsunuz?”

Sibel sesinin tonunu yükseltti.

“Ama siz o kişi olamazsınız. Sizi tanıyorum. Ne kadar kibar, ince ruhlu biri olduğunuzu biliyorum. Sizi tanımasam, haklı olabilirsiniz; ama buna ihtimal bile vermek istemem. Siz sağlıklı ve harika bir insansınız. Katil olamazsınız!”

“Öyleyse evime hırsız gibi niçin girdiğinizi açıklar mısınız?”

Sibel şaşaladı. İnanırcı, akla yakın bir neden bulamadı. Susmak zorunda kaldı. Kekeledi, bir şeyler mırıldandı fakat ne söylediğini kendi de anlamadı.

“Gördünüz mü? Cevap veremiyorsunuz. Çünkü siz de benim hasta olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Hayır,” diye bağırdı Sibel.

Bu gerçeği kabul etmemesi gerektiğini hissediyordu. O anda aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi birden:

“Bu benim fikrim değildi.”

“Kimin fikriydi öyleyse?”

“Yardımcımın. Program asistanımın.”

Böyle bir açıklamanın sakıncası olmadığını düşündü Sibel. Nasıl olsa Ayhan burada yoktu ve tehlikenin içinde değildi. Bu canavar şimdilik ona bir kötülük yapamazdı.

Turgut Atamer başını salladı.

“Anlıyorum. Şu hayatınızdaki erkek, nişanlınız yani, değil mi?”

“O benim nişanlim değil artık. Kısa bir süre sonra nişanı bozdum.”

“Öyle mi? Vah vah, üzüldüm buna!”

Sibel iddiasını kanıtlamak istercesine ellerini uzatıp parmaklarını gösterdi.

“Bakın.. Yüzük görebiliyor musunuz?”

“Peki neden? Neden nişanı bozdunuz?”

“Uzun hikâye! Şimdi anlatamam, sırası değil.”

Turgut Atamer hınzırca gülümsedi.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi. “Tam sırası. Evime hırsız gibi girip eşyalarımı karıştıran eski sevgilimi dinlemek için bol bol vaktim var. Ayrıca bu konu beni ilgilendiriyor da. Unuttunuz mu, beni reddedip onu tercih etmişsiniz. Sebebi öğrenmek istiyorum, hemen şimdi.”

Genç kız yutkundu. Ne cevap vereceğini bilemedi. Ona gerçek nedeni nasıl söyleyebilirdi?

“Kaba bir insandı,” diye fısıldadı. “Beni kırdı ve incitti. Onunla evliliğe girişemezdim, asla anlayışlı bir koca olamazdı.”

“Ama onunla yattınız.”

Yersiz ve anlamsız bir suçlamaydı bu. Sibel, adamın cinsel saplantılarını o anda hatırladı. Hemen itiraz yoluna gitti.

“Hayır! Bu iftira. Onunla hiç yatmadım.”

“Yalan söylemeyin. Yattığınızı biliyorum.”

Adamın yüz ifadesi her saniye değişiyordu. Kâh sinsi bir gülümseme, kâh insanı donduran ürkütücü bir surat asıklığı Turgut'un çehresini kaplıyordu.

Sibel inkâra devam etti.

“Yatmadım diyorum size. Günahımı almayın.”

“Lütfen bana yalan söylemekten vazgeçin. Karşımda küçülmenizi istemiyorum. Sizi eş bulunmaz bir varlık olarak görmüş-

tüm; cinsinizin uç noktası. Dürüst, doğru, mükemmel ve çekici. Bırakın da hayalimde hep öyle kalsın. Yalanlarla kendinizi aşağılatmanın hiç anlamı yok.”

Sibel titreyerek. “Ama size yalan söylemiyorum ki,” dedi.

“Sizi geçen yaz Tarabya’da yatıma çağırdığım sabah telefona çıkan adamın uykulu sesini unutmadım. Koynunuzda, yanı başınızdaydı hemen.”

Sibel yeniden yutkundu. O sabahı anımsamıştı.

“Yanıyorsunuz,” diye kısılan sesiyle mırıldandı.

Turgut Atamer’in sesi iğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi incelmış, yüzü tiksinen bir ifadeye bürünmüştü. Sibel itirazdan vazgeçti. Susmayı yeğledi. O telefonu nasıl unutabilirdi? Yaşamının en mutlu sabahının içine etmişti.

Turgut Atamer ellerini paltosunun cebinden çıkararak, göğsünde çaprazladı ve hiç kımıldamadığı kapı ağzında dikleşti. Dik-katle genç kızı süzdü.

“Merak ediyorsanız söyleyeyim. Bütün o kadınları ben öldürdüm. Yardımcınız yanılmamış. Rahatladınız mı şimdi?”

Sibel yeniden dehşete kapılmış gibi hissetti kendini.

Sapık adam, gerçekleri inkâr etmenin gereğini bile duymuyordu. Korkusuz ve küstahtı.

Bembeyaz kesilen dudaklarından kelimeler dökülüverdi.

“Ama neden? Niçin yaptınız bunları?”

“Anlayacağınızı hiç sanmıyorum.”

“Siz yine de bir deneyin. Belki geçerli bir sebebiniz vardır.”

Yanağında belli belirsiz bir seğirme oldu adamın. Sol gözü de hafifçe kısıldı. “Sebep mi dediniz?” diye adeta fısıldadı.

Sesi kısık çıkmış, dalgınlaşmıştı Turgut Atamer. Gözlerini Sibel’in arkasındaki dolaba odaklamış, bulunduğu ortamla ilgisini kesmiş gibiydi. Sanki yılların geçmişindeki acı veren anılarının ağırlığı altında eziliyormuşcasına sünepeleşmişti.

Bir an odada derin bir sessizlik oldu. Dışarda sert karayelin camlarda uğuldayan sesi yankılandı. Genç kız hafifçe yerinde kı-

mıldadı. Sibel dikkatle adamı kontrol ediyordu. Bir an heyecana kapıldı, yüreği çılgın gibi atmaya başladı. Yoksa Serap Uzuno-va'nın söylediği gibi bir krizin eşiğinde miydi? Geçireceği bir nöbet onun da kurtuluşu demekti. Nefesini tuttu, adamın konuşmasını bekledi. Serap, bir çocuk gibi konuştuğunu söylemişti. Hayatında hiç böyle bir krize şahit olmamıştı. Belki de krizin birini takip eden evreleri vardı. Acaba krize girmiş miydi?

Cesaretini toplayıp fısıldadı:

“Evet? Sizi dinliyorum. Anlatsanıza.”

“Bunu gerçekten istiyor musunuz?”

Sibel yanıldığını anladı.

Adamın durgunluğu olası bir krizden değildi. Sesi hiç de bir çocuk sesine benzemiyordu. Tok, ahenkli, her zaman duymaya alışık olduğu sesiydi bu...

İçini yeniden karamsarlık kapladı.

Gerçi adamda gözle görülür bir çöküş, isteksizlik ya da tam anlayamadığı bir ruhsal değişiklik başlamıştı ama bunun ne olduğunu henüz çıkaramıyordu.

“Peki,” dedi adam. “Şimdi size kimsenin bilmediği ve kimseye de anlatmadığım bir sırrı açıklayacağım. Bunu siz istediniz. Ancak sonucuna da katlanmak zorundasınız.”

Sibel ağzını açmadı.

Galiba artık çok geçti ve sonuç değişmeyecekti.

“Şu arkanızdaki dolabı görüyor musunuz?” diye sordu adam.

Sibel, evet anlamında başını salladı. Ama Turgut'un bunu farkettiğini sanmıyordu.

“Çocukluğumda annem sık sık beni bu dolaba kapatırdı. Bundan önceki evimizde de buna benzer başka bir dolaba.”

Sözünün sonunu getiremedi. Sanki bu kısa sözler bütün derdini anlatmaya yetmiş gibi susmuştu adam. Sibel devam etmesini bekledi. Konuşmayınca sordu:

“Çok mu yaramazdınız?”

Herhalde ne sorduğunu işitmemişti. Çünkü aldığı cevap ilgisizdi.

“Kapısını da tam örtmez, hafif aralık bırakırdı” dedi. “Ne yaptığını görmem ve kahrolmam için.”

“Ne yapardı ki anneniz? Sizi korkutur muydu?”

“Çırılçıplak sevişirdi. Her gün başka biriyle. Kimi bulursa, önüne kim çıkarsa. Ve buna bana seyrettirirdi.”

Sibel ağzı açık kalakaldı.

Turgut Atamer'in söylediklerine inanmak istemedi. Olamazdı böyle bir şey. Bir anne ne kadar düşük karakterli olursa olsun, öz oğluna böyle bir ahlaksızlığı yaşatamazdı. Yoksa o anede mi bir ruh hastasıydı? Yalandı söylediği, ona inanmak istemedi.

Garip ve kuşkulu bakışlarla yüzünü inceledi.

Turgut Atamer sanki çok uzaklardaydı. Yıllar öncesinin çocukluğuna dönmüş gibiydi. İri kirpikli gözleri çakmak çakmaktı.

“O bir fahişeydi,” dedi. “Adi bir fahişe. Tanıdığım en kötü orospu!”

Sibel şaşkınlıkla, “İnanamıyorum,” diye mırıldandı. Adam ne söylediğini yine duymamıştı. Fısıltı halinde kendi kendine konuşuyordu.

“Benden nefret ederdi. Hayattaki en büyük hatası beni dünyaya getirmek olmuştu. Bunu her fırsatta yüzüme haykırırdı. Ruh çürümüş ilk orospu kişiliğini onun kokuşmuş bedeninde tanıdım.”

Sustu birden.

Sibel yerine mihlanıp kalmıştı. Bir doktor değildi, ama adamın ruhundaki illetin kaynağını öğrenmişti artık...”

“Sonra? Sonra ne oldu?” diye sorabildi ilk şoku atlatınca.

Turgut Atamer silkinir gibi doğruldu yerinden. Yüzündeki o üzgün ve dalgın ifade kaybolmuş, gözleri yine alaycı ve delici parlaklığını almıştı.

Sırıttı.

“Askıdaki külotları gördünüz mü?” diye sordu.

Genç kız dehşetle başını salladı.

“Solda duran, en baştaki külot ona aittir. Koleksiyonumun en eski ve en kıymetli parçasıdır o. Dünyanın en muhteşem ve en korkunç orospusunun külotu.”

Sibel'in artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Demek Turgut Atamer cinayetlerine önce annesiyle başlamıştı. Nerede ve nasıl olduğu hiç önemli değildi. Çocuğun ru-
hundaki eziklik onu böyle bir anormalliğe itmiş olmalıydı. Yine de merak etti. Acaba annesini öldürdüğünde kaç yaşındaydı? Boğazı düğümlendi, dudakları kurudu, olduğu yerde çökecekmiş gibi hissetti kendini. Gücü kalmamıştı artık.

Gözü, karşısındaki canavara ilişti. Zevkle sırtatabiliyordu.

Tüyleri diken dikendi. Duyduklarını içine sindiremiyordu bir türlü.

“Sonra ne oldu?” diye kendi kendine fısıldadı adam “Kutsal görevime başladım. Yani dünyadaki tüm kötülüklerin ve ahlak-sızlıkların kaynağı olan fahişeleri ortadan kaldırmaya.”

Çocuğun ya da delikanlının geçirdiği büyük şoku anlayabili-yordu. Sibel, ama bundan sonrası hasta birinin saçmalıklarıydı. Kimse toplumda doğru bildiği adaleti kendi adına dağıtamazdı. Duymak istemiyordu artık. Zaten duyabileceğinin en kötüsünü duymuş. Keşke kulaklarını kapatabilecek gücü olsaydı.

Genç kız durumun hiç de iyiye gitmediğinin farkındaydı. İyimser olabilmek için aptal olması gerekiyordu. Gördüklerin-den ve özellikle de bu itiraftan sonra kendisini canlı bırakması düşünülemezdi. Acaba bu kedi-fare oyunu ne kadar sürecek, Turgut Atamer onunla daha ne kadar oynayacaktı? Kapana sıkış-mış bir fare gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Zaman kazanmak düşüncesi boşunaydı. Hele bu andan sonra.

Kurtulmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bağırması gerekiyorsa onu da yapardı. Güçlü kuvvetli, sağ-lıklı bir kızdı. Turgut Atamer hemen teslim olacağını sanıyorsa,

yanılıyordu. İnsan ölüm korkusuyla daha da güçlenir, cesur ve atak olurdu. Bağırarak, imdat diye çılgılık atacaktı. Dağ başında değillerdi ya, elbette bir duyan olurdu. Yenik düşmemek için elinden geleni yapmalıydı. Kanı başına hücum etmeye başlamış, öfkeden köpürmüştü. O hırsıyla bağırdı:

“Bırak beni gideyim. Çekil yolumdan.”

Sibel kararlı bir şekilde kapının önüne kadar geldi. Adam hiç kıınıldamamıştı yerinden. Taş gibi hareketsiz ve soğuktu.

“Çekilin diyorum size.”

“Burdan elinizi kolunuzu sallayarak çıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sizi serbest bırakmamam için bir sürü nedenim var. Buraya benim davetlim olarak gelmediniz. Bir hırsız gibi gizlice girdiniz, eşyalarımı karıştırdınız ve sizi yakalamasaydım en değerli koleksiyonumu çalarak polise suç duyurusunda bulunacaktınız. Yalan mı?”

“Peki, niyetiniz nedir? Benim de ırzıma geçip, karnımı deştiikten sonra külotumu o meşhur koleksiyonuza katmak mı?”

Turgut Atamer sıırttı.

“Bu çok doğru olurdu ama sizin için böyle bir son düşünmüyorum.”

Genç kız öfkeyle bağırdı:

“Sen ruh hastası manyağın tekisin.”

“Lütfen zarafetinizi ve kibarlığınızı kaybetmeyin. Bunu özellikle rica ederim. Siz diğer kurbanlarımdan farklı birisiniz; hiç olmazsa ben sizi öyle biliyorum. Lütfen beni şiddet kullanmaya mecbur etmeyin.”

Sibel sinirinden kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Oyun değil, gerçektir bu. Adam niyetini belli etmişti artık.

Herhalde can korkusu denen şey bu olmalıydı. Uzun tırnaklarını yırtıcı bir panter gibi uzatıp Turgut Atamer'in üstüne atıldı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Turgut böyle bir saldırıya hazırlıklıydı. Sibel önce elmacık kemiğinin üzerinde sonra da midesinde güçlü iki yumruğun soluk kesen acısını hissetti. Adam

acımasızca onu yumruklamıştı. Ne olduğunu anlayamadan arka üstü yere yuvarlandı. Düşerken başını karyolanın ayak ucuna çarptı. Gözü karardı, nefesi kesildi ve kendini kaybetti. Genç kızın canını kurtarmak için giriştiği mücadele, iki üç saniye içinde göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

Yere serilip iki büküm kaldı. Bayılmıştı.

* * *

Saat üçe doğru Nişantaşı'ndaki apartmanın önünde duran taksiden Ayhan deli gibi fırladı. Kaldırım kenarına kümelenmiş çamurlu kar yığınının bata çıka apartmana daldı. Şansına dış kapı açıktı. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp, Turgut Atamer'in kapısına dayandı. Bir elini kaldırmaksızın zile dayarken, diğer eliyle de kapıyı yumrukluyordu.

Ayhan'ın gözleri yuvalarından fırlamış, içindeki sevgilisini ölü bulmak endişesi son sınırına varmıştı. Çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Kapı açılmazsa kırmaya bile niyetliydi. Fakat umduğunun aksine, kapı çabuk açıldı.

Turgut Atamer soğuk ve sakın yüzüyle karşısında duruyordu.

Ayhan adamı göğsünden iterek deli gibi daireye daldı. Gırtlaklığını yırtarcasına bağıarak, "Nerede, nerede o?" diyordu.

Hışım ile evine dalan Ayhan'a şaşırarak bakan Turgut:

"Siz de kimsiniz? Ne arıyorsunuz evimde?" diye çıkıştı.

Ayhan'ın gözleri dönmüştü.

"O burada... Bunu biliyorum, pis namussuz! Çabuk onu bana göster! Hem bilmiş ol; kılına dokunduysan seni öldürürüm! Kararlıyım; anlıyor musun? Seni öldürürüm!"

Turgut bir adım geri çekildi.

"Deli misiniz? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Sibel'i arıyorum. Sakın bana numara yapmaya kalkma man-yak herif! Hayatın elimde. Senin gibi bir pisliği öldürmeye kararlıyım."

"Sibel mi? Hangi Sibel? Sibel Çağlayan mı?"

“Sana numara yapma dedim. Itoğlu it. Anlamazlığa gelme. Sibel Candan tabii.”

Turgut Atamer bir kaşını kaldırarak düşünüyor gibi yaptı. Sanki Sibel Candan'ın kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ayhan'ın saldırgan tutumu karşısında kendini korumak için en ufak bir davranışta bulunmamıştı.

“Sibel Candan mı? Haa anladım kimi aradığınızı. Ama onu altı aydan beri görmüyorum. Yanlış kapı çaldınız arkadaş. O nişanlandı, belki şimdi evlenmiştir bile. Hem siz kimsiniz? Ne sıfatla beni rahatsız ediyorsunuz? Bu yaptığınız düpedüz haneye tecavüz.”

Ayhan birden adamın boğazına sarıldı. Parmakları mengene gibi boğazını sıkıyordu.

“Bırak şimdi bu ayakları. Çabuk onu bana göster, yoksa yemin ediyorum seni öldüreceğim.”

Turgut Atamer hâlâ kendini korumak için bir çaba göstermiyordu. Boğazındaki baskıdan kısılan sesiyle:

“İnanmıyorsan evi arayabilirsin,” dedi.

“Arayacağım tabii, yoksa aramayacağımı mı sandın... Yürü...”

Adamı itekleyerek önüne kattı Ayhan.

Fakat Turgut Atamer'in bu kayıtsızlığı karşısında içine şüphenin ilk endişe verici tohumları saçılmaya başlamıştı. Adam ilgisiz ve sakin görünüyordu. Ama ona asla inanamazdı. Ne kadar soğukkanlı bir canı olduğunu biliyordu. İkna yeteneği de müthişti. Buna Suzan Pınar'la bankada görüşürken şahit olmuştu. O anda herifin kılı bile kıpırdamamıştı.

Adamı sırtından iterek yürüttü.

Birer birer bütün odalara baktılar. Ev zaten boştu ve Sibel yoktu.

Sonunda Turgut Atamer ani bir hareketle kendini Ayhan'ın elinden kurtardı. Dik dik genç adamın suratına baktı.

“Tatmin oldunuz mu?” dedi.

Ayhan büyük bir şaşkınlık içindeydi. Tabii büyük bir gaf yaptığının da farkındaydı. Yine acele davranıp, düşüncesizce hareket etmekle her şeyi berbat etmişti. Fakat umurunda değildi. Sibel onun elinde değildi ve yaşıyordu. Önemli olan da buydu.

Belki acil bir işi çıkmıştı. Ayhan'a söylemeyi unuttuğu bir randevuyu son anda hatırlamış olabilirdi ya da şu veya bu sebeple bugün işe gitmekten vazgeçmişti. Hatta ve hatta belki de yeni yakaladığı bir haber peşindeydi. Bunların hepsi de olabilirdi.

Yine de kesin emin olmak için adamı bırakıp evin içini didik didik aradı. Dolapların içinden karyolanın altına kadar, akla gelebilecek her yanı aradı. Sibel'le ilgili en ufak bir iz yoktu. İnanmıştı.

Nerede olduğunu bilmiyordu ama sevgilisi bu manyak katilin elinde değildi. Bu kadarı da yeterdi ona. Derin bir soluk aldı.

Sinirleri yatışmamakla beraber içine bir güven duygusu gelmişti. Nasıl olsa ondan bir haber alırdı; belki de şu anda ABC'deki görevine dönmüştü bile.

Bakışlarını Turgut Atamer'e çevirdi.

Gerçekten çok soğukkanlı bir adamdı. Ne bağırıp çağırmış ne de taşkın bir davranışta bulunmuştu. Kayıtsız ve ilgisiz bir tavırla bozulan robdöşambrının yakasını düzeltmeye, belindeki gevşeyen kuşağı sıkmaya çalışıyordu.

“Siz onun nişanlısı mısınız?” diye sordu.

Ayhan homurdandı, “lyi bildin.”

“lyi hoş da, bana gösterdiğiniz bu düşmanlığı anlayamıyorum. Beni niye öldürmekle tehdit ettiniz? Bu hiç de uygar bir davranış değil. Anladığım kadarıyla aranızda bir tartışma geçmiş ve Sibel Hanım sizi terketmiş. Siz de onun bana döndüğünü düşündünüz, yanılıyor muyum?”

Bu kadar pervasızlığa akli ermiyordu Ayhan'ın. Nefretle adamı süzdü.

Hayret! Sırıtmaya bile başlamıştı.

“Büyük bir hata yaptınız dostum,” dedi. “Altı ay evvel Sibel Hanıma ben de evlenme teklif ettim ama beni sizin için reddetti.

Bir daha da birbirimizi görmedik. Bu onun seçimiydi; anlayış göstermek zorundaydım. O eşi bulunmaz biridir. İtiraf edeyim ki, günün birinde bana geri dönerse onu memnuniyetle kabul ederim. Bunu sakın unutmayın.”

Adama iğrenerek baktı Ayhan. Ruh hastası bir katildi o. Ve Sibel ona asla dönmeyecekti. Bu gerçeği yüzüne haykırmak istedi fakat son anda kendini tuttu. Bugün yine bir çuval inciri berbat etmişti. Daha ileri gitmek istemiyordu. Yumruklarını sıktı, dudaklarını ısırđı. Turgut Atamer'in suratına bir yumruk patlatmamak için kendini zorladı. Günün birinde bu herifle nasıl olsa hesaplaşacaktı. Sesini çıkarmadan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hızla vurup dışarıya çıktı. Merdivenleri inerken yine de memnundu, zorla ve hiç hesapta olmayan bir nedenle Turgut Atamer'in evine girmiş ve her tarafı didik didik arama şansını bulmuştu. Ne yazık ki adamın evinde, tahminlerinin aksine onun suçluluğunu gösterecek en ufak bir delil yoktu.

Ve kapıdan dışarı çıkarken arkasındaki hasta adamın yüzündeki zafer gülücüğünü görememişti.

* * *

Turgut Atamer tül perdenin arkasından sokağa baktı.

Ayhan'ı görebiliyordu. Çaresiz ve şaşkın sokağın ortasında durmuş ne yapacağını, nereye gideceğini bilemeden etrafına bakınıyordu. Kararsızdı.

Turgut Atamer kendi kendine mırıldandı, “Aptal herif! Aklinca Sibel'in buralarda parketmiş arabasını arıyor. Daha çok arar...”

Ayhan'ı gözleriyle izlemeye devam etti.

Kameraman sağa sola epey baktı. Belli ki her şeye rağmen tam tatmin olmamıştı. Sonra bulamayacağına ya da arabanın o civarlarda olmadığına inanmış olmalı ki, ağır ağır uzaklaştı.

Turgut kıs kıs gülerек, belki döner düşüncesiyle bir süre

daha pencerenin önünden ayrılmadı. Saat dördü geçiyordu ve hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Dışarda kar yağmamakla beraber ayaz vardı. Turgut yavaş yavaş pencere önünde oturduğu koltuktan kalktı. Artık harekete geçme zamanı geliyordu. Önce dairenin ışıklarını yaktı. Dışardan bakıldığında birilerinin evde olduğu anlaşılmalıydı. Gülümsedi, sonra sokak kapısını aralayıp antreye baktı, etrafı dinledi. Merdivenlerde tam bir sessizlik vardı. Anahtarını alıp kapıyı örttü. Ayaklarının ucuna basarak en üst daireye çıktı. Yanındaki başka bir anahtarla kapıyı açtı. Daire, kararmaya başlayan hava nedeniyle iyice loştu ve içerisi bomboştu. Arka odalardan birine doğru yürüdü.

Odadaki tek eşya, eski ve büyük bir berjerdi.

Sibel'i bu koltuğa oturtmuş, ellerini ayaklarını sıkıca kalın iplerle koltuğa bağlamıştı.

Ayılmıştı kız.

Gerçi buna tam bir ayılma denemezdi, başı dönüyor, midesi bulanıyor ve elmacık kemiği müthiş sızlıyordu. Midesine yediği darbenin yarattığı kramp hâlâ geçmemişti. Yarı karanlıkta Turgut'un geri geldiğini hayal meyal gördü. Bağırıp çağırmayı çok denemiş fakat ağzına sıkıştırılmış bez parçası sesinin çıkmasını engellemişti.

Karşı koymaktan vazgeçti.

Boşunaydı. Çırpındıkça fenalaşıyor, kendini daha kötü hissediyordu.

Adamı karşısında görünce ürpertisi arttı. Korkusu geri geldi. Bir şeyler söylüyordu. Anlamaya çalıştı.

"Beni işitiyor musun?" diye soruyordu adam.

Sibel başını salladı.

"İyi... Bir ziyaretçimiz vardı. Şu senin aşığın... Fellik fellik seni arıyor."

Genç kızın gözleri ümitle irileşti. Bunu tahmin ediyordu zaten. Ayhan şüphelenmiş, sonunda Turgut'un kapısına dayanmıştı demek. O asla mücadeleyi bırakmazdı. Turgut'un katil olduğu

fikrini ilk o ortaya atmış ve bu inancını hiç kaybetmemişti. Turgut'un peşini asla bırakmazdı artık.

Sırıtiyordu adam.

“Tartıştınız değil mi? Onu terkederek bana geldiğini düşünüyor. Kudurmuş boğalar gibi saldıracak yer arıyor.”

Sibel yarı bulanık zihni ile düşünmeye çalıştı.

Ayhan, Turgut ile karşılaştıysa sadece konuşmakla yetinmezdi. Mutlaka bu manyağa saldırırdı, hele hele kendisini bulmaya çalışıyorsa. Yoksa Ayhan'ı da bir tuzaga mı düşürmüştü bu hasta adam? Ona da bir kötülük yapmış mıydı? Yapabilirdi de; nasıl olsa ok yaydan çıkmıştı artık.

Yeni bir ümitsizlik dalgası ruhunu kapladı. Öyleyse bu onun da sonu demekti.

Çaresizlik içinde yerinde kıvrandı. Ama öylesine sıkı bağlanmıştı ki, çarpınmaları hiçbir fayda vermedi. Neden sonra yenden adamın söylediklerine kulak kabarttı. Turgut'un konuşması hastalığından olacak, hep bölük pörçüktü. Hızla bir konudan diğerine atlıyordu. Ayhan hakkında konuşmaktan vazgeçmişti.

“Senin için çok özel bir yaşam hazırladım,” diyordu adam. Dikkatini vererek ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

“Artık benimlesin. Hep yanımda olacaksın! Ölünceye kadar! Anladın mı?”

Hayır, anlamıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu hem...

Aptal aptal adamın yüzüne baktı. Ne demek istiyordu acaba?

Turgut Atamer iyice yanına yaklaştı. Dizlerinin üzerine eğilerek berjerin önüne çöktü. Cebinden ufak bir tüp çıkararak içinden aldığı kırmızı bir drajeyi parmaklarının arasında tuttu. Sonra da ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı. Rahatlayan Sibel derin derin soluk aldıktan sonra tam çığlık atmaya hazırlanırken adamın serbest olan eli avurtlarını kavrayıp sıkıverdi. Genç kız bağırmadığı gibi elinde olmadan ağzını açmıştı. Drajeyi kızın açık ağzına atıveren Turgut, “Yut onu” diye emretti.

Draje anında gırtlğından midesine inivermişti kızın. Daha bağırmaya fırsat bulamadan da bez parçasını yeniden ağzına tıktı. Çok kolay olmuştu...

"Bir süre seni yalnız bırakacağım için kusura bakma. Nasıl olsa birlikte olacağımız çok uzun bir yaşam var önümüzde. Sana şimdilik iyi uykular dilerim sevgilim. Bu hap seni uzun zaman uyutacaktır."

Son bir kez gözlerinin içine baktı. Sevecenlikle saçlarını okşadı ve uzanıp alnını öptü. Sibel, yüzünde bir sürüngen dolaşıyormuş gibi tiksinierek irkilmişti.

Adam odadan çıkınca Sibel nerede olduğunu daha bilinçli bir şekilde anlamaya çalıştı. Turgut kendisini buraya baygıyken taşımış olmalıydı. Gözleri boş odayı taradı, perdeleri çekik pencereye baktı. Mimari özelliklerine bakılırsa aynı apartmanın en üst katındaydı. Anımsadı birden, dün gece Ayhan'la binayı inceleyen bu kadın boş olduğunu farketmişlerdi. Anlaşılan bu daire de Turgut Atamer'e ait olmalıydı. Kim bilir belki binanın tümü onundu...

Bir ilaç bu kadar çabuk tesir eder miydi acaba?

Sibel daha şimdiden göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu...

* * *

Nişantaşı'nda boş boş dolaşan Ayhan, aklına gelen her yere telefon etti. ABC'deki arkadaşları Sibel'in işe gelmediğini telefonla da aramadığını söylüyorlardı. Kızın evini tekrar aradı, cevap vermiyordu. Telaşa kapılmak için henüz erken olduğunu biliyordu, ancak içinde garip ve ürkütücü bir endişe vardı.

Sibel'in evine gitti. Kapı duvardı. Kapıcıya sordu, adam onu bugün hiç görmediğini söylüyordu. Yeniden sokağı çıktı ve biraz ilerde Sibel'in park edilmiş arabasını gördü. Yüreğine su serpildi birden; demek kız yakınlardaydı.

Arabayı burada bir yere bıraktığına göre pek uzağı gitmiş sayılmazdı. Beklerim diye düşündü. Acaba işe gitmekten neden

vazgeçmişti? Halbuki sabahleyin Şişli'ye kadar birlikte gelmişlerdi ve ona kadar Sibel'in niyeti televizyona gitmekti; demek daha sonra fikrini değiştirmiş ve işe gitmekten vazgeçmişti.

Saatler geçti Sibel ortaya çıkmadı.

Ayhan'ın iyimserliği yerini yeniden endişeye bıraktı. Acaba nereye gitmiş olabilirdi? Beraber geçirdikleri günlerden Sibel'in devamlı gittiği berberi biliyordu, oraya uğradı, kuaför Sibel hanımın gelmediğini söylüyordu. Devamlı alışveriş yaptığı markete gitti, ünlü olduğu için bütün kasierler kendisini tanırlardı. Sibel oraya da uğramamıştı.

Acaba bir arkadaşına takılmış olabilir miydi? Ya da onlardan biriyle sergi, sinema, tiyatro gibi bir yere gitmiş olamaz mıydı?

Bunların hepsi mümkündü, fakat içinden gelen bir ses sevgilisinin kötü bir sona sürüklendiğini söylüyordu. Bir süre kendi kendine telkinde bulunmaya çalıştı, hep şu lanet manyak Turgut Atamer yüzünden kuşkuya kapıldığını, kötü şeyler hayal ettiğini düşündü.

Sibel mutlaka bir yerden çıkacaktı. Herifin evini de bu gün görmüştü. Sibel orada olmadığı gibi en ufak bir izi bile yoktu.

İllerleyen saatlerde Ayhan mahalli karakola baş vurdu. Kendilerine intikal eden trafik kazası veya ölüm olayı olup olmadığını sordu İstanbul'da trafik kazasından bol ne olurdu ki? Fakat verilen bilgilerde Sibel Candan gibi popüler ve ünlü bir televizyon sunucusunun adı geçmiyordu.

Sanki yer yarılmış, Sibel yerin dibine girmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ayhan evine dönmeye karar verdi. Sabah ola hayır ola diye düşündü.

Nasıl olsa bir yerden çıkacaktı Sibel...

* * *

Ne yazık ki Sibel bulunamadı.

Ne ertesi gün ne de daha sonraki günlerde. Genç kızdan hiçbir haber yoktu.

Ayhan deli gibiydi. Aramadığı, baş vurmamış, yer kalmadı.

Üçüncü günün sonunda komiser Oğuz Tamer'e başvurdu. Birlikte oldukları son geceyi ve sabahını bütün ayrıntıları ile anlattı. Tabii şüphelerinin odaklandığı Turgut Atamer'e yaptığı zi-yereti de. Polis, kayıp ihbarı üzerine araştırmaya başladı. Geniş arama faaliyetine girişildi. Kızın haberdar edilen anne ve babası İstanbul'a geldiler. Yakın akraba, eş dost, arkadaşlarına soruldu. Polis, Turgut Atamer'in hem Nişantaşı'ndaki hem de Tarab-ya'daki villasında arama yaptı. Hiçbir yerde izine rastlanmadı.

Sibel'in anne ve babası perişandı. Ayhan da öyle.

Ünlü biri olduğu için şehir dedikodularla çalkalandı. Ayhan'ın en ağırına giden ise paparazzi türü yayın yapan dergiler-den birinde çıkan, uydurma ve karalayıcı haberd. Genç kızın ev-li ve ünlü bir işadamlıyla gizlice Amerika'ya kaçtığı iddia ediliyor-du.

Araştırmalar hiçbir sonuç vermedi ve Sibel bulunamadı. Kız sanki uçup buharlaşmıştı. Ayhan, onun birden, bu kadar ani ortadan kaybolmasını kabul edemiyordu. Hep ortaya çıkacağı ümi-diyle, bekleyip durdu.

Aradan aylar geçti.

Kayıp Sibel Candan olayı yavaş yavaş unutuldu. Yaşlı ana ba-ba yüreklerine taş basarak Ankara'ya döndüler. Bazı eşyalarını hatıra olarak yanlarına aldılar, oturduğu evin kira mukavelesini feshederek genç kızın tüm eşyalarını satın dağıttılar.

Polisin araştırmaları bir sonuç vermedi ve aramalar zaman içinde tavsadı. Televizyon ve basın kuruluşları önceleri olaya bü-yük yer verdiler. Bu esrarengiz kayboluş hakkında çeşitli yorum-lar yapıldı, sonra onların da gündeminden düştü. O olmayınca Olayların içinde programı yürümedi ve gösterimden kaldırıldı.

Fakat Ayhan sevgilisini asla unutmadı ve onu ölü yahut diri bulmaya yemin etti.

Ve bu yeminine de sadık kaldı...

ALTINCI BÖLÜM

(I)

Havasızlıktan boğulacak gibiydi Sibel. Herhalde, insanın diri diri mezara gömülmesi bu olmalıydı. Işığı sönmüş gözleriyle ufak hücresinin tuğla duvarlarına baktı.

Zaman kavramını kaybetmişti. Ne kadar süredir bu dar dört duvar arasında kapalı kaldığını hatırlayamıyordu artık. Portatif karyolasından kalkmaya çalıştı. Üstüne örttüğü battaniye yere kaydı. Zaman gibi, sıcak soğuk farkını da ayırt edemiyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, vücudu titredi, bacakları bedeninin ağırlığını çekemedi yatağın üstüne çöktü. Ayakta duracak gücü yoktu.

İblis, bugün üstteki iki tuğlayı yerinden çıkardığı için hücre-sine solgun bir ışık sızıyordu. Yetersiz, zayıf ve kötü bir ışık. Yine de zifiri karanlıktan iyiydi.

Dehşetle bacaklarına ve kollarına baktı. Kendi vücudunu tanıyamaz hale gelmişti artık. Derisi pörsümüş, kol ve bacakları inanılmaz derecede zayıflayıp incelmışti. Nazi toplama kamplarındaki esirleri gibi görüyordu kendini. Onlar bile kendisinden

iyiydi, hiç olmazsa günün belli saatlerinde dışarıya çıkıyor, hava alıyorlardı.

Tek isteği bir an evvel ölmektir.

Ne çare ki, canavar buna izin vermiyordu...

Sırtını duvara dayadı, yerdeki yemek kabına baktı. Gözleri karanlıkta görmeye alışmıştı artık. İri bir hamamböceği kabin içinde dolaşıp duruyordu. En ufak bir tiksime duymadı. Böceklerle haşır neşir olmuştu artık.

Tarabya'daki villanın kalorifer dairesinde olduğunu biliyordu. Hatta bu ufak tuğla bölmeyi bizzat Turgut Atamer'in yaptığı da. Bir duvarcı ustası kadar becerikliydi. Bir günde tamamlamıştı burayı, sonra da diri diri gömmüştü kendisini. Ne pencesi vardı ne elektriği. Yalnızca en üstte iki üç tuğlalık bir bölüm açıktı. Gece gündüz oradan, kalorifer dairesinde yanan bir elektrik ampulünün ışığı sızardı içeriye. Aldığı bütün ışık oydu. Canavar, sinirlendiği zamanlar bazen o yerin tuğlalarını da kapatır onu korkunç bir karanlığa terkederdi. Aklınca verdiği ceza bitince yeniden o tuğlaları çıkarırdı.

Evet, ölmek istiyordu. Fakat sağlıklı ve genç insan vücudu umulmayacak kadar dirençliydi ölüme karşı. Ölemiyordu bir türlü. Yemek yememeyi, su içmemeyi denemişti. Zamanını bilemediği bir öğünde günde bir kez yemek ve su getiriyordu adam hücreye. Bir seferinde yemezse ikincisinde şiddet kullanarak ve bundan zevk alarak, zorla boğazından içeriye tıkiyordu manyak. O anları yaşamaktansa, verilen yemeği yemek zorunda kalıyordu.

Hâlâ bu işkenceye neden uğradığını anlayamamıştı Sibel. Turgut kendisine elini bile sürmemişti. Keşke saldırsaydı, keşke sonra da diğer kadınlara yaptığı gibi karnını deşerek öldürseydi. Bu bir kurtuluş olurdu. Ama yapmıyordu bir türlü...

Havasızlıktan boğulacak gibi oldu.

Hücrenin demir bir kapısı vardı. Kümes kapısı gibi alçak ve ufak. Nereden bulduysa onu kapı olarak tuğlaların önüne monte

etmişti. Bazen hücreye girmesi gerektiğinde ancak eğilerek, iki büküm girebiliyordu. Buraya tıklandığı ilk gün, henüz gücünü yitirmediği sıralarda sabahdan akşama kadar bağırarak, tekmeleyip yumruklamıştı her kapıyı.

Kimseler duymamıştı. Herhalde bu evde hiç hizmetli yoktu. Bir Allahın kulu cevap vermemişti.

Ne bekliyor, ne umuyor, ne istiyordu bu adam?

Hiç çalışmadan nasıl geçinirdi? Ona kim hizmet ediyordu? İlk zamanlar hep sarhoş olarak inmişti bu hücreye, şimdi ise artık alkollü olup olmadığını anlayamayacak kadar düşünceden yoksundu Sibel. Hepsi bir bilmeceydi. Bu olay olmadan evvel, Turgut Atamer'e telefon ettiğinde telefonlara cevap veren yaşlı ve kibar bir hizmetkârı hatırlıyordu, ona ne olmuştu? Yoksa o da katilin yordakçısı mıydı?

Olabilirdi, uzun yıllar onun yanında çalıştığını duymuştu. Belki o da efendisi gibi bir ruh hastasıydı. Ama o hiç aşığıya inmiyordu.

Sadece bir kez bodrumda sesler işitmişti, insan sesleri, konuşmalar, bazı gürültüler filan ama bağırarak, yardım isteyecek gücü yoktu. Ayağı bile kalkamamıştı yattığı yerden. Bu şeytan o sıralar devamlı verdiği uyuşturucu ilacın dozunu artırmış, zorla yutturmuştu. Keşke şimdi de verseydi, belki uykusunda ölürdü. Gözlerini zor açabiliyor, kımıldamadan yatağı serili kalıyordu o zamanlar.

Yemek getirdiğı zamanlar demir kapıyı yarım saat açık bırakıp içeriği havalandırırdı biraz. Herhalde rutubetten olacak bütün vücudu ağırlardan sızlıyordu. Buraya kapatıldığı andan beri giysilerini sırtından çıkarmamıştı.

Sibel uyur uyanık bir halde solumaya çalıştı.

Hayal meyal demir kapının açıldığını hissetti. Bulanık bakışlarla kapıya baktı.

Yemek vakti miydi yoksa?

Evet, canavar yemek getiriyor olmalıydı.

Kapı açıldı, bodrumun ışığı hücrenin zeminine yayıldı. Karanlığa iyice alışan gözlerini kırptırdı genç kız. Bu kadar yetersiz ışığa bile bakamıyordu.

Adamin karaltısını gördü. Elinde yemek kabı vardı.

“Hımm,” diye mırıldandı. “Yine yemeğini yememişsin. Anlaşılan beni yaramaz bir çocuk gibi uğraştıracaksın gene. Sana zorla yedirmemden hoşlanıyor musun yoksa?”

Sibel'in içinde hiçbir duygu kıpırdamadı.

Nefret bile duyamıyordu artık.

Duysa bile bunu ifade edecek gücü yoktu. Sadece ölmek istiyordu. Ahh, bir ölebilseydi..

Turgut tabağı portatif karyolanın üstüne bırakırken Sibel'in tabii ihtiyaçları için kullandığı oturağa baktı.

“Bu da boş. Böyle devam ederse zehirleneceksin. Yazık değil mi sana?” diye söylendi.

Sonra usulca yanına oturdu. Tabağın yanındaki ufak plastik kaşıkla ağzına birkaç lokma yemek soktu. Sibel, adamin zor kullanmaması için ağzını açarak verilen yemeği yemeye başladı. Zeytinyağlı fasulyeydi.

Kızın durgunlaşan beyni çalışmaya başladı.

Canavarın onu buraya kaçırıp tıktığında aylardan Ocak'tı. Fasulye verdiği göre yaz aylarına gelmiş olmalıydılar. Yani neresinden baksan beş altı ay geçmiş olmalıydı...

Kız ürperdi. Acaba dışarda neler olmuştu bu sürede? Yakınları neler düşünmüş, kendisi hakkında neler yapmışlardı? Polis neden izini bulamamıştı? En fazla da Ayhan'a şaşıyordu; onu eli kolu bağlı oturacağını hiç sanmıyordu.

Öyleyse neden harekete geçmemişti?

Cesedi ortaya çıkmadığına göre mutlaka kendisini arıyor olmalıydı. Neden bu villaya bakmak gereğini duymamıştı?

Bunlar şu anda aklına gelen sorular değildi. Kapatıldığı andan beri düşündüğü fakat cevap bulamadığı şeylerdi.

“Aferin,” dedi Turgut Atamer.

“Bugün zorluk çıkarmıyorsun. Uslu bir kız gibi yemeğini yiyorsun. Bak, buna sevindim. Biraz da konuş benimle. Konuşmak ihtiyacı duymuyor musun? Yalnızlık seni sıkıyor mu?”

Genç kız ağzındaki lokmayı bile yutmakta zorluk çekiyordu. Çenesi uyuşmuştu çiğnemekten. Hiç sesi çıkmadı.

“Çok pis kokuyorsun. Seni bir yıkamak gerek. Ne dersin, yıkanmak ister misin?”

Artık pisliği ve kokuşmuşluğu hiç umurunda değildi. Anımsıyordu, özellikle zorla ilaç verdiği sıralarda birkaç kez tutamamış yattığı yerde yatağa işemişti. Her şey üstünde kurumuştur.

Kız zorlukla başını adama çevirdi.

Güçlkle, “Sen hasta bir canavarsın,” diyebildi.

“Hadi hadi, sus bakayım. Böyle konuşmak hiç yakışmıyor. Sana anlayış gösterdiğim için bana teşekkür edeceğine neler söylüyorsun?”

Sibel onun bir hasta olduğunu biliyordu. Ama bu davranışları, konuşma tarzı, cinnet belirtisi olmalıydı. Evet, Turgut Atamer iyiden iyiye kaçırmıştı artık. Bunun başka açıklaması olamazdı. Cinnetti bu.

Sessizce yemeğe devam etti.

Yanlış yapıyordu, ümitsizlik onu hiçbir yere götürmezdi. Aptalca ölümü beklemenin, ölümün çıkar yol olduğunu düşünmenin anlamı yoktu. Her başarı sabır ve katlanmadan geçerdi. Bunun ilk şartı da güçlü ve ümitli olmaktır. Sanki bu gerçeği yeni keşfetmiş gibi sevindi. Evet, güçlü olabilmek için yemeğini bitirmeliydi.

“Doymadım,” diye mırıldandı.

Turgut Atamer şaşkınlıkla kızı baktı.

“Aferin sana. Bak, hizaya geliyorsun artık. Buna sevindim. Fakat sana şimdilik başka yemek vermeyeceğim. Çünkü hâlâ benimle saygısızca konuşuyorsun. Bu sana ceza. Ama söz veriyorum, yarın daha fazla getireceğim.”

Sibel birden sordu:

“Hangi aydayız?”

“Bak hele! Beni şaşırtıyorsun bugün. Galiba yeni yaşamına uyum sağlamaya başladın. Bu biraz geç oldu ama yine de hoşuma gitti. Ancak senin için zamanı öğrenmenin bir yararı yok. Bu sana bir şey kazandırmaz. Burada yaşam ve zaman benim elimde. Ömrünü ben tayin edeceğim. İçinde bulunduğun ayı bilmenin ne önemi var?”

“Sadece bilmek istedim.”

“Pekâlâ, öyleyse bir kerecik söyleyeyim. Haziran ayının sonundayız.”

Genç kız aklından kabaca bir hesap yapmaya çalıştı.

“Yani altı aydan beri bu hücredeyim, öyle mi?”

“Beş ay yirmi yedi günden beri. Nasıl hoşuna gitti mi?”

Sibel titredi ama sesi çıkmadı. Canavar sinsi sinsi gülümsüyordu..

(2)

A yhan Sibel'i aramaktan hiç vazgeçmedi. Polisten ümit kesince kendi imkânlarıyla çabalayıp durdu. Aklına gelen her kاپıyı zorladı, pek çok insanla görüştü, iz sürmeye çalıştı, fakat elde ettiği sonuçlar hep olumsuzdu. Yine de hiç yılmadı.

Zaman içinde Sibel'in kaçırıldığı fikri kuvvetli ihtimal olarak beynine takıldı. Kim veya kimler Sibel'i niçin kaçırmıştı. Buna tam bir cevap bulamıyordu? Ünlü olmasına rağmen zengin biri değildi, ailesinden fide istenemezdi, nitekim böyle bir istek de gelmişti. Ama cesedi bulunmadığı sürece Sibel'in kaçırıldığı düşüncesi hep aklında yer etti.

Tabii Turgut Atamer'i de beyninden hiç silemedi.

Polis o hasta adamın her iki evini de aramıştı. Ayhan bu arama sırasında Nişantaşı'ndaki apartmanın tamamının ona ait olduğunu öğrenmişti. En üst kattaki dairenin boş olduğunu da. O dairenin pencerelerinde perde olduğu için boş tutulduğunu Turgut Atamer'in evine gittiğinde anlayamamıştı. O sıralar içine bir kurt düşmüş acaba kızı o boş dairede mi sakladı, diye hep

düşünmüştü. Fakat polis o boş kata da bakmış ve bir şey bulamamıştı.

Ayhan'ı kuşkuya düşüren ve beyinde kronikleşmiş Turgut Atamer suçluluğunu pekiştiren bir neden daha vardı. O da Sibel'in arabasıydı. Önceleri bunu yeterince düşünüp şüphelenmemişti. Acaba arabayı Sibel'in sokağına kim getirmişti? Kendisi mi yoksa bir başkası mı? Bu soru beyinde yer ettikçe soruşturmaya başlamış, sokak sakinlerinin çoğunun kapısını çalarak, arabanın gelişini gören biri olup olmadığını araştırmıştı. Sibel Candan ünlü biri olduğuna göre ilgilenen dikkatini çeken biri olabilirdi. Aldığı cevaplar olumsuzdu, kimse görmemişti kızın arabayı sokağa park edişini. Yalnız bir bakkal çırağı hariç. Adı Süleyman'dı çırağın. Kırk yaşlarında, kendi halinde efendiden bir adamdı. Köşe başındaki bakkalın evlere servis yapan adamıydı. Hayatta kimsesi yoktu ve bakkalın uzaktan akrabası olduğunu iştmişti Ayhan. Hiçbir yerde dikiş tutturamamış, garibanın tekiydi. Fakat önemli bir kusuru vardı, gece gündüz şarap içerdi. Onu kimse ayık görmemişti, bununla beraber şimdiye kadar kimseye ters ve batıcı bir hareketi olmamıştı. Ayhan'ın sorgulaması sırasında arabayı oraya şık ve kalantor birinin parkettiğini söylemişti. Sokak sakini olduğu için Sibel'i de arabasını da tanıyordu, hatta bu yüzden adamın dikkatini çektiğini ısrarla söylüyordu. Bir eve servise gittiğinden acele ettiğini adama daha fazla bakamadığını belirtti. İfadesini yeminle doğruluyordu, ama bakkalın sahibi Ayhan'ı bir köşeye çekmiş, onun sözüne inanılamayacağını, gece gündüz sarhoş dolaştığını söylemişti.

Ayhan, çırağa inanmak istemişti. Zaten o süreçte bulabildiği işe yarar tek dişe dokunur bilgi de onunkiydi. Çırakla birkaç kez daha konuşmuştu. Hatta bir keresinde dükkân kapandıktan sonra onu alıp bir meyhaneye götürmüş, içirmişti. Aldığı fazla alkolle rağmen adamda sarhoşluk belirtisine rastlayamamıştı. Fakat, ne yazık ki verdiği ifadede çizdiği tip Turgut Atamer'e benzemi-

yordu. Bu nokta, epey aklını karıştırmış, şüphelileri o hasta katilin de dışında düşünmeye başlamıştı.

Fakat bu işte Turgut Atamer'in parmağı olduğu fikrini bir türlü kafasından atamıyordu. Onun suçluluğu beyinde tam bir saplantı haline gelmişti. Bütün boş vaktini polis hafiyesi gibi sevgilisinin bulunması için çalışmalara ayırmıştı. Turgut Atamer nedense artık Nişantaşı'ndaki eve hiç uğramaz olmuştu. Tarabya'daki muhteşem villasından da çok ender çıkıyordu. Sanki hasta adam dünyayı terk etmişti. Ayhan bunu da Sibel'in kaybindan duyduğu üzüntüye yordu. Zira o manyağın nasıl bir his içinde bocaladığını bilmemekle beraber kıza sırlıslıkla aşık olduğunu tahmin edebiliyordu. Ayhan onu da uzun bir süre göz hapsine aldı. Adam, toplum hayatından elini ayağını çekmiş, ne kulüplere ne de şehrin eğlence yerlerine gitmez olmuştu. Sadece haftada bir gün, o da genellikle salıları, evinden çıkıyor Lincoln'üne binerek iki saat kadar uzaklaşıyordu. Ayhan'ı şaşırtan bir nokta daha olmuştu, her zaman arabanın çıkması için bahçe kapısını açan emektar uşak ortalıkta görünmüyordu artık. Sanki sırra kadem basmıştı.

Cinayetlerin ardı arkası kesilmişti.

Aradan aylar geçti. Ayhan hiçbir sonuç alamadı. Yavaş yavaş ümitleri sönmeye başladı. Sibel ölmüş olmalıydı. Yaşasa mutlaka bir haber çıkardı. Katil belki cesedi denize atmıştı ya da ıssız bir dağ başında toprağa gömmüştü. Ama sonuç olarak Sibel yoktu artık.

* * *

Haziran ayının sonuna gelmişlerdi. Ayhan'ın çalıştığı gazete, bir hafta sonu, Aband Otelinde yapılacak siyasi bir toplantının görüntülerini resimlemek üzere bir arkadaşıyla beraber onu Aband'a göndermişti.

Sıcak bir haziran günü iki arkadaş gazetenin arabasıyla

Aband'ın yolunu tuttular. Göl kenarındaki Aband Palas'ın önüne varmışlardı. Mevsim yaz ve havalar iyice ısındığından göl çevresi yalnız turistler değil, çevre köylülerinin de hücumuna uğramıştı.

Arabanın yavaşladığı bir sırada Ayhan'ın gözü yolda yürüy-en iki yaşlı adama takıldı. Bir an duraladı genç kameraman; san-ki adamlardan birini gözü ısıırıyordu. Bir yerden görmüşlüğü var-dı, ama nereden? Çıkaramadı birden. Dönüp baktı. Ne köylüye benziyordu ne de şehirliye. Bu yöreden biriyse tanınması imkânsızdı, fakat içinden bir ses onu daha evvel gördüğünü söy-lüyordu. Beynini zorladı, bulamadı. Adamlar da geçip gitmişler-di.

Sonra beyninde birden bir şimşek çıktı.

Adamın kim olduğunu hatırlamıştı!..

“Dur,” diye bağırды arkadaşına. “Çabuk dur! Arabadan in-mek istiyorum.”

Arkadaşı frene basar basmaz apar topar arabadan atladı, deli gibi o yaşlı adamın peşinden koşmaya başladı. Arkadaşı ne olduğunu anlayamadan şaşkın şaşkın arkasından bakakaldı.

Adamın kim olduğunu anımsamıştı Ayhan. Turgut Ata-mer'in yaşlı uşağıydı o!

Onu birkaç kez Tarabya'daki villanın bahçesinde efendisine kapı açarken görmüştü ve yanılmadığına emindi.

Nefes nefese yaşlı adama yetiştı ve “Merhaba” dedi.

Yaşlı adam bir süre gözlerini kısarak Ayhan'ı süzdü. “Mer-haba delikanlı,” dedi biraz yadırgayan sesle. “Tanışıyor muyuz?”

Blöf yapmanın tam sırasıydı. Zaten aklına da başka bir şey gelmiyordu.

“Beni hatırlamadın mı?” diye sordu.

Yaşlı uşak hiç tanımadığı gence biraz hayretle baktı.

“Bağışlayın ama çıkaramadım.”

“İyi bak, hatırlamaya çalış.”

Uşak tekrar Ayhan'ı süzdü.

“Dedim ya, çıkaramayacağım.”

“Yahu, sen bizim Turgut'un emektarı değil misin, yoksa ben mi yanılıyorum?”

Adamın gözleri parıldadı.

“Aaa, evet efendim, benim.”

“Adın neydi? Bak, onu da ben hatırlayamadım.”

Yaşlı uşak hemen toparlanmış, ciddileşmişti. Sesi şimdi daha saygılı çıkıyordu.

“Zeki, efendim.”

“Zeki'ydi ya! Nasıl da unutmuşum! Tarabya'daki villaya bir gece yemeğe gelmiştim. Nefis yemekler hazırlamıştın bize. Şimdi hatırladın mı beni?”

Yaşlı uşak gözlerini kırıştırdı.

“Kusura bakmayın beyefendi, yine çıkaramadım, herhalde yaşlılıktan olacak. Artık yüzleri kolay hatırlayamıyorum. Oysa bizim beyin evine çok ender misafir gelirdi yemeğe.”

“Neyse, aldırma. Bizim Turgut nasıl? Onu epeydir göremiyorum.”

“Üzgünüm efendim, ben artık yanında çalışmıyorum. Bir süre önce ayrıldım.”

“Ayrıldın mı? İnanamıyorum.”

“Turgut senin için, benim her şeyim derdi, nasıl oldu da bıraktı seni?”

Yaşlı adamın gözü sulanır gibi oldu.

“Galiba artık işe yaramıyormuşum.”

“Yok canım! O mu söyledi bunu?”

“Evet efendim.”

“Görünce kendisine çatayım. Oysa senden çok iyi bahse-derdi.”

Emektar uşak yarasına tuz serpilmiş gibi suratını buruşturdu.

“Meğer insan birden gözden düşüyormuş beyefendi. Ben de bütün hayatımı verdiğim o ailenin yanından bir gecede adeta kovuldum.”

“Deme yahu? Yoksa bir hata mı işledin?”

“Hiç olur mu beyefendi? Sebebini ben de anlamadım, ama Turgut Bey elime iyi bir para sıkıştırıp bir gecede beni kapının önüne koyuverdi. Onun bu kadar acımasız ve vefasız olduğunu bilmezdim. Demek bunca sene tanıyamamışım.”

Adamın bu kadar acele evden uzaklaştırılması Ayhan'ı şüphelendirmişti.

Bozuntuya vermeden:

“Ne zaman ayrıldın?” diye sordu.

“Bu senenin ocak ayında.”

Ayhan'ın beyni karıncalanır gibi oldu.

“Tam tarihini hatırlıyor musun?”

“Tabii beyim, unutmuyum hiç? Ocağın on yedisinde.”

Sibel'in kaybolduğu tarihi bu.

Güneş altında Ayhan sapsarı kesildi. Artık önemli bir ipucu ele geçirdiğine inanıyordu. Neler olup bittiğini tam anlayamamıştı ama üzerinden şüphelerini hiç eksik etmediği Turgut Atamer'in tam Sibel'in kaybolduğu gece emektar uşağına bunca yıllık hizmetine hiçbir gerekçe göstermeden yol vermesi çok anlamlıydı.

Şimdi Ayhan bunun nedenini anlayabiliyordu...

O manyak katil. Sibel'i mutlaka villaya hapsetmişti. Ve bu olaya kimsenin şahit olmaması gerekirdi.

Ama bu işi nasıl başarmıştı? Polis orada bir araştırma yapmış ve kızı bulamamıştı.

Üzölmüş gibi davranmaya çalıştı.

“Vah vah,” diye söylendi. “Üzöldüm yahu! Peki, sonra hiç villaya gitmedin mi?”

“Nasil giderim beyefendi? Siz olsanız döner misiniz? Bunca yıllık hizmetten sonra bir gecede kapının önüne konulmak bana çok ağır geldi.”

“Haklısın. Ama bizim Turgut böyledir işte. Hafif çatlaktır o. Zaman gelmiş hepimizin kalbini kırmıştır, biz huyunu bildiğimiz

için pek üstüne varmazdık. Bir keresinde benimle de acayip bir iddiaya girmiş abuk subuk şeyler söylemişti, bayağı tartışmıştık. Bilirsin, hayali biraz fazla gelişmiştir; bir içki meclisinde benim villanın gizli bölümleri vardır, icabında orada saklansam beni kimse bulamaz, diye tutturmuştu. Tabii ben de inanmamıştım, bana bozulup bir süre konuşmamıştı. Sahi, şimdi aklıma geldi birden; sen onca yıl orada çalışmış birisin. Villanın öyle gizli kapaklı, saklanacak yerleri var mıdır?”

“Yoktur beyim, olur mu hiç? O villanın yapılışını ben bilirim. Buyurduğunuz gibi, gerçekten hayal gücü zengindir, belki size şaka olsun diye evini o frenklerin şatosuna benzetmek istemiş olabilir.”

İstediğini öğrenen Ayhan, “Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” dedi. Sonra başını sallayarak devam etti. “Gerçekten üzül-düm ama takma kafanı, bilirsin o biraz kaçıktır. Ne yapacağı hiç belli olmaz. Yine bir anormalliği tutmuştur, kuzum söylesene, çocukluğunda da öyle miydi?”

Emektar uşak biraz kızardı.

“Valla biraz sert mizaçlıydı ama söylediğiniz gibi aşırı veya anormal hiçbir davranışına rastlamadım doğrusu. Ta ki beni evden kovuncaya kadar. Zaten çocukluğunda çok sessiz ve içine kapanıktı. O kötü olaydan sonra açılmış, kişiliğini bulmuş, sorumluluk yüklenmiştir.”

Ayhan hayretle sordu.

“Hangi olaydan?”

Uşak biraz tedirgin biraz sıkılarak Ayhan'ın suratına baktı.

“Bilmiyor musunuz?” diye sordu.

“Yoo?”

“Bilmemeniz normaldir. Çünkü bu olayı en yakınlarına bile anlatmaz ve saklı kalmasını isterdi. Anladığım kadarıyla siz onun yakın arkadaşı olmalısınız, aksi halde sizi villaya yemeğe de çağır-mazdı, ama bakın size bile söylememiş.”

“Neydi o olay?”

Uşak Zeki konuşmakta hâlâ tereddüt ediyordu. Sonunda başını önüne eğdi, kısık sesle:

“Annesi korkunç bir cinayete kurban gitti seneler önce. İşleniş tarzı bir hayli çirkin ve utanç vericiydi. Atamer ailesi İstanbul'un çok eski ve tanınmış kimseleriydi. Polis katili bulamadı. Olayı ört bas ettiler. Ama bizim küçük bey çok etkilendi. Utancından uzun bir süre insan içine çıkamadı. Ama kendini toparladığında da artık tam sorumlu ve kişilikli bir erkek olmuştu. Evin ve müstahdemlerin yükünü aldı, herkesi çekip çevirdi, tabii o tarihlerde epey gençti.”

“Bilmiyordum,” diye mırıldandı Ayhan ama nerdeyse dudakları uçuklayacaktı. Bu olayın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. “Yoksa annesi hafif meşrep biri miydi?”

Uşak utanarak, “Bunu takdir bana düşmez beyefendi,” dedi.

“Bu olay olduğunda Turgut kaç yaşındaydı?”

“Sanırım on altı, on yedi yaşlarındaydı.”

Ayhan başını kaşıyarak olayı hatırlıyormuş gibi yaptı.

“Galiba anımsıyorum şimdi. Kadıncağızın karnını deşmişlerdi değil mi? Gazeteler bir hayli bahsetmişlerdi.”

“Evet beyefendi, aynen öyle.”

Ayhan donmuş kalmıştı. Bozuntuya vermeden.

“Zavallı Turgut,” diye fısıldadı. “Herhalde çok sarsılmıştı.”

“Öyle oldu efendim.”

Ayhan konuyu değiştirerek, “Yanılmıyorsam evde senden başka hizmetkâr yoktu?” diye sordu.

“Hayır. Uzun zamandır tek başına hizmet ediyordum. Kolay kolay da yerime kimseyi alacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Biraz huysuz ve sinirlidir. Emirlerinin harfiyen yerine getirilmesini ister. Hiç hoşgörüsü yoktur. Yanlışı asla affetmez. Ayrıca benim işime son verirken, belki bir zaman sonra seni yenisinden yanıma çağırırım dedi bana, ama çok kırıldım. Bu bana yapılmamalıydı, bir daha asla o eve dönmem.”

Ayhan yeniden heyecanlandı.

“Haa, şimdi anlıyorum. Galiba işin içinde kadın parmağı var. Yoksa eve bir kadın mı kapattı?”

Uşak yine utanarak eski efendisini savunmaya kalkıştı.

“Düşündüğünüz gibi değil efendim. Turgut beyin o taraklarında pek bezi yoktur. Dürüst, dengeli ve namuslu bir hayatı vardır. Zaten eve bir hanım da getirse bizim laf etmek ne haddimize düşer?”

Ayhan düşünmeye başladı. Her şey yerli yerine oturuyordu.

Artık Sibel'i nerede araması gerektiğini biliyordu. Bilmediği tek şey Sibel'i ölü mü yoksa diri mi bulacağıydı.

Ayhan yaşlı adamı güneş altında fazla tutmadı, sırtını okşadı, yeni hayatında mutluluklar diledi ve yanından uzaklaştı. Emektar uşak ona adını bile sormayı unutmuştu, ya da aldığı terbiye gereği bunu anlamsız bulmuştu.

* * *

Ayhan orada daha fazla kalamadı. Bir bahane uydurarak apar topar ilk vasıta ile İstanbul'a döndü. Önünde yeni bir ufuk ve ümit doğmuştu. Sibel'i bulacağına inanıyordu artık.

Yol boyunca düşünüp durdu. Eğer o manyak kıza bir kötülük yapmışsa, onu kendi elleriyle öldürecekti. Kararlıydı ve hiç bir kuvvet buna engel olamazdı.

(3)

Haziran gecesinin ılık rüzgârı, yeşil yapraklı sık ağaçlar arasında hışırtıyla eserek bütün korunun içinde dolaştıktan sonra denize doğru arkasında tatlı bir serinlik bırakarak uzaklaştı. Dallar sarsıldı, gecenin karanlığında baykuşa benzer bir kuşun sesi duyuldu. Rüzgâr durunca koru her zamanki ürkütücü sessizliğe büründü.

Taflanların dibindeki çimlerin koyu gölgesinde bekleyen Ayhan'ın burnuna akasya ağaçlarından yayılan taze çiçek kokuları doldu. Mehtapsız, karanlık gece, yaklaşan sıcak yaz akşamlarının ilk müjdecisi gibiydi.

Ayhan yazlık montunun yakasını kaldırarak villayı gözetlemeye devam etti. Dış kapının üstünde her zaman yanık görmeye alıştığı lamba sönüktü bu gece. Evdeki tek ışık, ikinci kattaki perdeleri örtülü pencereden sızıyordu. Ölü, solgun ve sarı...

Aband'tan dönüşte doğruca buraya gelmiş, karanlığın çökmesini bekleyerek evi ve çevreyi kolaçan etmişti. İkinci kattaki ışığı görmese evde kesinlikle hayat olmadığına karar verebilirdi.

Daha fazla sabredebemeyecekti.

Yeterince beklemişti zaten. Biliyordu, aslında biraz daha sabrederek adamın uykuya çekilmesini beklemesi gerekirdi. Ama sabrı kalmamıştı artık. Taflanların yanında ayağa kalktı. Gün boyu yaptığı yolculuktan ve burada otlar arasında oturmaktan uyuşan bacaklarındaki kanın dolaşımını düzenlemek için hareketlendi. Olduğu yerde sıçrayarak kısa ve hızlı adımlarla bir iki metrelik daireler içinde kan akışını sağlayacak egzersizler yaptı.

Çevrede çıt çıkmıyordu.

Ve Sibel'in yaşadığına inanıyordu, onu burda bulacağına da. Zaten içindeki ümit ışığı hiçbir zaman sönmemişti. Aylarca hep bu olayı düşünmüş ve o psikopat herifin Sibel'i öldüremeyeceği kanısına varmıştı. Onun indinde Sibel diğer kadınlardan farklıydı. Tehditlerine rağmen Sibel'e olan tutkusu alışılmış zaafıların ötesinde bir şeydi. Galiba ona hiçbir zaman kurban olarak bakmamıştı.

Yavaş yavaş binanın arkasına doğru ilerlemeye başladı. Lastik ayakkabısının altında ezilen kuru otların çıkardığı sesler, gecenin sessizliği içinde gökgürültüsü gibi sesler çıkardı, ya da ona öyle geldi. Daha yavaş ve ağır ilerlemeye çalıştı.

Binanın arka yüzü zifiri karanlık Bulutsuz bir geceydi fakat gökte mehtabın olmaması çevreyi yeterince aydınlatmıyordu. Ayhan bir süre karaltılar altındaki binaya nereden girebileceğini düşündü. Arka bahçeye açılan beyaz boyalı ufak bir servis kapısı gözüne çarptı. Kilitli olması gerekirdi. Kapıya yaklaştı, tokmağı çevirdi ve hafifçe itti. Düşündüğü gibi kilitliydi kapı.

Polisten yardım istememeyi daha Aband'dan dönerken kafasına koymuştu. Uşağın ifadesi somut delil niteliğinde değildi, polis gerekli desteği vermeyeceğini biliyordu. Turgut Atamer çoktan araştırılmış ve herhangi bir suç delili bulunamamıştı. Polisten yardım ihtimalini unut, diye söylendi kendi kendine.

Bahçedeki kalın manolya ağacına yaslanarak düşünmeye başladı. Eve sessizce girmenin bir yolunu bulmalıydı. Saatlerce

koruda bekledikten ve Sibel'in içerde olduğuna bu kadar inan-
dıktan sonra eli boş dönemezdi. Sinirlerine hakim olamıyordu;
hatta bir ara  n kapıya dayanıp doğrudan zili almayı düşündü.
Ne farkedirdi sanki, nasıl olsa o herifi tepeleyecek, belki de  l-
d recekti. Gözü dönmüştü artık. İnsanın  ld rme eğilimine bu
kadar sıcak ve yakın bakmasına şaşaladı bir an. Demek göz kara-
rınca, imkansız ve yapılamayacak gibi görünen davranışlar bir
anda olasılık kazanabiliyordu.

Ne var ki, bunun tehlikeli ve hatalı bir davranış olduğunu
da biliyordu. Sibel'i bulmadan o adamla karşılaşmak istemiyor-
du. Eve geldiğini sezinlerse kapana kısıtılmış vahşi bir hayvan gi-
bi çıldırarak kıza bir kötülük yapmasından korkuyordu.

İlık bir rüzgâr tekrar bir baştan bir başa bahçeyi kapladı.
Ağaç yapraklarının çıkardığı sesler kulaklarına doldu, arkasından
da o ürpertici sessizlik geldi.

Vakit ilerliyordu.

İçeriye girecek bir yol bulamamanın tedirginliği iyice içini
kapladı. Mutlaka bir yol bulmalıydı.

Birden keyifle sırtıttı. Bu evde yaz kış yaşanıyordu, kalorifer
sistemi olmalıydı. Turgut Atamer'in kömür kullanmayacağı bir
gerçekti, çevrede henüz doėalėaz olmadığına göre, herhalde fu-
el-oil kullanıyordu. Evin bodrumunda yakıtı boşaltmaya yarayan
bir bodrum penceresi veya kapağı olmalıydı. Arka bahçeye aı-
lan duvar dibinde ufak bir pencere aradı, bulamadı. Yılmadı, bu
kez villanın dört bir yanını dolaşıp karanlıkta dikkatle duvar dip-
lerine baktı.

Yanılmamıştı. Yüzünde gülümseme belirdi. İşte aradığı ufak
pencereyi bulmuştu sonunda. Burası servis yapan tankerin hor-
tumunu binaya sarkıtmaya elverişliydi. Fakat bir şey dikkatini
ekti. Gecenin karanlığına rağmen camın parlamadığını, çok ko-
yu bir madde ile boyandığını farkettil. Camın bütün saydamlığı
sanki işiğin geçmesine engel olmak için boyanmıştı. Deminki
aramasında da camı kolay görememesinin nedeni buydu.

Tabii, bir sorun daha vardı. İri vücuduyla acaba buradan içeriye süzülebilecek miydi? Başka şansı yoktu, denemek zorundaydı. Son kez etrafına bakındı; in cin top oynuyordu.

Camın kırılmasını kimse duymazdı. Hatta ikinci kattaki canavar bile...

Fazla düşünmedi. Lastik ayakkabısının burnuyla cama sert bir tekme savurdu.

Cam tuzla buz oldu. Şanslıydı, camın arkasında tel örgü veya demir çubuklar yoktu.

Camın kırılmasından da fazla ses çıkmamıştı.

Eğilerek camın kenarına sindi, içeriye bir göz attı. Bodrumda yanan ölgün elektrik lambasının sarı ışığı şimdi kırık camdan dışarıya sızarak etraftaki çimlerin ve taflanların üzerine düşmeye başlamıştı.

Bütün ev zifiri karanlıkken bu herif acaba niye bodrumda ışık yakıyordu?

Yoksa manyak herif ışığı yanar vaziyette mi unutmuştu.

Bodrumda ne ses vardı ne hareket. Biri olsa mutlaka kırılan camın sesini işitir, tepki verirdi. Işığın açık kalması bir tesadüf olmalıydı.

Cam kırılınca tahta pervazın aralığında kalan sivri uçları köpekbalığının dişlerine benziyordu. Buradan aşağıya süzülerken bütün vücudu kesilebilirdi. Başını içeriye sokup beton zeminin yüksekliğine baktı. Bir adam boyundan fazlaydı. Yansıyan ışığın yardımıyla camın geriye kalan sivri çıkıntılarını birer birer eliyle kırıp çıkarmaya çalıştı. Büyük bir bölümünü temizledi de. Kopardığı parçaları bahçeye, çimlerin üstüne atıyordu. Sivrilikleri ayıklamasına rağmen buradan içeriye girmesi oldukça zordu. Pervazın altında ve üstünde elini şöyle bir dolaştırdı. Ufak cam kırıkları eline battı. Küfürü bastı Ayhan, ama başka çaresi olmadığına göre bu yolu deneyecekti. Montunu çıkardı, ikiye katlayarak kuşaşı biraz daha kalınlaştırmaya çalıştı sonra pervazın altına yaydı. Bunun kesin çare olmadığını biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Önce bacaklarını aşağıya sarkıttı. Ellerini montun üzerine bastırınca bedeninin ağırlığından kırık cam parçaları batmaya başladı. Canının yanmasına aldırmadı, kendini aşağıya bıraktı.

Bodruma girmişti sonunda...

Ellerine baktı, çizgi halinde kanlar süzülüyordu. Sırtının da aynı vaziyette olduğunu sızılarından anladı. Ama şimdi böyle ufak tefek acıları düşünecek halde değildi.

Etrafına bakındı.

Oldukça büyük bir yerdi bodrum. Bir köşede kalorifer kazanı, yakıt deposu ve rastgele atılmış bir yığın eski eşya vardı. Başka bir köşede kazma, kürek, tırpan gibi bahçe aletleri duruyordu. Yığınla boş içki şişeleri, bira kasaları kümelenmişti. Bodrum dağınık ve pisti. Burnuna ağır bir koku çarptı. Bir yerlerden foseptik sızıntısı gibi pis koku etrafa yayılıyordu. Gözleri ile zeminde ıslak sızıntı aradı bulamadı. Yakıt deposunun karşı köşesinde tuğlalarla örülmüş garip bir çıkıntı bölüm vardı. Sol alt yanına, alçak demir bir kapı monte edilmişti. Ayhan ne yazık ki orasının ne olduğunu hiç düşünmedi.

Evin içine girince ilk defa buraya silahsız geldiğine pişman olmaya başlamıştı.

Aceleden tedbirsiz davranmış, kendisini koruyacak bir silahın gereğini hiç düşünmemişti. Şimdi ise kendisini savunacak bir şeyler arıyordu.

Gözüne terkedilmiş eşyalar arasında kalın bir şömüne maşası çarptı. Eline alıp, tarttı. Oldukça ağırdı ve gerektiğinde kendisini korumak için işe yarardı. Yanına aldı.

Bodruma inen tahta merdivenin başına geldi.

Merdivenin sonunda tahta bir kapı vardı. İnşallah kilitli değildir, diye düşündü. Aksi halde burdan evin ana kısımlarına geçemeyecekti. Basamakların gıcırdamasından çekinerek ağır ağır merdivenleri çıktı. Kulağını kapıya dayayarak dinledi.

Hiç ses gelmiyordu.

Elini tokmağa atıp, usulca çevirdi. Yüreği hızla atmaya başlamıştı. Kapıyı itti.

Kilitli değildi.

Kanat açılırken hafif bir gıcırtı sesi geldi. Ayhan daha fazla ses gelmesin diye kanadı sonuna kadar açmadı. Kapının nereye açıldığını bilmiyordu fakat çevresi karanlıktı. Bu kez yine bodrumun solgun ışığı kapının aralığından dışarıya yayılmıştı.

Karanlığa uyum sağlayabilmek için bekledi.

Kımıldamadan durdu. Kulakları en ufak çıtırdıyı duyacak şekilde dikilmişti. Üst kattan geldiğini sandığı hafif bir müzik sesi duyar gibi oldu. Sonra konuşmalar işitti.

Erkek sesleriydi. Buna biraz şaşırıldı. “Vay canına,” diye homurdandı, canavar evde yalnız değildi. Elindeki maşaya sıkı sıkı sarıldı. Yeniden kulak verince seslerin açık bir televizyondan geldiğini anladı.

Derin bir nefes aldı, rahatladı.

Demek manyak üst katta televizyon seyrediyordu.

Gözleri karanlığa alışmıştı artık. Neredeyim diye çevresine bakındı. Büyük bir antreydi burası. Bütün ışıkların kapalı olmasına rağmen, yerdeki cilalı mermer karoları gayet net görebiliyordu.

Ayaklarının ucuna basarak üst kata çıkan geniş merdivenin önüne geldi.

Merdiven hafif bir kavis çizerek yükseliyordu. Basamaklara ayak seslerini boğacak halı serilmişti. Merdivenlerin yanındaki geniş ve yüksek duvara birkaç büyük tablo aralıklı olarak asılmıştı.

Ayhan trabzanı tutarak ağır ağır yukarıya tırmanmaya başladı. Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Heyecanı ise git-tikçe artıyordu. Turgut Atamer sanki her an karşısına çıkacakmış gibi tetikteydi.

Basamaklar bitti.

Geniş bir koridorun üzerindeydi şimdi. Koridora açılan bir sürü kapı vardı. Televizyonun sesi daha da artmıştı. Adamın ol-

duğu odanın kapısı açıktı. Ses gibi ışık da koridora vuruyordu. Ayhan kapiya yaklaştı, hafifçe başını uzattı. İçeriye göz attı.

Geniş ve rahat bir koltuğa oturmuştu Turgut Atamer. Sırtı Ayhan'a dönüktü. Sadece uzun sarı saçlı başı gözüküyordu. Vurdulu kırdılı bir western seyretmekle meşguldü. Siyah beyaz, eski bir John Wayne filmi. Atlar koşuyor, kurşunlar sıkılıyordu. Canavar kendini iyice filme kaptırmış gibiydi. Yanı başındaki sehpanın üzerinde içilmiş bir şarap şişesiyle boş bir tabak duruyordu.

Sibel odada yoktu.

Olmaması da normaldi. Herhalde kızın evde uluorta dolaşmasına izin vermezdi.

Acaba Sibel evin neresindeydi?

Ayhan, adama tekrar baktı. Film seyretmekten çok uyukladığını farketti. Koltuğa dayalı başı ikide bir yana kayıyordu.

Bir an içeriye dalarak adama saldırıp saldırmamak konusunda tereddüt etti. Boğazını sıkıp onu zorla konuşturabilirdi. Ama vazgeçti; adam içtiği şarabın da etkisiyle yarı sızmış vaziyetteydi. Bu durum sessizce Sibel'i araması için bir avantajdı. Herif pek yerinden kalkacağa benzemiyordu. İnşallah filmin sonu gelmemiştir, diye dua etti içinden. Usulca gözetlediği kapı kenarından çekildi. Bitişikteki odaya yöneldi.

Kapıyı usulca açtı. Işığı yakmasında hiçbir sakınca yoktu. Düğmeyi duvarda bulup çevirdi. Oda ışığa boğuldu. Burası bir çalışma odası olmalıydı. Duvardaki raflar tıklım tıklım kitaplarla doluydu. Fakat dağınık ve bakımsızdı. Her taraf toz içindeydi. Işığı söndürüp çekildi.

Ayhan öteki odaya yöneldi.

Kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Odaya girdi. Bir ümit, ışığı yaktı. Sibel burada da yoktu. Burası Turgut Atamer'in yatak odası olmalıydı. Kocaman yatak dağınıktı ve pijaması ile robdöşambırı rastgele yatağın üzerine fırlatılmıştı. Çok havasızdı ve camların bile uzun süredir açılmadığı belliydi.

Kısa bir süre sonra Ayhan bütün odalara bakmış ve Sibel'in katta olmadığını anlamıştı artık. Daha fazla tahammül edemeyecekti; o namussuzu döve döve, pestilini çıkarıp zorla konuşturacaktı. Kafası atmış, beyni karıncalanmaya başlamıştı.

Geri döndü. Artık gürültü çıksa da umurunda değildi. Açık kapıdan hâlâ televizyonun sesi geliyordu. Kapıyı bir tekmeyle ardına kadar açtı. Herifin uyanıp, koltuktan sıçramasını bekledi.

Fakat şaşkınlıktan afalladı.

Koltuk boştu ve Turgut Atamer odada yoktu...

* * *

Gürültüyle gözlerini açtı Sibel.

Değişik bir ses işitmişti bu kez. Bütün duyularının, düşüncesinin yavaşladığını, esaret hayatının gün geçtikçe kendisini ruhsuz bir paçavraya çevirdiğinin farkındaydı.

Vücudunun diriliği ve fonksiyonları bozulmuştu; artık olaylara tepki vermeye bile üşeniyordu. Kendini zorladı, başını kaldırmaya çalıştı. Yanlış işitmediyse bodrumda bir ses duymuştu. Zaman ve saat kavramını çoktan kaybetmişti. O melun canavar bileğindeki saati de almıştı. Gece ve gündüzü ayırt edemiyordu.

Yemek vakti miydi yoksa?

Daha acıkmamıştı. Yaşamını sürdürmeye karar verdiği andan beri adamın getirdiği yemekleri itirazsız yiyordu. Hayır, yemek vakti gelmiş olamazdı.

Artık yemek vermenin dışında pek uğramıyordu. Bir ses duyduğuna emindi. Sanki bir cam kırılmıştı. Ne yapıyordu acaba dışarda? Yoksa yeni bir kötülüğün mü peşindeydi?

Kulak kabarttı.

Başka ses duyamadı.

Belki gitmişti, belki de hâlâ bodrumda dolaşıyordu. Güçlükle yatağında doğruldu. Boğazı kurumuştu. Titreyen bacaklarıyla kalkmaya çalıştı. Tam bir insan kurusu haline geldiğini anlıyordu.

Bacakları, zayıflayan vücudunu çekmedi, yeniden yatağa çöktü. Uzanıp plastik şişeden su içti biraz.

Çok güçsüzdü.

Nedenini bilmiyordu ama içinde garip titreşimler hissetmeye başlamıştı. Buraya kapatıldığından beri ilk kez duyduğu, adlandıramadığı, garip bir his. Heyecan, umut, sevinç gibi bir şey.

İçinden yükselen bir ses, "Dışardaki o değil" diyordu.

"Saçma," diye hayıflandı. Başka kim olabilirdi ki? Bu mezara kim inebilirdi? Bir düş, kurtulma isteğinin doğurduğu bir düştü. Belki bir halüsinasyon, olmayan gürültüleri duyma isteğiydi. Artık sinirleri çektiği acıya dayanamayacak duruma gelmiş olabilir, kuşku ve düş alemine dalabilirdi.

Düşünmek istemiyordu hiçbir şeyi...

Başı göğsüne düştü.

Hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu kestiremedi; sanki bir ses daha duyar gibi oldu. Madeni bir ses. Demir sürtünmesi ya da bir yerden demir bir çubuğun çekilmesi falan gibi.

Kurumuş ve çatlamış dudakları gerildi. Turgut'tan öğrendiğine göre altı aydan beri burada gömülüydü, bunca zamandan sonra artık kim kendisini arardı ki?

Ayhan bile izini bulmaya çalışmamıştı!..

İçindeki ümidin ne kadar saçma olduğunu bir kere daha hüznle anladı. Başı önüne düştü...

* * *

Olacak şey değildi. Manyak katil az önce oturduğu koltukta uyukluyordu. Bir yere gitmesi imkânsızdı. Ayhan yavaş ve sessiz hareket etmiş, dikkatle odaları aramıştı. Gürültü yaparak adamı uyandırmış olması mümkün değildi. Adamın nasıl olup da birden sırra kadem bastığını anlayamıyordu.

Pek umurunda da değildi; olan olmuş, katil her nasılsa evdeki varlığını anlamıştı artık. Artık başbaşıydılar. Dananın kuyruğu bundan sonra kopacaktı.

Daha da rahattı şimdi. Sessiz hareket etmekten kurtulmuş, karanlıklarda dolaşmaktan sıyrılmıştı. Gördüğü her elektrik düğmesini çeviriyor, odaları, koridoru ışığa boğuyordu.

Gırtlığının var gücüyle bağırdı:

“Çık ortaya Turgut Atamer... Artık oyun bitti. Senin cezanı kendi elimle vermeye geldim. Erkeksen çık ortaya...”

Sesi bütün villada yankılandı.

Ne bir cevap vardı ne de bir hareket.

Saklanıyor numussuz, diye düşündü. Ne de olsa burası onun eviydi ve de daha avantajlıydı. Evin girdisini çıktısını biliyordu.

Ayhan hiç aldırmadı. Onu nasıl olsa bulacak, saklandığı delikten çıkaracaktı. Kuş olup uçamazdı ya?

Dikkatli adımlarla koridorda ilerledi. Yine de dikkat etmeliydi. Herifin en az kendi kadar iri yapılı ve sağlam olduğunu biliyordu. Sağ elinde sıkı sıkıya kavradığı demir maşayı kılıç gibi ileri tutarak yürüyordu. Belki gizlendiği yerde üstüne atlamak için fırsat arıyordu.

Koridor kalın halıyla kaplıydı ve ayak sesleri duyulmuyordu. Bu nedenle arkadan ani bir saldırıya uğramamak için de ikide bir başına çevirip gerisini kollamak zorunda kalıyordu.

Üst kattaki bütün odalara baktı.

Turgut Atamer yoktu. Saklanabileceği başka bir yer de gözüne çarpmadı. Akla tek ihtimal geliyordu. Bir yolunu bulup merdivenlerden alt kata inmiş olmalıydı. Bu işi bu kadar sessiz ve gürültüsüz nasıl yaptığına hayret etti.

Üst katta olmadığına kanaat getirince merdivenlere yürüdü. Duvarın dibindeki elektrik düğmesini çevirdi. Tavandan sarkan kristal avize bulunduğu yeri gündüz gibi aydınlattı. Bodrumdan çıkıp televizyon sesini işittiği üst kata tırmanırken giriş katına hiç dikkat etmemişti. Giriş katını da didik didik aradı. Ne Sibel vardı ne de Turgut.

Bu defa içini bir sıkıntı kapladı. Hemen hemen her yere bakmıştı. Birden aklına sokak kapısı geldi, yoksa adam bir kolay-

nı bulmuş evden kaçmış mıydı? Kapıyı kontrol etti, kilitliydi ve anahtar üzerinde duruyordu.

Her ihtimali düşünmeye çalışıyordu. Uşak Zeki'ye söyledikleri aklına geldi, yoksa eski zaman şatoları gibi evin gizli bir geçiti filan mı vardı? Komikti; olamazdı, bu kadarı fanteziydi artık.

Acaba bodruma sığınmış olabilir miydi?

Zayıf bir olasılıktı ama yine de bir bakmalıydı. Gözleri, çıktığı bodrum kapısına takıldı. Kapı bıraktığı gibi duruyordu, milim kımıldamamıştı. Oraya inmediğine karar verdi. Tabii bu arada onu en fazla düşündüren şey, hemen hemen bütün eve bakmış olmasına rağmen hâlâ Sibel'e ait en ufak bir ize rastlayamamış olmasıydı.

Yanılmış olmayı kabullenmek istemiyordu. O hâlâ yaşıyordu ve buradaydı.

Belki şu an Turgut, Sibel'in yanındaydı; evin henüz keşfedemediği gizli bir yerinde. İçindeki his Turgut'u ele geçirirse sevgilisini de bulacağı doğultusundaydı.

Daha başka nereye bakacağını bilemiyordu. Silah gibi tuttuğu kalın demir masayı indirdi. Düşman ortada yoktu.

Merdivenlerin başında durarak ümitsizce üç defa, "Sibel!" diye bağırdı. Sesi evin içinde yankılandı ama cevap yoktu...

Üst kata yeniden bir göz atmaya karar verdi. Merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Televizyondaki kovboy filmi hâlâ bitmemişti. Önce o odaya girdi. Oda bıraktığı gibiydi. Ağır ağır yürüdü, kapatmak için televizyonun tuşuna bastı. Ekran birden karardı ve ses kesildi. Aynı anda arkasından duyduğu ses tüylerini ürpertti.

"İşte bunu yapmayacaktın ahbap! John Wayne'e bayılırım. Gelip geçmiş en büyük kovboy. Ve ne yazık ki, bu onun daha önce seyretmediğim bir filmiydi. Filmin canına okudun."

Ayhan süratle geri döndü.

Turgut Atamer kapının önündeydi ve elinde modelini kesti-remediği toplu bir tabanca tutuyordu. Namlusu da tam göğsüne çevrilmişti.

Tedbiri elden bırakmakla ne büyük bir hata ettiğini anlamakta gecikmedi Ayhan. Ama iş işten geçmiş ve gafil avlanmıştı. Canavar her an silahı ateşleyebilirdi.

İçinden lanetler okuyup, donmuş gibi yerinde çakıldı genç adam. O bir katildi; her an tereddütsüz ateş edebilirdi. Onun korkarak saklandığını sanmakla ne denli hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Gözleri nefretle parılıyordu Turgut Atamer'in ve dudaklarında kahredici alaylı bir gülümseme vardı.

"Bu yaptığın John Wayne'e büyük saygısızlık. Yoksa western'leri sevmez misin? Bazıları sevmez de..."

Evet, bu adam gerçek bir ruh hastasıydı. Zaten Ayhan'ın bundan hiç şüphesi olmamıştı. Böyle bir anda filmden bahsetmesi inanılır gibi değildi.

Ayhan dayanamayıp kükredi.

"Sibel nerede? Ona ne yaptın namussuz?"

Adamın yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

"Demek onu kurtarmaya geldin? Tıpkı Errol Flynn gibi. Robin Hood'u seyretmiş miydin? Hani şu tutsak sevgilisini kurtarmak için çırpınan kahraman şövalyeyi? Seni tıpkı ona benzettim."

"Bırak şimdi zırvalamayı. Çabuk beni onun yanına götür. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

"Bak şu asil şövalyeye? Nasıl da kahramanca konuşuyor. Yoksa elindeki o maşayı kılıç olarak mı kullanmayı düşünüyorsun? Am devir değişti dostum, şimdi kahramanlar kılıç kullanmıyor artık. Bu filmin sonu hiç de umduğun gibi bitmeyecek. Elimdeki tabancayı görüyor musun, onu ateşleyince sonsuza kadar susacak-sın. Anlamıyor musun, ben şimdi Basil Rathbone'u oynuyorum. Yani filmin kötü adamını. Kahramanı öldürecek olan kişiye."

"Sen bir pisliksin. Hasta ruhlu, kokuşmuş, psikopat bir katil."

"Ona ne yaptın, ırz düşmanı? Yoksa öldürdün mü, konuşsana."

Turgut Atamer'in Sibel'den bahsederken sanki ölü biri gibi

konuşması Ayhan'ın kanını dondurdu. Korktuğu başına gelmişti galiba.

Kendini tutamadı, gözü hiçbir şey görmüyordu, kafasının içinde uğultular oluştu, elindeki maşayı, üstüne dönük silaha al-dırmadan adama doğru yöneltti. Üstüne atlayacak ve demir maşanın sivri uçları azılı caninin karnını deşmedikçe rahat edemeyecekti. Onu adalete teslim etmenin bir yararı yoktu. Kurtulurdu nasılsa, bir süre müşahede için tecrid edilir, hastaneye kapatılır sonra da cezai ehliyetinin olmadığı saptanırdı. Ondan sonrasını Allah bilirdi.

Yoo, Ayhan buna izin veremezdi.

Onun cezasını eliyle vermeliydi. O, toplum için bir baş belasıydı.

Avuçları ter içindeydi. Koltuk altlarından ter fışkırdığını hissediyordu. Midesi kasılmış, adaleleri gerilmişti.

Sibel'in öldüğünü anlamıştı. Gözyaşlarına gömülmek üzereydi. Ağlamak istemiyordu. Hatta ağlamamakta kararlıydı; göz yaşları Sibel'i canlı olarak bulabileceğine ilişkin tüm umudunu yitirdiğini kabul etmekte. Umudunu yitirirse sevgilisinin ölümünden kendini sorumlu tutacaktı.

Ayhan dosdoğru adamın kanlı gözlerine baktı.

Karşısındaki sapık adam keyifle elindeki tabancayı sallarken: "Filmin sonunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

Ayhan o kadar yoğun ve sarsılmış duygular içindeydi ki, adamın neden bahsettiğini anlayamadı.

"Ne filmi?"

"Robin Hood tabii. Filmin sonunda bir değişiklik yapmaya karar verdim. Tatlı bir değişiklik."

"Sen neler saçmalyorsun?"

Kendine özgü gülüşüyle sırıttı Turgut Atamer. Üst dudağı büzülüp yana kaymıştı.

Ayhan ilk kez adamdaki değişikliği farkettil. Elinde olmadan şaşaladı.

Tanınmayacak kadar değişmişti Turgut Atamer. O kendinden emin, daima şık ve bakımlı zarif adam gitmiş, yerine çapaçul, hırpani biri gelmişti. Suratı sapsarıydı. Ama yaşadıkları heyecandan değil, sanki aylardır süre gelen bir gerilimin, yalnızlığın ya da bakımsızlığın sonucuydu. Üstünde kirli bir gömlek, buruş buruş bir pantolon vardı. Giysilerini uzun zamandır değiştirmedeği belli oluyordu. Yüzündeki sakal en az bir haftalıktı. Adeta kendini evine hapsedmiş birinin bakımsızlığı vardı üzerinde.

“Sevgiline özel bir son hazırlamıştım. Son derece romantik bir ölüm. Fakat şimdi senaryoyu değiştiriyorum. Finali olağanüstü ve çok romantik olacak.”

Yanılıyor muyum, diye düşündü Ayhan. Yanlış mı anlamıştı yoksa? Manyağın son cümlesine bakılırsa Sibel hayattaydı hâlâ.

“Sana son defa soruyorum; kız yaşıyor mu?” diye bağırdı.

Turgut Atamer'in korkunç gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

“Evet, hayatta. Dirençli biriymiş... Hâlâ yaşam mücadelesi veriyor.”

Dünyalar Ayhan'ın olmuş gibiydi.

“Onu nerede saklıyorsun alçak?”

“Bodrumda.”

“Yalan söyleme. Oraya baktım. Kimse yok.”

“Göremezsin tabii. Polisler de anlamadı. Onun için özel bir hücre yaptım. Kendi ellerimle... Gerçek bir mezar! Ve onu diri diri içine gömdüm! Günahının kefareti ödemesi için. Hatalarını anlayıp, ayaklarına kapansaydı belki onu bağışlayabilirdim. Ama nefsinin ıslaha hiç gayret etmedi. Zoru görünce, her zayıf, çaresiz ve kişiliksiz insan gibi ölmekten söz etti. Ölümü tek çıkar yol olarak gördü. Öldürmediğim için bana yalvardı. Zaten her geçen gün ağır ağır ölüme yaklaşıyor. Çok sağlıklı olması işime yaradı. Acı ve umutsuzluğu böylece daha iyi tattı.”

Ayhan kükredi:

“Onu derhal serbest bırakmanı istiyorum.”

Turgut Atamer hayretle gözü dönmüş Ayhan'a baktı.

“Bir de bana deli diyorsunuz, asıl deli olan sizsiniz. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünüyorsun, anlayamıyorum.”

Sibel yaşıyordu ya, önemli olan buydu. Ayhan yeniden kükredi.

“Seni öldüreceğim, pis manyak.”

“Yanıyorsun ahabap; filmin sonu öyle bitmiyor. Siz ikiniz öleceksiniz. Hem de değişik bir sonla. Seni de o hücreye tıkacağım. Düşünebiliyor musun, ne değişik bir final olacak. İki aşık el ele, sarmaş dolaş ölüme birlikte gideceksiniz. Tıpkı Romeo ve Juliet gibi. Tabii senin için daha da kahredici olacak. Çünkü Sibel'in bu tempoya daha fazla dayanabileceğini hiç sanmıyorum. O zaten tükenmiş durumda. Belki son hayal kırıntılarını da seni yanı başında görünce yitirecek. Önce o ölecek, senin çaresiz bakışların altında, kollarının arasında. Elinden hiçbir şey gelmeyecek. Ve sen sevgilinin kokuşan cesediyle daha aylarca yaşayacaksın aynı daracık hücrede. Kahrolacaksın, belki de çıldıracaksın. Bu acıya ve dehşete kim çıldırmadan dayanabilir? O zaman ayaklarımına kapanıp, seni oradan çıkarmam için bana yalvaracaksın.”

Turgut Atamer bir kahkaha attı.

Çılgın gözleri ışıldadı. “Nasıl, beğendin mi senaryoyu?” diye sordu.

Ayhan harekete geçmeliydi artık. Karşısındaki canavar git-tikçe dengesini kaybediyordu. Ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kendisi için korkusu yoktu fakat silahı ateşler ve kurşunu isabet ettirirse, bu Sibel'in de sonu olurdu. Bu kadar yakından ıskalamasını da bekleyemezdi.

Hâlâ bir avantajı vardı. Akıl ve muhakeme denen Tanrı yeteneğinin kendisinde olduğunu biliyordu. Soğukkanlı davranıp bu yeteneğinden istifade etmeliydi. Karşısındaki tam bir zirdeliydi.

Bir yolunu bulup bu çılgını faka bastırmalıydı. Gülmeye çalıştı.

“Yanıyorsun,” diye mırıldandı. “Buraya tek başıma geldiği-

mi düşünmüyorsundur herhalde? Villa sarıldı. Etraf polis ekiple-riyle dolu.”

Turgut Atamer başını salladı.

“Son çırpınışlarının daha akıllıca ve inandırıcı olmasını umardım. Bu sana hiç yakışmadı. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni daha zeki bir adam sanırdım. Kutsal görevi keşfeden, benden ilk şüphelenen sendin. Bu nitelikteki bir adamdan, böyle saçma bir blöf beklemezdim. Kuyruğun sıkışınca ne yapacağını bilemez oldun. Yazık!..

Ayhan duraladı. Herif numarayı yememişti.

“Kutsal görev mi? O da ne demek?” diye sordu.

Turgut'un bir kaşı havaya kalktı.

“Yoksa anlamadın mı? Onca kadını niçin günahlarından arındırdığını bilmiyor musun?”

“Sakin yüce ve sosyal bir misyonun havarisiyim deme bana.”

Hasta adam allak bullak oldu. Solgun yüzü daha da sarardı.

“Hayvan!” diye bağırды. “Beni sıradan bir katil mi sandın?”

“Daha da beteri, seni önce fahişe olan ananı öldürmekle işe başlayan bir ruh hastası olarak kabul ediyorum.”

Atamer'in dudaklarının kenarında hafif köpükler belirdi.

Hırsından kuduracak gibiydi.

“Çabuk at elindeki o maşayı yere,” diye kükredi.

“Erkeksen gel de kendin al.”

“Haline bakmadan bana meydan okuyorsun ha! Nasıl istersen.”

Turgut Atamer tabancanın horozunu geriye çekti.

Ayhan ateş edeceğini anlamıştı. Bu dağ başındaki villada kimse silahtan çıkacak sesi duymazdı. Ani bir kararla maşayı yere attı.

Üstüne çullanmak için daha uygun bir fırsatın çıkmasını beklemeliydi. Aralarındaki mesafe saldırmaya elverişli değildi. Bekleyecekti.

“Hah şöyle! Hizaya gel bakalım.”

Genç adam sesini çıkarmadı. İçindeki öfke ve nefret bütün adelerinin kasılmasına yol açtı. Tek arzusu bu canavarın üstüne çullanıp parmaklarını boğazına geçirmektir. Onu boğmak istiyordu.

Turgut uzun sarı saçlarını sallayarak hırladı.

“Seni bir kurşunla köpek gibi öldürmek istemiyorum. Eceline susama ve beni bunu yapmaya zorlama. Ama unutma ki en ufak bir hareketini gördüğümde tetiğe basarım.”

“Buna kuşku yok, yaparsın.” Ayhan gülümsemeye çalıştı. “Endişelenmene gerek yok. Hazırladığın senaryoyu bozacak değilim. Hadi yürü, Sibel’in yanına gidelim.”

“Kimildama... Olduğun yerde kal.”

“Niye? Beni Sibel’in yanına götürmeyecek misin?”

Cevap vermeden Ayhan’ın etrafında bir tur attı Turgut Atamer. Silahı hep üzerine tutuyordu. Gözlerindeki sinsi parlaklık artmıştı.

“Beni hâlâ hafife alıyorsun galiba? Gücüme ve zekama saygısızlık ettiğinin farkında mısın?”

Ayhan omuzlarını silketti.

“Kesinlikle hayır. Senin ne denli sapık biri olduğunu anladım artık.”

Turgut biraz daha yaklaştı. Her kımıldayışını bile gözlüyordu Ayhan’ın.

Kameraman adama güven vermek ve ilgisiz davrandığını göstermek için ellerini cebine soktu. Acele etmemeliydi. Henüz telaşa gerek yoktu. Bu davranışı sergileyebilmek için zorlandığının farkındaydı ayrıca bu kadar soğukkanlı olduğunu kendisi de hiç bilmezdi. Turgut’un açık vermesini, üzerine çevrili namluyu başka bir yöne çevirmesini beklemeliydi...

Biraz da gevşetmeliydi bu canavarı...

“İtiraf etmeli ki çok zekisin” dedi Ayhan.

Atamer gözlerini kıstı.

“Az önce deli olduğumu söylüyordun.”

“Doğru. Üstün deha ile delilik arasında sınırları zor tayin edilen ince bir çizgi vardır derler. Bunu sen de işitmişsindir. Yaptıkların kimine göre delilik olabilir, fakat kabul etmek gerekir ki cinayetlerin işleniş bakımından kusursuzdu.”

“Tekrar uyarıyorum, onlar cinayet değil, arındırma işlemiydi.”

“Her neyse. Önemli olan hiç açık vermemen. Geride en ufak bir ipucu bırakmadın. Polis, olayların seninle ilgisini gösteren bir belirtiye rastlamadı.”

Atamer sırtıttı. Gururlanmıştı.

“Biraz abartıyorsun. Bazı hatalar yaptım.”

“Sanmıyorum. Yaptıklarını onayladığımı sanma ama kusursuz olduğunu itiraf ederim. Çok başarılıydın.”

“Öyle mi?”

“Hiç kuşkusuz öyle.”

“Fakat Süleymaniye'deki girişimim tam bir fiyasko oldu.”

“Bak bunda haklısın, ama onu istisna olarak kabul etmeliyiz. Bir kriz geçirdin, elinde olmayan nedenlerle başarıya ulaşamadın.”

Atamer kriz lafını işitince suratı asıldı. Yeniden gerginleşir gibi oldu.

“Peki, tipimi ve kıyafetimi nasıl keşfettin?”

“Bazı görgü tanıkları buldum.”

“Atıyorsun.”

“Hayır, doğru söylüyorum.”

“Benim eylemlerimi kimse görmedi.”

“Yanılıyorsun. Kadınları öldürdüğün sırada kimse görmedi tabii. Ama onların yanında seni gören epey insan buldum. Mesele Binnur Kuşakçı olayında seni gören Suzan Pınar vardı. Emin değildi fakat seni tanımakta çok zorlandı. Sonunda da bunu hayatıyla ödedi. Jale Kunter'in iki okul arkadaşı vardı. Hilmi ve Nesrin. Senin ilk tarifini, giyimini, kuşamını, kullandığın gözlüğü

ondan öğrendim. Nesrin esrar bağımlısıydı. Konuşmak istemedi. Tarifini verince şüphelendi ve kaçtı. Üsküdar'da öldürdüğü Ayşegül olayında sizi birlikte gören bir komşu buldum. Yaşlı bir saatçi. Tipini ve giyimini o da onayladı.”

“Bunlar yetersiz. Benim tipimde sokakta dolaşan bir sürü insan bulursun. Eşkal belirlemek yeterli değil ki.”

“Haklısın. Ben de senin gizlice resimlerini çektim ve onlara gösterdim. Seni teşhis ettiler.”

“Öyleyse niye polise gitmedin?”

Ayhan omuzlarını silkti.

“Ne yazık ki, işin bu noktası biraz nazik. Anlatılması zor.”

“Sen yine de anlat. Neden?”

“Sebeup Sibel'di. Biraz da gururum galiba. Sibel senin bir katil olabileceğine bir türlü inanmak istemedi. Bu yüzden onunla çok münakaşa ettik. Ne acı değil mi? Seni her zaman asil, kibar ve müşfik bir erkek olarak gördü.”

Atamer sessizce sırtıttı. Sonra:

“O kadınları benim öldürdüğümü nasıl düşündün?” diye sordu.

“İki nedenle. Biraz da tesadüf eseri. Birincisi ve bence yaptığın en büyük hata çiçekçi kadını öldürdüğün gece duvara kanla yazdığın yazıdaki ifadeydi. Kendine müthiş güveniyordun. Bu tehdidin kime yönelik olduğunu anlamıştım tabii. Sibel'i gizlice korumaya aldım. O sıralar Sibel sana güveniyor ve beğeniyordu. Kışkandığımı itiraf edeyim. Sibel'i gözlediğimden onun da haberi yoktu. Bir gece onu Emos adlı gece kulübüne götürdün. İşte her şey beynimde o gece şekillendi. Senin ne mal olduğunu anladım. Levent'teki bir pastanede iki fahişe ile pazarlığa oturdun.”

Atamer kaşlarını çatıp olayı hatırlamaya çalıştı.

Anımsamış olmalıydı ki pis pis güldü.

“Önce aklım karıştı. Seni daha seviyeli biri sanmıştım. İşte o zaman senin görgü tanıklarının verdiği eşkale çok uygun oldu-

ğunu farkettim. O günden sonra da hep seni bir katil olarak kabul ettim.”

“Ama buraya gelmekte geciktin.”

“Haklısın, epey geciktim. Çünkü beni Nişantaşı'ndaki evde faka bastırdın. Suçsuz gibi davrandın ve bunda bayağı başarılı da oldun. Evde Sibel'i ve bazı suç delillerini bulacağımı sanmıştım ama bulamadım.”

Atamer gururla fısıldadı.

“Ben her zaman başarılıyım.”

“Ama bir tesadüf her şeyi berbat etti.”

“Tesadüf mü?”

“Evet. Sibel'i villaya getirmek için alelacele kovup evden uzaklaştırdığın emektar aile hizmetkârı Zeki. Tesadüf eseri onunla Bolu'da karşılaşacağımı hesaba katamazdın.”

Atamer'in gülümsemesi kayboldu, gözleri iri iri açıldı.

“O hiçbir şey bilmez ki,” dedi.

“Doğru, fakat evden uzaklaştırıldığı tarihin Sibel'in ortadan kaybolduğu güne rastlaması tesadüf olamazdı. O zaman kızı burada sakladığını anladım.”

Atamer bir adım daha yaklaştı.

Silahın namlusu tam kalbine çevrikti.

“Söylediğin gibi bu tamamen aksi bir tesadüf. Ama öyle yapmaya mecburdum. O bunak buradayken Sibel'i bodrumda tutamazdım. Ve sen de ona rastlamasaydın asla kızın burada olduğunu öğrenemezdim.”

“Haklısın. İşte o zaman polise başvurdum. Polis şüphelerimi haklı buldu ve ekipler evi sardı.”

“Yine saçmalamaya başladın. Polis böyle baskın yapmaz.”

“Onlara ben engel oldum. Açıkça kapıya dayanırlarsa, kızı bir kötülük yapmandan korktum. Kapıyı kırıp içeriye girmek için benden işaret bekliyorlar.”

“Palavra atıyorsun. Bunun klasik bir hile olduğunu söylemiştim.”

“İnanmıyorsan pencereden bak. Onları görebilirsin.”

Ayhan'ın kendinden emin konuşması Atamer'i şaşırttı. Bunun vakit kazanmak ya da üstüne atılmak için uydurulmuş bir taktik olduğunu düşünüyordu.

Söyledikleri doğruysa bu sonunun geldiği demekti.

Nefretle Ayhan'a baktı.

Silahı kavrayan eli karıncalandı. Tetiği çekme ihtiyacı duydu. “Geri bas” diye bağırdı. Ona inanmak istemiyordu. Yavaşça pencereye doğru yürüdü. Perdeleri aralayıp karanlık bahçeye ve ıssız sokağa baktı. Her yan sakın ve hareketsizdi. Ilık haziran gecesindeki hafif rüzgârın hışırtısından başka da bir şey duyulmuyordu.

Kameraman yalan söylemişti.

Aynı anda burnunun ucundan hızla geçen bir nesnenin vınlıyarak çıkardığı tiz sesi duydu. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra yanındaki camın şangırdıyarak kırıldığını gördü. Yerinden sıçradı. Ayhan'ın fırsattan istifade ederek pencereden dışarıya baktığı birkaç saniye içinde masanın üzerinde bulunduğu kalın sigara tablasını kaparak başına fırlattığını sezinledi. İsabet etti rememişti.

Tabancasının namlusunu doğrulttu ve ateş etti. Gök gürültüsü gibi bir ses bütün evin içinde yankılandı.

Odayı yoğun barut kokusu kaplamıştı.

* * *

Sibel yeniden gözlerini açtı.

Yine bir ses duymuştu. Yanılıyor muydu acaba? Biri ismini mi bağıırıyordu? Hem de üç kere. Bağırın sesi tanır gibi olmuştu. Sevdiği adamın sesi, Ayhan'ın sesiydi bu.

Olamazdı tabii. Yanılıyordu. Ayhan gelseydi şimdiye kadar çoktan onun izini bulurdu. Aradan altı ay geçmişti.

Artık bundan sonra Ayhan gelemezdi. Çoktan kendisinden ümit kesmiş olmalıydı.

Halisünasyon görmeye, gaipten sesler işitmeye devam ediyor olmalıydı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini farketmedi ama bir ses daha duydu. Bu seferki sanki bir silah sesiydi; tabanca patlaması gibi...

Pek çok duyusu körlenmesine karşın dört duvar arasındaki işitme yetisi sanki daha da gelişmişti. Dış dünya ile irtibatını ancak duyduklarını aklınca yorumlayıp sağlamaya çalışıyordu.

Bu kez acayip, her zaman duymaya alışık olmadığı sesler geliyordu kulağına. Neler oluyordu canavarın evinde? Dikkat kesildi.

Yemin edebilirdi, son işittiği silah sesiydi.

Bütün gücünü toplayarak doğruldu. Güçsüz ve iskelete dönmüş bedeniyle tuğla duvarın dibine kadar gidip yeni sesler duymaya çalıştı.

İçinde bir ümit filizlendi. Birileri acaba yardıma mı geliyorlardı?

Sonra aklına kötü bir ihtimal geldi.

Sakın Turgut Atamer intihar etmiş olmasındı. O duyduğu silah sesi yaşamına son veren tabancadan çıkmış olamaz mıydı?

Ne de olsa dengesiz, hasta bir adamdı. Ne yapacağı bilinemezdi. Hatta o tür hastalıklarda intihar bazen kaçınılmaz son oluyordu.

İşte o zaman kesinkes burada diri diri gömüldüğünü, açlık ve susuzluktan öleceğini anladı. Ürperdi, zayıf vücudunu titremeler aldı. Sadece yarım sürahi suyu vardı. Plastik kaba dehşetle baktı. Susuzluğa ne kadar dayanabilirdi ki?

Bunları düşünüp bir çığlık atmak istedi, sesi çıkmadı. Feryadı boğazına takılıp kaldı. Ağzından kuru hırıltılar çıkıyordu. Her şeye rağmen yaşamak istiyordu, gençti ve hayata doymamıştı. Beyninde yeşeren ümitler sönmeye ve hasta adamın intihar ettiğini düşünmeye başlarken, ikinci bir patlama daha işitti. Yine aynı ses. Tabanca patlaması.

Turgut Atamer'in intiharı olamazdı bu. İnsan kendi vücuduna iki kurşun sıkamazdı.

İçini dalga dalga sevinç kapladı. Buna bile alışık değildi. Sibel, bacaklarında derman kalmadığını, dizlerinin büküldüğünü hissetti. Duvarın dibine çökerek olacakları beklemeye başladı. Birileri buraya kendisini kurtarmaya gelmişti.

Silah sesleri bunun ifadesi olmalıydı.

* * *

Atamer hedefi tutturamamıştı. İlk atışta isabet ettirememesi pek önemli değildi. Daha beş kurşunu vardı. Onu nasıl olsa öldürürdü...

Ateş ederken Ayhan'ın denize atlar gibi balıklama kanepenin arkasına sıçradığını, kendisini koruyacak eşya aradığını gördü. Ne yapsa boştu.

Avucunun içinde sayılırdı.

Aynı odadaydılar ve Atamer kapıya daha yakındı. Onun dışarıya çıkmasına asla izin vermezdi. İlk şaşkınlığı geçince sırtıttı. Onunla kedinin fare ile oynaması gibi eğlenecekti; zevkli bir oyundu bu.

Ağır ağır bir iki adım attı.

Silahın namlusu şimdi kanepeye yönelikti. Onu göremiyordu ama kanepenin arkasında olduğunu biliyordu.

"Ayağa kalk! Çık ortaya!" diye bağırdı. "Elimdesin. Buradan sağ çıkman mümkün değil. Anlıyor musun beni?"

Ayhan'dan ses gelmiyordu.

Tekrar gürlledi. "Korkak. Çık meydana, hadi."

Atamer sürpriz bir hamle ile karşılaşmamak için önce bir iki adım geriledi. Sonra yavaşça bir yarım daire çizerek geniş kanepenin arkasına doğru dolanmaya başladı. Az sonra onun yere yüzükoyun yapışmış korkudan titreyen bedenini görecekti. Sırtmaya başladı. Tabancasının kabzasını kavrayan eli terden sıırılsık-

lamdı. Titremesin diye silahı tutan bileğini sol eliyle iyice kavradı. Ateşe hazırdı artık ve bu sefer ıskalamak istemiyordu.

İki adım daha attı.

Hayretle gözleri açıldı. Kanepenin arkası boştu. Adam odanın içinde yok olamazdı ya! Tam şaşkınlığından sıyrılırken arkasında bir gürültü koptu. Tiz, ince bir ses...

Atamer yıldırım gibi dönerek sesin geldiği yöne iki el ateş etti; görmeden, rastgele. Çok değerli Çin vazolarından biri tuzla buz olmuştu. Arkasında kimse yoktu. Kırık vazo parçalarının arasında Ayhan'ın spor ayakkabılarından birini gördü. Görmediği bir yerden ayakkabısını fırlatarak onu şaşırtmış, aldatmıştı.

Boynunu uzatıp kanepenin diğer yanına baktı. Orada da yoktu. Kendi kendine kızdı. Boşu boşuna üç kurşun harcamıştı. Artık daha dikkatli olmalıydı. Topu topu üç kurşunu kalmıştı.

Çılgınca etrafına bakındı. Onu hâlâ göremiyordu. Olsa olsa kütüphanenin yan çıkıntısının arkasına gizlenmiş olabilirdi. Saklanabileceği başka yer yoktu. Yerde sürünerek oraya gidebilmesi bile başarıydı.

Artık iyice emin olup görmedikçe ateş etmeyecekti. Kütüphaneye doğru yürüdü. Bir yandan da Ayhan'ı kızdırmaya çalışıyordu.

“Kapana sıkışmış fare gibi hissediyorsun kendini, değil mi korkak! Hadi, çık ortaya da gününü göstereyim! Ne o? Korkuyor musun yoksa?”

Cevap vermiyordu.

Bir adım daha yaklaştı kütüphaneye.

Yalnız silah tutan eli değil, bütün vücudu terden sıırıslam olmuştu. Kütüphanenin yanına kadar geldi. Birkaç saniye sonra oyun sona erecekti.

Ayhan yaklaşan katilin soluğunu duyuyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu genç adamın. Atamer bu defa saklandığı yeri bulmuştu. Yine de iyi idare ettim, diye düşündü. Bir odanın için-

de ancak bu kadar saklanabilirdi. Katilin boş yere üç kurşun harcamasını sağlamıştı.

Bütün adaleleri gerildi. Her an sıçramaya hazır bir top gibiydi. Yaklaşık kırk santimlik bir çıkıntının arkasındaydı ve başka da kaçacak yeri yoktu. Her şey şu bir iki saniyelik zaman içinde olup bitecekti.

Hiç ummadığı anda silah bir kere daha patladı.

Ayhan bunu beklemiyordu. Turgut emin olmak için silahı ateşlemişti. Kurşun kütüphanenin tahta bölmesini yarıp geçmiş, gömleğinden parçalar sıyrarak, kolunu yalamıştı. Vurulmamıştı, sıyrıp geçen kurşunun sıcak etkisini kolunda hissetmiş, ağzından elinde olmadan bir çığlık yükselmişti. Ama bu çığlık Turgut Atamer'i yanılttı, onu vurduğunu sandı. Boş bulunup ileri atıldı.

İki erkek bir anda burun buruna geldiler.

Şans daha soğukkanlı olan Ayhan'dan yanaydı. Birden sağ yumruğunu olanca hızıyla adama salladı. Yanağı ile şakağı arasında bir yere isabet etmişti yumruğu.

Atamer sallandı. Ayhan da can havliyle, onun silahı tutan koluna yapıştı. Elinden geldiği kadar silahın namlusunu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ayhan adamın bileğini dişlerinin var gücüyle azgın bir köpek gibi ısırmaya başladı. Ağzına yapışkan bir kan geliyordu. Atamer de serbest eliyle Ayhan'ın saçlarına yapışmış, bileğini ağzından kurtarmak için, başını geriye doğru kanırtıyordu. Isırılan bileğinin acısına dayanamayan Turgut'un parmağı istemeden tetiği çekti. Namludan çıkan kurşun gürültüyle tavana saplandı. Ayhan'ın saçları sanki diplerinden kopacak gibiydi. O anda bile tabancada tek kurşun kaldığını hesap edebiliyordu. Evet, manyağın silahında tek kurşun kalmıştı, ondan sonra şartlar eşit olacaktı.

Atamer acıyla parmaklarını oynattı, artık kurşunlarının sayısını düşünecek halde değildi ve silah bir kere daha patladı.

Ayhan adamın bileğini bırakıp hızla onu itti. Birbirlerinden

uzaklaşırlarken sendelediler. Atamer bir an kendini kurtardığını sandı.

Tabanca hâlâ elindeydi. Korkunç bakışlarını Ayhan'a dikti. Kan çanağına dönmüş yeşil gözlerinde, hiddet, nefret ve öldürme arzusu parlıyordu.

"Sonun geldi," diye hırladı.

Birbirlerine çok yakındılar. Atamer namluyu Ayhan'ın göğsüne dayadı. Tam kalbinin üzerine. Hasta beyni, düşmanını takdir edemeden yapamadı. Gerçekten de çok yürekliydi. Kaç erkek kalbinin üzerine silah dayalıyken sırtıtmaya becerebilirdi?

Bu, yenilgiyi kabul etmenin, ölüme hazır olmanın rahatlığı değildi. Sanki o kazanmış gibi mutlu ve huzurlu gülümseyebiliyordu.

Atamer tetiğe son kez asıldı.

Film istediği gibi bitmeyecekti ama ne çare ki fazla şansı yoktu. O romantik finali Ayhan denen adam reddetmişti. Olsun, bu defa onun cesedini Sibel'in hücreğine tıkacaktı. Yine de kadın için değişik bir son hazırlamış oluyordu.

Patlama olmadı. Yalnızca boş tetiğin düşmesinden meydana gelen madeni tıkırdı geldi kulağına. Bir daha, bir daha asıldı tetiğe. Silah ateş almıyordu. Acı şekilde kurşunlarının tükendiğini anladı birden. Yapacağı bir şey yoktu. Dehşetten dona kaldı.

Ayhan boğuk ve titreyen bir sesle:

"Aramızdaki gerçek hesaplaşma şimdi başlıyor," diye mırıldandı.

Çenesi kilitlenmiş gibi cevap veremedi Atamer. Boş boş bakıyordu. Ne yapacağını bilemedi, hareketsiz ve savunmasız kaldı. Sonucu akli almıyordu.

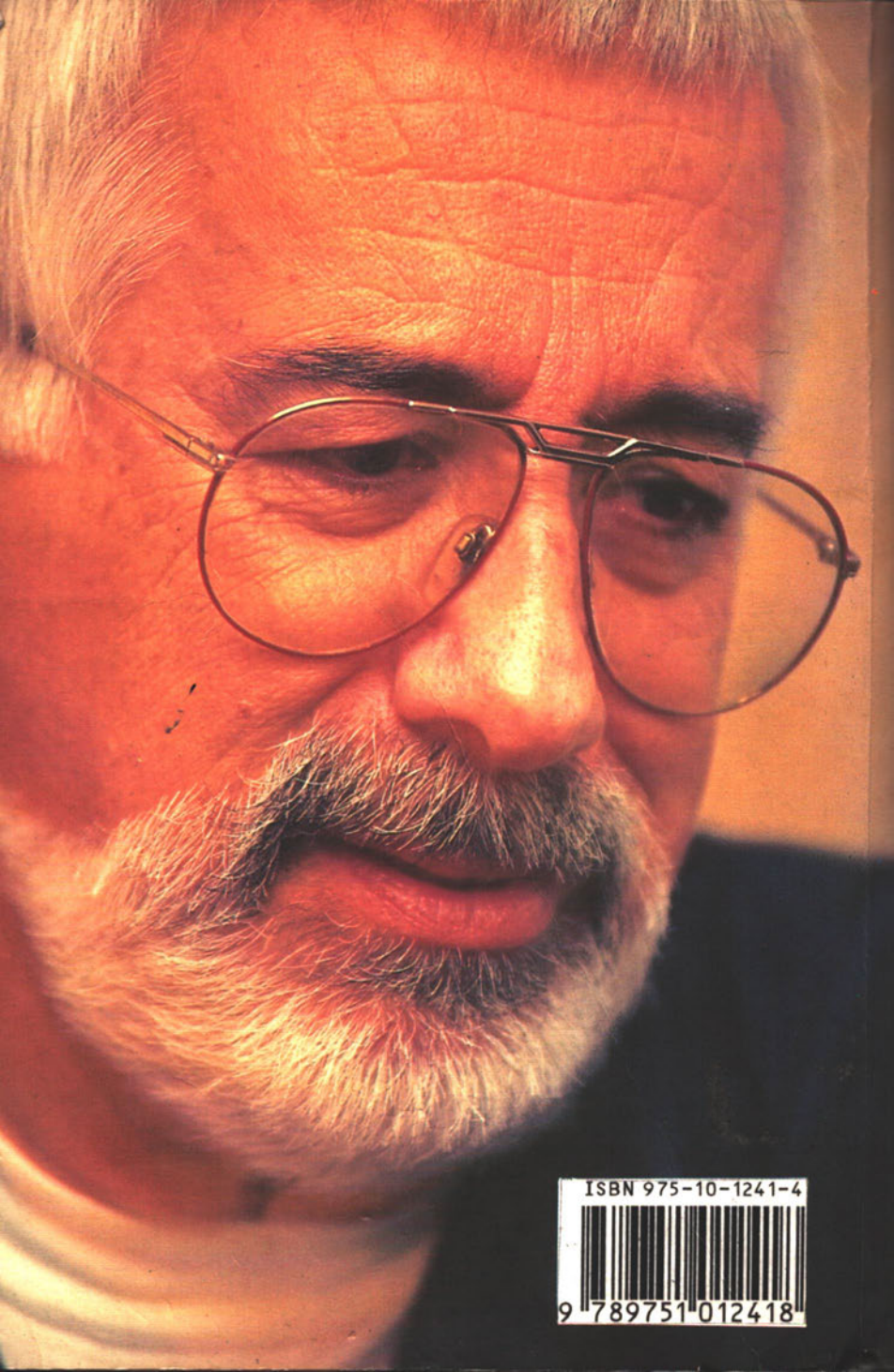
Ayhan, içinde ayların yarattığı öfke ve intikam arzusuyla, yaradana sığınıp müthiş bir yumruk savurdu midesine. İki büküm oldu Turgut Atamer. Dudaklarının arasından bir inilti yükseldi, boş tabanca elinden düştü. Ayhan bu defa daha şiddetli bir yumruğu boksör gibi, çömelmiş adamın yüzüne indirdi. Parmak ke-

Sibel bir ay sonra biraz kilo almış olarak yeniden televizyondaki işinin başına döndü. Sibel'in yokluğu sırasında yayından kaldırılmış olan Olayların içinde programı yeniden yapılmaya başladı. Bazı film yapımcıları, bu macerayı filme almak ve başrolde genç kızı oynatmak için kendisine başvurdular. Sibel hepsine teşekkür ederek reddetti. Rol gereği için bile olsa bir daha asla o anları yaşamak istemezdi.

İki sevgili, evlilik konusunu daha sonraya bırakmayı kararlaştırdılar. Acele etmeye hiç gerek yoktu. Sibel kendini toparlamalı ve yaşama yeniden uyum sağlamalıydı. Hemen her gün beraber oluyorlardı ve çok mutluydular. Fakat birbirlerine söylememekle beraber, ikisinin de beynini kurcalayan tek konu, cezai ehliyeti bulunmadığı anlaşılıp, hastaneye yatırılan Turgut Atamer'in geleceğiydi.

Acaba bir gün tekrar karşılarına çıkacak mıydı?

BİTTİ

ISBN 975-10-1241-4

9 789751 012418